

“facio: ut Etym. quoque μολύνειν exp. ἀμβλυνεῖν
 “καὶ κωλύειν: et μωλύειν, πραινειν καὶ καταστέλ-
 “λειν. Galen. quoque μωλύόμενα in Lex. Hippocr.
 “affert pro κατὰ βραχὺ ἀπομαραινόμενα, Paulatim
 “emarcescentia.” [“Brunck. Soph. 3, 521. Præt. pass.
 Schleusner. ad Phot. c. 52.” Schæf. Mss. Μωλύεται,
 Hesychio γηράσκει, Μεμωλυσμένη, Eid. παρειμένη.
 Hippocr. 675. * Ἦν μὴ ταχὺ ὑγιανθῇ (το ἔλκος,) ἀλλὰ
 μωλυνθῇ. Poeta vet. de Herbis 101. 138. Phryn-
 ichus Bekkeri p. 52. μωλὺον κρεας exp. το ἥρεμα δια-
 χεόμενον καὶ μὴ συνεστώς. * Μώλυσσις, Apollon. Lex.
 466. * Ἀπομωλύνομαι, Hippocr. 1236. * Καταμω-
 λύνω, 82. * Μωλύτης, ὁ, Timon Diogenis Laert. 7.
 §. 170. * Μωλυτικός, unde Μωλυτική, Hesychio φο-
 βερά.] “Μωλυρον, Hesychio νωθρόν, βαρὺ, Pigrum,
 Ignavum, Grave. “Μωλυρόν, Hesychio νωθρόν, βραδύ,
 “Segne, Tardum: item ἀνιαρόν, λυπηρόν, ἀγδὲς,
 “ἀχάριστον, Dolorificum, Molestum, Injucundum,
 “Ingratum.” “Μολορος, Eid. λυπηρος, ἀγδὲς, Mo-
 “lestus, Injucundus.”

“ΜΟΛΙΒΔΟΣ, ο, Plumbum. Lucian. (2, 45.)
 “Ἐκ μολίβδου χρυσον ἀποφῆναι, ἢ ἀργυρον ἀπὸ κασ-
 “σιτέρου. Plut. Symp. 6. Ἀκόναί μολίβδου, Cotes e
 “plumbo. Apud Eund. De sera Num. Vind. λίμνη
 “μολίβδου, Lacus plumbi.” [“Theogn. 585. ad
 Mær. 210. 257. Wessel. ad Herod. 224. ad Diod. S.
 1, 125. 358. Jacobs. Anth. 8, 162. 9, 143. 478.
 10, 374. 11, 162. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1,
 167. Facius ad Paus. 1, 589. Brunck. Aristoph. 2,
 103. 3, 155. Heyn. Hom. 6, 161. 8, 607.” Schæf.
 Mss.] “Μολιβδοειδής, Plumbi speciem gerens:
 “quod vide cum μολυβδοειδής in Μόλυβδος, in seq.
 “tmemate.” [Hippocr. 550, 16.] “Μολιβδοχοεῖν,
 “Plumbum fundere. Μολιβδόχρους, Qui plumbi
 “colore est, Diosc. 5, 100.” [“Suid. 3, 72.” Wakef.
 Mss.] “Μολιβδοχρῶς, Cujus corpus plumbeo colore
 “est, qui et πελιδνός, Lividus: ap. Galen. in Arte
 “Medendi l. 12.” [Μολιβδουργός, Gl. Plumbarius.]
 “Derivatum inde ET Μολιβδεός, οὗς, Plumbeus, ap.
 “Lucian.” [“Diod. S. 1, 125.” Schæf. Mss.] “Idem
 “DICTUR Μολίβδινος: quod vide cum μολύβδινος
 “in Μόλυβδος, paulo infra.” [Gl. Plumbeus. * Μο-
 λιβδαῖος, i. q. μολίβδεος, Alex. Trall. 8. p. 473. sed
 suspectum est.] “Μολίβδης, ἰδος, ἦ, Pila s. Massa
 “plumbea, Plut. (6, 277.) e Tragico quopiam,
 “Μολίβδης ὥστε δικτυον κατέσπασεν: solent enim
 “retibus plumbeæ appendi pilæ, s. plumbei globi,
 “qui ipsum deprimant.” [“Brunck. Soph. 3, 521.
 (Lex. Soph.) Heyn. Hom. 8, 608. ad Mær. 257.”
 Schæf. Mss. Xen. K. A. 3, 3, 11.] “NECNON
 “Μολιβδαῖνα inde derivatum: quod una cum μολύ-
 “βδαῖνα vide in tmemate seq.” [* Μολίβδιον, Fistula
 plumbea, qua utuntur Medici, Hippocr. 597. * Μο-
 λιβδόω, Diosc. 5, 109. μολιβδονται, Plinio 33, 6.
 Plumbum fit.] “Μολιβδόωμα, το, Opus e plumbo,
 “quasi Plumbamentum diceret. Athen. (208.) Κα-
 “τεσκεύαστο δια μολιβδώματος καὶ σανίδων κλειστών
 “ἰχθυοτροφείον. Ubi intelligi queant Plumbeæ la-
 “minæ, vel Plumbum tectorium.” [* Ἀπομολιβδῶ,
 Gl. Replumbo.] “Dicitur ETIAM Μόλιβος, sine δ.
 Il. A. (237.) μόλιβος ὡς ἐτράπετ' αἰχμῇ, Veluti plumbum.
 “Itidemque in Epigr.” [“Jacobs. Anth. 8,
 162. 9, 160. 165. 478. Fischer. ad Weller. Gr. Gr.
 1, 167. Brunck. Soph. 3, 521. Heyn. Hom. 6, 161.
 ad Diod. S. 1, 125. ad Mær. 257. Μόλιβος, ἦ, Ja-
 cobs. Anth. 9, 183. 300. 11, 416.” Schæf. Mss.
 * Μολιβσοφιγγής, Opp. K. 1, 155. * Μολιβουργός,
 Procl. Paraphr. Ptol. p. 251. * “Μολιβοῦς, Mær.
 130. et. n., ad Diod. S. 1, 125.” Schæf. Mss.]

“Porro notandum, reperiri scriptum ETIAM Μό-
 “λυβδος, per ν ψιλόν in secunda syllaba, teste Eust.
 “quoque, confirmante eand. scripturam serie alpha-
 “betica quæ ap. Hesych. est, Suida etiam utram-
 “que suo ordine collocante. Ita ap. Medicos μό-
 “λυβδος κεκαυμένος, Plumbum ustum: μολύβδος πε-
 “πλυνμένος, Plumbum lotum s. Lotura plumbi, σκω-
 “ρία μολύβδου, Scoria s. Recrementum plumbi.
 “Apud Eosd. μολύβδον ἔλασμα, Lamina plumbi:
 “pro quo et ἔλασμος μολύβδου dicitur: ut ap. Suid.

“eis ἔλασμος μολύβδον γράφοντες, In laminas plum-
 “beas.” [“Ad Mær. 210. 256. Ammon. 124. Valck.
 Anim. 206. ad Herod. 224. Brunck. ad Andr. 143.
 Apoll. Rh. 202. Aristoph. 2, 103. 3, 155. Soph. 3, 521.
 ad Diod. S. 1, 125. 358. Fischer. ad Weller. Gr.
 Gr. 1, 167. Fac. ad Paus. 371. Heyn. Hom. 6, 161.
 8, 607. Jacobs. Anth. 9, 143. 165. 478. 10, 374.
 11, 162.” Schæf. Mss. Aristoph. N. 913.] “Μο-
 “λυβδοειδής, Plumbi speciem gerens, Plumbo similis.
 “Apud Diosc. per μολιβδοειδής λίθος, 5, 98.” [“Schol.
 Lucian. Catapl. 28.” Boiss. Mss. Schol. Thuc. 2, 49.]
 “Μολυβδοφανής, Plumbeus aspectu, Qui plumbeus
 “videtur, Athen. (391.) ex Alex. Myndio, de scope
 “ave, Ἐπὶ μολυβδοφανεί τῷ χρώματι ὑπόλευκα στί-
 “γματα ἔχει. ITEM Μολυβδοχοεῶ, Plumbum fundo,
 “s. Tracto artem fundendi plumbi. J. Poll. μολυ-
 “βδοχοεῖν generalius esse dicit το μολύβδον ἐργάζε-
 “σθαι, Tractare plumbum.” [Aristoph. Ἐκκλ. 1110.
 * Προσμολυβδοχοεῶ, Eratosth. 34.” Wakef. Mss.]
 “ET Μολυβδουργός, Qui plumbum tractat, Plum-
 “barius.” [In Gloss. perperam Μολοβδουργός, Plum-
 “barius.] “Derivatum inde ET Μολυβδώτης, s. Μο-
 “λυβδώης, Plumbaceus, Plumbi naturam referens.
 “Diosc. 5, 97. Μηδὲν ἔχουσα μολιβδώδες. Sic et
 “c. præced. Ἀχρεῖς ἂν μηδὲν ἔχη μολιβδώδες.” [“Μο-
 λυβδώης, Boiss. Philostr. 600.” Schæf. Mss.] “ET
 “Μολύβδινος, Plumbeus, ut μολύβδινος κανὼν, Ari-
 “stot. Eth. 5, (10.) Scribitur et per e in secunda
 “syllaba: ut μολίβδιναι κεραμίδες, Athen. (207.)
 “Sic μολιβδίγη θυία, et μολίβδινος δοῖδνξ, Diosc. 5,
 “95. de plumbo eloto.” [“Μολύβδινος, Heyn. Hom.
 8, 608. ad Lucian. 2, 233.” Schæf. Mss. * Μολυ-
 βδικός, Gl. Plumbarius. * Μολύβδεος, contr. * Μο-
 λυβδός, Theophr. Fr. 4, 41. ἀγγεῖα.] “Μολυ-
 “βδίτης, itidem Plumbaceus aut Plumbosus: unde
 “in fem. μολυβδίτις λιθάργυρος. Plin. 33, 6. Spumæ
 “argenti genera tria: optima, quam Chrysititi
 “vocant: secunda, quam Argyrititi, tertiam, quam
 “Molybdititi. Chrysitis, e vena ipsa fit: Ar-
 “gyritis, ex argento: Molybditis, plumbi ipsius
 “fusura. NECNON Μολυβδῖς, ἰδος, ἦ, Globus s.
 “Pila plumbea, ut quæ reti appenduntur. Non-
 “nullis etiam Lamina plumbea. Hesychio μολυ-
 “βδῖς est στάθμιόν τι * ἑπταμναῖον: quod et Μολβῖς.”
 [“Brunck. Soph. 3, 521. Valck. Anim. ad Am-
 mon. 206.” Schæf. Mss. Plato de Rep. 7. p. 519.]
 “Μολύβδαινα, ἦ, idem ac μολυβδῖς, h. e. Globus s.
 “Pila plumbea quæ reti aut etiam hami funiculo
 “appenditur ad ipsum deprimeudum: Eustathio ὁ
 “πρὸς τῇ ὁρμῇ καὶ τῷ ἀγκίστρῳ περιθέμενος μολίβδος
 “διὰ το θάττον καθικνεῖσθαι: ut cum Hom. Il. Ω. (80.)
 “dicit, Ἢ δὲ μολυβδαῖνῃ ἰκέλη es βυσσον ορουσεν. Item
 “μολυβδαιναῖαι nominantur Pilæ s. Massæ plumbeæ,
 “quales manu ejaculari solent vel in certamine vel
 “in exercitio. Lucian. (2, 328.) Ὁ δὲ μολυβδαῖνας
 “χερμαδίου ἀράγδην ἔχων, ἐχειροβόλει: [cf. Gymn.
 27.] “Verum et vasa plumbea appellantur μολύβδαι-
 “ναι. Athen. (207.) Ἐν οἷς κῆποι παντοῖοι θαυμασίως
 “ἦσαν περιβάλλοντες ταῖς φυτεῖαις διὰ κεραμίδων ἢ
 “μολυβδαινῶν, Fictilibus et plumbeis in vasis.
 “Alioqui μολύβδαινα dicitur etiam Metallicum quid-
 “dam, de quo Diosc. 5, 100. Plin. 34, c. ult. Est
 “et molybdæna, quam alibi Galenam vocavimus,
 “plumbi et argenti vena communis, et hanc Metall-
 “cam vocant. Adhærescit et auri et argenti forna-
 “cibus. Melior hæc quanto magis aurei coloris,
 “quantoque minus plumbea, friabilis, et modice
 “gravis: cocta cum oleo jecinoris colorem trahit.
 “Est μολύβδαινα Herbæ etiam nomen. Plin. 25, 13.
 “Nascitur vulgo molybdæna, i. e. plumbago, etiam
 “in arvo, folio lapathi, crassa radice, hispida. Ea,
 “inquit Gorr., multis esse creditur Major persicaria,
 “aut omnino nobis ignota est.” [“Ad Lucian. 2,
 233. 328. ad Mær. 257. Heyn. Hom. 8, 607.”
 Schæf. Mss. In Gloss. perperam Μολυβδαῖνα Plumbago.
 * “Μολυβδόω, ad Hesych. 1, 486, 15.”
 Dahler. Mss. “Euseb. P. E. 454.” Wakef. Mss.
 * Μολυβδέω, Gl. Plumbo, potius μολυβδόω.] “Μο-
 “λύβδωσις, ἦ, Plumbatura, h. e. Ferruminatio quæ
 “plumbo facta est.” [Gl. Plumbatura: * Μολυ-

βδωται· Plumbatæ. * Μολυβδιάω, Phrynichus Bekkeri p. 52.] "Ceterum ut μόλιβος interdum sine δ scriptum reperitur, ita etiam μόλυβος, in carmine "præsertim, metri lege postulante secundæ syllabæ "corruptionem." ["Brunck. Apoll. Rh. 202. Heyn. Hom. 6, 162. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 167. Mær. 256. et n., Valck. Hipp. p. 180. ad Diod. S. 1, 125. * Μολυβαχθής, Jacobs. Anth. 9, 158." Schæf. Mss.] "Μολυβοῦς, Plumbeus. Athen. "14. Εἰς μολυβῆν κεραμίδα ἐμβαλὼν καὶ ἀναγαγὼν "εἰς τὸ πέλαγος, κατεπόντωσεν. Sic Μολυβίς ap. "Hesych. pro μολυβδῖς, nimirum μολυβδαῖνη ex- "ponentem μολυβίδι, Pilæ s. Globulo plumbeo." ["Heyn. Hom. 8, 608. ad Diod. S. 1. 125." Schæf. Mss.] "Idem ET Μολυβρὸν affert, exponens μολυβοειδὲς, Plumbi speciem gerens, Plumbosum: "quod proculdubio συγκέκοπται ἐκ τοῦ μολυβήρος."

"ΜΟΛΟΘΟΥΡΟΣ, Molothurus: Herbæ nomen. "Nicand. 'A. (147.) πόα [πόη] γε μὲν ὑψι τέθηλεν "Οἷηπερ μολόθουρος. Euphorion Semper virentium "generi annumerat, canens, Πῶκες ἀειχλωροῖσιν "ἰαύεσκον μολοθούροις. Hesych. properisπωμενως "habet μολοθούρος, dicens esse vel ἀσφοδελὸν vel "όλόσχοινον."

"ΜΟΛΥΝΩ, Polluo, Contamino, Inquino, Con- "spurco. Synes. Epist. 5. "Ἡ κέρδει παρ' αὐτῶν ἐμο- "λύνατο, Lucro ab his contaminatus est. Activa "voce in Apocal. (3, 4.) Τὰ ἱμάτια αὐτῶν οὐκ ἐμό- "λυναν." ["Phryn. Ecl. 157. 192. Huschk. Anal. 292. Jacobs. Anth. 9, 446. Toup. Add. in Theocr. 404. Opusc. 2, 281. ad Herod. 501. De coloribus, Clem. Alex. 235. Μολύνεσθαι τινος, Ruhnck. ad Velleium p. 73." Schæf. Mss. "Primitiva notio est Conspargere; quare etiam in bonam partem usurpavit Sotades Comicus ap. Athen. 293. Ἐμόλυνα ἀλεύρω, Farina respersi." Schw. Mss. Theocr. 5, 87. Heliod. 2. p. 91. Isocr. Philipp. 192. Plato de Rep. 7. p. 170. Musonius Stobæi Serm. 18. p. 362. 364. * Μολυνοπραγμονέω, Aristoph. 'A. 382. * "Μόλυσμα, Schol. Æsch. Pers. 577. (Eum. 327.) Schol. Jo. Climac. 369." Boiss. Mss. * Μόλυσμα, Gl. Inquinabulum.] "Μολυσμός, ὁ, Inquinatio, Contaminatio. "Item Inquinamentum, μίasma. Paulus 2 ad Cor. "7, (1.) Καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ "σαρκὸς καὶ πνεύματος." [Plut. 9, 117.] "ET Μό- "λυνσις, ἡ, itidem Inquinatio, Contaminatio, vel In- "quiuamentum, Theophr. C. Pl. 4. Aristot. vero "μολύνσεως nomine Levem quandam coctionem in- "telligit, parum ab ipsa differentem cruditate. Ita "enim ille Meteorol. 4, (3.) Μόλυνσις δὲ ἀπεψία "μὲν, ἐναντία δὲ ἐψήσει, εἴη δ' ἂν ἐναντία ἡ πρῶ- "τη λεχθεῖσα ἀπεψία τοῦ ἐν τῷ σώματι ἀορίστου "δι' ἐνδείαν τῆς ἐν τῷ ὑγρῷ τῷ περίεξ θερμότητος." ["Schol. Il. A. 749." Wakef. Mss. * Μολυντός, unde] "Ἀμόλυντος, ὁ, ἡ, Impollutus, Incontami- "natus, Nullis inquinatus sordibus, Immuus et "purus a sordibus: ut a Gregor. τὸ ἅγιον πνεῦ- "μα dicitur ἀμόλυντον, Purum ab omni inquina- "mento. Alex. vero Aphrod. cum genit. dixit "Probl. 1. Ψυχὴ ἀμόλυντος οὕσα τοῦ σώματος, Non "contaminata sordibus corporis, Immunis et libera "a sordibus corporis. Affertur et ἀμόλυντον φάρμα- "κον e Gal. ad Glauc. pro Medicamentum quod ma- "nus non inquinat, utpote duriusculum." [Antyllus Oribasii p. 251. Mosq., Corai. ad Xenocr. p. 214. Schn. Lex. Suppl. p. 178. "Schol. Theocr. 1, 59. * Ἀμόλυντος, Jo. Climac. Scalp. 412." Boiss. Mss. Epiph. 1, 1097. * Ἀναμόλυνω, Athen. 67. * Δια- "μόλυνω, Plut. 8, 9. * Διαμόλυσμα, Onosand. Stra- "teg. c. 5. * Ἐμμόλυνω, LXX. Prov. 24, 10. sed vide Schleusner. Lex. V. T. * Ἐπιμόλυνω, Epiph. 1, 521. * "Καταμόλυνω, Contamino, Conspurco, Chrys. in Ep. 2. ad Timoth. Serm. 9. T. 4. p. 373, 26." Seager. Mss. Eust. 10. p. 374. * Προμόλυνω, Planud. Ovid. Met. 14, 55. * Συμμόλυνω, Gl. Coinquino, LXX. Dau. 1, 8. Cod. Chish.] "Præ- "tere a verbo μόλυνω DICITUR Μολυνή, ἡ πυγὴ, "Podex: quoniam excrementis quæ ejicit, polluitur."

A [Hesych. * Μολυχνός, Eid. δεισαλέος. * Μόλυκος· μεμολυσμένος. * "Μολυχρός, * Μολυχρός, Brunck. ad Poet. Gnom. 278." Schæf. Mss.]

MONOS, Solus, Unicus, Unus, Plut. Polit. Præc. Βουλόμενος εἶναι μὴ μόνος, ἀλλὰ πρῶτος καὶ μέγιστος ἐν πολλοῖς καὶ μεγάλοις, Demonax ap. Lucian. (2, 386.) ad quendam qui sibi μόνος et πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν esse videbatur, Εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος· εἰ δὲ μόνος, οὐ πρῶτος: (1, 826.) Οὐδὲν κωλύσει σε μόνον πλούσιον μόνον βασιλέα εἶναι: (156.) Εὐχεῖται μόνος ἑαυτῷ γέιτων καὶ ὄμορος. Xen. K. Π. 6, (1, 20.) Μόνος μόνῳ ἐλεξεν. Interdum cum gen. construitur, Æschyl. ap. Aristoph. B. (1392.) Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δῶρων ἐρῶ. Sic Dem. (149.) Ἐν μόνῃ τῶν πασῶν πό- λεων. Idem Dem. Μόνος τῶν ὄντων ἀνθρώπων, Solus omnium hominum qui sunt, Solus ex omnibus hominibus; nam Latini itidem dicunt Solus omnium, ex omnibus. Ab hoc μόνος reperitur etiam SUPERL. Μονώτατος, Aristoph. Πλ. (182.) Μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, q. d. Solissimus omnium, h. e. Solus ex omnibus, [Iππ. 352.] || Redditur etiam Singularis, quod itidem pro Solus vel Unicus interdum capitur, Simplex. || Desertus, Separatus, Sejunctus, Soph. Aj. (510.) εἰ νέας Τροφῆς στερηθεῖς, σοῦ διοίsetαι μόνος, Ὑπ' ὀφθα- λιστῶν, Te orbatus, A te destitutus; σοῦ χωρὶς, ut Schol. exp. Latini etiam Sola loca, Solas rupes, Solas terras dicunt pro Desertas. ["Thom. M. 832. Markl. Suppl. 27. Musgr. ibid. ad Charit. 413. 691. Wakef. Alc. 1110. Jacobs. Anim. 58. Wakef. Georg. 162. 163. Heyn. Hom. 8, 690. Unus, Markl. Suppl. p. 246. cf. Musgr. Hel. 1701. An Precipuus, Eximius? Markl. Iph. p. 339. Jacobs. Anth. 6, 350. 8, 43. 9, 48. ad Herod. 235. I. q. ἀγαπητός, Brunck. ad Phil. 425. in Suppl. Ed. 4. Pro μονοσύλ- λαβος, Dawes. M. Cr. p. 12. Conf. c. μόνον, Thom. M. 336. 612. Add. ad p. 222. 426. 598. Markl. Suppl. 27. Musgr. ibid. Jacobs. Anth. 11, 293. 343. ad Diod. S. 2, 431. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 41. Boiss. Philostr. 644. J. Gronov. ad Paraphr. Epict. 269. ad Herod. 608. ad Eur. Alc. 828. Casaub. Athen. 1, 74. Eἰς μ., ad Phalar. 253. Jacobs. Anim. 207. Wakef. S. Cr. 5, 157. T. H. ad Plutum p. 385. Thiersch. Specim. p. 46. ad Herod. 599. Οὐδ' εἰς μ., Heind. ad Plat. Theæt. 352. Καὶ μ., Greg. Cor. 672. Πρῶτος καὶ μ., πρ. ἢ καὶ μ., Valck. ad Phalar. p. x. Toup. Emendd. 1, 15. Oxon. Αὐ- τὸς μ., Heind. ad Plat. Charm. 64. Ἡ μόνος, ad Herod. 285. Μόνος μόνῳ, 715. Eur. Med. 516. Aristocles. Μόνος, ἀνευθ' ἄλλων, Heyn. Hom. 5, 315. Μόνῃ μόνον, Lobeck. Aj. p. 292. Plato Lys. p. 31. Μόνον δὴ τοῦτο, Aristot. H. A. 360. Schn. Αὐτὸ τοῦτο μ., Heind. ad Plat. Gorg. 182. Μόνα καὶ μόνον, Wakef. Eum. 73. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ, ad Lucian. 1, 307. Μοῦνος, μῶνος, Valck. Callim. 27. Μονώτατος, Theocr. 15, 137. Valck. Adoniz. p. 410. Thom. M. 128. 620. Kuster. Aristoph. 5. T. H. ad Plutum p. 61. 326. Schol. p. 33. 63." Schæf. Mss. Lycurg. adv. Leocr. 197. Reisk. Μόνος pro εἰς, Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 162.]

Καταμόνας, Solum, Thuc. 1, (32.) Αὐτοὶ κ. ἀπε- σάμεθα Κορινθίους, Nos soli marte nostro propulsavi- mus Corinthios, [37.] Marc. 4, (10.) Αὐτὸς ἐγένετο κ., Solus erat. Plautus dicit, Soli inviti cubant, pro καταμόνας. Item Seorsim, Synes. Ep. 135. Ἐκπέμ- ψαιμεν ἂν ὑμῖν μετ' αὐτοῦ μὲν τὰς στρουθοὺς, κ. δὲ τοῦ- λαιον, Seorsim, Vobis solis. Scribitur ETIAM Κατὰ μόνας. ["Dionys. H. 4, 2137. ad Xen. Mem. 3, 7, 4. Ruhnck. p. 233. Pierson. ad Mær. 58. 121. Toup. Opusc. 1, 298. Diod. S. 1, 295. Kuster. V. M. 71. Wakef. Georg. 102. ad Charit. 413. Jacobs. Anth. 7, 64. Reiff. ad Artem. 350." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 208. Κατὰ μόνας ἔδειν, Synes. p. 43.]

Μόνον, Solum, Solummodo, Tantum, Tantum- modo. A Cic. p. 40. mei Lex. Cic. redditur Tan- tummodo. Plato, Οὐδὲν, ἢν δ' ἐγώ μ. ἐλθῶ, Nihil sane, inquam: veniat modo. Item μ. εἰ, Si modo. Greg. Καὶ παθεῖν τι, ὡς κατάκριτος, δέχομαι μ. εἰ σταίητε μεθ' ἡμῶν, Si modo, Modo si, Isocr. M. εἰ μὴ ἔπρα-

ξαν, Modo non fecerint. Item μ. μῆ, Modo ne, i. e., Si modo non, Greg. Πρόχειρός ἐστι, μεγαλόδωρος μ. μῆ μικρολογίαν καταγνωσθῶμεν τοῦ μικρά αἰτεῖν. Sic Cic. Modo ne summa turpitudine sequatur. Interdum omittitur ei, Synes. Ἐμοὶ δὲ ἀποχρήσει καὶ παρ' ἐτέρων πυνθάνεσθαι τὰ περὶ ὑμῶν, μ. ὁ Θεὸς ἀγαθῶν εἶη νομεύς, Sit modo: h. e., Si modo sit. Quod vero Lat. dicunt, Non solum, sed etiam, Non tantummodo, Verumetiam, id Græci οὐ μ., ἀλλὰ καί: item, οὐ μ., ἀλλὰ ὡς καί: item, μὴ μ., πρὸς δέ. Plato dixit etiam, μὴ μ., πλέον δέ, Non solum, sed magis etiam. Et Idem, Μὴ μ., —πρὸς τῇ χώρᾳ δὲ ἄμα, Non solum, sed etiam. Interdum οὐ μ. δέ pendet e præcedenti periodo, Greg. Τὸν λόγον ὑποδεχόμενοι οὐ μ. δέ, ἀλλὰ καὶ κρατοῦντες: pro, Neque vero hoc solum. Sic Cic. Primum M. Metellum amicissimum, deinde Hortensium consulem; non solum, sed etiam Q. Metellum: i. e., Neque solum hunc. Aliud exemplum ex eod. Greg. habes ap. Bud. 1038. || At μόνον οὐ sive Μονονοῦ, aut Μόνον οὐκ sive Μονονοῦκ, Tantum non, Modo non, i. e., Fere, Propemodum, σχεδόν, ἐγγύς, Lucian. (1, 528.) Ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβὴν, καὶ μ. οὐκ οὐκιδίξει: quod dicitur etiam ὅσον οὐ, οὐπω, Aristoph. Σφ. (516.) καταγελάμενος μὲν οὖν Οὐκ ἐπαίεις ὑπ' ἀνδρῶν, οὐς σὺ μονονοῦ προσκυνεῖς, Quos tu propemodum veneraris. Terent. Senem per epistolam pellexit, modo non montes auri pollicens. At Tantum non in hac signif. ap. Liv. et Suet. frequens est. Synes. Ep. 125. Ἐγὼ μὲν οὖν μονονοῦκ ἐποχος ὦν ἱππῶ, τὴν ἐπιστολὴν ὑπηγόρευσα, ubi durius diceretur Latine Tantummodo, Propemodum consensio equo. Et Μόνον οὐχί, sive Μονονοῦχί, pro eod. Lucian. (1, 120.) Μόνον οὐχί δικράνοισ με ἐξεώθει τῆς οἰκίας. ["Μόνον, ad Charit. 313. ad Diod. S. 1, 243. ad Timæi Lex. 208. Ilgen. ad Hymn. 431. Eur. Hel. 1079. 1192. Musgr. Rhes. 455. De μ. omisso, ad Xen. Mem. 3, 13, 6. M. subaud., ad Anton. Lib. 129. Verh., Valck. Phœn. p. 501. ad Lucian. 1, 300. 495. Lennep. ad Phal. 107. 373. ad Diod. S. 1, 7. Wakef. Herc. F. 337. Jacobs. Anth. 9, 447. Brunck. Apoll. Rh. 202. Aristoph. 2, 22. 159. Villos. ad Long. 261. Subaud. in οὐ—ἀλλὰ —, Toup. ad Longin. 294. Valck. ad Chrys. p. 15. Phœn. p. 501. Hippol. p. 202. cf. Wessel. ad Herod. 147. ad Diod. S. 1, 141. Οὐ μόνον —, οὐδὲ —, ἀλλὰ καὶ —, ubi etiam ad οὐδὲ subaud. μόνον, Plut. 4, 320. Cor., cujus notam vide. Idem 6, 87. Hutt. Schneid. ad Xen. Mem. p. 259. Ed. 3. Plato 2, 1. p. 92. Bekk., Polyb. 3, 633. Ita etiam Latini, Cic. de Inv. c. 4. ad fin. Ernest. ad Cic. de Orat. 467. Οὐ μ. subaud., Wakef. Phil. 131.; seq. ἀλλὰ καὶ, ad Xen. Eph. 128. ad Diod. S. 1, 399. M. et μόνος conf., ad Lucian. 1, 307. ad Diod. S. 1, 363. (vide Μόνος.) M. et μάλλον conf., ad Dionys. H. 1, 277. ad Strab. 1196. M. pleonast. post ἀρκεῖ, T. H. ad Lucian. 1, 190. Καὶ μ., Struchtmeyer in Gloss. Nom. p. 30. Bast Lettre 116. Et præterea nihil, Toup. Opusc. 1, 182. 449. Emendd. 1, 278. in Schol. Theocr. p. 21. Οὐ μ., ἀλλ' οὐδὲ —, Phalar. 114. Οὐ μ., ἀλλὰ καὶ, ad Lucian. 1, 307. Οὐ μ., ἀλλὰ, ad Xen. Mem. 1, 6, 2. Οὐ μ. γε, ἀλλὰ καὶ, Plut. Alcib. c. 32. Οὐ μ. —, — δέ —, Julian. p. 7. c. 16. c. 46. A. B. D. Toup. ad Longin. 392. Ast. ad Plat. de LL. 123. cf. Apoll. Rh. 1, 617. Polyb. T. 1, p. 336. 382. 419. 428. 451. 510. 570. T. 3. p. 119. Καὶ δὲ post οὐχί μ., Manetho 3, 154. ubi leg. ἀγάπησαν ἀθέσμως. Hoc similiaque fugisse Gronovium! M. ἐλθέτω, Plato Charm. 61. Heind. Longus p. m. 101. Μὴ με καταπίης μ., Eur. Cycl. 219. Μονονοῦ, μονονοῦκ, μονονοῦχί, Bergler. ad Alciph. 65. 214. Zeun. ad Xen. K. Π. 689." Schæf. Mss.]

["Μονόβιος, Hesych. * Μονόδερμος, Idem v. Καρπάριον, Μονόλωπος. * Μονοδραστικός, Jambl. V. P. 144." Wakef. Mss. * "Μονόμοιρος, Cattier. Gazoph. 99. Brunck. Soph. 3, 504." Schæf. Mss. * Μονομοιρία, Sext. Emp. 5, 15. Paul. Alex. Apotelesm. Περὶ ἧς δεσποζουσιν οἱ ἑ' ἀστέρες μονομοιρίας κατὰ ζώδιον. * Μονοποιός, Sext. Emp. 26. 94.] "Μονοσίλλα, Clara stella quæ in Hyadibus est, Hesych." "Μονοστραβὴς ὄχος, Eid. ἡμίονος," ["Μο-

ναστραβὴς, Pierson. Veris. 58." Schæf. Mss. * "Μονοφίλης, Qui solus amare vult, Schol. Juv. 3, 121." Wakef. Mss. * "Μονοφόρος, ad Hesych. 2, 619, 9." Dahler. Mss.] "Μονοψάδης, Hesychio μονιός, * ἀτιμά- " γελος, Solitarius." [* Μονήλατος, Heliod. 9. p. 431. 486.] "Μονούαλος, Clara stella in corde Leonis, " Hesych." "Μόνουα, Eid. τὰ λεπτὰ λέπαδνα." [* Αὐτόμονος, falsa l. ap. Sext. Emp. 7, 185. p. 408. leg. αὐτό μόνον.]

Μόνως, Solummodo, Tantummodo, Solum, Tan- tum, Xen. K. Π. 3, (2, 11.) Οὕτως ἂν εἴη μ. εἰρήνη βεβαία, Hoc solum modo: (Απ. 1, 5, 5.) Οὕτως γὰρ μ. ὁ τοιοῦτος σωθῆι. Redditur etiam Unice. [Thuc. 8, 81. Dionys. H. 370, 16. "Kuster. Aristoph. 110. Kiessl. ad Jambl. T. 2. p. 15. Jacobs. Anth. 10, 126. Wakef. Alc. 120." Schæf. Mss. * "Μονόθεν, Schol. Arat. Phæn. 7." Boiss. Mss.]

Μονάς, ἄδος, ἡ, Unitas, Plut., Ἡ μ. οὐκ ἐκβαίνει τὸν ἑαυτοῦ ὅρον, ἀλλ' ἅπαξ τὸ ἐν μένει· διὸ κέκληται μονάς: ubi videtur a μένω derivare. Hanc μονάδα sequitur δυάς, τριάς, τετράς, πεντάς, et sic deinceps. Idem Symp. 4. Τὰ ἐννέα διαίρεισιν εἰς τρεῖς λαμβάνει τριάδας, ὦν ἐκάστη πάλιν εἰς μονάδας διαίρεται τοσαύ- τας. In tessera quoque μονάς dicitur unum punctum, quod etiam ὄνος et κύβος, J. Poll. In divinitate quo- que μονάς dicitur esse: imo et ipse Deus esse μονάς, quatenus unicus est Deus: in ead. tamen et τριάς statuitur, propter tres personas distinctas, non tamen divisas. Synes. H. 1. Ἐνοτήτων ἐνὰς ἀγνή, Μονάδων μο- νὰς τε πρώτη: paulo post, Μονὰς ἄρρητα χυθεῖσα * Τρι- κόρυμβον ἔσχεν ἄλκάν. Et Hymno 4. Μονὰς εἰ, τριάς ὦν. Μονὰς ἂ δὴ μένει· Καὶ τριάς εἰ δὴ. [Eur. Andr. 805. Bacch. 609. "Μ. τρισυπόστατος, (Deus,) Georg. Lapitha Poëm. Mor. 886." Boiss. Mss. "Jacobs. Anim. 48. Musgr. ad Phæn. p. 230. ad Diod. S. 1, 91. Brunck. Andr. 847. Musgr. 854. Adj., Porson. Phæn. 1537. Lobeck. Aj. p. 271." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 733.] Μοναδικός, Singularis, Unicus. Et μ. ἀριθμὸς, ap. Aristot. et Philosophos, ipsa μονάς et unitas. Item Solitarius: βίος, Vita solitaria, Cum quis solitarius degit, Synes. Ep. 66. Ἐτι μετ- ράκιον ὦν, εἰς μ. βίον ἐτέλεσε, Solitariam vitam profes- sus est, Monasticæ vitæ se dedit, inter monachos profiteri cœpit. Ead. Epist. Τῇ δὲ ἡλικίᾳ συμποιοῦ- σης τῆς μοναδικῆς κατὰ τὸν βίον ἐνστάσεως, Solitariae s. Monasticæ vitæ instituto. Item μ. φύσις, Natura soli- taria, Sui juris, Suæ potestatis. Μοναδικῶς, In unitate, More eorum quæ monade continentur, Plut. Symp. 4, 14. de novem Musarum choro, Εἶτα πάλιν αὐτὴ μ. ἐκάστη μίαν περιέπει λαχοῦσα καὶ κοσμοῦσα δύναμιν. Ubi sunt qui Sigillatim interpr., s. Peculiariter. || So- litarie. [* "Μοναδικῶς, Singulariter, Pseudo-Chrys. Serm. 33. T. 7. p. 339, 34. Οὐ γὰρ μοναδικῶς, ἀλλὰ πληθυντικῶς ἐξεφώνησεν." Seager. Mss. Leg. μοναδι- κῶς. * Μοναδίζω, * Μοναδιστός, unde * "Ἀμοναδί- στος, Damasc. ap. Wolf. Anecd. 3, 231." Kall. Mss.]

Μοναδὸν, Solummodo, Solum, quod tamen Schol. Nicandri (Θ. 148.) ita a μόνος derivari scribit, ut οἰα- δὸν ab οἶος: quem sequendo ponendum fuisset p. præced. [Cattier. Gazoph. 57. * Μονάδην, Apol- lon. de Adv. p. 611.]

Μονάδω, Solitarius dego, Hist. Eccles. 4. Οἱ πλεί- ους γὰρ ἦσαν μονάζοντες, ἔρημον οἰκοῦντες δι' ἀσκησιν. [Eust. 68, 13. Jambl. V. P. 40. "Rufinus 33. ad Codic. Theodos. 4, 433." Schæf. Mss. Jambl. Arithm. p. 85. Ἡ μὲν γὰρ μονάς ἑαυτὴν μονάσασα * τετραγωνικὴ γίνεται, ἡ δὲ δυάς ἑαυτὴν δυάσασα τετράγωνον τὸν δ' ποιεῖ, καὶ ἡ τριάς ἑαυτὴν * τριάσασα τὸν θ'. * Μονα- σμός, Solitudo, Eust. Il. Z. p. 494, 17.] Μοναστής, Qui solitarius degit, Homo solitarius: Cic. Solitario homini atque iu agro vitam agenti, Greg., Νομοθεταὶ μοναστῶν ἐγγραφοὶ τε καὶ ἀγραφοί. ["Kuster. Ari- stoph. 75." Schæf. Mss.] Μοναστικός, Ad homines solitarios pertinens. Cum vero homo aliquis aut animal μοναστικὸν dicitur, reddendum est Solitarius, vel etiam Solivagus. Plin. de elephantis, Gregatim semper ambulant, minime ex omnibus solivagi. Μο- νάστρια, Mulier solitaria: ut ἀσκήτρια, in Paud., i. e. Monacha. ["Const. Manass. Chr. p. 134." Boiss. Mss.] Μοναστήριον, Monasterium, Locus ubi homi-

nes solitarii degunt : quod et Claustrum a recentioribus appellatur, quod eo claudantur qui solitariam vitam degunt. Philo de monachis Ægypti, 'Ἐν ἐκαστῇ δὲ οἰκίᾳ ἐστὶν οἴκημα ἱερὸν, ὃ καλεῖται σεμνεῖον καὶ μοναστήριον, ἐν ᾧ μονοῦμεναι τὰ τοῦ βίου σεμνὸν μυστήρια τελοῦνται : in quod nihil inferri solitum fuisse scribit, nedum necessariorum rerum. Sunt qui Solitudinem interpr. Sed id vocab. multo latius ap. Latinos patere constat : cum contra μοναστήριον ad eorum, qui Monachi dicti sunt, domicilium restringatur. ["Thom. M. 902. Coray Theophr. 38." Schæf. Mss.] Μονάτωρ ἵππος e Schol. Aristoph. Eip. (900.) qui et κέλῃς dicitur, Equus desultorius, Suet. Fuit ergo ei μονάτωρ is qui Eustathio ὁ κατὰ μόνος ἐλαυνόμενος. Hes. vero aliter accipere videtur hoc vocab. : nam cum dixisset, κέλῃς, ἵππος καὶ ἵππαστῆς καὶ εἰδός τι νεῶς, subjungit, καὶ μονάτωρ : accipiens fortasse pro Homine solitario, et qui ἄζωξ est. Nisi putet aliquis hoc μονάτωρ, expuncto καὶ ponendum esse post ἵππαστῆς, ut κέλῃς sit ἵππος καὶ ἵππαστῆς μονάτωρ. [* Συμμόναζω, Sozom. H. E. 6, 28. * "Φιλομονάζω, Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 244." Boiss. Mss. * "Ψευδομονάζω, Insincerus sum monachus, Specie, non re, monachus sum, Georg. Alexandr. V. Chrys. 207, 10." Seager. Mss.]

Μοναχὸς, Unicus, Bud. e Xen. [K. 'A. 4, 4, 11.] || Accipitur etiam pro Homine solitario, qui et μοναστῆς dicitur : ut ap. Christianos Qui in loca sola s. solitudines, procul a reliquorum hominum consuetudine, secedebant, ut cultui divino vacare melius possent. Dionys. Areop. Eccl. Hier. Οἱ μὲν θεραπεύτας, οἱ δὲ μοναχοὺς ὀνομάζοντες, ἐκ τῆς τοῦ Θεοῦ καθαρᾶς ὑπηρεσίας καὶ θεραπειάς, καὶ τῆς ἀμερίστου καὶ ἐνιαίας ζωῆς, ὡς * ἐνοποιούσης αὐτοὺς ἐν ταῖς τῶν διαιρετῶν ἱεραῖς συμπύξεσιν, εἰς θεοειδῆ μονάδα καὶ φιλόθεον τελείωσιν. Idem in eod. l., aliquanto post, 'Ἀπελρήνται τὴν τῶν πάντῃ ἐνταῖς ἐνιαίους μοναχοῖς, ὡς πρὸς τὸ ἐν αὐτῶν ὀφειλόντων * ἐνοποιεῖσθαι καὶ πρὸς ἱερὰν μονάδα συνάγεσθαι. Latini quoque scriptt. Ecclesiastici Monachos appellant. Quæ vero hujus vocab. afferuntur a Gramm. et nonnullis aliis etymologiæ, ridiculæ sunt : quibusdam sc. compositum esse dicentibus e μόνος et εὐχῇ, quibusdam a μόνος et ἄχος : cum ἐκ παραγωγῆς sit illa terminatio. [* "Φιλομόναχος, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 140. bis, Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 244. * Ψευδομόναχος, Nilus Ep. 75." Boiss. Mss.] Μοναχικός, Ad solitarios homines pertinens, Monasticus, s. Monachicus, Dionys. Areop. l. c., Δηλοῖ τὴν μ. τάξιν οὐκ εἶναι προσαγωγικὴν ἐτέρων, ἀλλ' ἐφ' ἐαυτῆς ἐστῶσαν ἐν μ. καὶ ἱερᾷ στάσει. Et paulo post, Εἴπερ ἀληθῶς ἐπὶ τὴν μ. ἀφίκτοιο καὶ ἐνιαίαν ἀναγωγὴν. [* Μοναχικός, Sozom. H. E. 7, 28. * "Μοναχὴ, ἡ, Indicus pannus, Arrian. Erythr. Peripl. p. 5." Schn. Lex.]

Μονήρης, de quo dubitari justius potest, compositumne sit, ut διήρης, τριήρης, δεκήρης, an vero tantummodo derivatum ; nam illa de navibus tantum dicuntur, hoc de hominibus etiam ceterisque animalibus, item et de vita alicujus. De homine solitario dictum reperitur ap. Diog. L. ex Heraclide, Καὶ αὐτὸς δὲ φησιν μονήρη αὐτὸν γεγονέναι καὶ ἰδιαστήν. Athen. (301.) de hepato pisce, 'Ἔστι δὲ μονήρης, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης : (321.) de salpa, Καρχαρόδους καὶ μονήρης. Solivagum interpretari possumus, ut Plin. de elephantis, Gregatim semper ambulant, minime ex omnibus solivagi. Cic. quoque aves volare ait, partim solivagas, partim congregatas. Opponitur ei in hac signif. ἀγελαῖος. Dicitur etiam aliquis μονήρη vitam agere, qui solitarius degit. Item μονήρης δίαίτα pro eo quod Synes. μονήρη βίον vocat, Lucian. (1, 155.) M. δὲ ἡ δίαίτα, καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἰς Τίμων : paulo ante sibi præscribit ἀμιξίαν πρὸς ἅπαντας καὶ ἀγνωσίαν, et pro piaculo dicit τὸ προσομιλῆσαι τινι. De nave autem ap. J. Poll. dicitur, 1, 9. Ναὺς ἐνήρης, ἐπτήρης, τριήρης, διήρης, μονήρης. Apud Suid., Πλοῖα μονήρη, ἔστιν ἃ καὶ δίκροτα κατεσκευάσαντο : quo loco, inquit Bayf., μονήρη dicit Ea quæ pluribus quidem remis agerentur, sed unico tantum

A per transtra et sedilia remo, et non binis, aut ternis, aut etiam pluribus incitarentur : quæ fortasse κέλῃρες etiam dicta sunt, translatione sumta ab equis celeribus. Nicand. vero μονήρη ἀκτῖνα dixit Unicum diem, s. Unum solummodo diem, 'A. (400.) de pharico, ἐν δὲ μονήρει 'Ρηϊδίως ἀκτῖνι βαρὺν κατεναίρεται ἄνδρα : i. e. ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, Schol. ["Ad Lucian. 1, 409. Græv. Lectt. Hes. 541. Wolf. Proleg. 89. Wakef. Ion. 1155. Cattier. Gazoph. 47." Schæf. Mss. Hippocr. Epist. 1275. Μονήρες ἀγαθόν, Archytas ap. Gal. 675.] Μονηρήβιον in VV. LL. Vita solitaria, Monachismus : quod suspectum est, ac pro eo scr. fortassis μονήρη βίον.

Μοναχῇ, Sola parte, Xen. (K. 'A. 4, 4, 11.) 'Ὁς ἐπὶ τῇ ὑπερβολῇ τοῦ ὕρου, ἥπερ μοναχῇ [—χῇ] εἶη πορεία, ἐπιθυσόμενοι τοῖς Ἕλλησι, Qua solummodo patebat iter. Nisi potius μοναχῇ scr. est. Μοναχόθεν, Una solum e parte : ut πανταχόθεν, Omni e parte. [Suid. 3, 27.] Μοναχοῦ, ut ἐνταῦθα μοναχοῦ, Hoc solum in loco, Hic solummodo, Huc solummodo, B Plato Symp. M. ἐνταῦθα ξυμπίπτει τὸ καλὸν εἶναι ἐραστῇ χάρισασθαι. Μοναχῶς, Uno tantum modo, Aristot. Polit. 5. M. δὲ καὶ ἐνδέχεται ἅμα εἶναι δημοκρατίαν καὶ ἀριστοκρατίαν : VV. LL. exp. etiam simpliciter, Singulari ac simplici modo. [Plut. 7, 526. 746. Jambl. Protr. 352. * Μοναχῶ, Solitarium facio, Aqu. Ps. 85, 11. sed vide Schleusner. Lex. V. T.]

[* Μονῆς ἀρχή, i. q. μοναρχία, Manetho 4, 98.]

[* Μονία, i. q. ηρεμία, Empedocles Simplicii ap. Peyron. p. 51. μονίη περιγῆθι γαίων, Maximus v. 71. Εἰ μονίην στυγέοι. * Μονότης, Epiphan. Hær. 69. p. 335. Unitas, Symm. Ps. 21, 21. 34, 20.]

Μονίος, s. Μόνιος, Solitarius, Solivagus, Solitudines captans, i. q. μοναστικός et μονήρης, Callim. Hymno in Dian. (84.) Αἰ δὲ κ' ἐγὼ τόξοις μόνιον δάκος ἦ τι πέλωρον Θηρίον ἀγρεύσω, Schol. κατὰ μόνος νεμόμενον. In Epist. Saturni ap. Lucian. (3, 413.) 'Ἢδὺ οἶμαι μόνον ἐμπέλπασθαι, ὥσπερ τοὺς λέοντάς φασι καὶ τοὺς μονίους τῶν λύκων : cui l. similis est, quem ex Eod. in Μονήρης ascripsi. Suidæ quoque μονίος est ὁ * μονόλυκος, Lupus solitarius, solivagus. || Peculiariter autem accipitur pro Porco agresti, qui solitarius pascitur. Suidæ enim μονίος est ἄγριος ὡς μεμονωμένος, et Hes. ὡς ἄγριος ὁ μὴ τοῖς ἄλλοις συναγελαζόμενος. Sic accipitur in Fabulis Æsopi, M. ἄγριος ἐπὶ τινος ἐστὼς δένδρου, τοὺς οδόντας ἔθηγεν. Cyrillus in Expos. Hos. Prophetæ, ut annotat Hes., μονίον dicit significare ὄνον : illum fortassis, qui ὄναγρος dicitur, i. e. Asinus sylvestris, quidam μέγα θηρίον καὶ κατὰ μόρας νεμόμενον. Scribitur vero μονίος oxytonus ap. Hes. Suid. et Eust. item ap. Lucian. et in Fabulis Æsopi : μόνιος autem proparoxytonus ap. Callim. et ejus Schol. || Hesychio ὁ περὶ τράχηλον ὄρμος, Monile, quod etiam περιδέρραιον et μανιάκης. ["Ad Lucian. 1, 409. ad Callim. 1, 107. (3, 84.) Jacobs. Anth. 7, 64. 9, 94. 12, 425. Wakef. Georg. 102. De apro, Thom. M. 916. Wakef. Eum. 196." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 7, 47.] At Μονίας, de homine solitario dicitur, ut μοναστῆς et μονήρης, Eust. 1872. "Ορα δ' ἐν τούτοις καὶ τὸν μ. σὺν, οὗ διενήνοχεν ὁ μονίας, καθὰ καὶ ὁ μονώτης, λεγόμενα ἐπὶ ἀνθρώπου ἐρημάζοντος. Hesychio autem μονίας est νήφων, Sobrius : quoniam οἱ μεθύοντες appellantur δεῦτεροι. [Ælian. H. A. 15, 3. "Cattier. Gazoph. 48." Schæf. Mss.]

Μονῶ, Solum relinquo, Desero, Destituo. Frequentius usurpatur in pass. II. A. (470.) Δεῖδω μὴ τι πάθησιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθεῖς, Thuc. 2, (81.) Ἠγησάμενοι, μεμονωμένων εἰ κρατήσειαν, οὐκ ἂν ἔτι σφίσι τοὺς Ἕλληνας ὁμοίως προσελθεῖν, Si superent ab aliis solos relictos, disjunctos : Schol. exp. Διεzeugμένων τῆς τῶν Ἑλλήνων συμμαχίας : 5, (58.) p. 184. Ἀργεῖοι ὡς μεμονωμένοι τοῖς Λακεδαιμονίοις παρεσκευάζοντο μάχεσθαι, i. e. ἐρήμους συμμαχῶν, Destitutis copiis auxiliariibus. Plut. (9, 432.) Λακεδαιμονίους μὲν μονωθέντας καὶ γενομένους συμμαχῶν ἐρήμους. Xen. K. (9, 9.) loquens de hinnulis cervorum, quos cum matribus et cervorum grege pasci ait, Οὐκ εὐάλωτοί εἰσιν, εἰ μὴ προσμύζας τις εὐθὺς διασκεδάσῃ αὐ-

τὰς ἀπ' ἀλλήλων, ὥστε μονωθῆναι τινὰ αὐτῶν: (10, 23.) de apris, Τὰ δὲ νεογνῇ αὐτῶν ὅταν ἀλίσκηται, χαλεπῶς τοῦτο πάσχει· οὔτε γὰρ μονοῦνται ἕως ἂν μακρὰ ᾗ, Nec enim ab eis destituuntur et sola relinquuntur. Plato cum gen. dixit μονωθεῖσαι φρονήσεως: quod Cic. interpr. Vacantes prudentia, p. 39. mei Lex. Cic. Idem in Tim. dicit, Μονωθεὶς ἀέρος, Ab aëre destitutus. Et Herod. (8, 62.) Μονωθεὶς [Μουν.] τῶν συμμάχων. Item in VV. LL. Μονωθεὶς ἀπὸ πατρὸς, A patre semotus. || Aliquando μονούμενον commodius redditur Quod solum est, Aristot. Eth. 1, 7. Τὸ αὐταρκές τίθεμεν, ὃ μονούμενον, αἰρετὸν ποιεῖ τὸν βίον καὶ μηδενὸς ἐνδεᾶ, Cum per se solum est. Et 10, 23. Πᾶν γὰρ μεθ' ἐτέρου ἀγαθοῦ αἰρετώτερον ἢ μονούμενον, ubi etiam interpretari possumus Solitarium: sicut Cic. dicit, Ut quoniam solitaria non potest virtus ad ea, quæ summa sunt, pervenire, conjuncta et sociata cum altera perveniret. Dicitur etiam aliquis μονοῦσθαι ἐκ, pro Liberari, et quasi solitarius fieri. In Axiocho (370.) Κεῖσε γὰρ ἀφίξῃ μονωθεὶς ἐκ τῆσδε τῆς εἰρκῆς, Liberatus hoc carcere, h. e., Solutus hoc vinculo, quo anima corpori astricta est, et quo sublato illa solitaria et libera degit. ["Wakef. Herc. F. 1391. Alc. 1110. Valck. Phœn. p. 514. ad Herod. 445. Cum gen., Diod. S. 2, 351." Schæf. Mss. Æschines Dial. 3, 17. Μεμονωμένος, Gl. Solitarius, Destitutus. * "Μεμονωμένως, Moschop. π. Σχ. 142." Boiss. Mss. Phurnut. de Nat. Deor. c. 16. p. 160.] Μόνωσις, Actio illa qua quempiam solum relinquitur. In VV. LL. redditur, Solitudo, Singularitas, Unitas. Quod vero Plato Tim. dixit, "Ἴνα οὖν τὸδε κατὰ τὴν μ. ὁμοιον ἢ τῷ παντελεῖ ζῶει, Cic. vertit, Ut hic mundus esset animanti absoluto simillimus, hoc ipso quod solus atque unus esset. ["Ad Lucian. 1, 255." Schæf. Mss. "Porph. Abst. 367." Wakef. Mss.] Μονώτης, Solitarius, i. q. μοναστικός, μονήρης, μονίας. Apud Dem. Phal. "Ὅσω γὰρ αὐτίτης καὶ μονώτης εἰμι, φιλομυθότερος γέγονα, Aristot. Eth. 1, 8. Οὐ πάντῃ γὰρ εὐδαιμονικός ὁ τὴν ιδεάν παναίσχης, ἢ δυσγενῆς, ἢ μ. καὶ ἄτεκνος: 8, 5. Μονώταις μὲν γὰρ εἶναι τοῖς ἡκιστα προσήκει, συνδιάγειν δὲ μετ' ἀλλήλων οὐκ ἐστὶ, ubi observa opponi inter se τοὺς μονώτας et τοὺς μετ' ἀλλαν συνδιάγοντας. Item μονώτης βίος dicitur ut μονήρης βίος, qualis esse dicitur vita Cyclopi a Max. Tyrio. Aristot. Eth. 1, 8. Τὸ δ' αὐταρκές λέγομεν, οὐκ αὐτῷ μόνῳ τῷ ζῶντι βίον μ., ἀλλὰ καὶ γονεῦσι καὶ τέκνοις καὶ γυναῖκι, καὶ ὅλως τοῖς φίλοις καὶ πολίταις. [* Μονωτός, Solus relictus, Schneidero susp.] AT Μονωτή, Solitaria, Clam, VV. LL. [* Μονωτικός, Aristot. H. A. 1, 1. Ζῶα, al. μοναδικός.] Ἀπομονόω, Solum relinquo, Solum esse facio: pass. Ἀπομονοῦμαι, Solus relinquo. Item Excludor, Thuc. (3, 28.) Εἰρ' ἀπομονωθήσονται τῆς ξυμβάσεως κινδυνεύουσιν, Si excludantur a fœdere, Si soli extra fœdus relinquuntur, Bud. "Ἐπιμονόω, Desolo, i. e. Solum reddo, Solitudinem affero. Item Desero, Destituo: unde Ἐπιμονωθεὶς, Destitutus." [Schneidero susp. * Συμμονόω, Joseph. A. J. 1, 3, 17, 2, 4.]

¶ Μοῦνος, Poet. pro μόνος, Solus, Unus, Unicus, Od. Π. (105.) Εἰ δ' αὖ με πληθύνῃ δαμασαίω μοῦνον ἐόντα, Solus cum sim. Pro Unus accipitur II. Ω. (453.) Θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλήης, i. e. εἷς, Eust. Item, μουνος νίος dicitur Unus filius s. Unicus: qui et μονογενής. (II. I. 477.) Καὶ με φίλῃσ' ὥσεί τε πατὴρ δν παῖδα φιλήσῃ Μοῦνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσι, Od. Π. (118.) Μοῦνον Λαέρτην Ἀρκείσιος νῖον ἔκτε, Μοῦνον δ' αὖ Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Μοῦνον ἔμ' ἐν μεγάροις τεκὼν λίπεν, Unum me, vel Unicum, etiam Me solum. ["Markl. Iph. p. 232. ad Charit. 732." Schæf. Mss.]

Μουνάξ, Seorsum, Singulatim, Solum, Od. Θ. (370.) de Alcinoο, "Ἄλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν Μουνάξ ὀρχήσασθαι, ἐπεὶ σφίσιν οὕτως ἔριζε, Ipsos solos, ubi Eust. μόνους, ἢ καθ' ἓνα ἰδίως, Seorsim quemque. Item, μουνάξ μάχη, ap. Suid. ἡ μονομαχία, Qua solus aliquis cum aliquo solo congregitur: quod quidam interpr. Certamen singulare. Et μουνάξ κτείνειν, Occidere in ejusmodi congressu, Od. Α. (416.) "Ἦδη μὲν πολέων ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλησας Μουνάξ κτεινομένων καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινι:

A i. e., inquit Eust., κατὰ μόνος, ἐν μονομαχίᾳ: opp. vero ibi μουνάξ et ἐν ὕσμινι: cum enim μουνάξ pugnat, unus cum uno configit; at in ὕσμινι plures cum pluribus simul. ["Ad Charit. 774. Tzetz. ad Lyc. p. 612. Lips., Toup. Opusc. 1, 207." Schæf. Mss. * Μουνάδον, Opp. A. 1, 144. K. 4, 40. * "Μουνόθεν, Wessel. et Valck. ad Herod. p. 58. (1, 116.)" Schæf. Mss.] Μοῦνας, ap. Hes. καταμόνας. [* Μουνᾶς, Agathias 72. * Μοῦνιος, Jacobs. Anth. 7, 64. 8, 337." Schæf. Mss.]

Μουνόω, Solum aut Unicum reddo, Ad unicum redigo, Telemachus, Od. Π. (117.) Ὡδὲ γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων· Μοῦνος Λαέρτην Ἀρκείσιος νῖον ἔκτε, et quæ sequuntur, paulo ante in Μοῦνος citata: ἐν συμφορᾷ τὸ ἀνάδελφον τιθέμενος, ut Plut. annotat (7, 876.): unicus enim filius erat Acrisio Laertes, unicus Laerti Ulysses, unicus Ulyssi Telemachus: et sic Jupiter ipsius γενεὴν ἐμούνωσε. Et in pass. μουνόομαι, Solum relinquo, Od. O. (385.) Ἦ σέ γε μουνωθέντα παρ' οἷσιν ἢ παρὰ βοῦσιν Ἀνδρες δυσμενέες ῥησιν λάβον.

"MOPMOΣ, Terrificus. Hesych. enim μόρμη exp. καταπληκτική, addens etiam χαλεπή, Gravis, Difficilis. Eid. μόρμοι sunt φόβοι κοινοί: nisi forte scr. κενοί: ut sit, Metus terroresque inanes, quales sunt e larvis." Μύρμος, Hesychio φόβος.

Μορμῶ, οὖς, ἡ, Mulier horrenda et monstrosa facie, ut strix, fuisse dicitur: indeque pro Larva et terriculo accipi, derivato iude et nomine μορμόλυκειον. Aristoph. quoque horribilitatem vocabulo huic includi indicat cum μορμῶ τοῦ θράσους dicit pro O horrendam audaciam: Ἰππ. (693.) προσέρχεται Ὡθῶν κολόκυμα καὶ ταραττων καὶ κικῶν, ὧς δὲ καταπίμενός με μορμῶ τοῦ θράσους." ["Wakef. Herc. F. 885. Brunck. Aristoph. 1, 139. ad Timæi Lex. 182. ad Callim. 1, 102. Valck. Adoniaz. p. 346. ubi et de μορμών." Schæf. Mss. Dio Orat. 66. p. 355. Theocr. 15, 40. Phot. Μορμῶ δὲν ἡμεῖς μορμόφοβος.] "Μορμῶν, Hesychio ἡ μορμῶ καὶ φόβητρον, Larva et terriculamentum. Μορμῶ, idem dicitur: idem enim Hes. subjungit, Μορμῶ, quod nos μορμῶ dicimus, τὸ φόβητρον τοῖς παιδίοις. Apud Suid. μορμῶν legitur pro μορμῶν, sed repugnante serie alphabetica." "Μορμών, ὄνος, ἡ, pro μορμῶ dicitur, ut γοργῶν pro γοργῶ. Aristoph. μορμόνα vocat Galeam Lamachi quod μορμόνος s. γοργόνος capite insignis esset, A. (582.) Ἄλλ' ἀντιβόλῳ σ', ἀπένεγκ' ἐμοῦ τὴν μορμόνα: Εἰρ. (474.) Οὐδὲν δέομεθ', ὡ νθρωπε, τῆς σῆς μορμόνος. Xen. rectius pro Larva et terriculo, Ἑλλ. 4, (4, 17.) Οἱ μὲν τοι Λακεδαιμόνιοι ἐπισκώπτειν ἐτόλμων ὡς οἱ σύμμαχοι φοβοῦντο τοὺς πελταστὰς, ὥσπερ μορμόνας παιδάρια. Hesych. μορμόνας esse dicit πλάνητας δαίμονας, Dæmonas erraticos, ut qui noctu discurrunt variisque terriculis formidolosos perterrent."

Μορμολύττωμαι, Terreo: ac proprie larvis spectrisque et similibus terriculis. Xen. Σ. (4, 27.) Ἀλλὰ τί δή ποτε ἡμᾶς μὲν οὕτω τοὺς φίλους μορμολύττει ἀπὸ τῶν καλῶν; A pulcris deterres. Plut. Symp. 5. in fine Probl. 7. Ἴνα μὴ με δόξητε πόρῳ νυκτῶν οὐσῶν ὑμῖν ἐπάγοντα φάσματα καὶ εἰδῶλα. πεπνυμένα καὶ φρονοῦντα, μορμολύττεσθαι καὶ διαταράττειν. Accipitur etiam pro Formido, Metuo. Auctor Axiochi (init.) Διαχλευάζων τοὺς μορμολυτομένους τὸν θάνατον, Eos qui mortem formidant. Apud Hesych. legitur et act. Μορμολύττει expositum φοβερίζει, Terret." ["Lucian. 3, 304. Heind. ad Plat. Georg. 91. Valck. Adoniaz. p. 348. ad Mær. 119. ad Timæi Lex. 181. * Μορμολύττω, ibid." Schæf. Mss. * Μορμολυκτώ, unde Ἐμορμολυκτοῦτε ap. Hes. * Μορμολύζει, Photio ἐκφοβεῖ, παρὰ τὴν μορμῶ.]

Μορμολύκειον, s. Μορμολυκεῖον, τὸ, Larva. Aliquando ita nominantur Tragicorum et mimorum personæ, quas Dorienses etiam γοργεῖα vocant. Aliquando Terricula et spectra. Lucian. Philops. Πανλώβητόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον καὶ γιγάντειον: [cf. s. 23.] "Et ap. Philostr. Apol-

"Ionius dicit Menippi sponsam esse *μίαν τῶν ἐμπον-
" σῶν ἄς λαμίας τε καὶ μορμολυκεῖα οἱ πολλοὶ ἡγουν-
" ται.*" ["Aristoph. Fr. 218. 229. Phryn. Ecl. 31.
162. Jacobs. Anth. 9, 491. Valck. Adoniaz. p. 347.
348. ad Timæi Lex. 180. 182. *Μορμολύκιον, 181."
Schæf. Mss. et ad Æsop. 103. *Μορμολυκεῖα, ἡ,
Arrian. Epict. 2, 1, 15. perperam pro —λύκεια].
"Apud Strab. (1, 51.) legitur et Μορμολύκη, itidem
"pro Larva et spectro. "Ἦτε γὰρ λαμία μῦθος ἐστὶ,
"καὶ ἡ γοργὴ καὶ ὁ ἐφιάλτης καὶ ἡ μορμολυκή." [Por-
phyr. Stobæi Phys. 1010. "Valck. Adoniaz. p. 348.
ad Mær. 119. ad Timæi Lex. 181." Schæf. Mss.]

"Μορμύσσομαι, Terreo: ut μορμολύττομαι. Cal-
"lim. H. in Dian. (70.) de Mercurio cineribus oblito,
"Ἀντίκα τὴν κοῦρην μορμύσσεται· ἡ δὲ τεκούσης Δύνει
"ἔσω κόλπους, θεμένη ἐπὶ φάσει χεῖρας: ubi Schol.
"quoque exp. ἐκφοβεῖ. Hesychio μορμύσσεσθαι est
"ἐμβριμάσθαι."

"Μόρμος, Hesychio φόβος, Terror, Metus: qui
"supra μύρμος." ["Ad Timæi Lex. 182." Schæf.
Mss.] "Μορμωρῶν ῥήματα, Aristoph. B. (925.) vocat
"τὰ καταπληκτικὰ καὶ φοβερά, Terribilia: ἐκ μεταφο-
"ρᾶς τῆς μορμῶς τῆς τὰ βρέφη φοβούσης: ut tradit
"Schol." "Μορμυρῶς, ap. Suid. legitur. Ibi
"enim malum omen esse dicitur si cui in somnis sol
"videatur ἀμαύρως ἢ ὑψαίως ἢ μορμυρῶς: Ambi-
"guum significetue Terrificus aspectu, an Turbidus
"aspectu. Supra μορμωρῶς." [Locus legitur ap.
Artemid. Onir. 2, 36. cf. Dorv. ad Charit. p. 40=223.
Codd. exhibent μορμύρων, *μορμυρῶδης, φορφυρῶδης,
unde Reiff. eruit πορφυρῶδης.]

"Μορμύνει, Hes. affert pro δεινοποιεῖ." [*Μορμόω,
unde *Μορμωτός, Terrificus, Lycoplir. 342.]

"ΜΟΡΜΥΡΟΣ, Piscis quidam marinus est, de quo
"Aristot. et Athen. (313.) Plin. ex Ovid. Pictas
"mormyras dicit. Athen. hos ipsos pisces ab Epi-
"charmo μύρμας vocari scribit: Ælian. μορμύλους
"nominasse fertur." ["Apud Ælian. non occurrit,
quod sciam, hujus piscis mentio. Sed Μορμύλον
vocavit Oppianus, itemque Dorion ap. Athen. 7.
p. 313. In Archestrati versu ap. eund. Athen. l. c.
pro olim vulgato Μόρμυλος e Mss. Codd. Μόρμυρος
restituit Schw." Schw. Mss. "Toup. Opusc. 2, 15.
Jacobs. Anth. 8, 172." Schæf. Mss. Hinc Mirmillo-
nes putantur nomen habere.]

"ΜΟΡΟΤΤΟΝ, Hes. dicit fuisse quoddam πλέ-
"γμα ἐκ φλοιοῦ, quo sese mutuo verberarent in sacris
"Cereris."

"ΜΟΡΥΣΣΩ, Inquino, Contamino, Fædo: μολύ-
"νω. Od. N. (435.) de vestimentis Ulyssis, Ῥωγα-
"λέα, ῥυπόωντα, κακῶ μεμορυνμένα καπνῷ." [Opp.
K. 3, 39. Nicander A. 144.]

ΜΟΡΦΗ, ἡ, Forma: generaliter de quavis re, ut
ap. Aristot. in præd. qualitat. Τέταρτον δὲ γένος
ποιότητος, σχῆμά τε καὶ ἡ περὶ ἑκάστον μορφή: ca
a Philosphis dicitur dare esse rei. Plerumque de
forma humana, s. Specie et figura, quæ et species
oris. Od. Θ. (170.) "Ἄλλος μὲν γὰρ τ' εἶδος ἀκιδνότε-
ρος πέλει ἀνὴρ· Ἀλλὰ θεὸς μορφήν ἐπεσι στέφει, Plut.
(9, 119.) "Ἡρώϊκην καὶ θεοπρεπὴ μορφήν ἔχοντες. Et
metaph. μορφή ἐπέων, de venusto et eleganti ora-
tionis genere, Od. Λ. (366.) Σοὶ δ' ἐπι μὲν μορφή
ἐπέων, ἐπὶ δὲ φρένες ἐσθλαί: i. e. κάλλος ἢ πιθανότης,
Eust., annotaus pro ἔπι scribi etiam ἐνι. Dicitur
etiam in genere de Forma s. Aspectu. Plut. Pericle,
Αὐτοῦ τινὰ μορφήν ἐνετύπωσε: S. N. V., "Ἀνθρωπον
δὲ μόλις ἂν τις οἰκεῖος ἢ φίλος ἐντυχῶν διὰ χρόνου, μορ-
φήν γνωρίσειεν, ubi etiam reddi potest, E facie agno-
scat. At de Forma totius corporis et cujusvis rei,
ap. Aristot. Poët., ubi de bonis εἰκονογράφοις loqui-
tur, Ἀποδιδόντες τὴν ἰδίαν μορφήν, ὁμοίους ποιοῦντες,
καλλίους γράφουσι. Epicurus, Αἰ διὰ μορφῆς κατ' ὄψιν
ἡδεῖαι κινήσεις: quod Cic. interpr. Voluptates quæ
e formis percipiuntur oculis. Plato de Rep. 2. Ἄλ-
λ' ἄττοντα τὸ αὐτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς, Plut. (6,
654.) ex Empedocle, Μορφήν ἀλλάξαντα, Theophr.

PARS XIX.

(H. Pl. 3, 10, 4.) Τῆς δὲ φιλύρας ἡ μὲν ἄρρεν ἐστίν, ἡ
δὲ θήλεια· διαφέρουσι δὲ τῇ μορφῇ τῇ ὄλῃ: i. e., Plin.
interpr. In tilia mas et femina differunt omni modo.
Item μορφαὶ θεῶν, Deorum formæ, ut Cic. interpr.
ap. Xen. (Ἀπ. 4, 3, 13.) p. 132. mei Lex. Cic.
["Gierig. ad Ovid. Met. 1. p. 2. Ammon. 61. ad
Charit. 303. Markl. Iph. p. 263. Musgr. Ion. 1068.
Wakef. Alc. 1084. Jacobs. Anth. 6, 365. 9, 113. 12,
79. Græf. ad Meleagr. p. 57." Schæf. Mss. Apoll.
Rh. 4, 1193. ἡρώων εἶδεα καὶ μορφάς.] Μορφοειδής,
Formalis, Plut. (8, 930.) de corporum εἰδώλοις quæ
Epicurus imaginabatur, "Ἐχοντα μορφοειδεῖς τοῦ σώ-
ματος ἐκμεγαλμένας ὁμοιότητας: [7, 324. 9, 647.
*Μορφοποιέω, Justin. M. Apol. 2. Phot. ap. Œcu-
men. 291. 667. *Μορφοποιία, i. q. μόρφωσις, Schnei-
dero susp. *Ἀναμορφοποιέω, Epiph. 1, 495. "Me-
thod. 289." Kall. Mss. *Μορφοσκοπός, Artemid. 2, 74.]

Μορφοσκοπέω, Formas spectro. [*"Μορφοσκοπία,
Josephi Hypomn. 327. Fabr." Schæf. Mss.] Δια-
μορφοσκοπέω, Formas spectro inter aliquos, De forma
aliquorum e diligenti inspectione judex sedeo, Athen.
(188.) Ὁ δὲ αὐτῷ διαμορφοσκοπεῖται· καὶ κριτὰς ἐλόμε-
μενος τὸν τε παῖδα καὶ τὴν ὀρχηστίδα, προτίθῃσι νικητή-
ρια φιλήματα τῶν κριτῶν: Inspiciendam præbet fa-
ciem, et cum eo de pulcritudine contendit, Bud.
[*Μορφοτυπώω, unde *Νεομορφοτύπωτος, Manetho
4, 305.]

Ἀγλαόμορφος, ὁ, ἡ, Conspicuus forma, Clarissima
s. Nitida forma decorus, Luculenta forma præditus.
Ἀγριόμορφος, Qui agresti aspectu est, Ferinam fa-
ciem habens, Orph. Arg. (997.) de Hecate trici-
piti, κατὰ δεξιὰ δ' ἦεν ἀθρήσαι Λυσσώπῃς σκυλάκη· μέ-
ση δ' ἔφιν ἀγριόμορφος. Αἰολόμορφος, Varias formas
gerens, Orph. Arg. σὺν δ' αἰολόμορφος ἵκανε, Τριςσο-
κέφαλος ἰδεῖν, ὁλοὸν τέρας, οὔτι δαητὸν, Ταρταρόπαις
Ἐκάτη. Triformem Hecaten dicit Seneca, Tergemi-
nam Virg. [Idem H. in Cæl. 7. in Herc. 3. in Jov.
10. in Minerv. 11. in Dian. 12. in Coryb. 5. in
Grat. 5.] Ἀμορφος, Informis, Nulla adhuc forma
præditus, Philo de Mundo, Εὐπρεπὲς δὲ Θεῷ ἀμορφα
μορφοῦν, Informia formare. Et e Soph. ἀμορφότατος
[ἀμόρφωτος,] pro ἀδιατύπωτος: ut Informis caro ap.
Plin. Item Informis, i. e. Deformis: qua signif.
frequens est ap. Lucian., Bud. Et ἄ. καθίσεις, De-
formes et indecentes, Plut. Cons. ad Uxorem, Κον-
ρὰς πενθίμους, καὶ βαφὰς ἐσθῆτος μελαίνης, καὶ καθί-
σεις ἄ., καὶ κατακλίσεις ἐπιπόνους. Sicut vero Horat.
dicit Informes hyemes, ita fortassis ἀμόρφους λειμῶ-
νας reddere possimus Informia prata, h. e. Squalida
et horrida, Inculta; nam et Colere formam dicimur.
Possumus et Deformes reddere, ut Cic. Deformis et
horridus ager, Ovid. Tristia deformes pariunt absin-
thia campi. Comp. et superl. IRREG. Ἀμορφέστερος
ET Ἀμορφέστατος, Deformior, Deformissimus. Com-
parativi meminit Schol. Hom. (Od. B. 190.) at su-
perlativi Eust. citans ex Herod. (1, 196.) ἀμορφέστα-
τος γυνή, annotansque ita scriptum reperiri ἐν ἱκρι-
βεστέροις ἀντιγράφοις: multos autem alios ejusmodi
irregulares compar. et superlat. e diversis Auctoribus
ascribit, ut ἀνιηρέστερος, ὑπερθυμέστατος, ἀφγνέεστα-
τος. Sed magis miretur aliquis superlativum illum
cum fem. gen. copulari. ["Musgr. Herc. F. 640.
Wakef. Eum. 416. Jacobs. Anim. 158. Valck. Phæn.
p. 133. De superl., ad Herod. 93. 305." Schæf.
Mss.] Ἀμορφία, q. d. Informitas, Forma nulla.
Item, Deformitas, Forma indecora, Theophyll. Epist.
12. Τῇ σῇ γὰρ ἄ. σεμνότερα δευχθήσεται τὰ ἡμέτερα,
Plut. Cons. ad Uxor. Οὐδὲ ἱμάτιον ἀνελήψας πένθυ-
μον, οὐδὲ σαντὴν τινα προσήγαγες ἢ θεραπαίνισιν ἄ. καὶ
αἰκίαν. Virg. Deformis luctu. [Gl. Deformatio. *Ἀ-
μόρφως, Lucian. Amor. p. 578. *Ἀμορφώω, Schol.
Ven. Il. B. p. 61. "Jacobs. Exerc. 2, 105." Schæf.
Mss. *Ἀντίμορφος, Lucian. 5. p. 307. *Ἀντιμόρ-
φος, Plut. Crasso 32. *Ἀπόμορφος, ut "Ἀπόμορ-
φός, ξένα, οὐκ ἐοικότα τοῖς ἡθεσιν, οὕτως Σοφοκλῆς, Lex. Ms.
Sangerm." Brunck. Lex. Soph. *Ἀρκόμορφος, Jo.
Malal. 1, 152." Boiss. Mss. *Αὐτόμορφος, Eurip.
Androm. Fr. 29, 2.] Δίμορφος, Biformis: Janus bi-
formis, Ovid. Et Populus biformis, Idem, de cen-
tauris, qui διφυεῖς a Gr. Poetis. ["Wakef. Ion.

1182. ad Diod. S. 2, 519. 522." Schæf. Mss.] *Δύσμορφος*, Deformis, Infelici forma præditus, ἄσχημος. Item Deformis, i. e. Turpis, Indecens, Turpis aspectu, Plut. (8, 68.) cum dixisset non decere θύραν παριόντας ἄλλοτριαν, βλέπειν εἶσω, μηδὲ τῶν ἐντὸς ἐπιδράττεσθαι τῇ ὄψει, aliquanto post subjungit, Οὔτε γὰρ δίκαιον, οὔτε καλὸν, ἀλλ' οὐδὲ ἡδὺ τὸ θέαμα· *Δύσμορφα* μὲν τοι τάνδον εἰσιδεῖν, ξένε· e Poeta aliquo. Hesychio *δύσμορφος* est non solum ἄσχημος, ἄμορφος, sed etiam *δυστυχής*: sed id sine dubio ad proxime præcedens in ejus Cod. *δύσμορος* referendum est. ["Thom. M. 636. Porson. Med. p. 18. Valck. Phœn. p. 133. Diatr. 20." Schæf. Mss.] *Δυσμορφία*, Deformitas, Forma turpis et indecora. ["Thom. M. 392." Schæf. Mss.] *Ἐμμορφος*, Forma indutus, Informatus. In VV. LL. *ἔμμορφον* ἄγαλμα, Simulacrum corporeum. *Ἐτερόμορφος*, Qui alterius et diversæ formæ est, Alex. Aphr. ["Ælian. H. A. 631." Wakef. Mss.] *Εὐμορφος*, Decorus s. Egregius s. Præstans s. Insignis forma, Formosus, *εὐπρόσωπος*: de facie tantum, *εὐειδής* autem de toto corpore, Ammon. [Lucian. 1, 431. 757. 3, 17. "Ad Charit. 206. 303. ad Mær. 149. Ammon. 61. Eran. Ph. 167. ad Xen. Eph. 143. ad Herod. 194. Thom. M. 381. 392. Wakef. Herc. F. 66. Villosion. ad Long. 292." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 425. 463. Choeph. 488. * *Εὐμορφολογέω*, Phav. 128. * "*Εὐμορφοποιικλοκαθαρόμορφος*, Pulcrivaripuriformis, Basil. 3, 123. de Sagadaribus, qui ad Danubium habitabant." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] *Εὐμορφία*, Bona forma, ut Terent. loquitur, h. e. Decora s. Præstans s. Honesta et liberalis forma, Egregia s. Eximia forma, Pulcra forma, Philostr. Ep. 38. Καὶ πάννυ δὲ δυσχεραίνειν τὴν φαρμασομένην *εὐμορφίαν*, ὡς πανουργίας ἐγγὺς, Formam venustam pharmanis et fūco conciliatam. Lucian. (1, 871.) Οὕτω μέγας ἐστὶ καὶ καλὸς ἀρρενωπήν τινα τὴν *εὐμορφίαν*. [Themist. 176. τῆς ψυχῆς. "Thom. M. 393. ad Charit. 454. Jacobs. Anth. 10, 255. ad Mær. 149. Valck. Diatr. 90." Schæf. Mss. * "*Πανεύμορφος*, Tzetz. Ch. 2, (8, 997.) * *Παντεύμορφος*, 5, 949." Boiss. Mss.] *Ἰδιόμορφος*, Qui propriæ ac peculiaris cujusdam formæ est, Peculiari quadam forma distinctus. [Strabo 4. p. 318. * *Κακόμορφος*, Gl. Deformis, Anthol. 7, 617. * *Κακομορφία*, Gl. Deformitas, Deformatio.] *Καλλίμορφος*, Pulcra forma decorus, Formosus, Eur. [Andr. 1156. Herc. F. 925.] *Λαμπροπυρσόμορφος*, Cujus facies rutilo splendore coruscat, Corusco aspectu fulgens, Angeli epith. Greg. Naz. [* "*Λευκόμορφος*, Theodos. Diac. Acros. 1, 227." Boiss. Mss. * *Μονόμορφος*, Uniformis, Lexx. Gr. ἁμαρτύρω. * "*Μυρίομορφος*, Jacobs. Anth. 10, 412. 12, 27." Schæf. Mss. * "*Μυρίομορφον*, Achillea, Diosc. Notha 464." Boiss. Mss. * *Νυκτίμορφος*, Lobeck. Phryn. 686. "Nocti similis, Eust. II. 622. 35." Wakef. Mss. * *Ὀμοιόμορφος*, Diog. L. Vita Epicuri c. 49. * *Ὀξύμορφος*, Subito formatus, Schneidero susp. * "*Ὀρνιθόμορφος*, Demetr. Phal. 1, 336." Boiss. Mss. * *Πάμορφος*, Theolog. Arithm. p. 7. Pisid. Opif. 425. Lobeck. Phryn. 516. * *Παντόμορφος*, Lycophr. 1393. Hippocr. Ep. p. 1289, 54. * *Παντάμορφος*, Soph. ap. Schol. Pind. N. 3, 60. Brunck. dedit * *Πεντέμορφος*. * *Πεντάμορφος*, Simpl. ad Epict. 269.] *Ποικιλόμορφος*, Variis formis indutus, i. q. *αἰολόμορφος* supra, Eur. *ταπήτων*, Varietatorum s. Variorum animalium formis pictorum, Picturatorum; nam *ζωοτοὶ* tapetes et vestes etiam dicuntur. Belluata tapetia, Plaut. Picta tapeta, Virg. ["Wakef. Eum. 48." Schæf. Mss. * *Ποικιλομορφία*, Dionys. Areop. 797.] *Πολύμορφος*, Multiformis: Cic. Variæ et quasi multiformes, Colum. Multiformes species. Aristot. H. A. 8, 28. *Πολυμορφότατα* δὲ τὰ ἐν Λιβύῃ· καὶ λέγεται δὲ τις παροιμία, ὅτι αἰεὶ φέρει τι Λιβύῃ καινόν. Unde Plin. 8, 16. Multiformes ibi animalium partus, varie feminis cujusque generis mares aut vi aut voluptate miscente: unde etiam vulgare Græciæ dictum, semper aliquid novi Africam afferre. ["Wakef. Eum. 48. Jacobs. Anth. 12, 64." Schæf. Mss. * *Πολυμόρφως*, Diod. S. 2. p. 94, 34. * *Πολυμορφία*, Longin. 39, 3. Eust. Od. Δ. p. 180, 17. Himer. Or. 21, 10. * *Πρωτόμορφος*, Gl.

A *Imaginifer.* *Σύμμορφος*, Conformis, ad Philipp. 3. (21.) *Σύμμορφον* τῷ σώματι τῆς δόξης αὐτοῦ. Et cum gen. ad Rom. 8, (29.) *Συμμόρφους* τῆς εἰκόνας τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ. [Lucian. 2, 440. * *Συμμορφή*, Aret. Chron. 1; 4. Acut. 2, 11. 12. sed leg. *συμφορή*, secundum Corai. ad Hippocr. de Aere p. 34. * "*Σφαιρόμορφος*, Pisid. Opif. 75." Boiss. Mss. * *Τερατόμορφος*, Cassius Probl. 51. Tzetz. Chil. 9. p. 153. * *Τετράμορφος*, Gl. Quadriformis, Eurip. Fr. inc. 177, 2. Lyc. 653: *Τρίμορφος*, Triformis: ut Seneca Triformem Hecaten dixit post Horat., quam Orph. *αἰολόμορφον*. [Gl. Trimorma, Trimormus, Triformis: *Τρίμορφος*, ἢ *Ἐκάτη*, Trivia. "Stanl. Eum. 386. Toup. Append. in Theocr. p. 7. Opusc. 1, 492." Schæf. Mss. * *Υγρόμορφος*, Nonn. D. 36, 87. * *Φαόμορφος*, Anon. H. in Virg. 22. * *Φωτόμορφος*, Jo. Damasc. in Dom. 46. * *Χλοόμορφος*, Orph. H. in Vestam 6. * *Χρυσόμορφος*, Soph. Clementis p. 716. Anal. 3, 98.] [* "*Μορφήεις*, Formosus, Jacobs. Anth. 12, 191." Schæf. Mss. Chandler. Inscr. p. 56.] B *Μορφώω*, Formo, Figureo. Ovid. dicit, formatum e marmore signum, Cic. Formare imaginem, In animo ea formata habemus, quæ nunquam vidimus. Exemplum verbi Græci in act. signif. habes in "*Ἀμορφος* e Philone. At *μορφῶσαι* pro *τυπῶσαι*, aut *κοιλᾶναι* λίθον εἰς Θεοῦ μορφήν, J. Poll. durum esse annotat. Passive utitur Paul. ad Gal. 4, (19.) "*Ἀχρὶς οὐ μορφωθῇ Χριστὸς ἐν ὑμῖν*. Et Greg. "*Ὁ τῇ αὐτῇ πίστει μεμορφωμένος*, Qui ead. fide informatus est. Plut. de Animi Generatione, Καὶ τῆς μὲν ὕλης τὸ μετοχῇ καὶ εἰκασίᾳ τοῦ νοητοῦ μορφωθέν, Et quicquid materiæ vindicatione et adumbratione ejus quæ intelligentia percipitur, informatum est, Turn. ["Ammon. 26. Toup. Opusc. 1, 455. Jacobs. Anth. 6, 345. Wakef. S. Cr. 5, 127." Schæf. Mss. Arat. 375. Æneas c. 40.] *Μόρφωμα*, τὸ, Formatura, ut Lucr. Servat enim formaturam, servatque figuram, Forma, *μορφή*, Hes. [Æsch. Ag. 882. 1227. Eur. Hel. 19. Plato Gorg. 485. "Valck. Diatr. 74. Wakef. Eum. 415." Schæf. Mss. Vide *Μόρφασμα*.] *Μόρφωσις*, Formatio, Ipsa c formandi actio, Formæ impressio. Hesychio est *σχηματισμός*, itidem et Suidæ. Pro Forma et Imagine etiam accipitur: quemadmodum etiam a Suida et Hes. exp. *εἰκὼν*. [* *Μορφωτός*, unde] "*Ἀμόρφωτος*, Non formatus, *ἀδιατύπωτος*, Hes. e Soph. Thy. "este." [Psell. in Orac. Chald. p. 90. "Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 181. Basil. Cæs. Episc. in Zonaræ Expos. Canon. p. 55. Planud. Ovid. Met. 1, 87." Boiss. Mss. * *Διμόρφωτος*, Manetho 4, 452. * *Μορφωτικός*, unde * *Μορφωτικῶς*, Anon. de Incredibil. c. 20. p. 95. Gal., Psell. Schol. in Orac. Chald. p. 102. * *Μορφωτήρ*, unde * *Μορφώτρια*, ἡ, Eur. Tro. 437. * "*Ἀναμορφώω*, Greg. Naz. Or. 9. p. 169. "*Ἦν τὸ πνεῦμα δι' ὕδατος ἀνεμόρφωσεν*." Strong. Mss. Philostr. 369. * "*Ἀναμόρφωσις*, Cyrill. in Isaïæ c. 45. p. 610. in Jo. 1, 29. Dionys. Areop. de Divin. Nomm. 3. p. 378. * "*Ἀναμορφωτής*, ad Hesych. 1, 1101, 4." Dahler. Mss. * "*Ἀντιμορφώω*, Georg. Pisid. 85. (Opif. 433.) * *Ἀπομορφώω*, Dionys. Areop. 136. * *Ἐναπομορφώω*, Const. Porphyrog. de Imagg. Edess. p. 76." Boiss. Mss.] *Διαμορφώω*, Informo, Deformo. [Cyrill. c. Jul. 360. Plut. Romulo 16. * *Διαμόρφωσις*, Alex. 72. Demetr. Phal. 199. * *Προδιαμορφώω*, Basil. 3, 26. * *Προδιαμόρφωσις*, Niceph. Blemm. p. 41.] *Ἐκμορφώω*, Deformo, Formam exprimo et effingo. [Plut. 8, 127. Ælian. H. A. 11, 19. * "*Ἐμμορφώω*, Casaub. ad Athen. 49." Schæf. Mss. * *Ἐπιμορφώω*, Philostorg. H. E. 3, 15.] *Μεταμορφώω*, Transformo, Transfiguro: Virg. Omnia transformat sese in miracula rerum, Ovid. Jupiter aut in aves aut se transformat in aurum, Plin. In lupum transfigurari, In plurimas similitudines transfigurari. Athen. (334.) Τὴν Νέμεσιν ποιεῖ διωκομένην ὑπὸ Διὸς καὶ εἰς ἰχθὺν μεταμορφουμένην, Philo V. M. 1. Καὶ λέγων ἅμα ἐνεθουσία μεταμορφούμενος εἰς προφήτην, In prophetam mutatus; videntur enim vatū numine afflaturum et facies et gestus mutari: unde et Insanam vatem dixit Virg. ["Ammon. 92." Schæf. Mss.] *Μεταμόρφωσις*, Transfiguratio, Transformatio, In aliam formam mutatio, * *μεταχαρακτήρισμός*.

καὶ μετατύψεις σώματος εἰς ἕτερον χαρακτῆρα, Ammon. qui quomodo a μεταβολή, ἀλλοίωσις, et ἑτεροίωσις distinguat, ap. eum vide in Μεταβάλλεσθαι. Exstant Ovidii libri xv. Μεταμορφώσεων, in quorum init. vim Gr. vocab. exprimit, In nova fert animus mutatas dicere formas Corpora. ["Valck. ad Ammon. l. c." Schæf. Mss.] Συμμορφώω, Conformem facio, Eand. formam induco. Et συμμορφόμαι, Conformis fio. Ad Philipp. 3, (10.) Συμμορφούμενος τῷ θανάτῳ αὐτοῦ.

Μορφίζω, Formam mentior, Concilio formam, VV. LL. Ammon. in Εὐμορφος cum dixisset εὐμορφον esse τὸν τὴν μορφήν εὖ ἔχοντα, εὐπρόσωπον, addit, Καὶ γὰρ τὸ τὴν ὄψιν πῶς σχηματίζειν, μορφίζειν λέγομεν. [Valck. revocavit lectionem Aldinam μορφάζειν. * Συμμορφίζω, Basil. Hom. 22. p. 549.] ΑΤ Μορφάζω diversæ signif. est; ponitur enim pro Nuo et Anno, siquidem Hesychio μορφάζειν est νεύειν. Item Gestum adhibeo, Xen. Σ. (6, 4.) p. 520. Οἶμαι γὰρ ὥσπερ ἡ φῶς ἡδίων πρὸς τὸν αὐλὸν, οὕτω καὶ τοὺς σοὺς λόγους ἡδύνεσθαι ἂν τι ὑπὸ τῶν φθόγγων, ἄλλως τε καὶ εἰ μορφάζοις, ὥσπερ ἡ αὐλητρίς, καὶ σὺ πρὸς τὰ λεγόμενα, Præsertim si, ut solet tibicina, tu quoque inter recitandum aliquem adhibeas gestum. [J. Poll. 4, 95. Elian. H. A. 1, 29. * "Μόρφασμα, Nicet. Chon. ap. Fabric. B. Gr. 4, 413. sed Bandurius habet μόρφωμα." Boiss. Mss.] Μορφασμός, Genus Saltationis quod diversorum animalium motus imitabatur, Cam. Conformatio, J. Poll. 4, (103.) c. 14. de saltationis speciebus, Ὁ δὲ μορφασμός, παντοδαπῶν ζῶων μιμησις ἦν. Solitos autem fuisse saltatores imitari quosvis gestus, cognoscere est ex iis quæ supra in Μιμητικὸς et Παντόμιμος dicta fuerunt. Ab Athen. (629.) inter ridiculas saltationes numeratur, Καὶ γελοῖαι δὲ εἰσιν ὀρχήσεις ἴγδης καὶ μακτρισμός, ἀπόκινός τε καὶ σόβας· ἐτι δὲ μορφασμός, καὶ γλαυξ, καὶ λέων, ἀλφίτων τε ἐκχύσεις, καὶ χρεῶν ἀποκοπή. [* Ἐπιμορφάζομαι, Hesychio σχηματίζομαι, Chrys. Hom. 20. 7. p. 297. Basil. 3, 121. Euseb. ap. Philostr. p. 432. Philo 2. p. 162. * Μεταμορφάζω, Epiphan. 1, 250. * Ὑπομορφάζω, Philo 4. p. 392.]

[* Μορφάω, Nossis Epigr. 8. Ἀ δ' εἰκὼν μορφᾶ καὶ μεγαλοφροσύνην. * "Διαμορφάω, Nicet. 17, 9." Boiss. Mss.]

[* "Μορφώζω, Const. Manass. Chron. p. 99." Boiss. Mss.]

Μορφύνω, Formæ lenociniis exorno: Hes. μορφύνει, καλλωπίζει, κοσμεῖ.

Μορφῶ, (ἡ,) Veneris cognomen ap. Lacedæmonios, calyptram et pedicas habentis. ["Paus. 1, 397. Valck. Phæn. p. 168. Hipp. p. 203. Koen. ad Greg. Cor. 84." Schæf. Mss. I. q. μορφῆ, Archytas Stobæi Phys. p. 81. Τὰν ἐστὼ τῶν πραγμάτων καὶ τὰν μορφῶν, pro τὴν οὐσίαν καὶ τὴν μορφήν.] ΑΤ Μορφεύς, Filius aut Minister somni: ita dictus quod dormientibus inducat varias formas et rerum simulacra. Ovid. Met. 11. Excitat artificem simulatoremque figuræ Morpheia.

[* Μόρφων, Personatus, Ignat. Ep. ad Magn. p. 53. Genev. 1623. Μόρφωνες καὶ εἰρωνες.]

ΜΟΣΧΟΣ, ὁ, ἡ, Vitulus, Vitula, Tenera boum soboles, ut ex J. Poll. discimus, qui c. 2, 12. ait, Καλεῖται δὲ τῶν μὲν βοῶν τὰ νέα, μόσχοι· τῶν δὲ προβάτων, ἄρνες· τῶν δὲ αἰγῶν, ἐριφοί. Eur. ap. Athen. (640.) ubi de mensis secundis sermo est, Μόσχων τέρεται σάρκες, χηνεῖα τε δαῖς, Luc. 15, (23.) Ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτεντὸν, θύσατε, ad Hebr. 9, (19.) Τὸ αἷμα τῶν μόσχων καὶ τράγων. Rursum ap. Eur. Hec. (205.) dicit Polyxena, Σκύμνον γάρ μ' ὥστ' οὐριθρέπταν Μόσχον δειλαία δειλαίαν Εἰσούψει χειρὸς ἀναρπαστὰν Σᾶς ἀπο, Vitulam montanam: de ead. Polyxena paulo ante, Ἦξει δ' Ὀδυσσεὺς ὅσον οὐκ ἤδη, Πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαζῶν. In iis præcedentibus II. μόσχος accipitur pro Vitulo s. Vitula primæ ætatis, ut Horat. Tener vitulus, Ovid. Lactentes vituli. Et Varro de Re Rust. 2, 5. de quatuor ætatis gradibus in bubulo genere, Prima vitulorum, secunda juvenecorum, tertia boum novellorum, quarta vetulorum. Discuntur in prima vitulus et vitula, in secunda juvenecus et juvenca, in tertia et quarta tau-

rus et vacca. Ubi quam Vitulam dicit, Græcis est πόρτις et μόσχος: quam juvencam, δάμαλις. Apud Juv. autem pro Adultiore et ad juvenem accedente, ferox vitulus templis maturus. || Accipitur etiam pro Bove novella s. tertiæ ætatis, ut et Vitula a Virg. Ecl. 3. ego hanc vitulam, ne forte recuses, Bis venit ad mulctram, binos alit ubere fœtus, Depono: i. e. Vacca juvenca. Nicand. Θ. (552.) Ἦτε καὶ ἀστόργοιο κατεῖρυσεν οὐβάτα μόσχον Πρωτογόνου, στέργει δὲ * περισφαραγεῦσα γάλακτι. || Ab Orph. autem mensis vocatur μόσχος μονόκερως tempore intermenstrui, s. eo die quæ ἐνὴ καὶ νέα appellatur, quoniam altera ejus pars ad præcedentem mensem φθίνοντα pertinet, altera ad sequentem ιστάμενον s. ἀρχόμενον: id quod testatur Proclus ap. Hesiod. Diebus fin. Καὶ ὁ μὴν ἐν αὐτῇ (ἐνὴ καὶ νέα) παρ' Ὀρφεὶ προσαγορεύεται μονόκερως μόσχος· ἀπλῶς μὲν γὰρ ὁ μὴν, ὡς γενέσεως ἐργάτης, λέγεται βοῦς· ὡς δὲ πρώτην ἔχων τότε τῆς οἰκείας οὐσίας τὴν ἔκφασιν, μόσχος· καὶ διὰ τὸ μοναδικόν, μονόκερως. Eust. vero ipsum quoque annum circa hanc diem μόσχον μονόκερων appellari posse existimat, cum hujus l. mentionem faciens, ait, Ἰνα καὶ ὁ ἔνος (i. e. ὁ ἐνιαυτός, Annus,) κατὰ τὴν ἐνὴν, ἣν θεωρεῖ ὁ Πρόκλος, εἴη μόσχος μονόκερως. Idem Eust. alibi ipsam etiam ἐνὴν καὶ νέαν appellat μόσχον, 1866. Τὸ δὲ νῦν ἀπὴρξατο ἐν τῇ ἐνὴν, ἥτις ἐστὶ νομηνία, ὅθεν καὶ μόσχος ἡ τοιαύτη λέγεται ἀρχὴ τοῦ μηνὸς παρὰ τῶν τινι παλαιῶν.

Μόσχος in arbore quoque dicitur, Novellum et teuellum germen, Ramulus tenellus; nam Hesychio μόσχοι sunt οἱ νέοι βλαστοί, qui μόσχοισι similiter exp. τοῖς νεοφύτοις βλαστήμασιν, ἀπαλοῖς κλαδίκοις, νέοις πτόρθοις: et videntur metaphoricè dici, quod ita ex arboribus pulluleat, ut vituli e bobus nascuntur. Nicand. Θ. (72.) ταμὼν ἀπὸ κλήματα σίδης, Ἦε καὶ ἀσφοδέλοιο νέον πολυαυξέα μόσχον, ubi Schol. exp. κλάδον. Sunt qui μόσχος interpr. Stolones: quid autem ii sint, indicat Varro 1, 2. Nullus in ejus fundo reperiri poterat stolo, quod effodiebat circum arbores e radicibus, quæ nascerentur e solo, quos Stolones appellabant. Plin. autem 17, 1. Stolones in arboribus appellari scribit fruticationem inutilem: alibi vero Pullulos e radicibus provenientes, Sobolem densam radicibus pullulantem. Hermol. Barb. μόσχος interpr. Pampinos, Capreolos, Claviculos, e Gal. qui in Lex. Hipp. ait, Ὁσχος γὰρ καὶ μόσχος, τὰ κλήματα καὶ αἱ ἑλικες. Nonnulli vertunt Viviradices: sunt autem Viviradices, quæ ἐνριζα φυτὰ appellat Constant. Geop. 5., semina s. plantæ vivæ, quæ e loco suo sublata alio transferuntur: quod a Varrone 1, 49. secundum seminum genus vocatur: ut παρασπᾶς, quod tertium genus seminum ab eo nominatur, est Quod ex arbore demtum demittitur in humum, s. Quod ex arbore per surculos defertur in humum ac deplantatur: et specialiter in olea vocatur Clavola s. Talea. Sed si Græcos Gramm. sequamur, μόσχος nullo modo viviradix erit, sed potius stolo aut surculus nondum avulsus; in vite autem palmes aut pampinus: nam hæc potius νέοι κλάδοι s. ἀπαλὰ βλαστήματα dici posse videntur quam viviradices; quod hæc per se plantæ sint, illa autem in arbore adhuc consistant. Id ipsum autem patebit e seqq. Posse tamen interdum etiam reddi Plantaria, Viviradices, cognoscere est ex iis II. qui in μοσχίδιον et μοσχεύω proferuntur. Hom. autem Μόσχος adjective usurpavit pro ἀπαλός, ut Suid. quoque exp., et μόσχος λόγους dixit Tenera vitilia s. vimina e vitice pullulantia, s. τοὺς ἀπαλοὺς ἀκρέμονας καὶ μᾶλλον παραφνάδας τοῦ λόγου, Eust. II. Α. (105.) de duobus Priami filiis, ὧ ποτ' Ἀχιλλεὺς Ἰδης ἐν κημητοῖσι διδὴ μόσχοισι λόγοισι Ποιμαίνοντ', ἐπ' ὅεσσι λαβῶν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων, ubi Eust. μόσχος λόγους exp. τοὺς ἀπαλοὺς καὶ τρυφεροὺς, ex Apione et Herodoro tradens translatum esse ἀπὸ τῶν ἐτι ἀπαλῶν βοῶν, ὃ ἐστὶ μόσχων, ad τὰ τρυφερὰ καὶ λυγρὰ φυτὰ. Aristoph. Scholiastæ substantive quoque μόσχος est ἡ ἀπαλὴ καὶ νέα λόγος, subjungenti tamen Hom. l. c.; et Hesychio itidem μόσχος est νέος λόγος: sed duo substantiva sine intercedente adjectivo aut particula, copulari nequeunt: itaque rectius in meo Ms. Hom. μόσχοισι λό-

γοισι exp. ἀπαλοῖς ἱμαντῶδεσι φυτοῖς : quemadmodum et a Schol. Nicandri accipitur. || In VV. LL. Μόσνος exp. etiam Pediculus s. Petiolus, Tenaxque Palladio, quo folia et fructus annexi dependent in suis plantis : pro quo scr. μίσχος, quod in ea signif. agnoscitur ab Hes., licet perperam ejus Cod. habeat μίαςχος : sed reponendum esse μίσχος ordo etiam alphabeticus ostendit.

Μόσχος recentioribus ap. Græcos Medicis dicitur etiam Pretiosissimum odoris genus, quod ex umbilici animalis cujusdam Indici vomica erumpit, Aet. περὶ Τροφῶν Δυνάμεων, ubi ait, In umbilico cujusdam animalis gignitur uno cornu præditi, maximi, capreae similis : siquidem cum veneris stimulis agitur, ei umbilicus intumescit, congesto inibi crassiore sanguine : quo tempore et pabulo et potu fera abstinet, in terramque crebro volvitur, et umbilicum exprimit sanguine refertum : qui post aliquod tempus concrescens, magnam odoris suavitatem asciscit. Hæc e Gorr. qui et diversa ejus genera esse ex eod. Æt. annotat, et quodnam inter ea primatum teneat, tum quis ejus in medicina usus et vis. Non multum dissimilia sunt quæ referuntur e libris Alberti magni de Hist. Anim. Μόσχω odore non dissimile aliud odoramentum, quod Zibethum vocant, et recentiores Medici Græci, ut Actuarius, Ζαπέτιον : quo nomine vocatur et Animal ipsum e quo id odoramentum colligitur, simile marti, cujus quoque martis stercus odoratum esse traditur. Sunt qui μόσχον esse velint Eum qui ab Hieronymo Muscus dicitur, licet Hermol. Barb. id neget, et istum muscum eund. esse scribat cum βρύχῳ, Musco arborum, ut quidam interpr. μόσχον autem veteribus, et ipsi etiam Galeno, ignotum fuisse, et inter pretiosa odoramenta numeratur, 2 c. Jovinianum, Odoris autem suavis et diversa thymiamata, et amomum et cyphi et cenanthe, muscus et peregrini muris pellicula, quod dissolutis et amatoribus conveniat, nemo nisi dissolutus negat. Et in Epist. ad Principium Virginem, Illæ enim solent purpuris et cerussæ ora depingere, sericis nitere vestibus, splendere geminis, aurum portare cervicibus, auribus perforatis rubri maris pretiosissima grana suspendere, fragrare musco, mure.

Μόσχος, Nom. proprium cujusdam Grammatici Syracusani, qui secundus post Theocritum bucolica carmina scripsit, ut docet Suid. Item Nomen cujusdam citharædi, de quo Prov. ap. Aristoph. (A. 14.) Μόσχος ᾄδων Βοιώτιον. Suid. et Schol. Aristoph. [Sic extat l., ἡνίκ' ἐπὶ μόσχω ποτὲ Δεξιθεὸς εἰσηλθ' ᾄδόμενος Βοιώτιον. "Ἐπὶ μόσχω. Recte unus e Scholl. : "Ὅτι ὁ νικῆσας ἄθλον ἐλάμβανε μόσχον. Altera interpr., qua pro Viri nomine μόσχος accipitur, falsa est et inepta. Quemadmodum Poetæ Dithyrambici tauro, sic qui cithara caneant, κιθαρωδοί, vitulo certabant. Verba sunt Bentleyi in Dissert. Phal. de Orig. Tragediæ p. 170." Brunck. ad l. "Thom. M. 198. Musgr. Hel. 1492. Jacobs. Anim. 117. Anth. 9, 189. Asclepiad. 19. Heyn. Hom. 6, 143. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 21. 126. Harles. p. 155. ad Mær. 350. Toup. Opusc. 1, 275. 2, 172. Eur. Hec. 205. ubi v. Musgr. item 526. cf. Steinbr. Mus. Tur. 1, 196. Ammon. 39. Eran. Ph. 164. Penis, ad Anton. Lib. 267. Verh. Novilunium, Gesner. Ind. Orph. De ave, Huschk. Anal. 100. M. χειλιδόνος, Valck. Phæn. p. 401. (Achæus Æliani H. A. 7, 47.) De μόσχοισι λύγοισι, Musgr. Hel. 2." Schæf. Mss. Niclas ad Geopon. 2, 6, 29. Diosc. 4, 108. 186. Schn. Lex.]

Μοσχοκάρνον, τὸ, Nux moschata. Dicitur et μοσχοκαρύδιον, et nux μυρεψική, h. e. Unguentaria, quod dum recens est, tota succo pingui et oleoso madeat, sic ut in unguentum exteri possit. Gorr. Dicitur etiam κάρνον μυριστικόν, ἀρωματικόν. [* Μοσχολατρεύω, Theod. Prodr. Epigr. f. 14.] Μοσχοποιέω, Vitulum facio, Act. 7, (41.) de populo Judaico qui in deserto degebat, Ἐμοσχοποίησεν ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις : loquitur autem de μόσχω Λιβάνου, ὃν ἐν Χωρήβ ἔθεοποιήσαν, ut Suid. annotat : quem conflatilem vitulum Moses postea contrivit : ut habetur Exod. 32. ubi pro ἔμοσχοποίησαν habetur, μόσχον αὐτοῖς ἐποίησαν.

[Schleusner. Lex. N. T. * Μοσχοποιῖα, Origen. Exhort. ad Martyr. p. 167. Wetst. "Procop. Reg. 350." Wakef. Mss.] Μοσχοσφραγιστής, Vitulorum s. Vitularum signator : μοσχοσφραγιστὰι ap. Porphyr. de Abst. 4, (7.) Ministri qui designabant victimas sigillo appresso. VV. LL. [" Μοσχοσφραγιστής, * Μοσχοσφραγιστικός, Fabric. Bibl. Gr. 1, 85. Wessel. ad Diod. S. 1, 81." Schæf. Mss. Clem. Alex. Strom. 6, p. 758. * Μοσχόταυρος, Schleusner. Lex. V. T. * Μοσχοτόμος, Gl. Victimarius. * " Μοσχοτομία, Inscr. Phocensis ap. Walpole p. 460." Schn. Lex. Suppl. * " Μοσχοτρόφος, Jacobs. Exerc. 2, 204." Schæf. Mss. " Hes. v. Τιθηνός." Wakef. Mss. * Μοσχοφάγος, Schol. Aristoph. B. 360.] Μοσχέλαιον, τὸ, a Nicolao Alex. vocatur Oleum quod conficitur e moscho odorato capreae, ut vocat τὸν μόσχον Phocion Gramm. : Nicolai tamen Cod. habet μοσέλαιον. VV. LL. [* Μονόμοσχος, Diosc. 4, 187. φύλλα. * " Πολύμοσχος, Orac. Sibyll. 408. (244. Gal.) leg. videtur —μοχθος, sed in Phocyl. 35. est —πλαγκτος." Elberling. Mss.]

Μόσχειος, ὁ, ἡ, Vitulinus : κυνοῦχος, Xen. K. (2, 10.) Lorum vitulinum retinendis et ductandis canibus. Et μ. ἱμάς, Lorum s. Flagrum e pelle vitulina. Apud Athen. (585.) in Apophthegmate Callistii metreticis, quam μαστιγίας ἐμισθώσατο θέρου δὲ ὄντος, ἐπεὶ γυμνὸς κατέκειτο, τοὺς τύπους τῶν πληγῶν ἰδοῦσα, Πόθεν οὗτοι, τάλα; εἶπεν· καὶ ὁς, Παιδὸς ὄντος μόν, ζωμὸς κατεχύθη· ἡ δὲ, Δηλαδὴ μόσχειος : intelligit autem per ζωμὸν μόσχειον, Lorum s. Flagellum e pelle vitulina, μόσχειον ἱμάντα s. μαστιγία. Rursum Xen. Ἰππ. (12, 7.) Τό γε μὴν φιλοῦμενον αἰρομένης τῆς δεξιᾶς, στεγαστέον ἐγγὺς τοῦ θώρακος ἢ μοσχεῖω ἢ χαλκείῳ : ubi subaudiri potest στεγασματι, aut tale quid. Cam. interpr. Loreo aut Æreo iutegumento. [" Jacobs. Anth. 7, 108. 10, 210. Toup. Opusc. 2, 174." Schæf. Mss. Polyb. 6, 23, 3. δέρμα.] ΑΤ Μοσχεῖον, τὸ, in VV. LL. Tenuium olerum s. etiam Plantarum insitio, ex Etym., ap. quem hæc leguntur non sine mendo, Κυρίως τὰ μ. ἢ τῶν λεπτῶν λαχάνων φυτεῖα ἢ φυτῶν : videtur enim potius SCR. μοσχεῖα, a v. μοσχεύω, et φυτεῖα a φυτεύω, ac pro ἢ priori, ἢ : pro τὰ autem, vel re vel aliquid aliud : itemque PRO Μοσχύνεται, quod exp. τρέφεται, reponendum puto μοσχεύεται. [Apud Phot. Μοσχεύεται· τρέφεται· κυρίως γὰρ μοσχεῖα, ἢ τῶν λεπτῶν λαχάνων φυτεῖα. Μοσχεῖα, Eid. ἀπαλὰ φυτῶν. " Μοσχεῖα, Schol. Theocr. 1, 48." Seager. Mss. Philo de 7 Mirac. c. 1. Gl. Plantatio. * Μόσχιος, Eur. El. 811. * Μόσχιᾶω, Vitulor, Menander Suidæ v. Πέμπειν. " Scalliger ad Varron. p. 159." Schæf. Mss. Schneidero susp.]

Μοσχήη SIVE Μοσχῆ, ut κυνέη et κυνή, ἡ, sub. δορά, Pellis vitulina, ἢ τοῦ μόσχου δορά, Anaxaudrides ap. J. Poll. Ἀρκτῆ, λεοντῆ, παρδαλῆ, μοσχῆ, κυνή. [" Herodiani Phil. 445." Schæf. Mss.]

Μοσχίας, q. d. Ad vitulum accedens : ita dicebatur Aries triennis, τριέτης κριὸς, Eust. e vet. Gramm. At vero ap. J. Poll. 5, 15. Οἱ μ. καλούμενοι τῶν λαγῶν, VV. LL. interpr. Lepusculi : μοσχίον quoque pro Agno novello Idem accipit, adeo ut μοσχία et μοσχία ad plurium animalium catulos referantur quam ad boum foetus, h. e. vitulos.

Μοσχάριον, τὸ, Parvus vitulus, Vitulus tenellus, Etym. Hes. [" Herodian. Epimer. 88." Boiss. Mss. Schleusner. Lex. V. T.]

Μοσχίον, τὸ, Vitulus novellus. Ab J. Poll. accipitur etiam pro Agnello recens nato : siquidem ait 7. Καὶ αἱ τῶν προβάτων ἡλικίαι· τὸν μὲν ὑπὸ γόνῃς, εἴποις ἂν μοσχίον· τὸν δὲ ἔτειον ἄρνα, εἴποις ἂν ἄρνον ἢ ἄρνιον· εἴτα εἴποις ἄρνόν· εἴτα λειπογνώμονα : suppicetur tamen fortassis aliquis propter articulum mascul. τὸν, leg. esse μοσχίαν : præsertim cum ap. Eust. quoque μοσχίας scribatur, ap. quem ead. oviui generis ætates ita recensentur, Ἰστρος ἐν Ἀττικαῖς Λέξεσιν ἄρνα φησὶν, εἴτα ἄρνον, εἴτα ἄρνεϊον, εἴτα λειπογνώμονα· ἐλέγετο δὲ καὶ μοσχίας ὁ τριέτης κριὸς : nisi potius subaudiendum sit ἄρνον, aut pro τὸν leg. τό. Pro Vitulo novello aut Agnello accipitur in h. l. Philippi [Ephippi] Comici ap. Athen. (359.) τὸ μο-

σχίον Το γάρ Κορωνη αἶριον δευτήριον· quæ verba sunt juvenis cujusdam, qui καταμερών ἀπαντα τα περί τὴν ἀνώγειαν, non πολυτελὲς, sed καθύριον παρὰ rari convivium jubebat, et coeni τευθίδια, σηπίδια, ἐγγελιδία, ἀλεκτρονία, φάττια, περίκτια : dimin. quoque forma dicens μοσχίον. Apud Hes. μόσχα sunt κρία μοσχαρίων, ubi cum accentus in antep. positus sit, fortasse leg. μόσχεια, ut dicitur βόεια. || Μοσχίον accipitur etiam pro Novello germine aut Stipione. Hesychio et Suidæ μόσχα sunt ἀπαλὰ φυτά, sc scribitur προπαρχυτοῖσι ap. utrumque. Μόσχα ab eod. Hes. exp. τρομύων τὸ στέργει. [* Eran. Philo 164. Schæf. Mss.] In hac posteriori signif. capitur ETIAM Μοσχίδιον, sc. pro Novello germine ; nam a Suida μοσχίδια exp. τὰ νέα βλαστήματα : ab Hes. autem μοσχευματα. Aristoph. 'Α. (996.) Πρῶτα μὲν ἂν ἀμπελίδος ἔρχον ἑλᾶσαι μακρὸν, Ἐῖτα παρὰ τὸνδε νέα μοσχίδια στείδων, Καὶ περὶ τὸ χωρίον ἂπαν ελαιῖδας ἐν κύκλῳ, Ficus novellas : νέας στείαι, s. μοσχευματα στείων, ubi possis etiam interpretari Viviradices, Clavolas, Tales ; nam utroque modo ficus seruntur.

Μοσχναῖος, In modum vituli lascivi exultans : μοσχναῖος, σκάρτητος, Hes.

Μοσχρόν, In modum vituli, More vituli, Nicand. 'Α. (357.) Ἡ ὃ γε καὶ θηλὴ ἀτε δὴ βρέφος ἐμπελαλοῖτο Ἄργιγενες, μαστὸν δὲ ποτὶν μοσχροὺν ἀμύλας, l. e. μόσχον διερπ. Schol. dicens ea voce significari τὸ ἀπαλὸν καὶ τροφερὸν.

[* Μόσχος, ἄδος, ἧ, Gl. Bucula, Vitula, Juvenca, Vacca.]

Μοσχέω, Surculis ex arbore deintis sero, Ramis tenerimis ex arbore avulsis planto, Plantaria s. Viviradices instituo, Theophr. (C. Pl. 1, 2, 1.) de palmarum, Ταὶ γὰρ ῥάβδους φασὶ μοσχεῖν περὶ Βαβυλῶνα τὰς ἀνωγειάτας καὶ σπας ἐνδύβισσας, μεταφρεῖσθαι. Unde desumptum videtur quod ap. Plin. legimus 13, 4. itidem de palmarum satione, Et a radice avulsæ vitalis est satus, et ramorum tenerimis. In Assyria, ipsa quoque arbor strata in solo humido tota radicatur, sed in fructibus, non in arborem. Ergo plantaria institunt, anniculusque transferunt. Est autem illic μοσχεῖν ab ὤ, ea signif. nominis μόσχος, qua ponitur pro Plantario s. Viviradice, h. e. Planta traduce, quæ cum radices alicubi egit, in alium locum transferitur. Sic μοσχεῖν τὰ κλήματα, Bud. interpr. Viviradices facere e sarmentis, ap. Theophr. C. Pl. 3, (5, 1.) Διὰ τοῦτο γὰρ ἐπὶ τῶν δένδρων ἐνιοι μοσχεύουσι, οἱ δὲ περιαρνοῖσι τὴν θύλειαν τῶν κλάδων, ὥπως μὴ ἐξαπαλῶσιν τὴν δύναμιν εἰς τὴν βλάστησιν. Aliquando tamen μοσχεύμενα sunt potius Rami tenelli qui ex arbore in humum deferantur : ut sunt in oleis tales, s. clavolas, in vitibus malleoli : et distinguuntur ἀπὸ τῶν φυτευμένων, ut videbis in Μόσχευμα. J. Poll. μοσχεῖν dici posse annotat τὸ ἀνατρέφειν τὰ φυτά : Suid. vero exp. μεταφρεῖν. Hesychio autem μοσχεύσας est γεννήσας. At metaphoricè dixit Diosc. H. 7, (46.) Μοσχευμένη κατὰ τοῦ δήμου τυραννίς, καθ' ὅλης τῆς πόλεως μοσχεύεται : et Eunap. ἱσμοσχεῖν πᾶσιον pro * καταφρεῖν, ut Suid. exp. [Vid. Reisk. ad Dem. 783. Philostr. Apoll. 6, 30. Sehn. Lex.]

Μόσχευμα, τὸ, Surculus qui ex arbore demitus seritur : Ramus tenellus qui ex arbore in humum deferitur, ut talea s. clavola ex olea, malleolus e vite, Theophr. C. Pl. 3, 17. Τα μ. δένει εἰς τὰς ἐπομβρίους μάλλον ἐμβάλλειν ἢ τὰ φυτεύματα αὐτῶν τῶν δένδρων, οἱ τὰς ρίζας καθικεμένης τῶν φυτευμάτων ἀσθενεῖς οὖσας οἱ τὰς ρίζας καθικεμένης τῶν φυτευμάτων ἀσθενεῖς οὖσας οἱ τὰς ρίζας καθικεμένης τῶν φυτευμάτων ἀσθενεῖς οὖσας οἱ τὰς ρίζας καθικεμένης τῶν φυτευμάτων ἀσθενεῖς οὖσας inter φυτεύματα, Viviradices, s. Plantaria quæ jam radices alicubi egerunt et inde alio transferuntur, et inter μοσχευμένα, quæ ex arbore avulsæ, in humum delatæ sunt. De iis dixit Plin. 17, 10. Surculos abscessos serere : et paulo ante, Avulsisque arboribus stolones visere : quo in genere et cum perna sua avelluntur, partemque aliquam e matris quoque corpore auferunt secum fimbriato corpore. Et initio capitis, de satione arborum, Aut enim semine proveniunt, aut plantis radicis, aut propagine, aut

avulsione, aut surculo, aut insito et consecto arboris trunco. Aliquando commodius reddes Plantarium novellum quod ex arbore in humum delatum fuerat : ut Plin. l. c. Natura et plantarum demonstravit, multarum radicibus pullulante sobole deusa. Qui pululi, ut ibid. vocat, e radice, e qua provenerunt, in humum delati, et deplantati, μοσχεύματα dicuntur. Theophr. H. Pl. 2, 3. de sationibus arborum, Ἀνέβησαν ἐγκεντρίζειν κελεύουσιν· εἰ δὲ μὴ, τὸ μόσχευμα μεταφρεῖν πολλὰκις. Bud. μόσχευμα exp. τὸ εἰς φρεῖαν καταφωρυγμένον κλημα : et Malleolus, e Gaza : quæsiadmodum ap. Philon. V. M. 1. Βότρυς υπερμεγέθους ἵσταρ, * ἀνταρπρευνόμενα ταῖς κληματικαῖς καὶ μοσχεύμασι, Turn. vertit, Uvæ prægrandes per totos palmites et malleolos porrectæ, item Viviradix, Propago. Philo de Mundo, Τῶν ἄλλων τοῦ σώματος μερῶν οὐα ἐντὸς τε καὶ ἔκτος, δυνάμεις ἀπώσας εὐγενῆ μοσχεύματα εἶναι συμβέβηκε, Generosas viviradices ac propagines. Idem eod. l. Τέλεια τοῦ παντός ἦν μοσχεύματα, Propagines quædam et viviradices universi. Bud. Μοσχεύματα, Hesychio τὰ νεφέργα, Plantæ novellæ : Suidæ ἀπαλὰ φυτά δένδρων καὶ λαχαριῶν. Et Aristoph. Schol. μοσχεύματα σείων dicit τὰς νέας στείαι, quas Aristoph. μοσχίδια στείδων, Pululos ficuum. [Niket. Annal. 21, 4. ἐρώτων μ. Schol. Nicandri 'Α. 357. Nonn. D. 14, 253. Philo J. 2, 456, 11." Wakef. Mss. * Μοσχευματικός ῥάβδος, Gl. Malleolaris. * Μόσχευσις, Geopon. 11, 3. * Μοσχεύειν, Plin. 21, 4. Schneidero usurp. * " Νεομόσχευτος, Const. Manass. Chron. p. 47. 110." Boiss. Mss.]

[* Καταμοσχεύω, Gl. Propagino : * Καταμόσχευσις Propagatio.] " Μεταμοσχεύω, Transplanto : unde ap. Hes. μετεμόσχευσε, μετεφρένεσε. [" Chrys. Serm. 13. T. 1. 5. p. 68, 35." Seager. Mss. * Μεταμόσχευσις, Gl. Propago : sic leg. pro — ποῖσι.] Προμοσχεύω, Plantaria facio, Plantaria transfero, Theophr. H. Pl. 9, 7. Ἀβρότονον δὲ μάλλον ἀπὸ σπέρματος βλαστάνει ἢ ἀπὸ ριζῆς καὶ παρασπῆδος, χαλεπὸς δὲ καὶ ἀπὸ σπέρματος, προμοσχευόμενον ἐν σπέρματι. Unde Plin. 21, 10. Seritur autem semine melius quam radice aut surculo : semine quoque non sine negotio plantaria transferuntur. Et in act. signif. et voce ap. Eund. aibb, Διὰ τὰς σπας αἰτίαι προμοσχευοντες φτενεονται· ἰσχυρότερα γὰρ καὶ βῆθι βεβωσμένα : Bud. interpr. Viviradicis causa faciendæ depono : alii, Viviradices sero, ut Cato loquitur. [* Προμόσχευσις, Gl. Propagatio.] Ὑπομοσχεύω, metaphoricè pro Clanculum et latenter propago, Clanculum novellos surculos sero, Clam veluti per plantaria propago, Eunap. ap. Suid. Ὅροι μὲν ὡδε μένοντες ὑπεμόσχευον τὸν πόλεμον, ubi ipse exp. * ὑπεφρένον, ὑπέτρενον.

¶ Ὅσχος, i. q. μόσχος, Ramus novellus : sed peculiariter Vitis ramulus tenellus, malleolus, Palmes : vide Μόσχος. Athen. (495.) ex Aristodemi l. 3. de Pindaro, Τοῖς σείροις φασὶν Ἐθῆναζε ὀγᾶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφρίβων ὅροιον τρέχειν δ' αὐτοὺς ἔχοντας ἀμπελον κλάον κατὰ σπασιν τὸν καλούμενον ὄσχον, [ὄσχη.] Signif. ergo ὄσχος, Palmitem s. Ramum vitis fructu suo oneratum, ut et ὄσχη. [" Conf. c. ὄσχος, Brunck. Aristoph. 3, 104." Schæf. Mss.] Pro eod. scribitur ΕΤ' Ὀσχος : Hes. ὥσχοι, τὰ νέα κλήματα συν αὐτοῖς τοῖς βότρυναι : eaque scriptura in antiquis etiam libris reperitur : sic et ap. Suid. in Ἰερχοφόρος legitur, Ὀσχοι, κλήματα βότρυνος ἐξαρτημένοι ἔχον. Apud Etym. autem oxytonus scribitur ὠσχοι. Ὀσχη sive Ὀσχη, ὄσχος s. ὠσχος. Apud Eust. per o scribitur, qui exp. βοτρυηφόρον κλημα : sic et ap. Hes. ὄσχοι, κλήματα βοτρίων γέμοντα. Itidenque ap. Harpocr. et Suid. Ὀσχη, κλημα βότρυνος ἐξαρτημένους ἔχον, E quo dependent racemi : quam et ἑρσάδα appellant. Apud eund. Suid. scribitur etiam per ω : nam in Ἰερχοφόρος, αἱ, ὠσχοι δὲ καὶ ὄσχοι, τὰ μετὰ τῶν βοτρίων κλήματα. Scribitur autem ibi prius ὠσχοι per κ, posterius per χ : itidem ap. Etym. ὠσχη, κληματίς. Dicitur etiam de aliis ramis : Nicand. 'Α. 108. π καρπὸς ἀποδάκρυον, ἢ ἀταλυμνον, Ἡ πελέτης, ὅτε πολλὰν ἀεί καλλεῖβεται ὄσχαίς Κόμμι, ubi Schol. annotat, proprie ὄσχα vocari τοὺς κλάδους τῆς

B

C

D

ἀμπέλον: ibi autem a Nicandro καταχρηστικῶς usur-
pari ἐπὶ τῶν πελέας κλάδων, s. κλημάτων. In Ms.
ὥσχαῖς ibi habetur per ω. || *Ὀσχη ab Hippocr.
accipi etiam pro Scroto, ut ὄσχεος et ὄσχεα, testantur
VV. LL. [*Ὀσχοβόρος, ὁ, ἡ, Orac. Sibyll. 8. p. 790.]
Ὀσχοφόρος, sive Ὀσχοφόρος, Vitis palmitem rac-
cemis onustum gestans. Apud Harpocr. per ο scri-
bitur, citantem ex Hyperide, et ascribentem e Philo-
choro, "Ἐνεκα τῆς κοινῆς σωτηρίας νομίσαι τοὺς καλουμέ-
νους ὄσχοφόρους καταλέγειν δύο, τῶν γένει καὶ πλούτῳ
πρὸνχόντων. Eorund. mentio fit ap. Suid., ap. quem
utraque habetur scriptura. Schol. Nicandri l. c.
Ὀσχοφόροι δὲ λέγονται Ἀθήνησι παῖδες ἀμφιθαλεῖς
ἀμιλλώμενοι κατὰ φυλὰς, οἱ λαμβάνοντες κλήματα ἀμ-
πέλου, ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου ἔτρεχον εἰς τὸ τῆς
Σκιρράδος Ἀθηνᾶς ἱερὸν. Hos autem ὄσχοφόρους mul-
liebribus στολαῖς indui solitos testatur Etym. Ὀ-
σχοφόρια, sive Ὀσχοφόρια, Festum quo ramulos vi-
tis racemis onustos gestabant: cum παῖδες εὐγενεῖς
ἡβῶντες κατελέγοντο οἱ φέροντες τὰς ὥσχας εἰς τὸ τῆς
Σκιρράδος Ἀθηνᾶς ἱερὸν, ut habetur ap. Hes., qui per
ω scribit, sicut et Suid.: a quo exp. Σκιρράδος Ἀθηνᾶς
ἐορτή. Scribitur autem ὄσχοφόρια proparoxytonως
ut ἐμμήνια: sed in VV. LL. ὄσχοφορία, accentu in
antep. posito et cum ο. Neutro plur. ὄσχοφόρια utitur
Plut. Thes. (22.) p. 3. a tergo, ubi de εἰρεσιεπι-
λοχίῳ, καὶ νῦν ἐν τοῖς ὄσχοφορίοις στεφανοῦσθαι μὲν
οὐ τὸν κήρυκα λέγουσιν, ἀλλὰ τὸ κηρύκειον: et paulo
post, "Ἀγούσι δὲ καὶ τὴν τῶν ὄσχοφορίων ἐορτήν. At
ὄσχοφόριον, Hesychio est τόπος Ἀθήνησι Φαληροῖ,
ἐνθα τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν. Etym. quoque ὄσχοφόριον
esse dicit Locum quendam Athen., sed in eo esse
fanum Dianæ. [Anecd. Bekkeri p. 318.] Apud
eund. Etym. reperio ETIAM Οἰσχὸς, κλήμα βότρυας
φέρον ὄργωντας καὶ γενναίους: ET Οἰσχοφορία, τὰ τῆς
ἀμπέλου κλήματα περιέχοντα βότρυας: citatque ex
Aristoph. Cum vero nec ap. Hes. nec Suid. nec Eust.
nec alium ullum Lexicographum scripturam istam
reperiam, merito suspectam habeo. Sed et ipsum
οἰσχοφορία cum sua expositione mendosum est.
[*Ὀσχοφορέω, Phot. *Ὀσχοφορικός, Athen. 631.]
"Ὀσχεος ET Ὀσχεον, i. q. ὄσχος et ὄσχη, si quidem
Hesychio credimus, qui cum ὄσχεα exposuisset βαλ-
λάντια, μαρσύνπια, ἣ τὸ τῶν διδύμων ἀγγεῖον, addit,
καὶ κλήματα βοτρυῶν πλήρη. "Ὀσχεος, τὰ αὐτὰ. Fre-
quentius vero ὄσχεος s. ὄσχεον pro Scroto capitur,
i. e. Extima et communi testiculorum tunica, multis
rugis et media sutura distincta, ut Gorr. tradit, vulgo
Bursam vocari annotans. Apud J. Poll. oxytonως
ὄσχεος, a quo exp. τὸ τῶν ὄρχεων ἀγγεῖον: cujus pars
ea quæ laxior est, i. e. τὸ χαλῶμενον, ut ipse nomi-
nat, Λακόπεδον dicitur: cui vero semper laxus est
ipse testiculorum sacculus, ὁ αἰεὶ χαλαρῶ τῷ λακοπέδῳ
χρῶμενος, ab Atheniensibus VOCATUR Λακοσχεάς, ut
Idem annotat. Ead. scriptura habetur ap. Cels. 7,
18. ubi ait, Communis deinde utrique testi omnibus-
que interioribus sinus est qui jam conspicitur a nobis,
ὄσχεον Græci, Scrotum nostri vocant, isque ab ima
parte mediis tunicis leniter innexus, a superiori tan-
tum circumdatus est. Apud Suid. autem et Hes.
scribitur ὄσχεος proparoxytonως, sicut et in Lex.
meo vet. Reperitur ETIAM Ὀσχεά, ἡ, in ead. signif.
Aristot. de Gener. Anim. 1, 12. "Ὅσοις ἐν φανερώ
εἰσιν οἱ ὄρχεις, ἔχουσι σκέπην δερματικὴν, καλουμένην
ὄσχεαν. Ead. ὄσχεα ab Eud. H. A. 1, 13. vocatur
ὄχεύς: unde et Eust. cum Etym. ὄσχεον pleuasmo
literæ σ dictum scribunt quasi ὄχεον, sc. ab ὄχεύω
ut φωλεός a φωλεύω. AT Ὀσχίον, Hippocrati (671.)
Flexuosa circa os vulvæ extuberantia. Ὀσχίῳ, in-
quit Gal. in Lex. Hippocr., τῇ περὶ τὸ στόμα τῆς μή-
τρας ἐλικοειδεῖ ἐπαναστάσει ὄσχος γὰρ καὶ μόσχος, τὰ
κλήματα καὶ αἱ ἔλικες. Quod ὄσχιον idem Hipp. ap-
pellat etiam ἀμφίδεον et λέγνα, ut idem Gal. annotat.
[Vide omnino Schn. Lex. Suppl. *Ὀσχία, Hippocr.
Coac. Prænot. T. 1. p. 577. Lind. Sect. 2. p. 195.
Foës. *Ὀσχίς, ἡ, Epidem. 7. T. 1. p. 844. Lind.
Sect. 7. p. 314. Foës. *Ἐπόσχιον, Galeni Gloss.]

MOTOS, ὁ, Linamentum s. Linteum carptum,
quod vulneribus inditur: cujus quinque differentiæ

A ab Auctore τῆς Εἰσαγωγῆς recensentur, στρεπτός,
ξυστός, τιλτός, ἐλλυχνιωτός, πριαπισκωτός, Tortile, ra-
sile, conceptum, ex ellychnio factum, pudendoque
simile: nominibus his partim a formis ac figuris
quibus effinguntur, partim a materia e qua constant,
inditis: στρεπτόν, Tortile, a forma nomen habet:
ξυστόν et τιλτόν, Rasile Conceptumque, ab ipsa lin-
teolorum materia: hoc quidem, concepta, illud vero,
derasa: quare etiam aliquando simpliciter ξύσμα vel
τίλημα ὁθονίων, Rasura aut Vulsura linteolorum, ap-
pellatur: ἐλλυχνιωτόν vero dictum est, non quod ad
lychni s. funiculi lucernarum similitudinem contor-
queretur, sed quod ex ellychnio fieret: quod e Gal.
apparet Metb. Med. 13. "Ἐξωθεν δ' ἀρκεῖ μοτὸς ἦτοι
ξηρὸς ἢ ἐξ οἴνου, καὶ μᾶλλον ὁ ἐκ τῶν μαλακῶν ἐλλυ-
χνίων, πριαπισκωτόν autem a pudendi humani simi-
litudine. Verum præter hæc quinque linamentorum
nomina, alia etiam ap. veteres leguntur, ut ap. Cel-
sum ληνίσκος, quod ille In longitudinem implicitum
linamentum interpr., et aliquando Linamentum invo-
lutum et oblongum: et ap. Aetium σφηνίσκος, quod
Linamentum significat ad cunei parvi similitudinem
intortum, vel quod cunei modo ea, quæ conjungun-
tur et adhærescunt, separet. Hæc inter alia e Gorr.
Heraclides ap. Gal. κ. Τόπ. 3., dixit etiam μακρόν
μοτόν, forsan quem Celsus ληνίσκον. Gal. ad Gl.
Καὶ διὰ τοῦ πνουλοῦ τοῖς κόλποις ἐνιέντα, ἔπειτα μοτῶ
τιλτῶ βύειν τὸ στόμα. Paul. Æg. Σφηνίσκος ἢ μοτοῖς
πλειοσι χωρίσωμεν ἀπ' ἀλλήλων: sed perperam ap.
eum pluribus in ll. scribitur per ω in penult. Dicitur
ETIAM Μοτόν: ut habetur in Lex. meo vet. μοτόν,
τὸ εἰς ἀναπλήρωσιν σαρκὸς τιθέμενον. Apud Hes. au-
tem proparoxytonως, μότα, τὰ πληροῦντα τὴν κοίλην τῶν
τραυμάτων ῥάκη: itidemque ap. Schol. Hom. Μότα,
τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς κοίλοις τραύμασιν ὀθόνια πρὸς ἀνα-
πλήρωσιν τῆς σαρκός. Apud Eust. etiam μότον scri-
bitur. Ejusd. cum μοτός et μοτόν signif. EST Μοτή,
ἡ, ut tradunt VV. LL. citantia e Quinto Sm. (4, 212.)
ἐφύπερθε μοτῶν, Penicillorum vulnerariorum. ["Μο-
τός, Brunck. Soph. 3, 426. Μοτός, Μοτόν, Heyn. ad
Virg. 2, 320. Μοτόν, Idem Hom. 4, 636. Μότα,
Casaub. ad Athen. 109." Schæf. Mss. * "Μοτοφύ-
λαξ, Paul. Æg. 6. * Μοτοφυλάκιον φάρμακον, Idem 6,
62." Schn. Lex.]

"Ἀμοτος, ὁ, ἡ, Qui linamentis vulnerariis oppleri
nequit: sed simpliciter, pro Inexplebilis, Inexpletus:
nam ἄμοτον a Schol. Hom. et Hes. exp. ἀπλήρωτον:
volunt autem metaph. esse ἀπὸ τῶν μοτῶν, quæ vul-
neribus induntur, vel ἀπὸ τῶν μὴ πεπληρωμένων τραύ-
μάτων. Suidæ ἀκόρεστον. Sic ap. Apoll. Rh. quo-
que 1, (513.) Τοὶ δ' ἄμοτον λήξαντος ἔτι προύχοντο
κάρηνα, Schol. exp. ἀκορέστως, ut Poëta dicat, eos
inexpletos modulorum musicorum, etiam postquam
cessavit Orpheus citharam pulsare, protensa cervice
et arrectis auribus mansisse. Sic et Il. T. (300.)
Τῷ δ' ἄμοτον κλαίει τεθνεῖστα, Eust. exp. ἀπλήρωτον
καὶ πολὺ: ut Virg. Æn. 8. Hæret inexpletum lacry-
mans: paulo post tamen, de eod. ἄμοτον loquens, di-
cit ibi significare πλήρες, et ἀνευδέες, et μεστόν: quasi
e metaph. τῶν μοτουμένων τραυμάτων. Itidemque
Il. Ψ. (567.) Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος, exp.
ἄμοτον, πλήρες καὶ μὴ κενὸν καὶ μότου δεόμενον: ac-
cipiens ἄμοτος pro Plenus, quique opus non habet ut
veluti linamentis vulnerariis expleatur. Priori autem
modo capi potest, quod Il. Δ. (440.) legitur, ἔρις ἄμο-
τον μεμανία, Inexpletum, Vehementer. At Od.
Z. (83.) jumenta curram trahentia dicuntur ἄμοτον
ταυνεσθαι pro εὐτόνως, Eust. ["Gesner. Ind. Orph.
Wakef. ad Mosch. 4, 104. Ruhnck. Ep. Cr. 235." Schæf. Mss. * "Ἀμότως, Schol. Apoll. Rh. 1, 513." Kall. Mss.]

"Ἐμμοτον, Medicamentum liquidum, quod linteolis
conceptis exceptum intra ulcera ejusque sius re-
conditur. Liquatur etiam aliquando in eam rem, ut
penitus subeat. Sic dicitur quod τοῖς μοτοῖς adhi-
beatur: ipsa enim linamenta μοτοὶ et μοτὰ appellantur.
Gorr. In illo autem ἔμμοτον subauditur φάρμα-
κον. Gal. Καὶ τῶν ἐμμότων φαρμάκων τὰ διαπνίσκοντα
μὲν, πρῶτον, εἰτ' ἀνακαθαίροντα θετέον. Apud Ægin.
quoque ἔμμοτα φάρμακα dicuntur, ut cum ait, Καὶ

μετὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῖς σαρκωτικοῖς ξηροῖς τε καὶ ἐμμό-
τοις καὶ τοῖς ἀπουλωτικοῖς φαρμάκοις τὴν ἀποθεραπείαν
ποιήσομεν. Et ἔμμος ἀγωγή, ap. Eund., quod vide
in Διαμοτώ. Citatur etiam ἔμμος e Diosc. pro ἔμ-
μοτον φάρμακον, his verbis, Παρηγορεῖ δὲ τὰ περὶ δα-
κτύλιον λοιπὰ μέρη κακοῦ ἔμμος λεῖος σὺν γάλακτι.
|| Ab hoc genere Medicamentorum, inquit Gorr.,
ἔμμοτοι dicuntur ap. Hippocr. περὶ Ἀρθρων, (817.)
Qui ulcere cavo laborant, quod curationem διὰ τῶν
μοτῶν, h. e. per linamenta, desiderant, Gal. Comm. 3.
Ab aliis ἔμμοτοι dicuntur Quibus μοτοὶ et penicilli
inditi sunt. Hes. autem ἔμμος est τραυματίας, νο-
σώδης. [Æsch. Choeph. 469. ἄλγος Δώμασιν ἔμμοτον,
redditur Impactum.]

Μοτάριον, τὸ, dimin. forma pro μοτὸς, μοτὸν, Lina-
mentum conceptum, quod vulnere inditur. Apud
Ægin. de palpebris insubulatis et inustis, Μοτάριους
καὶ κολλουρίους ἀπαλοῦς τὴν ἀπούλωσιν ποιῆσθαι προ-
σῆκει. Apud Eund. alibi, Εἰ δὲ ὁ οδοὺς βεβρωμένος
εἴη, λεπτῷ μ. πρῶτον δεῖ τὸ βρώμα αὐτοῦ * ἀποσφινεῖν,
ἵνα μὴ θραύνηται ὑπὸ τοῦ ὀργάνου σφιγγόμενος, ubi μο-
τάριον etiam reddi potest Linamentum quod inditur
in modum penicilli vulnerarii.

Μοτώ, Linamentum vulnerarium indo : τὸ τίλμα
ἐντίθημι τῷ ἔλκει, s. τραύματι. P. Ægin. Ἐπειτα μο-
τώσαντες ξηροῖς, οἰνελαίῳ βραχὲν σπληνίον ἐπιβαλόντες
ἐπιδήσομεν. Hesychio μοτῶσαι est πληρῶσαι. Cita-
turque ex Apsyrtο, Μοτῶν τοῖς τίλμασι. Item, Peni-
cillo vulnerario indito curo : unde μοτώσει ap. Hes.
et Suid., ἰάσεται δι' ὀθονίων. "Μοτῶσι, Hesychio
"τιτρώσκει, ταραττει, Vulnerat, Turbat." [Leg. μοτοῦ,
ut est ap. Phot. * Μότωμα, Hippocr. 1194. * Μότω-
σις, Schleusner. Lex. V. T.] Διαμοτώ, Illitum lina-
mentum vulnere indo : vel potius Linamento indito
vulnus disjungo, et impedio ne coeat : unde διαμο-
τῶν idem fuerit quod P. Ægin. dicit σφηνίσκοις ἢ
μοτοῖς πλείοσι χωρίζειν ἀπ' ἀλλήλων : vel Indito lina-
mento curo. P. Ægin. Καὶ τῷ βασιλικῷ λυθέντι ροδίῳ
διαμοτώσαντες, ἀκολουθῶς ἀποθεραπεύσωμεν. Idem,
τὴν δὲ παροῦλιν κατὰ περιγραφὴν ἐκτεμνόντες διαμοτῶ-
σωμεν : 6. Μετὰ δὲ τὴν χειρουργίαν ἐκκρίναντες τὸ
ἔγρον, καὶ διαμοτῶσαντες, προσφόρως ἐπιδήσωμεν, καὶ
ἄχρι τρίτης οἰνελαίῳ ἐπιβρέχωμεν μεθ' ἣν λύσαντες,
ἐμμότῳ θεραπεύσωμεν ἀγωγή : ubi observa διαμοτῶν
non semper esse Indito linamento curare, et δι' ὀθονίων
ἰάσθαι, sed plerumque aut Linamenta vulnere indere,
aut Linamentis inditis vulnus ne coeat prohibere : et
plus esse ἐμμότῳ θεραπεύειν ἀγωγή quam διαμοτῶν.
Sicut vero Idem supra cum dat. instrum. dicit μοτῶ-
σαντες ξηροῖς, ita etiam alibi, Μετὰ δὲ τὴν χειρουργίαν
διαμοτῶσαντες ξηροῖς τίλτοις καὶ σπληνίον ἐπιτιθέντες,
ἐπιδήσωμεν. ["T. H. ad Plutum p. 403." Schæf.
Mss. * Διαμότωσις, Oribasius Cocchii p. 89. 90.
* Περιμοτώ, Heliod. Chirurg. 158. * Περιμότωσις,
102.]

"Μοτῆσαι, Hesychio κακοπαθῆσαι." [* "Μοτάζω,
Etyim. M. 535, 49." Wakef. Mss.]

"Μόττες, Hesychio οἱ ἐκλυτοὶ καὶ παρειμένοι, Exo-
"luti et languidi."

"Μοττωνῆσαι, Eid. τῇ πτέρνῃ τύψαι, Calce verbe-
"rare."

"Μοττίας, Eid. ᾧ στρέφουσι τῶν ῥυτῆρων τὸν ἄξονα."

"ΜΟΥΝΥΧΙΑ, ἢ, Munychia : Portus Athenien-
"sium munitissimus, in quo Dianæ Munychiæ fanum
"erat, supplicium asylum. Unde ap. J. Poll., Ἐφερον
"εἰς Μουνυχίας Ἀρτέμιδος, sub. ἱερὸν, Ferebant in
"Munychiæ Dianæ templum. Et Demosth. (262.)
"Ὅτε ἐν Μουνυχίᾳ ἐκαθέζετο, Non ad Munychiæ
"asylum confugiebat, et ad Dianæ aram sedebat."
["Markl. Iph. p. 35. ad Callim. 1, 268. Timæi Lex.
183. et n." Schæf. Mss.] "Incola ejus loci Μουνύχιος
"dicitur, et fem. genere Μουνυχιάς, teste Steph. B. :
"qui et Localia adverbialia hæc affert Μουνυχίαθεν,
"Μουνυχίαζε, Μουνυχίασι." ["Μουνύχιος, Gesner.
Ind. Orph., Ruhnk. Ep. Cr. 263. Μουνυχίασιν, ad Cha-
rit. 271." Schæf. Mss.] "Inde ET Μουνυχίων dicitur
"Mensis in quo sacra fiebant Dianæ Munychiæ,
"mensium Atticorum decimus, ut tradit Harpocr.
"et ex eo Suid. Meminit ejus Plut. in fine Pho-

"cionis, et in Demetrio (26.) p. 1650." [Procl. Ma-
rino p. 88.]

ΜΟΧΘΟΣ, ὁ, Labor, Molestia, Ærumna ; est enim
Ærumna Festo, Labor onerosus : Ciceroni, Ægritudo
laboriosa. Frequenter copulatur cum πόνος aut κό-
πος. Paul. ad Thess. 1, 2. Μημονεύετε τὸν κόπον
ἡμῶν καὶ τὸν μόχθον, Laborem nostrum ac ærumnam.
Philo V. M. 1. Ὅτε ἔσται πόνος ἢ μόχθος ἐν Ἑβραίοις,
Turn. Nulla vel ærumna vel calamitas Hebræos atti-
gerit. Synes. Ep. 57. Τὸ γὰρ ὠθισμῷ καὶ μόχθῳ καὶ
μόλῳ ποιεῖν τοῦτό ἐστιν ὁ παρὰ τὸν χρόνον, καὶ τὴν
ψυχὴν ἐμβαπτίζει μερίμναις πραγμάτων. Erasm. in
Paul. l. c. annotat, μόχθον. esse Laborem cum diffi-
cultate conjunctum, quasi dicas Conatum aut Moli-
tionem : et ideo vet. Interpr. vertisse Fatigationes.
In Gr. autem vocibus πόνος et μόχθος jucundior
esse affinitatem soni. A Suida exp. κόπος, quod ta-
men minus est, ubi e Piside citat, Ὅτε εἶχε μόχθον
εἰς τὸν Εὐφράτου πόνον. Hesychio est πόνος et κακο-
πάθεια. ["Musgr. Herc. F. 387. Jacobs. Anth. 10,
394. 12, 477. Valck. Phæn. p. 515. Hipp. p. 189.
Wakef. S. Cr. 1, 152. Periculum, Valck. Phæn. p.
77." Schæf. Mss.]

"Ἀμοχθος, ὁ, ἢ, Laboris et ærumnarum expers,
Qui corpus labore non exercuit, Xen. (Æp. 2, 1, 33.)
Ἵπνος παρέστιν αὐτοῖς ἡδίων ἢ τοῖς ἀμόχθοις. ["Len-
nep. ad Phal. 137. * Ἀμόχθος, Heyn. Hom. 5, 210.
Manetho 2, 173. 341. 3, 309." Schæf. Mss. "Greg.
Naz. Carm. p. 15." Kall. Mss.] Ἀμοχθεῖ, Citra
laborem, χωρὶς κόπον, Suid. ["Heyn. Hom. 5, 503."
Schæf. Mss.] Ἀμοχθῇ, in ead. signif., e Lascari.
["Dionys. H. 1, 322." Wakef. Mss.] Βαρίμοχθος,
Cum gravibus laboribus conjunctus, Laboriosus, E-
pigr. [Soph. Œd. C. 1231. "Ad Timæi Lex. 249.
Meleager 58. Jacobs. Anim. 35." Schæf. Mss.]
Ἐμμοχθος, Cum laboribus conjunctus, Laborum et
ærumnarum plenus, Qui in laboribus et ærumnis
versatur, Ærumnosus, Eur. [Suppl. 1004.] "Ἐμπε-
"δόμοχθος, Constanter ærumnosus, Perpetuo labo-
"riosus : διηνεκῶς μοχθηρός. Pind. Ὀ. (1, 96.)
"Ἐχει δ' ἀπάλαμον βίον τοῦτον ἐμπεδόμοχθον." Ἐ-
πίμοχθος, i. q. ἔμμοχθος, VV. LL. [Schol. Aristoph.
Eip. 383. "Manetho 4, 248. * Ἐπίμοχθος, (Magno
cum labore et molestia,) Appian. 1, 398." Wakef.
Mss.] Εὐμοχθοί, Honesti labores, Labores qui in res
honestas conferuntur ; nam εὐμόχθων Hes. exp. τῶν
ἐπ' ἀγαθῷ ἰδρώτων. ["Wakef. Georg. 120. Epigr.
adesp. 723. et Jacobs." Schæf. Mss.] Κακόμοχθος,
In vanum laborans, VV. LL. [LXX. Sap. 15, 8.]
Κλυτόμοχθος, Clarus laboribus, VV. LL. [Anthol. 5,
540.] Λιγύμοχθος, Stridula voce s. cantu laborans,
Aristoph. Ὀρν. (1381.) Ὀρνις γενέσθαι βούλομαι Λι-
γύμθος ἀηδῶν, annotat Schol. scribi etiam λιγύφθογ-
γος et λιγύμοχθος : sc. διὰ τὸν μόχθον s. θρήνον τὸν
* ἡδύτατος ἐξ αὐτῆς εἰς τὸν παῖδα γενόμενον, ubi etiam
reddere possis Stridula voce ærumnas et miseria
suas efferens. [* Μυριόμοχθος, Anthol. 4, 447.]
Πολύμοχθος, Cum multis laboribus et ærumnis con-
junctus, Laboriosus, Ærumnosus, Chrys. de Sacerd.
π. βίος. ["Eur. Phæn. 807. 1029. et ibi Valck."
Schæf. Mss. * "Πρόμοχθοι, Mutuli, Vitruv. 4, 2. in
Inscr. ap. Cuper. Harpocr. 137. Gruter. Inscr. 84."
Schin. Lex. Sed Barker. correxit, * Πρόμοχλοι, pro-
bante Boiss. * "Σύμμοχθος, Const. Manass. Amat.
1, 52." Boiss. Mss. * Τλησίμοχθος, Eurip. ap. Polyb.
5, 106, 4. al. * Πρασίμοχθος. * Ὑπόμοχθος, unde Adv.
* Ὑπομόχθος, Appian. B. C. 4. p. 634.] Φιλόμοχθος,
Laborum amans. ["Phalar. p. 180. et n." Schæf.
Mss. Φιλόμοχθα, adv., Manetho 4, 277.]

Μοχθηρός, Laboriosus, ἐπίπονος, Hes. Verum sunt
qui dicant barytonus scr. esse πόνηρος et μόχθηρος,
cum ἐπὶ τῶν ἐπιπόνων καὶ ὑπομενετικῶν capitur : quos
Eust. tamen reprehendit, ex Herodiano tradens ejus-
modi παρώνυμα in ρὸς semper acui, ut καματηρὸς a
κάματος, ολισθηρὸς ab ὀλισθος, et alia similia. Item
Ærumnosus, Calamitosus, κακοδαίμων, Hes. exp. Sic
accipi potest h. Antiphontis l., qui a Suida citatur,
Κάγῳ μὲν ὁ μοχθηρὸς, ὄντινα ἐχρῶν τεθνηκέναι ζῶ τοῖς
ἐχθροῖς κατάγελως : nec enim usurpatur ibi ἐπὶ κακοῦ

ἀνδρὸς καὶ εἰσαγομένου εἰς δικαστήριον ἵνα κατηγορηθῇ, ἀλλ' ἐπὶ πατρὸς δίκην λαχόντος ὑπὲρ ἀπεσφαγμένου παιδὸς, ut idem Suid. annotat. Aristoph. Πλ. (391.) τὸν Πλούτων, ὃ μόχθηρε σὺ, Ἐχω, O ærumnose et miser. At Laboriosus homo dicitur qui assiduus et patiens est in subeundis laboribus. Item e Soph. (El. 599.) affertur μ. βίος pro Vita ærumnosa. || Homo etiam aliquis μ. dicitur pro Teter, Gell. 18, 4. Stolidos autem vocari non tam stultos et excordes, quam tetros et molestos et illepidos, quos Græci μοχθηροὺς καὶ φορτικοὺς dicerent. || Μοχθηρὸς, sicut et πονηρὸς, frequenter accipitur pro Malus, Improbis, κακὸς, ut Hes. et Suid. quoque exp.: Aristoph. Πλ. (1003.) τοὺς τρόπους τῆς οὐ μοχθηρὸς ἦν. Plut. Symp. 7. Τούς γε μοχθηροὺς, ὅσω μᾶλλον ἐπιλαμβάνονται καὶ συμπλέκονται, καθάπερ βάρους, ἀναίρειν. Ab Aristot. dicitur aliquis esse etiam μ. περί τι, Qui vitio aliquo laborat: Rhet. 1. Περὶ δὲ τοῦτο, ὃ μοχθηροὶ τυγχάνουσιν ὄντες, καὶ ἄδικοι: ut est ὁ ἀνελεύθερος, περὶ χρήματα, et ὁ ἀκόλαστος, περὶ τὰς τοῦ σώματος ἡδονάς. Et μ. ἔθη, Mali mores s. Pravæ consuetudines, Lycurg. ap. Suid. Μοχθηρῶν δὲ ἐξηγητὴν ἔθων καὶ νομοθέτην γενόμενον ἀτιμώρητον ἀφείναι. Item μοχθηρὸς χυμὸς ap. Gal. ad Gl. 1. Succus inalus et vitiosus. Res quoque μοχθηραὶ γενέσθαι dicuntur, cum pejus se habere incipiunt, vel cum in pejus s. in deterius vergunt. Plut. de Orac. Pyth. loquens de quodam tyranno, cui exitium oraculo prædicebatur, Ἐπέσχεον ὀλίγον χρόνον· εἴτα τῶν πραγμάτων παντάπασι μοχθηρῶν γενομένων ἐξέπεσε. Item ut dicuntur res malæ, quæ in suo genere parvi vel nullius pretii sunt aut viles, ita ap. Aristot. de Poët. Δίφρον μοχθηρὸν καταθεῖς μικράν τε τράπεζαν, pro Hom. illo (Od. Υ. 259.) Δίφρον αἰκέλιον καταθεῖς ὀλίγην τε τράπεζαν. Quibus addi potest δέρμα μοχθηροῦ βοῦς, ap. Suid. ex Aristoph. (Ἰππ. 316.) pro κακοῦ, ἰσχυροῦ, * λεπτοβύρσου. [“Toup. Opusc. 1, 533. Eran. Philo 165. ad Herod. 532. Thom. M. 620. Markl. Suppl. 548. De rebus, Simon Dial. p. 100. Ὡ μοχθηρε, Valck. Callim. p. 23. Ὡ μοχθηρὲ σὺ, Aristoph. Fr. 222. Porson. Hec. p. lvii. Ed. 2. Μοχθηρὸς, μόχθηρος, Ammon. 95. 116.” Schæf. Mss. Arcad. 31. * “Μοχθηροροπία, Const. Manass. Amat. 5, 45.” Boiss. Mss.] Ἡμιμόχθηρος, Semimalus, Plato de Rep. 1. [p. 74. “Georg. Lapitha Poëm. Mor. 1265.” Boiss. Mss.] “Ὑπομόχθηρος, Subimprobis. Item “Subineptus, etc. sequendo signif. τοῦ μοχθηροῦ.” [“Const. Manass. Chron. p. 40.” Boiss. Mss. Lucian. 2, 686.] Φιλομόχθηρος, Malorum s. Improbiorum amans, Amans improbitatis, J. Poll. e Philonide. Ejusd. signif. est φιλοπόνηρος ap. Dinarch. [“Const. Manass. Chron. p. 99.” Boiss. Mss.] Μοχθηρῶς, Male. Et in compar. μοχθηροτέρως ἔχειν, Pejus se habere, Deterius se habere, Plato de Rep. 1. Τὰ γε οἰκεία δι' ἀμέλειαν μ. ἔχειν. [“Brunck. Soph. 3, 492.” Schæf. Mss. Strabo 8. p. 562. “Eurip. Epist. 5. p. 502. Beck.” Seager. Mss.] Μοχθηρία, Malitia, Improbitas, Dem. de Male Gesta Legat. Κρατῆσαι καὶ περιγενέσθαι δεῖ τοὺς τὰ βέλτιστα λέγοντας τῶν ἢ δι' ἄγνοιαν ἢ διὰ μοχθηρίαν ἐναντία λεγόντων, Dicendi facultate iis prævalere, qui in medium allatis pugnancia e diametro vel imprudentia ipsi lapsi vel ducti improbitate tumentur. Accipitur etiam pro Vitio, ut et κακία, et modo virtuti in genere opponitur, modo certæ alicui virtutis speciei, Aristot. Eth. 5, 1. Ὁμοίως δὲ καὶ κατὰ τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἡ μοχθηρία: 9, 4. Φευκτέον τὴν μοχθηρίαν διατεταμένως, καὶ πειρατέον ἐπιεικῇ εἶναι. Rursum 5, 2. Περὶ μὲν τὰλλα πάντα ἀδικήματα γίνεται ἡ ἐπαναφορὰ ἐπὶ τῷ μ. ἀεί. Ex ejusd. Rhet. 3. ἀκροατοῦ μοχθηρία affertur pro Vitium uaturæ quæ mala consuetudine deterior facta est ac sinit se a vero abduci. Et κατὰ μοχθηρίαν ζῆν, ex Eod. pro E vitio vivere. Apud Aristoph. autem (Πλ. 159.) Ὁνόματι περιπέττονται τὴν μοχθηρίαν, Suid. exp. ἀργυρίου ἐπιθυμίαν, αἵτησιν: ubi ad reddendam vim vocabuli, posses melius reddere, Improbam cupiditatem. Item ap. Plut. (8, 769.) Μὴ ῥύπον μηδὲ μ. ὀδυρδὸς ἐκπῶμα, pro Malum odorem edens. [“Coray Theophr. 331.” Schæf. Mss. Plato Phæd. 32. * Μοχθηρόομαι, Molestus sum, Aqu. Job. 6, 25.]

Μοχθῆις, Laboriosus, Ærumnosus, ἐπίπονος, Schol. Nicandri 'A. 616.

Μοχθέω, Laboro, Thuc. 2, (39.) Εἰ ῥαθυμῆ μάλλον ἢ πόνων μελέτῃ — ἐθέλομεν κινδυνεύειν, περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκαμνῆναι, καὶ ἐς αὐτὰ ἐλθούσι, μὴ ἀτολμοτέρους τῶν αἰεὶ μοχθοῦντων φαίνεσθαι, Si ignavia magis quam laborum exercitatione periclitari nobis placeret, ita sunt res nostræ constitutæ ut nobis ante tristium rerum eventum nequaquam laborandum sit, et postquam evenerint, non minus strenuus videri liceat quam illis, quos perpetuus labor exercet. Et cum accus. pro Efficio s. Effectum do, Aristoph. (Πλ. 517.) ταῦτα—Οἱ θεράποντες μοχθήσουσι. Item ex Eur. (Hipp. 301.) μοχθεῖν πόνον, Exantlare laborem. Interdum signif. potius Laboribus et ærumnis s. molestiis premor, Eur. ap. Athen. (561.) ad Cupidinem, Ἡ μὴ διδάσκει τὰ καλὰ φαίνεσθαι καλὰ, Ἡ τοῖς ἐρῶσιν, ὧν σὺ δημιουργὸς εἶ, Μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς * συνεκπῶναι. Quibus addi potest quod e Xen. affertur, (Ἀπ. 2, 1, 17.) “Ἄλλα πάντα μοχθήσουσι, Alia omnia incommoda patientur. Similiter et Hes. μόχθει exp. κακοπάθει. [“Brunck. Apoll. Rh. 193. Andr. 680. Jacobs. Anth. 7, 379. 9, 88. Exerc. 1, 94. Huschk. Epist. in Propert. p. 21. Pierson. ad Mær. 18. Valck. Phœn. p. 264. 522. Callim. 148. Wakef. ad Bion. 5, 8. ad Xen. Eph. 152. * Μοχθητέον, Eur. Herc. F. 1254. Brunck. Soph. 3, 490.” Schæf. Mss.] Μόχθημα, τὸ, Labor, Ærumna, κόπος, κακοπάθεια, Æsch. Pr. (463.) Et Soph. (Ed. C. (1616.) Τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα. [* Μοχθητὸς, unde * Ἀμόχθητος, Opp. K. 1, 456. “Eur. Fr. Archelai ap. Stob. Tit. 51. ἐμὲ δ' ἄρ' οὐ Μοχθεῖν δίκαιον; τίς δ' ἀμόχθητος εὐκλεῖς; Τίς τῶν μεγίστων δειλὸς ὧν ὠρέξατο; Pro ἀμόχθητος leg. vel ἀμόχθητ', i. e. ἀμοχθητὶ, vel cum Grotio ἄμοχθος.” Seager. Mss.] “Ἐκμοχθέω, exp. “Exantlo. At ἐκμεμόχθηται δεσμοῖς, e Plut. (6, “402.) affertur pro In vinculis laborantur, Vexati “sunt.” [“Eur. Iph. T. 84. El. 352. Tro. 873.” Seager. Mss. * Ἐπιμοχθέω, i. q. ἐπιπονέω, Hes. * Περιμοχθέω, Opp. 'A. 4, 258. * Προμοχθέω, Eurip. Suppl. 1233. * Συμμοχθέω, Eurip. Iph. T. 690.] Μοχθίζω, Laboro, Afflictus sum, Il. B. (723.) Ἐλκεῖ μοχθίζοντα, i. e. κάμνοντα, πονοῦντα. Et μοχθίζοντες, κακοπαθοῦντες, Hes. [Theocr. 1, 38.] Μοχθισμός, Labor, VV. LL. [* Περιμοχθίζω, Greg. Naz. 2, 151.] AT Μοχθονικῆ, quod iu VV. LL. exp. Laboriose, sine Auctore et exemplo, suspectum est. [* Μοχθῶ, * Ἀπομοχθῶ, Schleusner. Lex. V. T.]

[* ΜΥΔΟΣ, Virus, Virosus humor, Nicander 'A. 248. σηπόμενον δὲ μύδω ἐκρήγνυνται ἔρφος.] “Μυδάω, “Nimio humore et uligine vitior, Nimis uvidus putresco: h. e. Præ nimio humore s. madore putresco. Philo de Mundo, Λιθῶν οἱ κραταῖότατοι ἀρ' οὐ μνδῶσι καὶ σήπονται; Nonne humore putrifico affecti putrescunt tandem? Et ap. Poetam, μνδῶσα δ' ἀπὸ χροὸς ἔρρεε λάχνη, Putrifica uligine vitia. Apud Theophr. quoque μνδῶν quidam repo- nunt pro μαδῶν, cum alibi, tum C. Pl. 5. c. ult.” [“Ruhnck. Ep. Cr. 73. ad Mær. 413. ad Timæi Lex. 184. Toup. Opusc. 1, 270. Koen. ad Greg. Cor. 264. Paul. Sil. 74, 30. Jacobs. Anth. 7, 332. T. H. ad Plutum p. 78. Villosion. ad Long. 217. 228.” Schæf. Mss.] “ITEMQUE Μύδης pro μάδης. Est “autem Μύδης cum aliquid nimio humore vitatur, “cum nimio madore vitiatum decidit: ut ap. Diosc. “1, 6. de nardo, Ποιοῦσι καὶ πρὸς τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς “μνδῆσεις τῶν βλεφάρων, στύφουσιν καὶ δασύνουσιν “τὰς βλεφαρίδας: ut alibi quosque ap. eum legi tradit Bud. Χρήσιμον πρὸς μνδῶντα βλέφαρα: quidam “tamen hic μαδῆσεις scr. censent. Gorr. μνδῆσιν “esse dicit Vitium omnium partium commune, quæ “putrescentes humore aliquo madent et defluunt: “adeo ut τῆς μνδῆσεως nomen iis competat quæ putrefacta liquescunt et stillant. Quoniam vero “omnibus partibus, ut habetur ἐν τῇ Εἰσαγωγῇ, communis sit ἡ μύδης, in oculis tamen ante omnia “usurpari, eorumque præsertim palpebris, quæ “adipe tumentes humorem assidue remittunt: velut

“ ap. Diosc. in l. paulo ante c., Πρὸς τὰς ἐν ὀφθαλ-
 “ μοῖς μυδῆσεις τῶν βλεφάρων, Ad superfluo humiore
 “ redundantes palpebras.” [* Διαμυδάω, Hippocr.
 912.] “ Porro præter verbale μύδησις, a verbo μυ-
 “ δᾶν deriv. et NOMEN Μυδαλέος, significans Humi-
 “ dus, Uvidus, Madidus, Hesiod. Ἔργ. 2, (174.) de
 “ imbre, Χρῶτά τε μυδαλέον θείη, κατὰ δ’ εἴματα δει-
 “ ση: (A. 270.) Δάκρυσι μυδαλέη, Lachrymis ma-
 “ dens. Significat etiam Nimio madore vitiatu-
 “ Putris e nimia uligine, Madore putris. Apoll.
 “ Rh. 2, (191.) Καὶ δ’ ἐπὶ μυδαλέην ὁδὸν χέον. Sic
 “ Greg. Τύμβος ἄελ πλήρης μυδαλέων νεκῶν.” [Gl.
 Mephiticus, Putidus, Æsch. Pers. 537. * Jacobs.
 Anth. 8, 25. 10, 109. Heyn. Hom. 6, 131. Ruhn-
 Ep. Cr. 192. * Διαμυδαλέος, Jacobs. Anth. 10, 109.
 * Μυδαλέεις, ibid. an sic in Stratone ap. Husch-
 Anal. 163. ? * Μυδαλέω, Jacobs. Anth. 11, 58. Strato
 68. ubi v. Jacobs. Schæf. Mss. * Μυδῶεις, i. q. μυ-
 δαλέος, Nieander Θ. 362. * “ Μυδαῖος, Humidus,
 Fabric. B. Gr. 2, 644. Wakef. Mss.] “ Est vero et
 “ aliud VERBUM, Μυδαίνεω, quod Hesych. exp.
 “ στάζειν et σήπειν, Stillare, Putrefacere: ut proprie
 “ sit Nimio madore et uligine putrefacere.” [Lycoph-
 1008. Apoll. Rh. 3, 1042.] “ Διαμυδαίνεται, B
 “ Suid. exp. διαπηδᾷ et διαρρέει, Transilit, Perfluit:
 “ item διηθεῖ, Percolat, Per colum transfundit. Pro
 “ quo posteriore Etym. rectius habet διηθεῖται, Per-
 “ colatur, Per colum transfunditur.” [* “ Μύδω, ad
 Callim. 1, 268.” Schæf. Mss.]

“ Μυδών, Caro fungosa in ulcere fistuloso in quo
 “ callosæ oræ sunt, sinus vero mucosi, ex J. Poll.”
 [4, 191.]

“ ΜΥΔΡΙΑΣΙΣ, ἡ, Oculi vitium est quo pupilla
 “ effunditur et dilatatur, aciesque ejus hebescit, ut
 “ tradit Celsus 6, 6. Meminit et Paul. Ægin. 3, 22.
 “ scribens et ipse μυδρίασιν nominari πάθος id quan-
 “ do ἡ κόρη τῷ μὲν χρώματι μὴδὲν ἀλλοιοτέρα φαίνε-
 “ ται, πλατυτέρα δὲ πολλῶν του κατὰ φύσιν, καὶ ποτὲ
 “ μὲν ὀλοσχερῶς ἐμποδίζει τοῦ ὁρᾶν, ποτὲ δὲ ἐπιπολὺν,
 “ καὶ τὰ ὁρώμενα αὐτοῖς πάντα δοκεῖ μακρότερα εἶναι.”
 [Videtur ex ἀμυδρὸς defluxisse.]

“ ΜΥΔΡΟΣ, ὁ, Hesychio ἀργὸς σίδηρος et κραταῖος
 “ λίθος: addenti, poni etiam ἐπὶ τοῦ ἀναισθήτου.
 “ His demum expositionibus subjungit usitatissimam,
 “ σίδηρος πεπυρωμένος, Ferrum ignitum: ut ab Æ-
 “ schyli quoque Schol. exp. σίδηρος πεπυρακτωμένος.
 “ Alii interpr. generalius Globus candens, Massa
 “ candefacta s. ignita. Strabo 6. p. 113 (= 420.)
 “ Ἀνεφωγμένων τούτων τῶν στομάτων δι’ ὧν τὸ πῦρ
 “ ἀναφυσάται, καὶ μύδροι καὶ ὕδατα ἐκπίπτει. Pro eo
 “ Aristot. (de Mundo 4, 25.) dicit μύδροι διάπυροι,
 “ innuens μύδρον simpliciter etiam de Massa ferri aut
 “ lapidis dici: de Ætna, Lipara et Æoli insulis, Αἱ
 “ δὴ καὶ ρέουσι πολλάκις ποταμῶν δίκην, καὶ μύδρους
 “ ἀναρρίπτονται διαπύρους. Sic ap. Diog. L. 2, (8.)
 “ p. 53. Anaxagoras ἀσεβείας κρίνεται διότι τὸν ἥλιον
 “ μύδρον ἔλεγε διάπυρον: unde quidam in Epigr.
 “ Ἥλιον πυρῶντα μύδρον ποτὲ φάσκεν ὑπάρχειν, Καὶ
 “ διὰ τοῦτο θανεῖν μέλλει Ἀναξαγόρας. Id Suidas
 “ exp. πύρινον λίθον, Lapidem ignitum: malim ego
 “ Massam ignitam s. candentem: cum et Eurip.
 “ Anaxagoræ discipulus in Phaethonte solem vocet
 “ χρυσέαν βῶλον, Auream glebam: h. e. Massam
 “ glebæ auri modo fulgentem.” [* Musgr. Herc. F.
 992. Wakef. Phil. 1205. Porson. Or. 971. Callim. 1,
 79. 268. 518. (H. in Dian. 49.) Jacobs. Anth. 11, 213.
 Bast Lettre 131. Dionys. H. 2, 1222. Heyn. Hom. 7,
 12. 773. ad Apollod. 74. ad Anton. Lib. 188. Verh.,
 ad Herod. 78. (1, 165.) ad Il. O. 30. ad Xen. Mem. 4,
 7, 7. Valck. Diatr. 30.] Schæf. Mss. Soph. Antig. 265.
 Lycophr. 272. Plato Apol. 14.] “ Μυδροκτύπος di-
 “ citur ὁ χαλκεὺς, Faber ferrarius, ut qui candentem
 “ ferri massam malleo tundat.” [Eur. Herc. F. 992.]
 “ Μυδροκτυπέω, Candentem ferri massam malleo
 “ tundo. Æsch. Prom. (366.) p. 27. Κορυφαῖς δ’ ἐν
 “ ἄκραις ἡμενος μυδροκτυπεῖ Ἡφαίστος.”

“ ΜΥΕΛΟΣ, ὁ, Medulla: τῶν ὁσῶν τὸ λευκὸν
 “ πλήρωμα. Il. X. (501.) εὐὸ ἐπὶ γούνασι πατρὸς Μνε-
 PARS XIX.

“ λὸν ὁλον ἔδωκε καὶ οἶων πίονα δημόν: Υ. (482.) μυε-
 “ λὸς αὐτὲ Σφονδυλίων ἐκπαλτο. At μυελὸν λευκὸν
 “ Soph. et Tragici vocitarunt τὸν ἐγκέφαλον, Cere-
 “ brum: quod turpe putaretur nominare τὸν ἐγκέφα-
 “ λον, ut Eurip. indicat (Tro. 1176.) ἐνθεν ἐκεγελᾷ
 “ Ὅστέων ραγόντων φόνος, ἵν’ αἰσχροῦ μὴ λέγω. Locu-
 “ Sophoclis est in Tr., de Hercule qui Licham cor-
 “ reptum in mare projicit, Κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν
 “ ἐκράινει μέσον Κρατὸς διασπαρέντος, αἵματός θ’ ὁμον.
 “ Hom. vero Od. B. (290.) ἄλφιστα μυελὸν ἀνδρῶν
 “ appellat quoniam vires corpori addunt, ut ὁ μυελὸς
 “ τοῖς ὁστοῖς. Apud Medicos hæ ponuntur differen-
 “ tia τοῦ μυελου: est μυελὸς ἐγκεφαλίτης, Medulla
 “ cerebrialis: h. e. Ipsum cerebrum: et μυελὸς ραχί-
 “ της, Medulla spinalis, per rachin totam descen-
 “ dens: item νωτιαῖος, διανχένιος, et ψοίτης.” [* Boiss.
 Philostr. 595. Phryn. Ecl. 136. Thom. M. 862. (ubi
 et * Μυαλός.) Casaub. ad Athen. 137. Bergler. ad
 Alciph. 93. Toup. Opusc. 2, 168. Valck. Hipp. p.
 191. Heyn. Hom. 8, 106. * Μυελὸν, τὸ, Phryn.
 Ecl. 137.] Schæf. Mss. * “ Μυελοποιός, Schol. Od.
 B. 290.” Boiss. Mss. * Μυελοτρεφής, Timotheus
 ap. Etym. M.] “ Ἀμύελος, Carens medulla, Ex-
 “ pers medullæ.” [* Theoph. de Corp. Fabr. 1,
 8, 11.] Boiss. Mss.] “ Ἀμυλα, Hesychio μήτρα:
 “ pro quo sunt qui reponant ἀμητρα, Medulla caren-
 “ tia. Sed tunc et ἀμύελα leg. foret.” [* Πολυμύε-
 λος, Hippocr. 774. ult.] “ Μυελόεις, εσσα, εν, Με-
 “ dullæ plenus, Medullulosus. Od. I. (293.) σάρκας τε
 “ καὶ ὁστέα μυελόντα. Et Μυελώδης, itidem Medul-
 “ losus s. Medullaceus: h. e. Medullæ speciem ge-
 “ rens, Ad medullæ naturam accedens: ut μυελώδης
 “ ὑγρότης, Humor medullæ speciem gerens.” [* Μνε-
 λινος, Anal. 1, 493. * Μυελόθεν, Gl. Medullitus.]
 “ Apud Hesych. COMPOS. Μυελαύξη τροφή, τῇ τὸν
 “ μυελὸν τρεφούση. Affertur et VERBUM Μυελώω,
 “ pro Medulla impleo.” [LXX. Ps. 65, 14. ὁλοκαυ-
 τώματα μεμνελωμένα, ubi Theodoretus et Suid. le-
 gunt μεμνελωμένα. Vide Schleusner. Lex. V. T. et
 Lobeck. ad Phryn. Ecl. 137. * “ Μυελίς, Suid. 2,
 404.” Wakef. Mss. * Μυελίζω, unde * Ἐκμυελίζω,
 C Theophyl. in Matth. 18, 14. p. 137. “ Theod.
 Hyrtac. Ep. 1.” Boiss. Mss. LXX. Num. 24, 8.]

“ ΜΥΘΟΣ, ὁ, Verbum, Il. I. (443.) Μύθων τε ῥήτῃρ’
 ἔμεναι, πρῆκτῆρά τε ἔργων, Oratorem verborum,
 factoremque rerum, ut Cic. interpr. Il. A. (552) et
 Θ. (209.) ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας; Od. E. (183.) Οἶον
 δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεύσαι. Alicubi commo-
 dius redditur Dictum, Id quod dicitur aut dictum
 fuit, ubi retineri tamen interdum potest Verbum. Il.
 T. (242.) Αὐτίκ’ ἐπειθ’ ἅμα μῦθος ἦν, τετέλεστο δὲ
 ἔργον: Virg. Vix ea fatus erat. Est etiam ubi po-
 tius plurali numero interpretari debemus, Verba,
 Dicta, Ea quæ dicuntur vel dicta fuerunt, etiam
 Oratio, Od. T. (502.) Ἄλλ’ ἔχε σιγῇ μῦθον: (O. 444.)
 Ἄλλ’ ἔχετ’ ἐν φρεσὶ μῦθον: A. (361.) Παιδὸς γὰρ
 μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ: Il. Θ. (29.) Μῦθον
 ἀγασσάμενοι μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν: E. (493.)
 δάκε δὲ φρένας Ἐκτορι μῦθος: Od. Θ. (185.) Θυμοδακῆς
 γὰρ μῦθος ἐπώτρυνε [—as] δέ με εἰπών: (272.)
 θυμαλγέα μῦθον ἄκουσε: A. (560.) Ἄλλ’ ἄγε δεῦρο,
 ἀναξ, ἵν’ ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσης Ἡμέτερον, Quæ
 dicere vobis volumus. Item τέλος μῦθω ἐπιθεῖναι,
 Dictis vel Orationi finem imponere, Dicendi finem
 facere: ut etiam κολοφῶνα ἐπιτιθέναι τῷ λόγῳ. Il. T.
 (107.) Ὑευστήσεις οὐδ’ αὐτὲ τέλος μῦθῳ ἐπιθήσεις. At
 μῦθον τελεῖν, Efficere quæ dicta fuerunt, Effectum
 dare id quod dictum erat, Od. Δ. (776.) Ἄλλ’ ἄγε
 σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν Μῦθον. Dicitur
 etiam κεκάσθαι μυθοῖς, qui facundia pollet, dicendo
 valet, Od. H. (157.) Καὶ μῦθοισι κέκαστο, παλαιὰ τε
 πολλὰ τε εἰδώς. In h. autem l. Od. A. (358.) μῦθος
 δ’ ἀνδρῶσι μελήσει, μῦθος non accipitur simpliciter
 pro λόγος, sed pro λόγος δημηγορικὸς, Oratio, Verba
 quæ in publico fiunt: quo modo accipi potest et in
 quibusdam ll. e supra co. Denique μῦθος et μῦθοι
 sicut et λόγος ac λόγοι pro variis ll. varie potest
 reddi; et quidem sæpe Colloquium. || In prosa

autem aliam signif. habet; ponitur enim pro Fabula. Eoque magis mirari debemus h. Plat. I. in Timæo, "Ὡστε περὶ τούτων τὸν εἰκότα μῦθον ἀποδεχομένους, πρέπει μὴδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν, Cic., Ut si probabilia dicuntur, nil ultra requiratis. Eo magis inquam et h. I., et si qui sunt huic similes, mirari interimque observare diligenter debemus; nam et e I. de LL. 6. ejusd. Plat. affertur itidem pro λόγος. Quod autem attinet ad hoc loquendi genus, οὐκ ἔμὸς ὁ μῦθος, vel οὐκ ἔμὸς ὁ μῦθος οὗτος, frequens in prosa esse fateor illud quidem, sed minime mirum nobis debere videri dico, quod ibi usurpetur tanquam e Poëta sumtum. Nec dubito quin ad hoc loquendi genus, tanquam Proverbiale, respexerit Horat. Sat. 2. Nec meus hic sermo est. Plato Symp. Οὐ γὰρ ἔμὸς ὁ μῦθος, ἀλλὰ Φαίδρου τοῦδε, ὃν μέλλω λέγειν" Φαῖδρος γὰρ ἐκάστοτε πρὸς με ἀγανακτῶν λέγει. Itidem Plut. Symp. 4. dixit, Οὐκ ἔμὸς ὁ μῦθος, ἀλλ' οὐτοσί Φίλων ἐκάστοτε λέγει πρὸς ἡμᾶς ὅτι κ. τ. λ. Et S. Καὶ οὐκ ἔμὸς ὁ μῦθος, εἶπεν' ἀλλ' Αἰγύπτιοι τὸν τε Ἄπιν οὕτως λοχεύεσθαι φασιν. Usus est et Lucian. aliquoties, atque alii. || Fabula, i. e. Quæ passim dicuntur. Ex Apoll. Rb. (1, 648.) μύθους Αἰθαλίδεω, Quæ vulgo de Æthalide dicuntur. Lat. dicunt In fabula esse, Fabulam fieri, esse eum de quo omnes passim loquuntur. Referri huc potest quod e Greg. Naz. affertur, Τὸ τοῦ μύθου, pro Ut est in Proverbio, Ut ferunt, Ut habet omnium sermone tritum Proverbium. || Fabula, i. e. λόγος ψευδής, εἰκονίζων ἀλήθειαν, ut ab Aphthonio in Progymn. definitur: qui tria ejus genera facit, λογικόν, de homine: ἠθικόν, i. e. τὸ τῶν ἀλόγων ἦθος ἀπομιμούμενον: et μακτόν, quod ex utrisque mistum est. Plut. in I. Utrum Atheienses Bello an Sapientia præcelluerint, Ὁ δὲ μῦθος εἶναι βούλεται λόγος ψευδής, εἰκὼς ἀληθινῷ, Plato de Rep. 2. p. 26. Ἡρώτον τοῖς παιδίοις μύθους λέγομεν· τοῦτο δὲ πον, ὥς τὸ ὄλον εἰπεῖν, ψευδός· ἐνὶ δὲ καὶ ἀληθῆ. Idem ibid. dicit μύθους πλάττειν, ποιεῖν, μ. ψευδεῖς συντιθέναι. Est autem id descriptionis genus Poetis usitatus quam Oratoribus, ut tum Aphthon. testatur, tum Aristot. Poët., ubi etiam dicit μῦθον esse ἀρχὴν καὶ ὅλον ψυχῇ τῆς τραγῳδίας. Ab Oratore autem κατὰ τὴν λαμβανόμενος, εὐχαρίς ἐστιν, inquit Dem. Phal. Itidem Lucian. (2, 67.) αἶτ, Καὶ μὴν καὶ μῦθος εἰ τις παρεμπέσοι, λεκτέος μὲν, οὐ πιστωτέος. Plut. (10, 144.) Ἀνηγμένους ἐστὶ μῦθος εἰς τὴν παλιγγενεσίαν, Lucian. (3, 210.) "Ἐξηγηταὶ μύθων, Cic. Explicatio fabularum. Et μῦθον ἀλληγορίαι, cujusmodi conscriptæ sunt a Charace et Palæphato, Eust. Et Plut. (6, 68.) αἶτ, Μύθων, οὓς ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις παραβιάζονται καὶ διαστρέφονται ἐνιοι, Philostr. Epist. 19. Τὰ δῶρα μύθους ἐποίησαν, de Poëtis loquens. Imo et integra Poëtarum scripta μῦθοι dicuntur, ut et Lat. Fabula. Et ap. Athen. (207.) Ὁ περὶ τὴν Ἰλιάδα μῦθος, Fabulamentum de bello Trojano: inscriptum in pavimento quodam. || Syracusis erat etiam Hortus quidam qui μῦθος appellabatur, διὰ τὸ μὴ ἂν ῥᾶδίως ἐξ ἀκοῆς πιστεῦσθαι τοιοῦτος εἶναι, ἀλλὰ μυθικῶς πεπλάσθαι, Eust. De quo Athen. (542.) || Consilium, II. A. (545.) Ἡρῆ μὴ δὴ πάντας ἑμὸς ἐπιέλπεο μύθους· Εἰδήσεις, Rescituram omnia mea consilia. || Seditio, Factio, στάσις. Sic exposuerunt vett. quidam Gramm. Od. Φ. (71.) Οὐδέ τι' ἄλλην Μῦθον ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε. ["Markl. Iph. p. 12. Wakef. Ion. 541. Abresch. Æsch. 2, 10. Burm. ad Phædr. p. 3. Mitav., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 83. Ammon. 96. Koen. ad Greg. Cor. 235. ad Od. N. 254. Fabula, Achill. Tat. p. 11. Salm. Res quævis commentitia, Jacobs. Anth. 7, 305. Mendacium, Corai. ad Heliod. 180. Consilium, Heyn. Hom. 5, 534. Res, 590. Disputatio, Heindorf. ad Plat. Phædr. 235. Theæt. 330. Differt a λόγος, Fischer. ad Phædon. 251. Heind. ad Gorg. 262. 263. Aristot. H. A. 313. Schn. Conf. c. θυμός, ad Hesiod. A. 116. Græv. Lectt. Hes. 599. Brunck. CEd. C. 1517. Wakef. Herc. F. 100. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 21. Heyn. Hom. 6, 20. 7, 44. Opp. λόγος, Villos. ad Long. 90. M. τινός, h. e. περὶ τινος, ad Charit. 592. M. ἀπώλετο, Heind. ad Plat. Theæt. 357. M. ποιεῖν ἐκ τινος, Longus p.

A 53. Vill. Μύθους λέγειν, Demosth. 1219, 14." Schæf. Mss.]

Μυθογράφος, Fabularum scriptor, Plut. [Thes. 1. Polyb. 4, 40, 2. "Ad Lucian. 1, 282." Schæf. Mss. * Μυθογράφος, Strabo 3. p. 237. * Μυθογραφία, 1. p. 74., 8. p. 524. * Μυθόλατρος, Verbi, i. e. Christi cultor, Greg. Naz. * "Μυθολόσσης, Eust. II. 679, 11." Wakef. Mss.] Μυθολόγος, Fabularum narrator, Plato de LL. φῶδας μ., Cantilenas fabulosas, In quibus fabulæ narrantur. [Gl. Fabulator, Gerro, Glaris. "Manetho 4, 446." Wakef. Mss.] Μυθολογία, Narratio fabularum, Fabulosa narratio. ["Ad Diod. S. 1, 236. Villos. ad Long. 270." Schæf. Mss.] Μυθολογικός, Ad fabularum narrationem pertinens, Qui valet comminiscendis fabulis, ut Æsopus, Bud. e Plat. [Phædone 4.] Μυθολογέω, Fabulas vel Fabulam narro, Isocr. Archid. Ὁ γὰρ παρὼν καιρὸς οὐκ ἐφ' μυθολογεῖν. Item Fabulose narro, Aristot. H. A. 9. de chlorione ave, Ὅν ἐνιοι μυθολογοῦσι γενέσθαι ἐκ πυρκαϊᾶς. Et cum accus. Isocr. (ad Nic. 13.) Τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς πολέμους τῶν ἡμιθέων ἐμυθολόγησε. Et Plato, Ἀλλὰ τε ἂ δὴ μυθολογοῦσι, Cic. Ut ferunt fabulæ. Pass. μυθολογέομαι, Fabulose narro, Plato de LL. 2. Γιγαντομαχίας μυθολογητέον αὐτοῖς καὶ * ποικιλτέον. Et paulo post, Ἀ πρῶτα ἀκούουσιν, ὅτι κάλλιστα μεμυθολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν, Dem. (1391.) Οὕτω μεμυθολογῆται, οὐδ' εἰς τὴν ἡρώϊκην ἐπανῆκται τάξιν, Poëtarum fabulis celebrata sunt aut decantata. Μυθολογέομαι active quoque capitur pro μυθολογέω, Theophr. Ep. 34. Μυθολογήσομαι· σοὶ μῦθον οὐκ ἄσεμνον, Fabulam tibi referam s. narrabo: quam ibi subjicit. ["Villoison. ad Long. 60. 270. ad Diod. S. 1, 297. Boiss. Philostr. 615. Heindorf. ad Plat. Phædr. 348 (= 140.)" Schæf. Mss.] Μυθολόγημα, τὸ, Narratio fabulosa, Res quæ fabulose narratur. De cujusmodi narrationum genere Plato de Rep. 2. [Plut. Thesco 14. Lucian. 3, 63.] "Διαμυθολογέω, s. Διαμυθολογέομαι, Confabulor. Plato "Apolog. Οὐδὲν κωλύει διαμυθολογήσαι πρὸς ἀλλήλους. Bud. interpr. Disserere, Disputare, ap. "Eund. in Phædr. Ἡ περὶ αὐτῶν τούτων βούλει διαμυθολογῶμεν εἴτε εἰκὸς οὕτως ἔχειν εἴτε μῆ." [Plato de LL. 1. p. 632. Æsch. Pr. 895. Ælian. H. A. 14, 28.] "Affertur ET Διαμυθολογικῶς, pro Fabulose." "Καταμυθολογέω σε, Fabulas tibi narro, s. Fabularum narrationibus te occupo aut oblecto, Rhil. lostr." [348. Boiss. * Προμυθολογέω, Lucian. 1023.] AT Μυθολογεῖν, Fabulor. Sed ap. Ham. simpliciter pro Loquor, Dico, sicut olim Fabulor, Od. M. (450.) τί τοι πάδε μυθολογεῖν; Et mox, ἐχθρόν δέ μοι ἐστὶν Αὐτὶς ἀριζήλως εἰρημέκα μυθολογεῖν. Plaut. Quid fabulabor? quid negabo, aut fatebor? Idem, Ut apud te falsa fabuler. Et post Hom. Phocyl. (68.) Μέκρῳ μὲν φαγέειν, πιεῖν, καὶ μυθολογεῖν, Fabulari; et pro Loqui accipitur a Plauto. [Archestratus Athenæi 278.] Μυθοπλάστης, Fabularum fictor, Qui fabellas fingit. [Lycophr. 764. "Fischer. ad Palæph. 109. Valok. ad Ammon. 6. Fabulis plenus, Wakef. Alc. 772." Schæf. Mss.] Μυθοπλαστέω, Fabellas fingo, Fabulose fingo. Unde μυθοπλαστούμενον, In fabulis fictum, Fabulis traditum. [Democr. Stobæi Serm. 274. "Villoison. ad Long. 92. Valek. Hipp. p. 184." Schæf. Mss. * Μυθοπλαστία, Fabulosum figmentum. * Μυθόπλοκος, Osann. Anal. 90. "Sappho ap. Max. Tyr. 8. p. 94. Aster. Homil. p. 315." Boiss. Mss.] Μυθοποιός, idem, Plato. [Lucian. 1, 815. * Μυθοποιέω, Diod. S. 4. p. 168. * Μυθοποίημα, Fabula, Commentum, Plut. 6, 59. * Μυθοποίησις, Sext. Emp. adv. Math. 9, 192.] Μυθοποιία, Fabularum fictio, Figmentum fabulosum, ut μυθολογία dicitur pro μυθολόγημα, Plut. Ἀλλ' ὅτι μὲν ἡ ποιητικὴ περὶ μυθοποιίαν ἐστὶ, καὶ Πλάτων εἰρηκε. Qui Plato de Rep. 2. dicit etiam μῦθον ποιεῖν et μύθους ποιεῖν: ibid. μύθους πλάττειν et μύθους συντιθέναι ψευδεῖς: item λογοποιεῖν: ad cujus formam dici possit μυθοποιεῖν. Cujus tamen nullum affertur exemplum. ["Ad Diod. S. 1, 107. 236." Schæf. Mss. * Προμυθοποιέω, Strabo 1. p. 80.] Μυθοτόκος, Verba pariens, Nonn. (Jo. 199, 4.) κραδίη, Cor verborum fecundum. [* "Μυθίαμβος, Æsopus p.

LXVIII. Fur. Lips." Schæf. Mss.] *Μυθιστορία*, Historia fabularis: Suet. in Tib. Maxime tamen curavit historiarum fabularis notitiam usque ad ineptias atque derisum. Æl. Spart. in suis Historiis citat aliquando *μυθιστορίας*. Bud. "Μύθοι, Factionum duces: "οἱ προεστῶτες τῶν στάσεων, Hesych." [* *Μυθουργέω*, * *Μυθούργημα*, Schol. Lycophr. 17. * *Μυθουργία*, Schol. in Faehs. Syllog. p. 30. cf. Friedemaun. de Med. Syll. Pentam. Gr. 329. "Tzetz. Ch. 11, 625. (8, 520.) Poetaster anon. ap. Zeun. Var. Lect. Æsch. p. 5. cf. nott. ad Nicet. Eugen. 1, 77. * *Ψυχρομυθουργία*, Tzetz. Ch. 2, 741." Boiss. Mss. * "Μυθωδός, ad Diod. S. 1, 251." Schæf. Mss.]

* *Αμυθος*, Fabularum experts, Minime fabulosus, In quo nullæ sunt narrationes fabulosæ, Plut. (6, 56.) *Θυσίας* μὲν γὰρ ἀχόρους καὶ ἀναύλους ἴσμεν, οὐκ ἴσμεν δὲ ἄμυθον οὐδὲ ἄψευδῃ ποιήσιν: [90.] "Βραχυμυθία, "Breviloquentia, *βραχυλογία*." [* *Διχόμυθος*, Anal. 1, 75. Eurip. Or. 886. Anton. Lib. 23=126. * *Εἰκαιόμυθος*, Cyrill. in Soph. 3. p. 620.] *Εἰκαιομυθία*, Vaniloquentia, ut Liv. et Tac. s. Verba vana, *ματαιολογία*, Hes. *φλυαρία*, Suid. *Εἰκαιομυθέω*, Vana fabulor, loquor: unde *εἰκαιομυθεῖ*, *ματαιολογεῖ*, *φλυαρεῖ*, Hes., et Suid. ap. quem *εἰκαιόρημοσύνη* synonymum est præcedenti *εἰκαιομυθία*. ["*Ἐμπεδόμυθος*, Qui firmi et constantis est sermonis, Nonn." [Jo. 1, 17. p. 203.] *Ἐπιμύθιον*, τὸ, Affabulatio, ut quidam interpr. Fabulæ appendicula, ut Bud. Id quod fabulæ narratæ subjungitur ad mores hominum informandos. Sic vero *ἐφύμμιον* dicitur Quod hymno succinitur. ["Burm. Præf. ad Phædr. p. 36. ad p. 67. Mitæ., Benit. Opusc. 75." Schæf. Mss.] *Ἐπιμυθεύω* s. *Ἐπιμυθεύομαι*, Affabulor, VV. LL. *Ἀτ Προμύθιον*, Fabulæ præfatiuncula, Id quod fabulæ præmittitur, itidem ad mores informandos et usum vitæ accomodat. Aphthon. initio suorum Progymn. de fabula, *τὴν δὲ παραίνεσιν, δι' ἣν ὁ μῦθος τέτακται, προτάτων μὲν, ὀνομάσεις προμύθιον· ἐπιμύθιον δὲ, τελευταῖον ἐπενεγκών.* In Fabulis Æsopi ponuntur quidem *ἐπιμύθια*, sed non *προμύθια*. At *προμυθίων* crebra exempla occurrunt ap. alios quoque Scriptt., veluti cum post adhortationem ad virtutem aliquam, subjungunt fabellam qua auditoris animus magis excitetur, exemplo allato vel hominis alicujus vel animantis ratione carentis. Donat. in illud Terent. in Eun. Act. 2. sc. 2. Dii immortales homini homo quid præstat, Morata, inquit, narratio a sententia incipi solet, quæ dicitur *προμύθιον*. ["Burm. ll. cc." Schæf. Mss.] *Ἐχέμυθος*, Qui cohibere se novit quominus loquatur, Taciturnus. Vox est composita ex Hom. illis, (Od. T. 502.) *Ἄλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον*: (O. 444.) *Ἄλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον.* Synes. de In-somni. Πᾶσι πανταχοῦ πάρεστι προφήτης ἔτοιμος, ἀγαθὴ σύμβουλος, ἐχέμυθος. Idem Epist. 137. *Τὸ γὰρ τῆς ἐπιστολῆς πρᾶγμα οὐκ ἐχέμυθον, ἀλλὰ φύσιν ἔχει τῷ περιτυχόντι διαλέγεσθαι*, Epistola non est taciturnitas. "Ἐχεμυθεύω, Linguam contineo s. cohibeo, "Supprimo verba, Sileo. Hes. enim affert *ἐχεμυθεῖν* "pro λόγους στέγειν, σιωπᾶν." [Lucian. 1, 268. Jambl. V. P. 204. Protr. 310. *Τὰ ἐχεμυθοῦμενα καὶ ἀπόρητα*.] *Ἐχεμυθία*, Taciturnitas, Silentium, Plut. (8, 31.) *Πρόχειρα ἔχοντας τὰ τῆς ἐχεμυθίας ἐγκώμια*, Synes. Ep. 142. *Πλὴν ὅσον μιμητὴς εἶναι τῆς ἐχεμυθίας εὐδαίμων*, Imitator taciturnitatis et silentii. Gell. 1, 9. de disciplina Pythagorica, Hi prorsus appellabantur intra tempus tacendi audiendique, *ἀκουστικοί*: ast ubi res didicerant rerum omnium difficillimas, tacere audireque, atque esse jam cœperant silentio eruditi, cui erat nomen *ἐχεμυθία*, tum verba facere et quærere, et quæ ipsi opinarentur, expromere potestas erat. [Jambl. V. P. 226. * *Θεομυθία*, Procl. in Theol. Plat. 1, 4. p. 9.] "Ἰσομυθοῦντες, Hesychio *ἀκριβοῶλογοῦντες*: forsan Qui ita verba sua limant, ut paria usquequaque sint numero et momento:" ["perperam pro *ισχυρομ*." Schn. Lex.] *Λιγύμυθος*, Qui stridula aut canora voce fabulatur, Luscinia epith.: vide *Λιγύμοχος*. [Aristoph. "Ὀρν. 1380. * *Μεγάμυθος*, ad Charit. 253." Schæf. Mss. * *Παράμυθος*, unde * *Ἀπαράμυθος*, Inexorabilis, Æsch. Pr. 184. Eurip. Iph. A. 620. * *Παραμυθικός*, unde * *Παραμυθικός*, Schol. Apoll. Rh. 2, 624. * *Περι-*

σόνυθος, Eurip. Alex. Fr. 12.] *Πολύμυθος*, Qui multa fabulatur, Loquax, *φλύαρος*, *περίεργος*, Hes. ["Jacobs. Anth. 7, 307. Heyn. Hom. 6, 196." Schæf. Mss. * *Σπουδαίμυθος*, Democrates Sentent. 631. Gal. * *Ταχύμυθος*, Nonn. D. 21, 272.] *Φιλόμυθος*, Qui libenter fabulatur, Confabulationum vel Fabularum amans. Exemplum habes in *Μονώτης*. Et τὸ φ., Confabulationum vel Fabularum amor. Longin. (9, 11.) *Ἰδιὸν ἐστὶν ἐν γήρᾳ τὸ φ.* [Plut. 6, 108.] *Φιλομυθεύω*, Libenter fabulor, Confabulationum vel Fabularum sum amans, Synes. Ep. 105. *Τὰ μὲν οἴκοι φιλοσοφῶν, τὰ δ' ἔξω φιλομυθῶν*, Studiosè fabulans. [Strabo 9. p. 517. Sieb. * *Φιλομυθία*, 11. p. 774.]

Μυθώδης, ὁ, ἡ, Fabulosus, Isocr. (ad Nic. 13.) *Τῶν λόγων ζητεῖν τοὺς μυθωδεστάτους*, Sermones quærere fabulosissimos, Fabulis simillimos. Idem in Panath. *Γράφειν τῶν λόγων οὐ τοὺς μυθώδεις οὐδὲ τοὺς τερατείαις καὶ ψεύδολογίας μεστούς.* Plut. de Sol. Anim. *Ἐκ δὲ τούτου καὶ τὰ περὶ Κοίρανον ὄντα μυθώδη πρίστιν ἔσχε.* Et τὸ μ., Fabulositas, ut Plin. loquitur. Plut. de Aud. Poem. (p. 54.) *Ἐξυβρίζει καὶ ὑλομανεῖ τὸ μυθώδες τῆς ποιητικῆς καὶ θεατρικῆς*: de Deo Socr. (331.) *Ἄλλ' ἐστὶν ὅπῃ ψαύει τῆς ἀληθείας καὶ τὸ μ., ubi reddere etiam possis Fabulositas, Narratio fabulosa.* [* *Μυθώδης*, ad Diod. S. 1, 251." Schæf. Mss. * *Μυθωδικός*, Eust. in Dionys. P." Wakef. Mss.] *Μυθικός*, Fabularis, ut Suet. dicit Fabularis historia, paulo ante in *Μυθιστορία*, Athen. (572.) *Ὡς ἱστορεῖ Κλεάνθης ἐν τοῖς Μυθικοῖς*, Plut. (8, 483.) *Νεάνθη τὸν Κυζικηνὸν ἔφη λέγειν ἐν τοῖς κατὰ πόλιν Μυθικοῖς*, Quintil. 5, 11. de exemplis quæ e poetis fabulis ducuntur, *Αἶνον* Græci vocant et *Αἰσωποποίητον*, et, ut dixi, *λόγους μυθικούς*: nostrorum quidam, non sane recepto in usum nomine, apologationem. ["Bibl. Crit. 3, 1. p. 122. ad Dionys. H. 1, 5. * *Μυθικός*, Wakef. Trach. 325. Boiss. Philostr. 615. Fischer. ad Palæph. 122." Schæf. Mss. Aristot. de Cælo 2, 18. * *Μυθικωτέρως*, Schol. Lycophr. 18. 276. "Μυθικώτερον, Tzetz. Ch. 2, 824. *Μυθικωτάτως*, ibid. 671." Elberling. Mss.]

Μυθάριον, τὸ, Fabella, Plut. (6, 50.) *Τὰ Αἰσώπεια μυθάρια καὶ τὰς ποιητικὰς ὑποθέσεις.* [* *Μυθίδιον*, Lucian. 3, 31. * *Μυθύδριον*, Fabella, Tzetz. Ch. 4, 434. 5, 763." Elberling. Mss.]

Μυθεύω, Fabulose narro, fingo, Lucian. (1, 177.) *Μεμύθενται λόγος παλαιός.* Ex Eod. in VV. LL. *Ἐμυθεύθη ἐπ' ἐμοί*, Ob me fabulatum est. Eust. *μυθεύεσθαι* est τὸ ψευδῶς λέγειν. ["Wakef. Herc. F. 77. Fischer. ad Palæph. 84. 113. Valck. ad Ammon. 60. ad Lucian. 1, 244. Schol. Aristoph. Πλ. 287. Heyn. Hom. 5, 544. Thom. M. 378. Markl. Iph. p. 109. Pro * *παραμυθεύω*, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. p. 366." Schæf. Mss.] *Μύθημα*, τὸ, Narratio fabulosa, Fabula i. q. *μῦθος* s. *μυθολόγημα*, Plut. (6, 101.) *Ἐν ποιητικῇ λέξει καὶ μ. περιεχυμένοις πολλὰ διαφεύγει τὸν νέον ὠφέλιμα καὶ χρήσιμα*: [Mario 11. "Ad Diod. S. 2, 453." Schæf. Mss. * *Προσμυθεύω*, Polyb. 34, 2, 9. Eust. Od. Procem. p. 3, 50. Strabo 1. p. 43. 79., 5. p. 329.]

Μυθεόμαι, Fabulor, Dico, i. q. *μυθολογεύω*, Od. M. (450.) *τί τοι τάδε μυθολογεύω*; *Ἦδη γάρ τοι χθιζὸς ἐμυθεόμην ἐνὶ οἴκῳ σοὶ τε καὶ ἰφθίμῳ ἀλόχῳ*: Il. Λ. (201.) *Ζεὺς με πατὴρ προέηκε τῇν τάδε μυθήσασθαι.* Item *ὀνείδεα μυθήσασθαι* et *μυθήσασθαι κερτομίας*, Probra et convitia dicere, Y. (246.) *Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι*: (202.) *σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς ἢ μὲν κερτομίας ἢ δ' αἴσινλα μυθήσασθαι.* Aliquantō signif. potius Effari, Narrare, Od. Λ. (327.) *Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω* "Ὅσας ἡρώων ἀλόχους ἴδον ἢ δὲ θυγάτραις: Ψ. (264.) *τί τ' ἂρ αὖ με μάλ' ὀτρυνέουσα κελεύεις εἰπέμεν*; *αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω.* Interdum Confabulor, Colloquor: qua signif. ipsum etiam Fabulor accipitur. Apoll. Rh. (1, 457.) *ἀμοιβὰς ἀλλήλοισι Μυθεῖν*, Inter se fabulabantur. ["Ad Charit. 722. Jacobs. Anim. 268. * *Μυθεύω*, Markl. Iph. p. 109. An occurat, Valek. Hipp. p. 184." Schæf. Mss. *Μυθέαι*, Od. B. 222. pro *μυθέαι*, cf. *πωλείαι*, Δ. 811.] *Μυθέσκομαι*, i. q. *μυθεόμαι*, Il. Σ. (289.) *Πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροντες ἄνθρωποι Πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον*, Dictitabant, Prædicabant. [* *Μύθημα*, Theod.

Prodr. in Notit. Mss. 7, 257." Elberling. Mss.] *Μυθητής*, Orator, Susurro, VV. LL. Eust. 1901. exponens Hom. illud (Od. Φ. 71.) *Μύθον ἐπισχεσίνην*, dicit veteres Gramm. *μῦθον* exposuisse ibi *στάσιν*: ἐπεὶ καὶ Ἀνακρέων τοὺς ἐν Σάμφθελων εἰπεῖν *στασιαστας*, *Μυθηταὶ δ' ἐν νήσῳ*, φησὶ, διέπονσιν ἱερὸν ἔστυ, i. e. *στασιασταὶ ἐπὶ ῥήτορι*: exp. tamen etiam, ἐν μύθοις καὶ μόνους ἔχοντες τὸ σεμνόν: vel ἀγορηταὶ βλαβεροί, Oratores perniciosi. *Μυθητήρ*, i. q. *μυθητής*: nam *μυθητήρες*, *στασιασταὶ*, Hes. *Μυθίτης*, pro eod. In Lex. meo vet. cum annotatum esset *μῦθος* ab Hom. semel tantummodo accipi pro *στάσις*, citatusque l. quem supra posui, additur, καὶ Ἀνακρέων, *μυθίτας τοὺς στασιαστας*. Apud Etym. autem perperam scribitur *μυθίας*, ubi hæc verba habentur, Καὶ Ἀνακρέων ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν *Μυθίας τοὺς στασιαστας ἐπὶ τῶν ἀλλείων λέγει*. " *Μυθίης*, Homo seditiosus et turbulentus. Scribit enim Etym. *μῦθον* ab Homero dici " etiam τὴν *στάσιν*, ut, *μῦθον ποιήσασθαι ἐπίσχεσιν*: " inde ap. Anacr. *μυθίας* de Piscatoribus dici pro " *στασιαστας*. Sed scr. potius *μυθίτας*, ut habet " Lex. meum vet., s. *μυθητάς*, ut Eust." [* *Μυθιήτης*, Ionice pro *μυθίτης*, Apoll. Lex. Hom. 558. Bast. Ep. Cr. 202. Append. 48. *Μυθιήτης*, Phoenix Coloph. ap. Athen. 530. * *Μυθητὸς*, unde] Ἀμύθητος, ὁ, ἡ, Ineffabilis, Qui dicendo exprimi non potest, ut ἀάλητος supra, Dem. (49.) Ἀμύθητα χρήματα ἐξέλεξε: (520.) Πράγματά μοι ἀμύθητα παρέχων διέτελεσε. Philo V. M. 1. Ὅποτε καὶ ἡ τῶν ἀμυθήτων φθορὰ θρεμμάτων, Infinitarum interitus pecudum. [* Ἀμυθήτως, Epiph. 1, 1092.]

Ἀπομυθεόμαι, Veto, Interdico, Prohibeo, Dehortor, Dissuadeo, Il. I. (109.) Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον· μάλα γάρ τοι ἔγωγε Πόλλ' ἀπεμυθεύμην: i. e. ἀπηγόρευον, Eust. et quod hic per verbum ἀπομυθεῖσθαι signif. Hom., ait Eust. per ἀπειπεῖν significare hoc loco qui est Od. A. (91.) Πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν. Magno autem errore in Lexicis ante hoc editis ἀπομυθεῖσθαι exp. Monere, Consulere: cum significet contrarium, sc. Dissuadere, Dehortari. Fortasse autem hinc natus est error, quod Hes. postquam ἀπεμυθεύμην exposuit ἀπηγόρευον, subjungat verba Homeri, Πολλ' ἀπεμυθεύμην: addens, Καὶ ἐπιμυθεύμην, ὃ ἐστὶν ἐπέλεγον καὶ συνεβούλευον. [" Pierson. ad Mær. 17. Ἀπομυθεόμαι, * Ἀπομυθεόμαι, Heyn. Hom. 5, 544." Schæf. Mss. * Διαμυθεόμαι, unde] "Διαμύθησις, Hesychio παραλογισμός, Deceptio." Ἐπιμυθεόμαι, Insuper dico, Suadeo: vide Ἀπομυθεόμαι. [" Heyn. Hom. 5, 545." Schæf. Mss.]

Παραμυθεόμαι, Hortor, Adhortor, Auctor sum, Suadeo, Il. I. (417.) Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην· Οἰκάδ' ἀποπλείειν, i. e. συμβουλεύσαιμι, Consulermi: O. (44.) Ἀντάρ τοι κἀκεῖν' ἐγὼ παραμυθησαίμην Τῇ ἴμεν ἢ κεν δὴ σὺ, Κελαϊνεφές, ἡγεμονεύης. Bud. interpr. Hortari in hoc quoque Plut. i. in Cicerone, Πραῦνων ἐκάτερον καὶ παραμυθούμενος, de Cæsare et Pompeio in principio belli civilis. Et ap. Plat. Euthyd. Δεώμεθα καὶ παραμυθώμεθα, Exhortemur, Agamus cum eis precibus et exhortatione. Item Comonefaciens, Verbis flecto, Aristoph. Σφ. (115.) Καὶ πρῶτα μὲν λόγοισι παραμυθούμενος, Verbis comonenefaciens. || Apud Hom. autem posteros accipitur pro Consolor, Thuc. 2, (44.) in Orat. funebri, Τοὺς τῶνδε νῦν τοκέας, ὅσοι πάρεστε, οὐκ ὀλοφύρομαι μᾶλλον ἢ παραμυθήσομαι, Non deploro magis quam consolabor, Æschin. (88.) Γυναικα μὲν ἄλλοτρίαν πενθοῦσαν δύνασαι παραμυθεῖσθαι. Et παραμυθεῖσθαι πόλιν τινὰ, Thuc. et Xen. (Ἑλλ. 4, 8, 2.) Consolari, sc. in calamitate aut clade aliqua, Herodian. 3, (9, 13.) Παρεπιμυθήσατο αὐτὸν ἡ συναυρομένη τότε τοῖς ἐκείνου πράγμασι τύχη. Idem cum dat. instrum. 6, (6, 5.) Ἐφ' οἷς ἐλελύπηντο, παρεμυθεῖτο μεγαλοδωρὰ χρημάτων, Consolabatur mœstitiam eorum pecuniis elargiendis, Synes. Ep. 44. Καὶ παρεμυθησάμην δυσχέρειαν τύχης, τὰ μὲν λέγων, τὰ δὲ ποιῶν, Consolatus sum incommodum fortunæ: ut Cic. quoque dicit Consolari incommodum, dolorem. Plut. Alcib. Παραμυθούμενοι τὸν φθόνον, Invidiæ solatium quærentes. Παραμυθεῖσθαι ap. Herm. est Artificio emollire quæ asperius dicta sunt, τῶν λεχθέντων λειοῦν τὴν τραχύτητα τῇ μεθόδῳ: nam signif. etiam Verbis Mulcere,

Sedare. Plut. (9, 115.) loquens de Iyristis et Amphione, Τὴν Λακεδαιμονίων στάσιν παύειν ἐπῄδων καὶ παραμυθούμενος, Chrys. 18. Παραμυθούμενος τὸ ἐπαχθὲς τοῦ λόγου, Mulcens, Bud.: sed malim et hic Emolliens. Idem Bud. παραμυθεῖν interpr. Medeor, Compensio, Sarcio, ap. Basil. 75. 92. et alibi sæpe. Itidemque Bud. ap. Hermog. περὶ Γλυκύτητος, Διὰ τῶν τῆς γοργότητος ἰδίων τὸ λίαν ὑπτιον ὁ ῥήτωρ παρεμυθήσατο, τεμὼν τὰ πράγματα, reddit, Iis, quæ celeritatis propria sunt, compensavit: pro quo alibi dicit προδιορθοῦν et ἐπιδιορθοῦν. Idem iu pass. quoque signif. usus est, in tomo 2. περὶ Ἀφελείας loquens, ubi cum citasset l. quendam Demosth. addit, Εὐτελές ἐστι· παραμεμύθηται δὲ τῷ κ. τ. λ. Sordidum et tanto iudicio indignum, excusabile redditum est et tolerabile ex eo quod addidit, Bud. 681. Idem Bud. ibid. interpr. Oblectare et ψυχαγωγεῖν, in h. Hermog. l. de Comœdia, Τῶν μὲν πικρῶν, σωφρονιζόντων, τῶν δὲ γελοίων, παραμυθουμένων. Apud Plut. vero de Animi Gener. Πιστούμενος τῷ εἰκότι καὶ παραμυθούμενος τὸ ἀληθὲς τοῦ λόγου καὶ παράδοξον, Probabilibus rerum argumentis confirmans, et e veræ rationis insolentia et admirabilitate deonerans, Turn. [Alex. Trall. 7. p. 124. " Heind. ad Plat. Theæt. 351. T. H. ad Lucian. 1, 208. ad Xen. Eph. 153. 247. Leisner. Prolus. de Herodiano p. xlii. Irm., Longi Pastor. p. 2. Vill., ad Charit. 3. Heyn. Hom. 5, 619. ad Phalar. 312. Markl. Iph. p. 218. Jacobs. Anth. 6, 123. 9, 233. Diod. S. 2, 430." Schæf. Mss. * Παραμυθητέον, Plato de LL. 2. p. 899. " Jo. Geom. Parad. 78. in Lemmate. * Παραμύθημα, Planud. Ovid. Met. 8, 773." Boiss. Mss. " Aristoph. Fr. 220. Heyn. Hom. 6, 496." Schæf. Mss.] Παραμυθητής, Consolator, παρακλήτωρ, Hes. Παραμυθητικός, Qui consolari potest, solet, Aristot. Eth. 9, 11. Παραμυθητικὸν γὰρ ὁ φίλος καὶ τῇ ὀφείλει καὶ τῷ λόγῳ, εἶναι ἢ ἐπιδέξιος. Et π. λόγος, Oratio consolatoria: quales Plutarchi ad Uxor. et ad Apoll. in Luctu. Cic. Consolatorias literas. [* " Παραμυθητικῶς, Consolatorie, Chrys. in Ep. 1. ad Tim. Serm. 15. T. 4. p. 311, 38. Eust. 171, 12. * Παραμυθήτωρ, vide Παραμονάριος." Seager. Mss. * " Παραμυθητὸς, Heyn. Hom. 5, 647. 6, 496." Schæf. Mss.] Ἀπαραμύθητος, Qui verbis flecti et persuaderi nequit, ἀπαραίτητος, ἀπαράπειστος, Plato Epinomide de diis, Ἐπιμελούμενοι πάντων σμικρῶν καὶ μειζόνων, καὶ σχεδὸν ἀπαραμύθητοι τῶν περὶ τὰ δίκαιά εἰσι πράγματα, Et plerumque inexorabiles in iis quæ ad justam animadversionem attinent: Oratione perverti non possunt ab iustitiæ præscripto, h. e. τοῖς λόγοις παραφέρεσθαι, Bud. || Inconsolabilis, Ovid. Solatium non admittens. Hermogeni autem ἀπαραμύθητον quid sit, vide in Παραμυθία. [" Heliod. 28." Wakef. Mss.] Ἀπαραμυθήτως, Ita ut flecti verbis nequeat, Plato de LL. 5. Τῷ δ' ἀκράτως καὶ ἀ. πλημμελεῖ καὶ κακῷ, ἐφίεναι δεῖ τὴν ὀργὴν, Iram autem exercere oportet in eum, qui a malo revocari oratione non potest, Bud. || Insolabiliter, ut Horat. loquitur, ap. Plat. de LL. Ἀθεραπεύστως καὶ ἀνιάτως. [" Schol. Soph. El. 254." Wakef. Mss.] Δυσπαραμύθητος, Qui verbis flecti vix potest, hortamenta et suasiones vix admittit, Plato Tim. Θυμὸν δ., ἄγρε placabilem, Vix dicto audientem, ἄγρε auscultantem, Bud. 680. Idem in Lex. interpr. Qui ægre flectitur. Et ap. Plut. (Mario 45.) Δ. ἔρως, Irremediabilis, Inexpiabilis, eod. Bud. interpr., qui sic sæpe eum uti voce ista annotat. CONTRA Εὐπαραμύθητος, Qui facile verbis flecti et placari potest, Plato de LL. 10. de diis, Εὐπαραμυθήτους εἶναι, θυσίας τε καὶ εὐχαῖς παραγομένους. Idem, Εὐπ. δὲ εἰσι θύμασι καὶ εὐχαῖς: quales sunt qui ap. (Il. I. 522.) Δωρητοὶ τε πέλοντο παράρρητοί τ' ἐπέεσσι. [* " Εὐπαραμυθήτως, Gemist. Pletho in Συλλογῇ Ἀνεκδότων, edita a Mustox. Fasc. 3. p. 6." Boiss. Mss.] Παραμυθία, Exhortatio et demulcentia, Bud. e Plat. Phædone (14.) p. 36. Τοῦτο δὲ ἴσως οὐκ ὀλίγης παραμυθίας δεῖται καὶ πίστεως, ὥς ἐστὶ ψυχὴ ἀποθανόντος τοῦ ἀνθρώπου: Euthyd. Ἡ δὲ τῶν λογοποιῶν (τέχνην, quam opp. τῇ τῶν ἐπῳδῶν) δικαστῶν τε καὶ ἐκκλησιαστῶν καὶ τῶν ὀχλῶν κήλησις καὶ παραμυθία. Alex. Aphr. περὶ Ψυχῆς, 123. pro Persuasionem et Demonstrationem ponere videtur, h. e. Ratiocinationem

Sermocinationeve. Hæc Bud. Est etiam παραμυθία A Figura orationis molliens, quod τραχέως dictum est, quæ et προδιόρθωσις et επιδιόρθωσις. Bud. 680. ubi Herm. I. quendam citat. Unde ἀπαραμύθητον, Quod hujusmodi demulsione caret, Hermog. περί Ίδεων, T. I. in c. περί Τραχύτητος, Παράδειγμα δὲ τῆς ἀ. τραχύτητος, παρὰ μὲν τῷ ῥήτορι πάνν ἐστὶ σπανία. Rei quoque dubiæ esse dicitur παραμυθία, quod ei confirmationis et subsidii loco adhibetur, Plut. de Anim. Gen. Δεόμενον παραμυθίας λόγον, Subsidii firmamentique indigentem, Turn. Idem de Orac. Pyth. Οὐ πάντ᾽ ἀσιν ἀπορήσμεν ἐπὶ φῶς καὶ π. πρὸς τὴν ἀπορίαν. Item Consolatio, interdum etiam Solatium, Solamen, Synes. Ep. 8. Ὑμεῖς δὲ καὶ ταύτης με παραμυθίας ἀφήρησθε, Hæc quoque me consolatione privastis. Idem Ep. 57. 79. Καὶ γεγόνασί μοι συμφοραὶ παραμυθίαι τῶν συμφορῶν, 138. Δύνασθαι τὴν ἐπιστολὴν ἐρώτων οὐκ εὐτυχούντων εἶναι παραμυθίαν. Et παραμυθία τῆς ἀμορφίας, Plut. Solamen deformitatis, Chrys. de Off. Episc. "Ἐφερε δὲ μοι π. οὐ μικρὰν τῶν δεινῶν ἐκείνων. Lat. quoque Afferre solatium dicunt. Item Afficere solatio, Dare solatia, Præbere solatium, Solatio esse. [Lobeck. Phryn. 517. "Ad Lucian. 1, 818. ad Dionys. H. 1, 239. ad Phalar. 255. Leisner. Prolus. de Herodiano p. xlii. Irm. Solatium, Plut. de S. N. V. p. 6. Delectatio, Ammon. 8." Schæf. Mss.] Παραμύθιον, τὸ, Mulcimentum, Placamentum, Piaculum, Plato de LL. 11. p. 321. "Ὅσα δὲ λόγῳ καὶ ὅσα ἔργῳ περὶ θεοὺς ὑβρίζει τις λέγων ἢ πράττων, τὸ π. ὑποθεμένῳ ῥήτεον ἂν δεῖ πάσχειν, ubi παραμυθιον appellavit Piaculare sacrificium, Supplicium ob impietatem. Item παραμύθια ἡδονῆς, Delinimenta vel Blandimenta quibus voluptati satisfit, Plato ap. Athen. 14. Καὶ τὸν ἡμέτερον δὲ καρπὸν πλεῖστον ἔφερε, καὶ ἀκροδρῶν πλῆθος, καὶ ὅσα παραμύθια ἡδονῆς μεταδόρπια. Item Solatium, Solamen, Thuc. 5, (103.) p. 194. Ἐλπίς δὲ κινδύνῳ παραμύθιον οὔσα, Plut. Cor. Ἀτυχίας πάσης καὶ κακοπραγίας παραμύθιον, Plato de Rep. 1. Τοῖς πλουσίοις πολλὰ παραμύθια φασιν εἶναι. Et e Plat. Παραμύθια τῆς ὁδοῦ ποιεῖσθαι, Levameu itineris afferre. [Lobeck. Phryn. 517. "Ad Charit. 517. 652. Wakef. Trach. 750. Jacobs. Anth. 6, 123. 9, 67. 232. Dionys. H. 1, 239. ad Phalar. 255. Ruhnck. Ep. Cr. 293." Schæf. Mss. * Προπαραμυθεομαι, Sext. Emp. 609. * Προσπαραμυθεομαι, unde * Προσπαραμυθητέον, Ptol. de J. F. p. 7.] [* " Προμυθοῦμαι. Apud Hermann Lex. p. 390. Ἐπισκέπτομαι δὲ τὸ προμυθοῦμαι καὶ κήδομαι τινος. Προμυθοῦμαι est vox dubia. Scrib. προμηθεύομαι (προμηθουμαι?) et ἐπισκήπτομαι. In Alciph. 1, 10. confunduntur προθυμοῦμαι et προμηθουμαι. Adde Heindorf. ad Plat. Lys. p. 15." Bast. ad calcem Scap. Oxon. * Ἀπρομύθητος, Æsch. Suppl. 362. sed melius * Ἀπρομύθητος in nonnullis Codd.] Προτιμυθεομαι, (poëtice pro προσμ.,) Alloquor. Unde προτιμυθησασθαι, Apoll. Rh. [1, 876. 3, 923. Item * Ποτιμυθεομαι, Theocr. 25, 66. Od. A. 142.] Ὑπομυθεομαι, Prædico: unde ὑπομυθεῖσθαι, Apoll. Rh. 2, (460.) pro προειπεῖν, Schol. annotans ibi accipiendam præp. ὑπὸ pro πρὸ, ut et ὑπειπὼν pro προειπὼν.

Μυθίζομαι, i. q. μυθεομαι, Dico, Loquor. Μυθίζεσθαι accipitur etiam pro Effari, Enntiare, ut et μυθεῖσθαι. Orph. Arg. 189. Ἴω καὶ μαντοσύνην ἔπορε καὶ θέσφατον ὁμφὴν Φοῖβος, ἔν' ἀνθρώποισιν ἀρηρότα μυθίζοιτο: ubi etiam potest reddi Vaticinaretur, Prædiceret, ut præcedens ὑπομυθεῖσθαι. ["Valck. Adoniaz. p. 279. ad Rön. p. 78. Brunck. Aristoph. 1, 11. 64." Schæf. Mss. Nicet. Annal. 10, 10. Μυσίδδω, Laconice, Aristoph. A. 95. * "Καταμυθίζομαι, f. I. ap. Hippocr. 1, 167." Schn. Lex. Suppl. * " Προμυθίζω, * Προμυθίκτηρια, Valck. Hipp. p. 229." Schæf. Mss. Cf. Προμηθήτρια.]

* Μυθώω, unde μυθουσθαι, Æsch. Ag. 1377. Schneidero vitiosum videtur pro μυθεῖσθαι. Invenitur autem * Ἐκμυθώω, ap. Philostr. Icon. 1. p. 767. et * Ἐμμυθώω, ap. Tzetz. Chil. 2, 31. 3, 43.]

* " Μύθαξ, Valck. Adoniaz. p. 280. * Μύθη, Koen. ad Greg. Cor. 199. 235." Schæf. Mss. * Μυθήρια, τὰ, Clem. Alex. Cohort. p. 17. et Etym. M.]

ΜΥΙΑ, ἡ, Musca, II. Δ. (131.) Ἡ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν, ἀπὸ χροὸς ὡς ὅτε μήτηρ Παιδὸς ἔεργει μύϊαν, ὅθ' ἡδεῖ λεγεται ὑπνῶ: B. (469.) Ἡύτε μυϊῶν ἀδινῶν ἔθνεα πολλά. Sed et alibi comparationibus ἀπὸ τῶν μυϊῶν sumtis. Est et Prov. Ἐλεφάντα ἐκ μυίας ποιεῖς, Elephantum e musca facis: pro Res exiguas verbis attollis atque amplificas. Hoc Lucian. libellum suum claudit, qui inscribitur Μυίας Ἐγκώμιον, Muscæ encomium, Πολλὰ δ' ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω, κατὰ τὴν Παροιμίαν, Ἐλεφάντα ἐκ μυίας ποιεῖν. Affertur autem ex eod. Luciano (ibid. §. 12.) μύϊαι στρατιώτιδες pro Muscæ aliis grandiores, similes fucis. Hoc certe constat, apes interdum μυϊῶν appellatione comprehendendi. Item χαλκαὶ μύϊαι dictæ αἱ συννεμόμεναι τοῖς κἀνθάροις, quia χαλκίζουσι τῇ χροϊᾷ. Sed et Lusus quidam puerilis dictus fuit χαλκῇ μύϊα, in quo sc. pueri clausis oculis protensisque manibus obambulant donec aliquem prehenderent, Hes. At Eust. paulo latius explicat, p. 1243. ΙΤΕΜ Μυῖνδα, SEU Μυῖνδα, Lusus ille, qui et μύϊα χαλκῇ, secundum quosdam. Ut tamen eum J. Poll. describit, aliquid differt: ut autem Hes. in eo tantum similis est, quod itidem in hoc καταμύουσιν. Vide utrumque. [Victor. V. L. 15. c. 16.] Ceterum cum ap. J. Poll. habeant vulg. Edd. Μυῖνδα sine diphthongo quidem, sed et sine apicibus illis qui dialysews indices esse solent, scripserintne Μυῖνδα an μυῖνδα incertum est. Vult porro Eust. a v. μύω deduci hoc nomen μυῖα, at Etym. a μυῶν, quod quidem sit a μύω. Scriptum est tamen μυῖων ap. eum. ["Wessel. Obs. p. 51. Cattier. Gazoph. p. 21. Muscæ Olympiæ, Casaub. Athen. 1, 24." Schæf. Mss. "Apis, Eust. II. 194, 51." Wakef. Mss. Phot. Μύα· καὶ γράφεται καὶ λέγεται ἀνευ τοῦ ῖ· καὶ διςυλλάβως παρὰ τῶν Ἀττικῶν.] "Μοῦι·" αἱ, Vermes qui carnibus innascuntur, Hesych. ["Laconice pro μυῖα. * Μυιοειδῆς, ut μυιοειδῆ ὄρν, Oculivium, Cassii Probl., ap. Schn. Lex. Suppl.] Μυιοθήρας, q. d. Muscarum venator, Qui capit muscas. [Suid.] Idem sonat ΕΤΙΑΜ Μυίαγρος: sed Nomen est cujusdam dei Eleorum ap. Plin. 10, 28.; scribit enim Eleos invocare μυίαγρον deum, muscarum multitudine pestilentiam afferente, quæ protinus intereunt qua litatum est illi die. [Item * Μυιῶδης, Myiodes, Muscarum deus, ap. eund. Plin. 29, 6. "Casaub. Athen. 1, 24." Schæf. Mss.] Μυιοκέφαλον, Species est τῆς προπτώσεως: sic autem dicitur parva adhuc et incipiens, et capiti muscæ similis, unde et nomen habet. Nam cum ulcera, quæ erosa vel rupta cornea tunica accidunt, profunda evaserint, portio uveæ excidit, quodque prolapsum est nigrum aut cæruleum apparet: in circuitu vero circa fundum ejus partis quæ procidit, labra erosa ruptæve corneæ candida apparent, eoque magis si quod prolapsum est induruerit, et corneæ tunicæ labra callum contraxerint. Ceterum prolabente uvea, pupilla omnino divellitur, adeo ut vel nullo modo appareat, vel alio prorsus sit et figura. Et his quidem notis τὸ μυιοκέφαλον ἀπὸ τῆς φλυκταίνης distinguitur. [Paul. Æg. 3, 22. * " Μυιόκτων, Tzetz. Chil. 5, 522." Elberling. Mss.] Μυιοσόβη, ἡ, q. d. Muscarum abactorium, Id quo abiguntur muscæ, Lat. Muscarium, J. Poll. [Ælian. H. A. 15, 14. Anal. 2, 388.] Μυιοσόβης, Muscarum abactor. Et hodie vulgo dicuntur μυιοσόβαι, inquit Erasm., i. e. Muscarum abactores, qui frivolis officiis cuiuspiam observiunt: quod a Persarum deliciis uatum indicat Athen. (484.) qui in conviviis μυιοσόβας adhibebant: quod nunc ap. Italos plebeium est. ["Jacobs. Anth. 9, 416. * Μυιοσόβος, 11, 170. Valck. Anim. ad Ammon. 100." Schæf. Mss.] Μυιοσοβεῖν, Abigere muscas: quod quadrabit etiam in eos qui tenere amant quempiam, ut minimo etiam illius incommodo offendantur, atque ita conveniet cum illo Homericō, ὡς ὅτε μήτηρ κ. τ. λ. quæ habes in Μύϊα. [Μυιοσόβιον, Gl. Muscarium: * Μυιοχάδον· Muscerda.]

Ἀπόμυιος, ὁ, ita cognominatus fuit Jupiter, quasi Abactor muscarum, Bud., Pausaniam citans: qui in Eliac. (Prior. 14, 2.) narrat Herculem, cum ipsi

ap. Olympiam rem divinam facienti muscæ negotium facessero, sacrificasse Ἀπομύψ Διὶ, et ita muscæ ultra Alpheum fuisse amandas. Et subdit, Λέγονται δὲ κατὰ ταῦτα καὶ Ἡλείοι θύειν τῷ Ἀπομύψ Διὶ ἐξελαύνοντι τῆς Ἡλείας Ὀλυμπίας τὰς μυίας. Notanda est autem diligenter signif. particulæ ἀπὸ in hoc epith. [Ælian. H. A. 5, 17, 11, 8. Clem. Alex. Protr. p. 24. Ed. Paris. 1641.] AT Κυνόμυια s. Κυνάμυια, vide in Κύν. [* Πάμυια, Schleusn. Lex. V. T. Vide Κοινόμυια. * Χαλκόμυια, Vita Mauricii Februarii 20. §. 18. Bollandi Collect. σφηκῶν καὶ χαλκομυίων, cf. Ælian. H. A. 17, 35. Diod. S. 1, 381. Weiss.]

[* Μυϊκός, Gl. Muscarius: * Μυϊνός, Muscinus: sic leg. pro μυϊκός, et μυϊνός.]

[* Μυϊδίων, dimin., Schn. Lex. ἀμαρτύρος.]

[* “Μυϊτης, * Μυϊtis, Diosc. Notha 446.” Boiss. Mss.]

“MYKAOMAI, Mugio: boum proprium: sed tribuitur camelis quoque et asinis, necnon aliis etiam tam inanimis quam animatis quæ mugitum boatumque quendam reddunt. Aristoph. B. (562.) “Ἐβλεψεν εἰς ἐμὲ δριμύ κάμυκάτό γε. Plut. (8, 319.) “Τὸν δὲ μυκάσθαι καὶ ἀφιέναι φωνάς τινὰς ἀνθρώπων. Rursum Aristoph. N. (292.) βροντῆς μυκησαμένης. Activæ etiam vocis usus aliquis esse videtur, cum crebro Hom. usurpet aor. 2 act. ἔμυκον: ut Il. Θ. (393.) Ἀντόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, M. (460.) μέγα δ’ ἀμφὶ πύλαι μύκον, Υ. (260.) μέγα δ’ ἀμφὶ σάκος μύκε δονρὸς ἀκωκή. Utitur Idem et præter. μέμυκα, Φ. (237.) μεμυκὼς ἦν τε ταῦρος. Od. M. (395.) κρέα δ’ ἀμφ’ ὀβελοῖς ἐμεμυκεῖ Ὀπταλέα τε καὶ ὠμὴ. Quibus subjungit, βοῶν δ’ ὡς γίνετο φωνή: indicans proprie μυκᾶν s. μυκάσθαι esse bovis vocem reddere, quod est Boare, Mugire: atque adeo ὠνδματοπεποιήται hoc verbum παρὰ τὸ λέγειν μν, ut μυκάσθαι παρὰ τὸ μῆ λέγειν, βληῖ χαῖσθαι παρὰ τὸ βλῆ λέγειν: proculdubio Latino etiam vocabulo Mugire facto e sono quem bos edit, et Balare ex eo quem ovīs.” [“Theocr. 22, 75. Ammon. 145. Valck. Anim. 228. 230. Jacobs. Exerc. 1, 175. Anth. 7, 249. 9, 183. Matthiæ Obs. 16. ad Od. Φ. 48. ad Callim. 1, 157. Branch. Aj. 322. Aristoph. 1, 187. Heyn. Hom. 5, 141. 6, 353. Musgr. Hel. 1363. Boiss. Philostr. 619. Lobeck. Aj. p. 269. Μέμυκε, Valck. Phœn. p. 77. Μεμυκέναι, Jacobs. Anth. 9, 183. Μεμυκὼς, Antip. Sid. 18. * Μόκω, Heyn. Hom. 8, 66. 680.” Schæf. Mss.] “Porro ab hoc verbo sunt VERBALIA Μύκημα, Μύκησις, Μυκήθμους, significantia Mugitus, Boatus. Od. M. (265.) Μυκήθμὸν δ’ ἠκούσα βοῶν ἀντιζομενάων, Οἶων τε βληχῆν. Et Il. Σ. (575.) Μυκήθμω δ’ ἀπὸ κόπρην ἐπεσσεύοντο νομόνδε. Plut. de Solert. Anim. Μόσχον μυκήματι τὸ βρύχημα ποιοῦντες ὁμοιον.” [Μύκημα, Æsch. Pr. 1061. Manetho 5, 162. “Valck. Hipp. p. 291. ad Charit. 518. Lobeck. Aj. p. 269. Μυκήθμους, Valck. ad Rov. p. xliii. Toup. Opusc. 1, 292. 2, 51. Emendd. 1, 443. ad Callim. 1, 157. Jacobs. Anth. 9, 183.” Schæf. Mss.] “DICITUR ET Μυκή pro μύκημα s. μύκησις, ut μυκή et βληχῆ. Apoll. Rh. 4, (1285.) μυκαὶ σηκὸς ἐν φαντάζονται, i. e. μύκησις δοκῶσι γίνεσθαι ἐν τοῖς ναοῖς, Schol. Ubi nota hoc verbale μύκησις.” [“Toup. Opusc. 2, 51. Valck. Anim. ad Ammon. 154. Koen. ad Greg. Cor. 21.” Schæf. Mss.] “Apud Hesych. reperio ETIAM Μύκα, expositum Μύκησις, Mugitus, Boatus: Dorice forsan pro μύκῃ positum.” “HINC ET Μυκηταὶ σεισμοὶ, Terræmotus qui cum mugitu quatunt terram. Aristot. de Mundo, “Γίνονται καὶ μυκηταὶ σεισμοὶ σείοντες τὴν γῆν μετὰ βρόμιον.” [“Μυκητίας, Const. Manass. Amat. in Villosioni Diatr. 76.” Boiss. Mss. * “Μυκητης, Mugiens, Théocr. (8, 6.) Epith. Neptuni, Phornut. 58. “Μεγαλομυκήτης, Grande mugiens: item Grande rudens: Asini enim epith. esse dicitur. Infra μεγάμυκος.” * Μυκήτωρ, Nonn. D. 3, 235. 22, 134.” Wakef. Mss. “Musgr. Bacch. 1155.” Schæf. Mss.] “Afferitur ET Μυκητὸς pro Mugibilis: sed sine exemplo.” “Ἀμύκητος, Expers mugitus s. mugituum. Epigr.”

A [Antip. Sid. 94.] “Quod si a μύκης esset, significaret Carenis fungis.” [* Μυκητικός, Mugiendi vim habens, Instar boum, Lexx. Gr.] “Ἐρίμυκος, Valde s. Vehementer mugiens. Il. Ψ. (775.) Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ’ ὄνθος ἀποκαμένων ἐρίμυκων. Od. O. (235.) καὶ ἤλασε βοὺς ἐρίμυκους. Sic Hesiod. (H. 26.) κάπρον καὶ βοῦν ἐρίμυκον Ταμνέμεν. Hesych. ἐρίμυκων exp. μεγάλως μυκωμένων, μεγαλοφώνων, Magnos edentium mugitus s. boatus: alii, πολλὰ μυκωμένων.” [* Ἐρίμυκης, Ruhnck. ad Callim. Fr. p. 578. * Εὐμυκος, Anal. 2, 130.] “Μεγάμυκος, Hesychio μεγαλομυκήτης, addenti, Asini esse epith., ut sit Grande rudens. Alioqui proprie signif. Grande mugiens s. boans.” * Περιμυκής, Orph. Arg. 311. * Μυκώδης, Erot. ap. Hippocr. * Ἀμφιμύκω, unde ἀμφιμέμυκε, Od. K. 227. * “Ἀντιμυκάομαι, Planud. Ovid. Met. 1, 637.” Boiss. Mss. Dionys. H. 1, 31, 23.] “Ἀπομυκάομαι, Mugio,” [Anal. 2, 225. * “Ἐκμυκάομαι, Phalar. p. 26.” Schæf. Mss. * “Καταμυκάομαι, Contra mugio, s. Rudo adversus, Chrys. in Jo. Hom. 76. T. 2. p. 873, 27. Διόπερ οὐδὲ ἐπιστρέφεισθαι χρή’ οὐδὲ γὰρ, εἰ κατεμυκῶντο μὲν ὄνοι, καὶ κατέκραγον κολοιοί, οἱ δὲ σοφοὶ πάντες ἐπήνουν.” Seager. Mss. * Παραμυκάομαι, Æsch. Pr. 1081. * Περιμυκάομαι, Plut. Crasso 26.]

“MYKHΣ, ητος, vel ου, ὁ, Fungus: φυτόν αὐτόμα-
“τόν, ut tuber, non in terra solum sed et in arboribus
“nascens. Duo τῶν μυκήτων genera sunt: quidam
“enim sunt ἀβλαβεῖς et βρώσιμοι, Innoxii et edules,
“ut βολιταὶ καὶ ἀμανίται, Boleti et amanitæ: quidam
“φθαρτικοί, Noxii, utpote quorum esus strangulet.
“Unde Ephippus Comicus ap. Athen. 2. (p. 60.) “Ἴν’,
“ὥσπερ οἱ μύκητες, ἀποπνίξαίμιν σε. Et Epicharm.
“Οἶον αἱ μύκαι ἄρ’ ἐπεσκληρότες πνιγεῖσθε. Et Di-
“philus, Καὶ ἐνταῦθα ὁμοία τοῖς μύκαις, πνιγῶδη
“εἶναι. Nicander τοὺς μύκητας s. τοὺς μύκας, A. (521.)
“vocat Ζύμωμα κακὸν χθονός: Horat. cibum anci-
“pitem: ap. quem elegantissimum locum habes de
“fungorum esu in Sermonibus. Plura si requiras,
“vide ap. Diosc. 4, 83: Galen. de Aliment. Facult.
“2, 69.: item Plin. 22, 23. || Porro et alia μύκητος
“nomine dicuntur quæ similitudinem aliquam cum
“eo habent. Theophr. enim μύκητα a quibusdam
“nominari scribit τὸν ἥλον ὃν φύει ἡ ἐλαία, ab aliis
“dictum λόπαδα, H. Pl. 4, 6. Unde Plin. 17, 24.
“Olea præter vermiculationem clavum etiam patitur,
“sive fungum placet dici vel patellam: hæc est
“solis exustio. || Item μύκης s. μύκη dicitur τὸ περὶ
“τὴν τοῦ λύχνου θρυαλλίδα ἐφιστάμενον, s. τὸ περὶ
“τὴν θρυαλλίδα ἀνάστημα σπογγοειδές, Fungus elly-
“chnii. Hujusmodi fungi si in ellychniis existant,
“pluviae præsagium est. Aristoph. Σφ. (262.) “Ἰδὼρ
“ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι. “Ἐπεισι γοῦν τοῖσιν
“λύχνοις οὐτοὶ μύκητες. Φιλεῖ δ’ ὅταν ἡ τοῦτ’, ποιῇ
“ὑετὸν μάλιστα. Sic in Epigr. quidam, Μήποτε λύ-
“χνε μύκητα φέροις, μηδ’ ὄμβρον ἐγείροις. Et Theo-
“phr. (Fr. 6, 3, 5.) “Ἐὰν χειμῶνος ὄντος μύκαι μέλαι-
“ναι (τῷ λύχνῳ) ἐπιγέωνται, χειμῶνα σημαίνει.
“Quin et Arat. (976.) “Ἡ λύχνοιο μύκητες ἐγείρονται
“περὶ μύξαν Νύκτα κατὰ σκοτήν. Indeque Virg.
“Nec nocturna quidem carpentes pensa puellæ
“Nescivere hyemem, testa cum ardente viderent
“Scintillare oleum et putres concreescere fungos.
“Nam, ut Servius ibi e Plin. annotat, cum aer hu-
“midus esse cœperit, favilla quæ cum fumo solet
“egredi, prohibita aeris crassitate, in lucernis resi-
“det, et quasdam velut fungorum imitatur imagines.
“Et ipse Plin. l. 18, c. ult., Ab his terreni ignes
“proxime significant: pallidi namque murmurantes-
“que tempestatum nuntii sentiuntur: pluviae etiam
“in lucernis fungi. || Μύκης, Hesychio est etiam τοῦ
“ξίφους ὁ κατὰ τὴν λαβὴν κρατῆτος καλούμενος:
“Scholiastæ Nicandri τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους τὸ κα-
“τακλεῖον τὴν θῆκην: Illud quod in ima capuli
“parte fungi simile vaginam tegebat: unde ap.
“Herod. (3, 64.) “Ὁ μύκης τοῦ κολεοῦ τοῦ ξίφους ἀποπ-
“πτει.” [ubi vide Interpret.] “Hesychio est præterea
“πίλος et δερμάτινον ὑπηρέσιον. Ad pilei significa-

tionem allusit et Plautus in Trinumo dicens, pol-
 "hic quidem Fungino genere est, capite se totum
 "tegit. || Denique Hesychio *μύκης* est τὸ ἀνδρεῖον
 "μόριον, Membrum virile: fungi enim simillimus
 "penis." ["Valck. Adoniaz. p. 288. Casaub. ad
 Athen. 124. 126. Bergler. ad Alciph. 74. Toup.
 Opusc. 2, 51. Plut. Mor. 1, 591. Phryn. Ecl. 86.
 Thom. M. 620. ad Charit. 505. Jacobs. Anth. 10,
 91. 11, 62. Callim. 1, 437. Heyn. Hom. 7, 57.
 Paus. 1, 235. Τοῦ ξίφους ὁ μ., Interpr. in Ed. Kuhn.,
 Ensis fungus, i. e. Capuli ipsum capitulum." Schæf.
 Mss. Hecatæus Miles. ap. Schol. Ven. ad Il. O. 302.
Μύκαι, οἷς τὰ ἱμάτια βάπτουσι, Zopyrus Oribasii p.
 353. Matth. * *Μυκήτινος*, Funginus, Lucian. 2, 83.]
 "A superiore vero *μύκης* videtur DERIV. *Μυκητάτη*,
 "quod Hesych. exp. *μωροτάτη*, Fatuissima: quo-
 "iam fungi sua natura sine condimentis sunt fatui
 "et insipidi. Sane Plautus, Ardeon' me fuisse fun-
 "gum ut illi crederem? pro Insipidum, Stupidum,
 "ἀναίσθητον."

"*ΜΥΚΛΑΙ*, s. *Μύκλοι*, Hesychio αἱ ἐπὶ τῶν ὄνων
 "γραμμαὶ μέλαιναι τοῖς τραχήλοις καὶ ποσὶν ἐγγινώ-
 "μεναι, Nigræ lineæ quæ in asinorum collis et
 "pedibus sunt. Etym. *μύκλον* esse dicit τὴν ἐν τῷ
 "τραχήλῳ τῶν ὄνων * ὑποδίπλωσιν: ut sint Rugæ et
 "plicæ in asinorum collis, quibus nimirum pellis
 "ringatur et veluti duplicatur: unde ap. Callim.
 "(Fr. 180.) "Ἔστιν μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος.
 "|| *Μύκλοι* Hesychio sunt etiam οἱ λάγνοι, οἱ ὀχνεῖται,
 "Libidinosi et lascivi homines, Salaces: ut Lycophronis
 "quoque Schol. annotat procos Penelopæ a
 "Poeta *μύκλους* vocari διὰ τὸ ἀδδεδάγον καὶ κατωφε-
 "ρῆς, a Myclo quodam tibicine qui fuerit κατωφερῆς
 "eis γυναῖκας, ideoque taxatus ab Archilochō ἐπὶ τῇ
 "μαχλότῃ. Locus in quem ista annotat, hic est,
 "de Ulysse, (771.) ὕψεται δὲ πᾶν Μέλαθρον ἄρδην
 "ἐκ βάθρων ἀνάστατον Μύκλοις γυναικόκλωψι." ["Ad
 Herod. Philet. 439. 440. Rubnk. Ep. Cr. 185." Schæf.
 Mss. Vide *Ἐννεάμυκλος*.] "*Μυκληρόν*, He-
 "sychio συνεχῆς, ἀχανές."

ΜΥΑΗ, ἡ, Mola, ut quæ mola asinaria dicitur, s.
 trusatilis, aut frumentaria, oleariave, Od. H. (104.)
 Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μήλοπα καρπὸν: Υ. (106.)
 Φήμην δ' ἐξ αἰκίοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρίσι Πηλείων, ἐνθ'
 ἄρα οἱ μύλαι εἶατο ποιμένοι λαῶν. Quibus subiungit,
 Τῇσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπερρώοντο γυναῖκες, "Ἀλφίτα
 τεύχουσαι καὶ ἀλεῖατα, μυελὸν ἀνδρῶν. Pro eo autem,
 quod Lat. dicunt Molam versare, legimus ap. J. Poll.
 non solum στρέφειν τὴν μύλην, quod magis ad ver-
 bum respondet, sed et περιάγειν, περιφέρειν, περι-
 λαύνειν. || *Μύλη* interdum peculiariter pro Inferiore
 parte molæ, ut superior ὄνος, Hes. || *Μύλη*, pro
 Mola salsa affertur ex Aristoph. Σφ. (648.) Πρὸς ταῦ-
 τα μύλην ἀγαθὴν ὦρα ζητεῖν σοὶ καὶ νεόκοπτον. || Mola.
 Est Os latum et rotundum toti genu supra positum.
 Ob figuræ similitudinem sic dictum est: siquidem,
 ut mola pistrinensis, et rotundum est et ab anteriore
 parte lateribusque asperum. A quibusdam et Pa-
 tellæ et Rotula Latine vocatur. Gorr. Hippocr. ἐπι-
 μυλῖδα etiam vocavit, Hipponax *μυλακρίδα*. Dicitur
 autem et ἐπιγονατὶς. || Mola, Caro informis et inuti-
 lis in muliebri utero concepta. Ea interdum rudimen-
 tum cujusdam formæ obtinet, sed inchoatum dun-
 taxat. Cute vel membranis obducitur, intus venis
 abundat compluribus, sine ossibus, sine intestinis,
 sine visceribus. Fit a semine imperfecto atque in-
 læcundo, ut cui calor desit quantum adesse expedit
 ad foetus conformationem, non tamen plane frigido
 humidoque. Siquidem ex eo nihil omnino effici
 potest: quo fit ut mulier sola citra viri congressum
 molam non gignat, quoniam ejus semen frigidius atque
 humidius sit: sed semen viri præterea accedere o-
 portet, naturali tamen frigidius, atque ob id infœcun-
 dum, nec eo usque progredi valens ut hominis for-
 mam effigiet: id enim vegeti caloris nativi spiritus-
 que opus est. Sed non sic gallinæ: solæ namque
 sine coitu ova ὑπηρέμια, i. e. subventanea, concipi-
 unt, quæ plane muliebri molæ respondent. Hæc

A Gorr. In VV. LL. ex Aëtio annotatur *μύλην* esse Tu-
 morem uteri induratum, aliquando e præcedenti
 inflammatione, aliquando ex ulcere loci cui caro
 accrevit: a motus autem difficultate et gravitate,
 τῆς μύλης nomen accepisse. Subjungitur et e Paulo
 Ægii. 3. Καὶ ἡ μύλη σκιρρώδης ἐστὶν ὄγκος, ποτὲ
 μὲν κατὰ τὸ στόμιον τῆς μήτρας, ποτὲ δὲ καὶ καθ' ὅλην
 αὐτὴν προφαινόμενος, ἀφ' ἧς λιθώδης: quod et graviditatis
 suspicionem afferre ait. Vide et infra in *Μυλόω*
 quæ protuli ex Erotiano. [* *Μυήλα*, Hesychio est σάρξ
 τις ἐπαίρυσσα τὴν γαστέρα. "Festus: Molucrum
 non solum quo molæ vertuntur dicitur, id quod
 Græci * *μύλακρον* appellant, sed etiam Tumor ven-
 tris, qui etiam virginibus solet evenire." Schn. Lex.
 v. *Μυλαβρίς*.] || Ibid. *μύλη* annotatur e Gal. pro
 Quadam herba, cui radix parvo bulbo similis, visque
 contrahendi vulvas. Ex Aëtio autem *μύλη* pro Syl-
 vestris lapathi radice. || *Μολaris dens*, Gal. κ. Τόπ. 5.
 Πρὸς βεβρωμένην μύλην. Item, *Μύλην ἀπόνως ἀραι*.
 Itidem in plur. *μύλαι*, Molares, ap. Eund. in l. de
 Oss. et l. 9. de Usu Partium. "*Μύλαι* Suid. non
 "specialiter tantum exp. οἱ ἐνδον ὀδόντες, utpote qui
 "soleant λεπτύνειν τὴν τροφήν, sed generaliter etiam
 "ὀδόντες, Dentes, in hoc hemistichio, *Μύλας λεόν-*
 "*των*." Vocantur ETIAM *Μύλοι* ab Aristot. H. A.
 2. et a Rufo. Id. vero ET *Μυλῖται* AC *Μύλακροι* ap-
 pellantur. ITEM *Μυλόδοντες*, teste Eust. ["Synti-
 pas Fab. 16." Boiss. Mss.] Ab hac autem nominis
μύλη signif. est VERB. *Μυλῖται*, quod exp. Dentes
 concutito præ frigore. Item *Freudeo* dentibus, *Strido*
 dentibus. Hesiod. ("Erg. 2, 148.) *Λυγρὸν μυλῖων*
τες. Dico autem ab hac nominis *μύλη* signif., intel-
 ligens tamen in hoc verbo appellationem quorundam
 dentium omnibus generaliter tribui. [*Μύλη*, Eust.
 Od. Υ. p. 724. "Ad Mær. 256. Toup. Emeud. 2,
 466. Thom. M. 620. Brunck. Soph. 3, 481. Schneid.
 Anab. p. 43. A quo reperta? Paus. 1, 420. Os la-
 tum, Kuhn. ad p. 86. *Μύλαι*, Dentes molares,
 Phryn. Ecl. 60." Schæf. Mss.]

Μύλος, i. q. *μύλη*, Mola, in prima sc. hujus nomi-
 nis signif.: ut in hoc Proverbiali versu, Ὅψε θεῶν
 ἀλέουσι μύλοι, ἀλέουσι δὲ λεπτά: ad quem respexit
 Plut. (8, 172.) "Ἵστε οὐχ ὁρῶ τί χρήσιμον ἐνεστι τοῖς
 ὀψέ δὴ τοῖς αἰεῖν λεγομένοις μύλοις τῶν θεῶν: (9,
 301.) Ἀπὸ του μύλου καὶ τῆς μάκτρας. Utitur et
 Strabo hoc nomine de Tholosano auro loquens. Ha-
 bes et ap. Matth. ac Lucam, ut dixi in *Μυλικός*.
 Bud. ap. Athen. *μύλοι* vertit etiam Pistrina. || *Μύλοι*
 pro Dentibus molaribus, vide in *Μύλη* pro Dente
 molari. || Affertur *μύλος* et pro γρόνθος, e Lycoph. r.
 ["Schneid. Anab. p. 43. Thom. M. 620. Lucillius
 83. et Jacobs. Heringa Obs. 45. ad Mær. 256. 262.
 Koen. ad Greg. Cor. 266. M. θεῶν, Wyttenb. ad
 Plut. de S. N. V. 21. Valck. Diatr. 186. *Μύλοι*,
 Mær. 111. et u." Schæf. Mss. Dentes molares, Ar-
 temid. 1, 31. Item pro *μύλλος*, ut *θύνος* pro *θύννος*,
 Opp. 'A. 1, 181.] "At *μυλάτατον* Hesychio προση-
 "γές."

["* *Μυληβόρος*, ὁ, ἡ, Nicander ap. Schol. Ven. Il. Θ.
 178. Vide *Ἀβληχρός*. "Valck. Adoniaz. p. 219." Schæf. Mss.] *Μυλήκορον*, q. d. Scopa molaria, Qui-
 dam vero interpr. et Scopa farinaria. J. Poll. 6. Σάρον
 γὰρ ὡς ἐπιτοπολὺ τὸ ἐν τῇ ἄλφ ἐκάλουν, ὡς τὸ ἐν τοῖς ἀλ-
 φίτοις, *μυλήκορον*: [7, 20. "Phryn. Ecl. 28." Schæf. Mss.]
Μυλήφατος, ut *ἄλφιτον* Homero (Od. B. 355.)
 Farina, quæ fracta et contusa est mola, Bud.: *μυλή-*
φατον Plut. in Quæst. Rom. vocari ab eo tradit meta-
 phorice quasi φονεύμενον ἐν τῷ ἀλέτῳ καὶ φθειρόμε-
 νον. ["Jacobs. Anth. 9, 203." Schæf. Mss.] *Μυ-*
λαειδής, Molæ formam habens s. figuram, Rotundus.
 ["Heyn. Hom. 6, 301. (Il. H. 270.)" Schæf. Mss.]
 * *Μυλοειδής*, Theodoret. Therap. p. 58. * *Μυλοερ-*
γής, Nicander 'A. 550.] *Μυλόκλαστος*, Mola fra-
 ctus: Hes. *μυλήφατον* ap. Hom. exp. *μυλόκλαστον*.
Μυλοκόπος, Molitor, VV. LL. [Gl. Moliarius.] "*Μυ-*
λόκορος, Qui molam everrit s. curat. Idem fere
 "*μυλωρός* dicitur." *Μυλόσαρξ*, i. q. *μύλη* supra,
 Mola, i. e. Caro informis et iutilis in muliebri utero
 concepta: ἣν αἱ κνοφοροῦσαι ἀντ' ἐμβρύων φέρουσιν,
 Hes. [* *Μυλοστομῖς*, Epiph. 1, 262., (Hær. 35. flu.)

* Μυλεργάτης, Philippi Epigr. 76. * Μυλουργός, Gl. A Siliciarius.]

“Αμυλος, ὁ, ἡ, Molam non expertus, Non molitus. Neutro genere et substantive, subaudito vocabulo ἄλευρον, dicitur Farina triticea aut alia quæ sine mola facta est, ut Plin. quoque testatur, 18, 7. Ibi enim cum dixisset amyllum fieri ex omni tritico ac siligine, sed optimum e trimestri, subjungit, appellatum esse ab eo quod sine mola fiat. Itidemque Diosc. 2, 123. “Αμυλον, inquit, ὠνόμασται διὰ τὸ χωρὶς μύλου κατασκευάζεσθαι: purgatum enim trimestre triticum, ut Idem ibid. docet, madescit quinque die, et, si fieri potest, nocte: eo emollito, aqua sensim sine agitatione effunditur, ne quid simul cremoris effluat: ubi mollissimum esse videtur, mutata aqua pedibus calcatur: rursus infusa, teritur: innatantesque ibi furfures incerniculo eximuntur, reliquumque percolatum tegulis novis confestim torretur sole ardentissimo: namque si paulisper udum maneat, acorem concipit. Fit e zea quoque, quæ maceratur ac eluitur uno aut altero die, et manibus, ut in confectione panis fit, subacta pressaque ferventissimo in sole exsiccatur. Cato vero aliam amuli conficiendi rationem docet in l. de Re Rust. c. 87. ubi eduliis ipsum annumerat, et cum lacte coqui ait. “Αμυλος rursum adjective dicitur Confectus ex amylo, Paratus e farina quæ sine mola confecta est: ut ἄμυλος ἄρτος ap. Paul. Ægin. Panis amylos, Panis ex amylo farina. Itidemque ἄμυλοι μάζαι et ἄμυλοι πλακοῦντες, Mazæ et placentæ ex amylo: quæ et simpliciter ἄμυλοι dicuntur omisso substantivo: ut ap. Aristoph. Eip. (1195.) “Ἐπειτ’ ἐπέισφερε τὰς ἀμύλους καὶ τὰς κίχλας. Sic Plato Comicus ap. Athen. (441.) Πλακοῦς ἐνὶ ὀρχης, ἄμυλος, ἐγκύμων, κίχλαι: ubi nota tria genera placentarum. Et Eubul. ap. Eund. l. 10. “Αμύλων παρόντων ἐσθίουσ’ ἐκάστοτε “Ανηθα καὶ σέλινα καὶ φλυαρίας. Et Teleclides ap. Eund. (648.) Χαίρω λαγωῖς ἐπ’ ἀμύλῃ καθημένοις. Paulo ante ipse quoque Athen. placentis annumerarat, sed neutro genere usurpans: si tamen ita scripsisse putandus est: nam masculino potius genere ἀμύλους dici, subaudito substantivo πλακοῦντας, patet e ll. jam c. c. Aristoph. porro Schol. in l. supra allata, cum ἀμύλους exposuisset πλακοῦντας, subjungit, quosdam exponere ζωμούς πλακουντώδεις, Offas placentaceas: quas suo tempore dictas fuisse ait ἀμύλατον. Hesychio certe ἄμυλος est non solum πλακοῦς, sed generalius etiam βρώμα ἐκ πυροῦ, Edulium e tritico: ut et τὸ ἄμυλον cibus annumerari annotavi paulo ante. || “Αμυλον Etymol. et Lex. meum vetus interpr. στεφρόν, ἄκλαστον, Rigidum, InfRACTUM: mola forsitan: ut sit Durum et quod mola frangi nequit.” [“Αμυλος, Aristoph. A. 1092. Panis species, Toup. in Schol. Theocr. 217. Puls, Opusc. 1, 37. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 128. (9, 20.) “Αμυλον, Toup. Emendd. 2, 560.” Schæf. Mss.] “Αμύλιον, Amylium. Aristot. pro Placenta accepisse putatur, cum in Probl. dicit, “Αμύλιον ἐκ τοῦ στέατος γίνεται, Amylium fit e farina subacta. Hipp. pro ἄμυλον usurpavit: ut Γυναικ. 2. “Αλευρα καθαρῶτα ἢ ἀμύλιον ἐν εἰρήῃ προστίθεσθαι πρὸς τὸν στόμαχον.” [“Jacobs. Anim. 294. Toup. in Schol. Theocr. 217.” Schæf. Mss.] “Ἐμύλων, ὠνος, ὁ, Mola. E Numer. 11, (8.) Καὶ ἤλεον αὐτὸ ἐν τῷ ἐμύλωνι. Ubi Complut. Ed. habet μύλῳ: quod magis probo: habet etiam ἡλεον pro ἤλεον.”

Ἐπιμύλιος, ὁ, ἡ, ut φδῆ, q. d. Molaria cantilena, pro Quæ ad molam canitur, J. Poll. (4, 53. 7, 180.) Athen. [618. Ælian. V. H. 7, 4.] Τὸ ἐπιμύλιον, Superior mola, LXX. Deut. 24, (6.) Οὐκ ἐνεχυράσεις μύλον, οὐδὲ ἐπιμύλιον. AT Ἐπιμυλὶς, Pars in corpore quæ alio nomine ἐπιγονατὶς: dicta etiam μύλη, ut docui paulo ante. [“Hippocr. *Ἐπιμυλιδιος, Hes.” Wakef. Mss.] “Ἐπιμύλη, i. q. ἐπιμυλὶς, Hes.”

Υδρομύλιον, Aquarium molendinum, VV. LL. [* Υδρομύλον, Gl. Aquæ mola: * Υδρομύλη Aqua-mulina.]

Μυλῖτης λίθος, seu Μυλίας, Molaris lapis, Id lapidis genus e quo fiunt molæ, Gal. Therap. 14. Ὀνομάζουσι δὲ τὸν μ. λίθον, ἐξ οὗ τὰς μύλας, ἐφ’ ὧν ἀλοῦσι, κατασκευάζουσι. Idem Gal. ad Hipp. λίθον μέλανα exp. μυλίτην. Sed ap. Herodian. autem 3, (1, 14.) Polit. pro μυλίτου λίθου habet Milesio lapide, legens sc. non μιλίτου λίθου, ut quidam annot., sed Μιλησίου: neque enim Milesius lapis dici potest μιλῆτος λίθος. AT VERO Μυλίας ap. Strab. (6. p. 261. Sieb.) pro eod. Καὶ πετρώδης καὶ μυλίον λίθον εὐποροῦσα. Affertur autem et μυλίφ λίθῳ e Procop. de Justiniani Ædif. Τὸν πεπονθότα πύργον ἀνγκοδμήσατο μυλίφ λίθῳ καὶ φύσει σκληρῷ: q. l. si mendose scriptus non est, erit ETIAM Μύλιος i. q. μυλίας, s. μυλίτης. Vide Μυλικὸς λίθος statim post: || Item μυλῖται ὀδόντες, Molares dentes: qui et μύλαι. Vide Μύλη. [Μυλίτης λίθος, Gl. Silex. “Ad Diod. S. 2, 431. Μύλιος, Jacobs. Anth. 12, 112.” Schæf. Mss. Μυλίας, Plato Hipp. Maj. c. 28. Aristot. Meteor. 4, 6. ad Theophr. de Lapid. §. 9. Ind. Scriptt. Rei Rust. v. Ὀδούς. * “Μυλαῖος, Antip. Thess. 39. Heringa Obs. 183.” Schæf. Mss. * Μυλοῖς, Nican. der Θ. 91.] Μυλικὸς λίθος, Molaris lapis. Sed intellege non de Illo genere lapidis quod ad conficiendas molas est aptum, sed de Mola ipsa, Marc. 9, (42.) At vero Matth. (18, 6.) et Luc. (17, 2.) idem dictum commemorantes, habent μύλος ὀνικός, quod sonat Mola asinaria. Quibus verbis in illo Marci l. vetus Interpres est usus. [De dente molari, Alex. Trall. 3. p. 214.] AT VERO Μυλική, Medicamentum dentium dolores sedans, inditum in dentem, vel oblitum. Sic autem dictum est a dentibus molaribus. Ita Gorr. sed nullum exemplum afferens. Invenitur tamen et ap. Gal. Μυλική αὐθαρὸν παύουσα.

Μύλαξ, ακος, ὁ, Molaris lapis, qui et μυλίας, necnon μυλίτης, ut supra dictum est. Exp. tamen simpliciter Lapis rotundus ab Est. Il. M. (161.) κόρυμβος δ’ ἀμφ’ αὐτὸν αὐτεὺν Βαλλόμεναι μυλάκεσσι, καὶ ἄσπιδες ὀμφαλόεσσαι: ubi ille, μύλακες, inquit, λίθοι μυλοειδεῖς, quod est στρογγυλοὶ: fortasse autem et μύλαι iid. ap. veteres. Opp. K. 3, (137.) Οὐδὲ βολὰς βελών τε θοὰς μυλάκων τε θαμειάς. Hes. et Suid. Μύλακες EXP. μυλώδεις λίθοι: accipientes, opinor, μυλώδεις non pro μυλῖται s. μυλῖαι, de quibus dictum modo fuit, sed potius pro μυλοειδεῖς, ut ad formam tantum referatur, quæ sc. rotunda est, sicut Eust. exp. στρογγύλοι. [“Μύλαξ, Husck. Anal. 120. Jacobs. Anth. 9, 69. Heyn. Hom. 6, 301. ad Mær. 419. Heringa Obs. 184.” Schæf. Mss.]

[* Μυλεῖς, Epith. Jovis, Lycophr. 435.]

Μυλώω, Induro. A cujus pass. Μυλούμαι est ἐμυλώθη ap. Hippocr. (607.) quod Gal. et Erot. exp. ἐνυλώθη, ἐσκληρύνθη: quia, addit Erot., μύλον, μύλον Medici vocant τὸν ἐν τῇ ὑστέρῳ γινόμενον σκίρρον. [“Heringa Obs. 45. Koen. ad Greg. Cor. 266.” Schæf. Mss.]

Μύλων, ὠνος, ὁ, VEL Μυλὼν, ὠνος, ὁ, Locus in quo est s. versatur mola, Pistrinum, Herodot. Τοῦτον μύλων ἐμνησε τῆς ἀταξίας, Thuc. 6, (22.) p. 205. Καὶ σιτοποιούς ἐκ τῶν μυλώνων πρὸς μέρος ἡναγκασμένους ἐμμίσθους. Aristot. Rhet. 3. Κηφισόδοτος τὰς τρήρεις ἐκάλει μυλῶνας ποικίλους. Locus erat, in quo torquebantur servi, J. Poll.: ut et e variis Luciani præcipue ll. discimus: in quorum uno (1, 136.) de vili mancipio loquens, dicit, Καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν. Sunt autem qui existiment ab eod. J. Poll. hanc ob causam censerī hoc nomen οὐκ εὐφημον, ubi scribit, Σιτοποιικὸς οἶκος, ἵνα μὴ μυλῶνα, ὡς οὐκ εὐφημον, ὀνομάζωμεν. [Eust. Od. Y. p. 724. “Thom. M. 931. ad Lucian. 1, 387. Musgr. Cycl. 239. Ruhnck. Ep. Cr. 208. ubi et de καταβάλλειν εἰς μυλῶνα. * Μυλωνάρης, T. H. ad Plutum p. 432. * Μυλώνιον, (Gl. Molarium,) Kuster. Aristoph. 66.” Schæf. Mss.]

Μυλωθρός, ὁ, Qui pistrinum possidet, et in eo opus facit, ὁ μύλωνα κεκτημένος καὶ ἐργαζόμενος, Suid. Exp. et Molitor. Apud Athen. (168.) Bud. exp. etiam Pistor: pro qua interpr. facere mihi videtur l. e Thuc. c. in Μύλων, ubi dicit Σιτοποιούς ἐκ τῶν μυλώνων. J. Poll. autem habet, Μύλοθρος cum o in

secunda etiam syllaba, ITEM Μυλωρός, quæ exp., ὁ τῆς ἐργασίας προεστηκώς: sed alibi μυλωθρός cum ω ap. Eund., quam veram esse lectionem constat. Item μυλωθρός adjective, cum dicitur μυλωθρός ὥδη, quæ et ἐπιμύλιος supra. [Μυλωθρός, Dem. 1251. Diuarch. 17. "Callim. 1, 525. Μυλωρός, Jacobs. Anth. 8, 320." Schæf. Mss. Aphthonii Fab. 13.] FEM. Μυλωθρίς, ET Μυλακρίς, Molitrix, Pistrix. ["Μυλωθρίς Titulus est Fabulæ Eubuli ap. Athen. 494." Schw. Mss.] Sed hoc nomen μυλακρίς significavit etiam τὴν ἐπιγονατίδα Hipponacti, teste J. Poll., vulgo Patellam. Ab Eod. tribuitur tum hoc μυλακρίς, TUM Μυληθρίς, ita enim in vulg. Edit., sed reponendum suspicor Μυλωθρίς, etiam cuidam insecto, magnitudine cicadæ, colore exalbido, quod farina vescitur in moletrinis. Diosc. σίλφην appellat: pro quo habemus τίφην ap. J. Poll., mendose. Ab Hes. vocatur etiam σίλφη μαλακή, ut a Plin. Blatta mollis. Atque ap. illum scribitur ETIAM Μυλαβρίς, ITEM hæc suspecta, Μυλακρίδαι, ET Βολακρίαι, ap. J. Poll. autem (7, 19.) ET Μυλαγρίς, cum γ. ["Μυλακρίς, Aristoph. Fr. 279. Alex. Æt. 5. Jacobs. Anth. 8, 320." Schæf. Mss. Μυλαβρίδες, Photio σίλφαι αἱ μαλακαί * ἔλλευκοι ἢ τρωξαλλίδες καὶ * ἀετρίδες Πλάτων Λάκωσι.] Ceterum a μυλωθρός fit et adj. NOM. Μυλωθρικός, Ad pistrinum pertinens s. molendinum, Moletriniarius, Molendinariarius: σκευή, Plut. [6, 607. * Μυλωθρέω, Suid. v. Πυθέας, Schneidero susp. * Μυλωθρόν, Phot. ὅπου ἀλφίτα ἀλείφαι.] "Μύλλει, Hesychio est πλησιάζει: ut et Eust. scribit Theocr. "μύλλειν usurpasse ἐπὶ μίξεως οὐ σεμνῆς, forsitan "παρὰ τὴν μύλην: Id. 4, (58.) Εἴπ' ἄγε μοι, Κορύδων, "τὸ γερόντιον, ἢ ῥ' ἐτι μύλλει Τήναν τὰν κύνόφρυν "ἐρωτίδα, τὰς ποτ' ἐράσθη; ut sane Horat. dicit Alienas permolere uxores pro Inire." ["Jacobs. Anth. 9, 472. 11, 295." Schæf. Mss.] "Μυλλάς, ἄδος, ἡ, "Scortum, Meretrix: παρὰ τὸ μύλλειν." "Μυλάς, "Suidæ πόρνη. Sed scr. potius μυλλάς."

"MYMA, Epænetus in Opsartytico dicit fieri e "quavis victima et ave: oportere autem carnes "teneras in minutula frustula concidere, visceraque "et intestinum et sanguinem contusa condire aceto, "caseo asso, laserpitio, cumino, thymo viridi et "sicco, thymbris, coriandro viridi et arido, gethyo, "cæpa purgata et tosta, papavere, uva passa, melle "et Punicæ acidæ granis. Auctor Athen. 14. "(p. 663.) Simile quid supra μίμαρκις, sed paucioribus constans condimentis."

"MYNOMAI, Prætexo, Prætendo. Scribit enim "Eust. Alcæum μύνεσθαι dicere τὸ προφασίζεσθαι, "hoc ex eo subjungens exemplum, Οὐδέ τι μυνάμενος ἄλλο νόημα. INDE Μύνην dici τὴν πρόφασιν, "quasi μονήν, Æolice mutato o in v, παρὰ τὸ μένειν "καὶ ἐπέχειν. Eo μύνη Hom. utitur Od. Φ. 111. in "oratione Ulyssis ad procos, Ἄλλ' ἄγε μὴ μύνησι "παρέλκετε, μηδέ τι τόξον Διὶ δὴν ἀποτρωπᾶσθε τανυστός, Ne prætexitibus multis rem protrahite: ubi "Schol. quoque exp. προφάσεις. Alii tamen et pro "μύσιν accipiunt, ut sit μύσει τῶν ὁμμάτων ἢ τοῦ "στόματος. Sed altera expositio magis consentanea. ["Μύνομαι, Μύνη, Valck. Callim. 227. Luzac. Præf. p. 15. * Μύνω, Cocch. ad Chirurg. 122." Schæf. Mss. Arcad. p. 112. μύνη, ἡ τροπή.]

"MYPIKH, ἡ, Myrica: Arbor de qua Diosc. 1, 117. "et Plin. 13, 21: 24, 9. Sed videtur Plin. fruticem "facere, posteriore loco scribens, Myricen, quam et "Tamaricem vocat Lenæus, similem scopis Amerinis "dicit: prædicante et Virgilio Humiles myricas in "Bucol. Priore loco dixerat myricen ferre et Italiam, "quam alios Tamaricem vocare, Achaïam autem "Bryan sylvestrem. Cujus posterioris nominis ratio "peti potest e Diosc., qui dicit τὴν μυρικήν ferre "καρπὸν ὥσπερ ἄνθος βρυώδες κατὰ τὴν σύστασιν." ["Ad II. K. 466. Φ. 18. 350. Valck. Adoniz. p. 232. Fac. ad Paus. 2, 60. Heyn. Hom. 5, 190. 715.

PARS XIX.

6, 93. 8, 182." Schæf. Mss. "Ἐκ μυρικής πεποιμένη θύρη est ap. Herod. 2, 96. Ἐκ μυρικής τε καὶ πυροῦ, E myrica (e fructu puto arboris) conficitur mel artificiale, 7, 31." Schw. Mss.] "Μυρίκινος, "Myricinus, E myrica confectus. Hesych." ["Heyn. Hom. 5, 190. 6, 94. * Μυρικίνεος, Leonid. Tar. 11." Schæf. Mss.] "Μυρικώδης, Myricæ similis, "Ad myricam proxime accedens: ut Gaza quoque "μυρικώδες φύλλον interpr. Folium tamaricis s. myricæ." [* "Μυρικοῦς, Casaub. ad Athen. 103." Schæf. Mss. * "Μυρικαῖος, Nomen Apollinis, Schol. Nicandri Θ. 613." Wakef. Mss.]

ΜΥΡΙΟΣ, Infinitus, Innumerus, Immensus, Od. O. (451.) ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον Ἄλφοι: II. (Φ. 320.) καδδὲ μιν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισιν, ἅλις χέραδος περικεύας, Μυρίον. Apud Lucian. (3, 353.) μυρίον πλῆθος, Infinita s. Immensa multitudo. Bud. ait tam significare μυριάδα quam Magnam et velut Innumeram multitudinem. Et μυρίω cum comparativo ap. Plat. pro In infinitum, ut Bud. vertit in h. ejus l., de Rep. 7. Συνεπιζόμενοι γὰρ μυρίω βέλτιον ὄψεσθε τῶν ἐκεῖ καὶ γνώσεσθε ἕκαστα: de LL. 10. p. 327. Μυρίω γὰρ ἀνάγκη φάναι διαφέρειν. Ubi tamen puto μυρίω διαφέρειν aptius reddi Infinitis partibus differre, quam In infinitum differre. Sed dicitur μυρίος et pro Summus, Extremus, Maximus, Ingens, Herod. (2, 148.) de labyrintho loquens, Θῶμα μυρίον, ["et 2, 136. ὄψιν μυρίην, Rerum spectandarum infinitam varietatem. Apud Eund. 6, 67. est μυρίη κακότης et μυρίη εὐδαιμονία, Infinita calamitas, et infinita felicitas." Schw. Mss.] Plato Apol. (9.) Ἐν πενίᾳ μυρίᾳ εἰμί: Epist. Σικελίαν πένθει περιβαλὼν μυρίω. Bud. autem ap. Plut. (Rom. 28.) Ἐν μυρίω πένθει verlit In permagno luctu. Dixerat autem et Hom. (II. Σ. 88.) μυρίον πένθος. Apud Lucian. (2, 681.) legimus et σπουδὴν μυρίαν, Ὑπέρομεγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν, καὶ μυρίας σπουδῆς δεόμενον. || Μυρίοι, Infiniti, Innumeri, Innumerales, II. B. (468.) Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθη γίνεται ὦρη. Et alibi μυρία ἔδνα, item μυρία κήδεα: cui simile est μυρία ἄλγεα, A. (2.) de Achillis ira, ἡ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε, ubi tamen quidam exp. etiam θρήνων ἄζια, derivantes a v. μύρεσθαι, ac strenue, meo quidem iudicio, nugantes: cum μυρία non solum nominibus his, ἄλγεα, κήδεα, aliisque hujusmodi jungat Hom., sed et aliis quibuslibet, et quidem illis etiam, quæ rei jucundæ, non molestæ, significationem habent: veluti cum dicit ὀνειράτα μυρία, et μυρία ἐσθλά, atque alia. Alicubi addit adverbium μάλα, quod augendi vim habet: Od. P. (422.) Ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι. Sic ὕες μάλα μυρία. In prosa itidem μυρίοι, Infiniti, Innumeri. Itidemque μυρία, Infinita, Innumera, Dem. pro Cor. Μυρία τοίνυν ἔτερ' εἰπεῖν ἔχων περὶ αὐτοῦ, καταλείπω, ubi pro Innumera alia, dicere etiam possis Sexcenta alia. Terent. in Phorm. Sexcentas perinde potius scribito jam mihi dicas. Ubi hæc scribit Donat. Perspicere hinc licet consuetudinem utriusque sermonis; nam Apollodorus μυρίας dixit pro Multis. Et ut ap. Græcos μύρια, ita ap. nos Sexcenta dicere pro Multis, usitatum est. Cic. Sexcenta possum decreta proferre. Hæc ille. Sed et Mille interdum dicunt Lat. pro Multis. Ceterum μύρια, non μυρία scriptum habent in illo Donati l. vulg. Edd.: ac certe, ut plane conveniat sermo Græcus cum Latino, rationi consentaneum esse videtur ut quemadmodum Sexcenta, qui certus est numerus, ponitur pro Incerto numero; nam Sexcenta sonat Quamplurima, aut etiam Infinita, Innumera; sic et vocem Græcam a signif. numeri certi, i. e. decem millium, ad signif. numeri incerti transferri dicamus: tunc autem μύρια ac μύριοι scr. fuerit. Solet tamen in II. illis, ubi de magno numero dicitur eoque incerto, scribi μυρία et μυρίοι. Ne autem respondeam hoc μυρίοι manasse a μύριοι, significante Certum numerum, vetat sing. num. μύριος: cum μύριοι singularem itidem non habeat. Sed quid si dicat aliquis illum paroxytonum singularem μυρίος ab hoc ipso μύριοι proparoxytono sumtum esse? Ego certe ei non valde refragabor. Ceterum dicitur et μυρία ὅσα

18 B

vacante ὅσα, cum ab aliis, tum a Luciano. At de πολλὰς μυρία dicam in proxime sequente tmematio.

Μύριοι et Μύριαi et Μύρια, proparoxytone, Decies mille, Decem millia. Μύρια, μὲν, inquit Eust., τὰ ἀπλῶς πολλὰ, μύρια δὲ τὰ ἐν δέκα χιλιάσι: idem vero et ceteri Gramm. testantur: in plerisque tamen auctorum II. a librariis non observatum. Herod., Ἐν μυρίοις ἔτεσι, In decies mille annis, In decem millibus annorum. Et μύρια τάλαντα, ap. Euud. Lucian. (1, 744.) Οὐδ' ἂν μύριοι Ἀλέξανδροι προσβάλωσιν. Cum genit., ut μύριοι Λακεδαιμονίων, sicut χίλιοι Λακεδαιμονίων. Et præcedente alio numero, Πεντακισχίλια καὶ μύρια. Sic, Ἐξακισχίλια καὶ μύρια ἵπποι. Item, Μύρια ἐπὶ μυρίαὶ πόλεις, ap. Plat.: ita enim rectius quam μυρία. Dem. autem pro Cor. dicit, Μυριάκις μυρίους. Ejusd. autem formæ videtur esse ap. Plat., Πολλάκις μύριοι: ita enim scribere malo: sicut et in illo Dem. I. non dubito quin μυρίους sit a nominativo proparoxytono μύριοι. Hoc tamen fateor, præterquam quod differentiam hanc, quam accentus affert, librariorum incuria confudit, non paucos etiam locos esse, quibus utraque conveire scriptura possit: e quibus est ille Luciani I., quem paulo ante protuli: malo tamen proparoxytone, ut etiam legitur in Aldina Ed.; nam huic certo numero et tamen hyperbolico, Decies mille Alexandri, pro quo Lat. dicerent potius Sexcenti Alexandri, ut patet ex iis quæ habes in fine proxime præcedentis tmematis, videtur energia major inesse s. emphasis, quam si diceretur Innumeri Alexandri, s. Infiniti Alexandri. Ceterum quamvis hac in signif. μύριοι legatur, uti dixi, non sing. μύριος, significare tamen μύριον πλῆθος tam Myriadem quam Magnam et velut innumeram multitudinem, scribit Bud. Ead. autem fuerit ratio hujus nominis aliis hujusmodi adjectivis juncti.

[“ Μύριος, Bentl. Ep. ad Hemsterb. p. 105. Valck. Phœn. p. 498. Abresch. Lectt. Aristæn. 294. ad Charit. 251=767. ad Eur. Andr. 703. Musgr. Iph. T. 141. Rhes. 936. Wakef. Herc. F. 1355. Eum. 769. Jacobs. Anth. 6, 210. 7, 206. 369. 8, 398. 9, 170. 297. 10, 195. Heyn. Hom. 5, 159. De quant., Brunck. Aristoph. 1, 134. Kuster. Aristoph. 223. Singul., Brunck. Soph. 3, 429. Μύριον, Dawes. M. Cr. 45. Μυρίω, Phryn. Ecl. 175. Plato de LL. 221. 261. Ast. Μυρίω βέλτιον, Argum. Metric. in Aristoph. Eccles. Μύρια χεῖρ, Eur. Bacch. 1098. Πένθος μ., Jacobs. Anth. 12, 293. Μύριοι, Valck. Phœn. p. 108. Οἱ μ., ad Diod. S. 1, 665. Οἱ μ. Arcadum, ad Corn. Nep. 2, 383. Μύριοι, μυρίοι, Ammon. 96. Heyn. Hom. 7, 439. 8, 74. Hutchins. Ages. 67. Μάλα μύριοι, Heind. ad Plat. Theæt. 378. Μύρια ἐπὶ μυρίους, Dionys. H. 5, 273. Plato Theæt. 326. * Ἡ ἄλλα μύρια, Heind. ad Gorg. 124. ad Apol. p. xxiv. Herod. 235. Ὑπὸ χυνέμενοι τὰ πάντα οἱ μύρια δώσειν.” Schæf. Mss.]

[* “ Μυριοβαφής, Wakef. S. Cr. 4, 56. * Μυριόδοξος, Manetho 4, 175. * Μυριοκύμων, Const. Manass. Chron. p. 144. Meurs. * Μυριομαθής, 203=107.” Schæf. Mss.] “ Μυριόνεκροι μάχαι, ap. Plut. initio “ Alex. Pugnae in quibus decem millia cecidere.” [“ Const. Manass. Chron. p. 82. * Μυριόνικος, 65=123. * Μυριονικηφόρος, 44. 52=84. 99. * Μυριοπαθής, Ind. Hasii ad Timarion. 247.” Boiss. Mss. * Μυριόπαλαι, Jamdudum, Ante longissimum tempus, Eust. II. O. p. 616, 47. * Τρισμυριόπαλαι, Jamdudum, Aristoph. Ἴππ. 1153. * Μυριόπατρις, Eust. II. 301. * Μυριόπλαστος, Ind. Hasii ad Timarion. I. c. * “ Μυριόπλεθος, Diod. S. 2, 523. * Μυριοπληθής, not. ibid. Musgr. Iph. A. 571.” Schæf. Mss. Athen. 131. Polyb. 37, 3, 8.] “ Μυριόπους, Decem millia “ pedum habens, vel Infinitos pedes habens, aut “ permultos. A Nicandri Schol. ὁ ἴουλος dicitur “ μυριόπους σκώληξ: a Latinorum nonnullis Mille- “ peda.” [Theophr. C. Pl. 6, 2. Τὸ τρίγωνον τὸ πο- “ διαῖον καὶ τὸ μυριόπουν. * “ Μυριοπρόσωπος, Ind. Hasii ad Timarion. 247. * Μυριόσταχυς, ibid. Pisid. Opif. 418. * Μυριόστολος, Const. Manass. Chron. p. 25. 59. 81. * Μυριόστομος, Ind. Hasii ad Timarion. I. c.” Boiss. Mss. “ Theod. Prodr. 181. δόρν.” Elberling. Mss.] “ Μυριόστευχοι affertur ex Eur. (Iph.

“ T. 141.) pro Multi armati.” [* “ Μυριότροπος, Ruhnk. Ep. Cr. 89. Jacobs. Anth. 6, 12. 8, 206.” Schæf. Mss. Phocyl. 162. et ap. Schol. Nicandri A. 448. Σμήνέσι μυριότροπα κατ’ ἄγγεα κηροδομοῦσα, q. I. pessime citat H. Steph. v. Μυριότης, Σμ. μυριότροπα κατ’ ἄνθεα κηροδομοῦσα. * Μυριότροπος, Ind. Hasii ad Timarion. I. c. * Μυριοτρόφος, Innumeros alens, Suiceri Thes. “ Μυριόφιλος, Themist. 270. * Μυριόφυλος, Opp. A. 1, 626.” Wakef. Mss.] “ Μυριό- “ φωλος δῆμος, ex Epigr. (Anthol. 5, 540.) affertur “ sine expositione. Ambiguum significet Infinitas “ voces edens: an Infinitis linguis loquens.” [* Μυ- “ ρισχάνη, Hippocr. 1009. * “ Μυριόχρους, Const. Manass. Chron. p. 4(=8). Μυριόχρους, Planud. Ovid. Met. 10, 261. 11, 589.” Boiss. Mss. * Μυριόμματος, Innumeros s. Permultos habens oculos, Schn. Lex. * Μυριόφθαλμος, Eust. Od. Δ. p. 180, 9. * “ Μυριω- “ πός, (Argi epith.) Jacobs. Anth. 11, 140.” Schæf. Mss. Æsch. Pr. 571.]

Δισμύριοι, Bis decies mille, aut potius Vicies mille, vel Viginti millia, ut δισμύριοι ὀπλῖται, Plut. Viginti armatorum millia, Duæ armatorum myriades; sed minus recte. At per adv. Lat., ut ἑκάτεροι δισμύριοι, Utrique bis decies mille; vel Utrique vices mille, s. milleni. Et in sing. cum nomine ἵππος collectivo, Lucian. (1, 846.) Δισμυρία ἵππος, Viginti millia equitum. Ead. autem interpretationis forma servanda est in his, Τρισμύριοι, ET Τετρακισμύριοι, ET Πεντακισμύριοι, etc.; nam Τρισμύριοι sunt Tricies mille, milleni, Triginta millia: Τετρακισμύριοι, Quadragies mille, Quadraginta millia: Πεντακισμύριοι, Quinquagies mille, Quinquaginta millia: Πεντακισμύριοι τῶν Ῥωμαίων, Plut. Quinquaginta millia Romanorum. Ead. et in ceteris ratio. [* “ Παμμύριος, Anna C. 445.” Elberling. Mss.]

Μυριοπλάσιοι, Infinitis partibus plures, Aristot. Eth. 7, 6. in fine, Μυριοπλάσια γὰρ ἂν κακὰ ποιήσειεν ἄν- “ θρωπος κακὸς θηρίου, Mala infinitis partibus plura in- “ tulerit homo improbus quam fera. Sunt et qui exp. Mille partibus plura, Millies plura. Utitur eod. modo Xen. (Æc. 8, 22.) Ἴσμεν ὅτι μυριοπλάσια ἡμῶν “ ἔχει ἢ πᾶσα πόλις. Item in sing. μυριοπλάσιος, In- “ finite multiplicatus, VV. LL. sed absque exemplo. [* “ Μυριοπλασίως, Infinite, Infinitis partibus, Chrys. Serm. 12. T. 5. p. 62, 34. Ἡδεὶ ὅτι ὀφθαλμοὶ Κυ- “ ρίου μ. ἡλίου φωτεινότεροι.” Seager. Mss. Clem. Alex. Pæd. 229, 28. * “ Μυριοπλασίῳ, Infinitis modis “ multiplicatus, Chrys. in Genes. Or. 40. T. 1. p. 326.” Seager. Mss. * Τρισμυριοπλασίῳ, Archimed. 123, 31. * “ Μυριονταπλάσιος, Iud. Hasii ad Timarion. 247.” Boiss. Mss.]

Μυριοστός, Decies millesimus: Τὰ μυριοστὸν ἔτος γεγραμμένα, Plato de LL. p. 43. Picta ante annum decies millesimum, Ante annorum decem millia, Bud. qui etiam affert ex Aristot. εἰς μυριοστὸν ἔτος, expo- “ nens πρὸ μυρίων χρόνων. VV. LL. exp. Ad annos denos millenos. Item, Anno decies millesimo ab hoc tempore. Ibid. μυριοστός dicitur accipi et pro E- “ decem millibus unus. [Xen. K. Π. 2, 3, 3.] Μυριοστή, q. d. Decies millesima, pro Decies millenarius nu- “ merus, Numerus decem millium, Bud. 1084. AT Μυριοστημόριον, Decies milleua pars, VV. LL. ex Aristide. [Aristot. de Sensu 6. * Μυριοστὸς, Legio “ denum millium, i. q. μυριάς, Xen. K. Π. 6, 3, 9. “ Poetaster ante Wernsdorfii Philen p. 26.” Boiss. Mss.]

Μυριάκις, Decies millies, Gall. Dix mille fois, Aristoph. N. Ἀκήκοας μυριάκις ἂ γὰρ βούλομαι, [B. 63.] Dem. pro Cor. dicit etiam M. μυρίους. Μυριοντάκις pro eod.: nam Hes. exp. illud per hoc, tanquam, ut opinor, suo tempore usitatus.

[* Μυρίως, Alex. Trall. 5. p. 254. “ Tzetz. Chil. 13, 522.” Elberling. Mss.]

[* Μυριαχού, Infinitis locis, Sexcenties, Eust. II. A. p. 35, 48. 51, 8. 57, 31. 83, 52. * “ Μυριαχόθεν, Const. Manass. Chron. p. 145. Meurs.” Schæf. Mss.]

“ Μυριότης, ἡ, Infinitas, Infinita multitudo, Infi- “ nitus numerus. Phocylides (162.) de api, Σμή- “ νεσι μυριότροπα κατ’ ἄνθεα κηροδομοῦσα, Infinitas e “ cera struens cellulas in alvearibus.” [Vocab. e

prava lectione natum : vide Μυριόρητος. Lobeck. Phryn. 662. "Ind. Hasii ad Timarion. 248." Boiss. Mss.]

Μυριάς, ἄδος, ἡ, Decies millenarius numerus, Decem millium numerus, Decem millia. Sic δύο μυριάδες, Viginti millia : τρεῖς μυριάδες, Triginta millia : τέσσαρες μυριάδες, Quadraginta millia : πέντε μυριάδες, Quinquaginta millia : itidemque in sequentibus numeris. Et δέκα μυριάδες, Centum millia : εἴκοσι μυριάδες, Ducenta millia. Et μυριάδες διακόσιαι, Vicies centena millia, etc. ["Ad Phalar. 306. Eur. Rhes. 913. Conf. c. μερίς, ad Diod. S. 2, 529. De quant., Dawes. M. Cr. 270." Schæf. Mss.]

[* Μυριάεις, εσσα, εν, i. q. μύριος, Orac. Sibyll. 144.]

[* Μυριονταδικός, Theon ad Ptolem. p. 23.]

"ΜΥΡΜΟΣ, ὁ, Formica. Hesychio enim μῦρμος "sunt μύρμηκες." ["Callim. 1, 456." Schæf. Mss. * Μυρμότητιξ, Tzetz. Chil. 11, 137. μυρμότητιγων μῦθος, i. e. ὁ τῶν μυρμηκῶν καὶ τῶν τεττίγων, Aphthon. Progymn. p. 18." Elberling. Mss.] "INDE Μυρμηδών, Eid. ξυνοικία τῶν μυρμηκῶν, Formicarum contubernium : h. e. Multitudo formicarum una domicilium "et sedes habentium : quæ et μυρμηκία. Doriensibus autem Μυρμηδόνας esse ait τοὺς μύρμηκας, Formicas. Inde et Ἄγινετæ dicti fuerunt Μυρμιδόνες, quoniam formicarum modo terram eruentes locis "petrosis inspergebant ut colere ea possent, necnon "in foveis habitabant lateribus parcentes, ut Strabo docet l. 8. ubi rejicit fabulam quæ Μυρμιδόνες ex "eo nominatos vult quoniam olim peste sublato "populo, Ἄεαι precibus formicæ in homines mutatæ "sint. Ab Eod. μύρμος DERIV. Μύρμηξ, idem cum "eo significans, h. e. Formica. Pro eo DORICE Μύρμαξ dicitur. Theocr. 9, (31.) Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ : 15, (45.) μύρμακες ἀνὰ ριθμοὶ καὶ ἄμετροι : 17, (107.) Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος αἰεὶ κέχυνται μογεόντων. At μύρμηκας γυσιόρους quidam ["Christod. 225.] "dixisse fertur τοὺς πυκτικοὺς ἱμάντας, Cæstus pugilum, quoniam artus perforant ac mordicant formicarum modo." ["Valck. Adonias. p. 354. Jacobs. Anim. 239. Anth. 6, 382. 9, 435. 451. Huschk. Anal. 262. Lucilius 63. et Jacobs. Wakef. Herc. F. 258. ad Diod. S. 1, 649. Petra maritima, Jacobs. Anth. 10, 316. (Lycophr. 878. 890. Herod. 7, 183.) Μύρμηκες θαλάσσης, de nautis, D. R. ad Longin. 244. De μ. India, Wessel. ad Herod. 249. (3, 102.) Cestus, Heyn. Hom. 8, 493." Schæf. Mss. Siebenk. Anecd. 48. Vide Μυρμηκία.] "Μυρμηκολέων, Leo formicarius : parvum animalculum formicis insidians." [Schleusn. Lex. V. T.] "ET Μυρμηκάνθρωποι, οἱ, Fabulæ nomen a Pherecrate conscriptæ, ap. Athen. (229.) "Suid." ["et J. Poll. 7, 17. 73. 10, 91." Kall. Mss. "Wakef. Alc. 1088. Toup. Opusc. 1, 53. Emend. 2, 521." Schæf. Mss. * Ἀγριομύρμηξ, Barker. ad Etym. M. 1094.] "Μυρμηκῶδης, Formicinus, Qualis formicarum est, Formicis proprius. Plut. (8, 85.) "Καὶ ταῦτα πρὸς τὴν μυρμηκῶδη λέγω φιλοπλουτίαν : (7, 797.) Τὸ δ' ἐμφῦναι καὶ δακεῖν, μυρμηκῶδες καὶ μῦῶδες, Formicarum et murium est, Formicas et mures decet." ["Huschk. Anal. 262." Schæf. Mss.] "Μυρμηκίτης λίθος, Gemma innatam repentis formicæ effigiem habens, ut καθαρίας scarabæorum, auctore Plin. 37, 11. Ab Eod., c. præced., memoratur ET Μυρμηκίας λίθος, Myrmecias lapis, "nigras habens eminentias similes verrucis : quæ "verrucæ nominantur μυρμηκίαι aut μυρμηκία." [Μυρμηκίας, Gl. Verrucosus. * Μυρμηκίως, Verrucosus, Marcell. Sid. 97. μυρμηκίωεντα κάρηνα. * Μυρμηκίνος, Jacobs. Anth. 9, 451." Schæf. Mss. * Μυρμηκίως, Schn. Lex.] "Μυρμηκίον, τὸ, Phalangii genus, de quo sic Plin. 29, 4. Myrmecion, formicæ similis "capite, alvo nigra, guttis albis distinguentibus : "vesparum dolore torquet. Id a Nicandro DICTUR "Μυρμηκίον, Θ. 747. μυρμηκίον, ὃ δὴ μύρμηξιν ἔκται. Sostratus, ut Schol. annotat, vocat et μύρμηκειον et μύρμηκα Ἑρακλεωτικόν : ab aliis APPEL-

A "LATUR Μυρμηκοειδὲς, a formicæ similitudine : ut "pote quod μύρμηξιν ἔκται, Formicis simile sit." [Hes. v. Σιφῶν. Μυρμηκοειδὴ ὄρεῖν, Cassii Probl. Cf. Μυιοειδής.] "Alioqui Μυρμηκία dicuntur etiam Ver- "rucæ quædam. Celsus 5. c. ult., de acrochordone "et thymio locutus, Myrmecia autem vocantur hu- "miliora thymio, durioraque, quæ radices altius "exigunt, majoremque dolorem movent, infra lata, "super autem tenuia : minus sanguinis mittunt, "magnitudine vix unquam lupini modum excedunt. "Nascuntur ea quoque aut in palmis aut in inferioribus partibus pedum. Et nox, Myrmecia latissimis radicibus inhærent, ideoque ne excidi quidem "sine exulceratione magna possunt. A Græcis Medicis VOCANTUR Μυρμηκίαι : ut cum ab Aëtio et J. Poll., tum a Paulo Ægin. 4, 15. ubi de myrmecia et "acrochordone simul tractans, 'Ἐκάτερον, inquit, τούτων ἐπανάστασις ἐστὶ τοῦ δέρματος μικρά, τυλώδης, περιφερὴς κατὰ τὸ πλεῖστον' ἀλλ' ἡ μὲν μυρμηκία, πλατεῖαν ἔχει τὴν βάσιν, καὶ πρὸς τὰς ἀποφύξεις, (γράφεται et ἀποσφίγγεις,) ὁμοίαν αἰσθησιν ἐμποιεῖ δῆγμασι μυρμηκῶν' ἡ δὲ ἀκροχορδὼν, στενὴν ἔχει τὴν βάσιν ὡς δοκεῖν ἐκκρέμασθαι ἀκρῶ χορδῆς ὁμοιουμένη. Nonnulli Sessilem formicam appellant. Μυρμηκία, "Infestor myrmecias, Infestor verrucis quæ μυρμηκίαι nominantur." [Schleusn. Lex. V. T. * Scriptt. Rei Accip. 153. Melamp. 485." Wakef. Mss.] "Μυρμηκίας, [s. * Μυρμηκιασμός,] "πάθος illud dicitur, cum nimirum aliquis istas verrucas patitur. Aliis Verrucarum formicarum instar eruptio, ap. "Aet." [Gl. Formicatio. "Torpor, Hes. v. Νάρκη." Wakef. Mss.] "Apud Aet. 12, 41. Μυρμηκίζειν dicitur significare Ita affici ut si formicas repentes "sentias : quomodo μυρμηκίαν quoque et μυρμηκίας significare possint Sentire reptationes vel morsus quasi formicarum. Eæ videntur esse Plinii formationes, 28, 7. Capilli mulierum si crementur, cinis formicationes corporum sistit. Et 30, 8. Verendorum fornicationibus verrucisque medetur arietini pulmonis inassati saues. AT Μυρμηκίζων σφυγμός, dicitur Pulsus inæqualis in uva pulsatione et diversis partibus arteriæ, formicarum motui similis : omnium is pulsuum minimus est, et cum motus multos amiserit, in unum eunquē prorsus parvum desinit : unde et nomen quidam inditum volunt, quod perinde parvus sit ac formica : aliis ex eo uominatum volentibus quod eod. "quo formica motu agatur, sicut et δορκαδίζων et σκωληκίζων a motionis specie appellantur : quidam utramque ob causam sic nuncupatum censent." [Μυρμηκίας, Phot. τοὺς εἰς μυρμηκίαν λαλήσαντας ἔλκουσθαι τὴν γλῶτταν φασι.] "Denique παρὰ τοὺς μύρμηκας DICTA Μυρμηκία, ἡ, i. significans q. ἡ μυρμηδών, Contubernium s. Agmen formicarum : unde Proverb. Μυρμηκία ἀγαθῶν, pro Ingenti bonorum multitudine ceu formicarum. Alioqui μυρμηκία dicitur etiam Sedes et domicilium formicarum. Plut. (8, 372.) 'Ἡμεῖς ὥσπερ μύρμηκες ἡ μέλιται μυρμηκίας μίας ἡ κυψέλης ἐκπεσόντες. Et ap. Hesych. Proverb. 'Ο πτύσας εἰς μυρμηκίαν οἰδεῖ τὰ χεῖλη ὡς ὁ Δεινδόλοχος. Eod. Hesych. auctore "μυρμηκία ponitur ἐπὶ διδασκαλείῳ καὶ συμφοιτήσεως : quoniam in scholam puerorum agmen veluti formicarum confluit." ["Valck. Adonias. p. 353. Bruck. Aristoph. 3, 171." Schæf. Mss. Gl. Cestus, Hilpus, Verruca, Verrucula. * Μυρμηκία, Modus musicus, Pherecr. ap. Plut. de Musica p. 684. ἐκτραπέλους μ., Gallice Des fredons inouis, outrés, extravagans : cf. Aristoph. Θ. 100. Μύρμηκος ἀνθρώπος, ἡ τί διαμύνεται ; Schol. Περί Ἀγάθωνός φησι τοῦ ποιητοῦ, ὡς λεπτὰ καὶ ἀγκύλα ἀνακρουόμενον μέλη τοιαῦτα γὰρ αἱ τῶν μυρμηκῶν ὁδοί.]

"ΜΥΡΟΜΑΙ, Fleo, Ploro, Lamentor : ut Hesych. "quoque μυρομένη exp. ὀδυρομένη. Od. T. (119.) "Οἷκφ ἐν ἀλλοτρίῳ γοῶντά τε μυρόμενόν τε Ἴσθαι, "Π. Σ. (234.) φίλοι δ' ἀμφέσταν ἐταῖροι Μυρόμενοι, "T. (213.) ἀμφὶ δ' ἐταῖροι Μύρονται. || Significat "etiam Fluo. Apoll. Rh. 2, (371.) de Thermodonte

“fluvio, Θεμισκύρειον ἐπ’ ἄκρην Μύραιαι, εὐρείης δια-
 “ειμένος ἡπείροιο : ubi Schol. exp. ἐκρεῖ, Effluit. A.
 “pud Hesych. reperio etiam μύροντο pro ἐβρέχοντο.
 “Etym. et activi μύρω meminit, exponens ῥέω, Fluo,
 “Stillo. Eust. innuit μύρω esse χέω, Fundo : indeque
 “esse μορμύρω, et ἀλιμυρήεις, necnon μύρον inde dici
 “τὸ πρῶτον ἐκχυθὲν δάκρυον ἀπὸ Μύρρας τῆς τοῦ
 “Θεϊαντος. Sane μύροντο exp. ἐχέοντο, Fundebantur
 “quasi et liquescebant lacrymis, Possit igitur huc
 “referri μύρον quod pro θρήνον accipiunt in h. l.
 “Hesiodi A. 132. de jaculis Martis, Πρόσθεν μὲν
 “θάνατόν τ’ εἶχον καὶ δάκρυσι μύρον, dicique potius
 “id μύρον esse aor. 2. pro ἔμυρον : ut sensus sit, In
 “antiore sui parte mortem habebant, et lacrymis
 “fluebant, pro Mortem et lacrymas afferebant ei
 “quem tetigissent : alioqui cum δάκρυσι subaudien-
 “dum foret ἐπὶ, σὺν, aut ἅμα, si μύρον esset nomen
 “accusativi casus.” “Μυρεῖν, Hesychio ὕδωρ ρεῖν :
 “item ἡχεῖν : necnon κλαλεῖν, θρηγεῖν, ὀλοφύρεσθαι.
 “Sed scrib. potius μύρειν.” [“Μύρω, Thom. M.
 “569. Μύρομαι, ad Charit. 251. Brunck. Œd. C. 671. B
 “Heyn. Hom. 7, 598. 8, 148.” Schæf. Mss. Bion 1,
 “68. Moschus 3, 74. 91. * Ἐπιμύρομαι, Apoll. Rh. 1,
 “938. * Παραμύρομαι, Quint. Sm. 3, 305. * Περιμύρο-
 “μαι, 12, 489. * Προσμύρομαι, Heroic. adesp. 21.”
 “Schæf. Mss.] “Μυρῆν, Hesychio λυπρὸν, θρηνώδες,
 “Molestum, Flebile.” “Ἄμυροι, Etymologo et
 “Lex. meo vet. necnon Hesychio, sunt τόποι καθυ-
 “γροὶ καὶ διαρρέοντες, dicti ἀπὸ τοῦ μυρεῖν καὶ ρεῖν, in-
 “quiunt : pro quo ap. Hes. est ἀμυδροί : non male
 “fortassis, ut sit οἱ ἄγαν μυδαροὶ s. μυδαλέοι.”

“Μορμύρω, Murmuro, ποῖον ἦχον ἀποτελῶ, Hesy-
 “chio : qui tamen exp. etiam πλημμυρῶ, Inundo.
 “Π. Φ. (325.) de Scamandro, κυκώμενος, ὑψόσε θύων,
 “Μορμύρων ἀφρῶ τε καὶ αἵματι καὶ νεκέσσιν. Sic
 “Π. P. (403.) de Oceano, Ἀφρῶ μορμύρων ρέειν
 “ἄσπερος.” [“Jacobs. Anth. 7, 100. Boiss. Philostr.
 “610. Heyn. Hom. 6, 522. 7, 500. 8, 176. Ruhnck.
 “Ep. Cr. 64. 223. Wakef. ad Bion. 6, 10, in Add.”
 “Schæf. Mss. Manetho 5, 118.] “Μυρμύρων s. μορ-
 “μύρων, Hesychio ταρασσών, Turbans. Sed poni
 “ait etiam ἐπὶ ποταμῶν ἐχόντων ρεύματα.” [Apud
 “Phot. est * Μορμυρίων ποταμὸς ρεύματα ἔχων.]
 “Ἀναμορμύρω, Cum murmure bullo, Bullas cum
 “murmure eructo. Od. M. (238.) de mari, Πᾶς
 “ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη, ὑψόσε δ’ ἄχνη Ἀκροισι
 “σκοπελοῖσιν ἐπ’ ἀμφοτέροισιν ἐπιπτεν. Ibid. (236.)
 “de charybdi dixerat, Δεινὸν ἀνερρῶϊβδησε θαλάσσης
 “ἀλμυρὸν ὕδωρ, comparans eam lebeti qui undantes
 “bullas ἐξεμεῖ ἐν πυρὶ πολλῶ : quod alibi ἀμβολάδην
 “ζεῖν ipse et Herod. vocant. Schol. quoque ἀναμορ-
 “μύρεσκε ibi exp. ἀνεδίδοδο, ἀνέζει.” [“Ἐπιμορ-
 “μύρω, Const. Manass. Chron. p. 55.” Boiss. Mss.
 “Eust. ad Dionys. P. 138.] “Apud Suid. et Hes.
 “reperio ET Μορμυρίζει, expositum ἡχεῖ, veluti
 “aquæ.” [Apud Phot. est Μορμουρίζει καταράττει
 “ἡχεῖ ὡς ἐπὶ ὑδάτων.] “NECNON Μορμυρή affer-
 “tur pro Murmur aquarum : sed sine ullo testi-
 “monio.”

“ΜΥΡΟΣ, ὁ, Myrus s. Murus : Piscis qui et
 “σμόςρος dicitur. Ejus femina dicitur Μύραινα, s.
 “* Σμύραινα, Muræna. Aristot. H. A. 5, 10. Διαφέρει
 “δὲ ὁ σμόςρος καὶ ἡ σμύραινα ἢ μὲν γὰρ σμύραινα δια-
 “φόρως ποικίλον καὶ ἀσθενέστερον ὃ δὲ σμόςρος ὁμόχρους
 “καὶ ἰσχυρὸς, καὶ ὀδόντας ἔχει καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν.
 “Unde Plin. 9, 23. de muræna, Aristoteles myrum
 “vocat marem, qui generat ; discrimen esse quod
 “muræna varia et infirma sit, myrus unicolor et ro-
 “bustus, dentesque extra os habet. Idem μύρος
 “dicitur etiam μύραινος : scribit enim Hes. μύραινον
 “dici τὴν μύραιναν ἀρσενικῶς : sed quosdam eum
 “nominare μύρον. Suid. μύραιναν dici tradit et ἐπὶ
 “καταφεροῦς, de libidinosa et prona in venerem, hoc
 “afferens exemplum, Ὡς προδότι καὶ παράγωγε καὶ μύ-
 “ραινά σν.” [“Μύραινα, ad Diod. S. 1, 185. 2,
 “472. Lobeck. Aj. p. 342. Wakef. Iou. 25. Jacobs.
 “Anth. 8, 30. Toup. Opusc. 2, 213. Athen. 1, 8.”
 “Schæf. Mss. “Σμύραινα, idem Piscis qui alias Μύ-

“ραινα, Muræna ; et videtur ista nominis forma vete-
 “ribus Atticis magis propria fuisse. Athen. 304. ibi-
 “que Animadv. et 312.” Schw. Mss.] “Μύρινος, My-
 “rinus : Piscis ap. Aristot. H. A. l. 8,” [19. Codd.
 “μαρίνος, Gesner. legit μύξινος.]

“ΜΥΡΣΟΣ, Hesychio κόφινος ὡς ἔχων, qui et
 “ἄρριχος, Corbis auritus, Cophinus auriculas ha-
 “bens.”

“ΜΥΡΤΟΣ, ἡ, Myrtus : idem ac μυρρίνη. Alcæus,
 “ἐν μύρτον κλαδί τὸ ξίφος φορήσω.” [“Wakef. Alc.
 “170.” Schæf. Mss.] “NEUTRUM τὸ μύρτον, Fru-
 “ctus myrti dicitur, h. e. Bacca myrti, et præsertim
 “plurali numero. Plato de Rep. 2. loquens de bel-
 “lariis suorum civium, Καὶ μύρτα καὶ φηγοὺς σποδι-
 “οῦσι πρὸς τὸ πῦρ. Sic Diosc. 1, 156. Ὁ ἐκ τῶν
 “χλωρῶν μύρτων ἐκθλίβεντων χυλός. Et 5, 37. de
 “vino myrsinite, Τὰ φύλλα σὺν τοῖς μύρτοις κόπτειν.
 “Sic et cap. præc. Μύρτα μέλανι παρακμάζοντα κό-
 “πτειν, καὶ ἐκθλίβειν τὸν χυλόν. Ab hujus baceæ
 “similitudine μύρτον dicitur Caruncula illa subsul-
 “tans in media muliebris pudendi rima, alio nomine
 “dicta κλειτορίς. Cujus extremitates et veluti labia
 “quæ utrinque sunt, τὰ ἐκατέρωθεν σαρκώδη, VOCAN-
 “TUR Μυρτοχειλίδες, necnon κρημνοὶ et πτερυγώμα-
 “τα, ut tradit J. Poll. l. 1. (2, 174.) Ruf. Ἐφhes.
 “scribit τὸ ἐν μέσῳ μυῶδες σαρκίον nominari μύρτον
 “s. νύμφην : at τὰ ἐκατέρωθεν πτερυγώματα appellari
 “μυρτόχειλα.” [* Μυρτοχειλή, Phot. v. Μύρτον.
 “Μύρτον, Longus p. 20. Villos. ad p. 223. Toup.
 “Emendd. 2, 172. Jacobs. ad Meleagr. p. 5. Anth. 8,
 “128. 11, 294. Mitsch. H. in Cer. 116. 145. Corai.
 “Theophr. 225. Brunck. Aristoph. 1, 45. (A. 1004.)
 “3, 147. Esui olim, Wessel. Obs. p. 51. Pudendum
 “muliebre, Valck. Adonias. p. 280. * Μύρτων, Meretrix,
 “ad Lucian. 1, 442. * Μύρτων, Mulierosus, ad 2, 334.”
 “Schæf. Mss. * Μυρτομυγῆς, Myrto mixtus, Geopon. 4,
 “4. * Μυρτάκανθα, * Μυάκανθα, Lobeck. Phryu. 111.]
 “Item παρὰ τὴν μύρτον DICUNTUR Μυρία, et Μυρ-
 “ρίς, i. significantia q. ipsum μύρτος, Myrtus, teste
 “Hesych. Alioqui μυρτίδες i. sunt q. μύρτα, Myrti
 “baccæ. Athen. (651.) e Polyb., de loto, Ὁ καρπὸς
 “τὰς ἀρχὰς ὁμοίος ἐστὶ καὶ τῇ χροῇ καὶ τῷ μεγέθει ταῖς
 “λευκαῖς μυρτίσι ταῖς τετελειωμέναις.” [“Sic et Di-
 “philus ap. Athen. 2. p. 52. Τρωγάγια, μυρτίδες, πλα-
 “κοῦς, ἀμύγδαλα.” Schw. Mss.] “Plin. vero fructum
 “loti dicit nasci in ramis densum myrti modo, 13,
 “17. ET Μυρτίτης οἶνος, ὁ, Vinum myrto couditum,
 “myrti nimirum baccis nigris confusis, ut prolixius
 “docet Diosc. 5, 36. : ubi eum a myrsinite diversum
 “facit. [Alex. Trall. 7. p. 123.] Est et τιθύμαλλος
 “quidam μυρτίτης s. μυρσινίτης, ex eo nominatus quod
 “τὰ φύλλα ὅμοια ἔχει μυρσίνη, teste Diosc. 4, 165.
 “ubi etiam addit, eum in feminino tithymalli sexu
 “censeri. Sic Theophr. H. Pl. 9, 12. scribit τὸν μυρ-
 “τίτην καλούμενον τιθύμαλλον τὸ φύλλον ἔχειν καθάπερ
 “ὁ μύρρινος πλὴν ἀκανθῶδες ἐπ’ ἄκρου. Unde Plin.
 “26, 8. Alterum genus tithymalli Myrsiniten vo-
 “cant, alii Caryiten, foliis myrti acutis et pungenti-
 “bus, sed mollioribus. Meminit idem Plin. et τοῦ
 “μυρτίτου οἶνου, 14, 16. [* Μυρσίτης, Geop. 5, 2.]
 “At Myrsinites gemma, s. μυρσινίτης λίθος, ap. eund.
 “myrti odorem habet, colorem melleum, 37, 10.
 “Eodem Plinio auctore τὸ πολυγόνατον a quibusdam
 “APPELLATUR Μυρτοπέταλον, 27, 12. forsân quod
 “sit myrti folio.” [“Diosc. Notha 462.” Boiss. Mss.
 “* Μυρτὰς, ἄδος, ἡ, Nicander Θ. 513, et n. * Μυρτεῶν;
 “* Μυρσεῶν, Gl. Myrtetum. * Μυρτῶ, * Μυρτῶς, Bar-
 “ker. ad Etym. M. 1088. * Μυρταλὶς, Ruscus, La-
 “conice, Hesych. * Μύρτινος, Myrteus, Schn. Lex.
 “* Μύρσινος, idem, Callim. H. in Dian. 203. ὁζος.]
 “AT Μυρρίνη, ut tradit Schol. Nicandri (A. 88.)
 “est εἶδος ἀπίου, necnon εἶδος ἐλαίας, et id quidem
 “βραχὺν ἔχον καρπὸν, ac fortassis myrti baccis assi-
 “mitem.”

“ΜΥΡΡΙΝΗ, sive Μυρρίνη, ἡ, Myrtus. Prius
 “Atticum est. Pherecr. ap. Athen. (269.) Ὑπὸ μύρ-
 “ρίναισι κἀνεμώναις κεχυμέναι. Plato de Rep. 2.

“(p. 372.) Κατακλινέντες ἐπὶ στιβάδων ἐστρωμένων A
 “μυλακί τε καὶ μυρρίναις. Et in conviviis pueri κλῶνα
 “δάφνης ἢ μυρρίνης λαμβάνοντες ἤδον. Unde apud
 “Aristoph. N. (1364.) quidam jubetur μυρρίνην λα-
 “βῶν των Αἰσχύλου λέξαι τι.” [“Dicitur autem
 Μυρρίνη non solum Myrtus arbor, sed et Bacca
 myrti, quæ alias τὸ μύρτον. Sic Antiphanes ap. A-
 then. 75. πρῶτιστα δὲ τῶν μυρρίνων ἐπὶ τὴν τράπεζαν
 βούλομαι. Rursus Athen. 44. Οὐδὲν εἰσιτέιτο ἢ μυρ-
 ρίνης ὀλίγον.” Schw. Mss.] “Posteriorius μυρρίνη
 “communis linguæ est, utiturque eo Galenus, Plu-
 “tarchus, alii: ac nominatim Plut. in Problem.
 “Rom. dicens, Οἱκοι μυρρίνας οὐκ εἰσφέρουσι.”
 [“Pierison. Præf. ad Mær. 37. ad p. 189. 263. Valck.
 Anim. ad Ammon. 204. Bergler. ad Alciph. 232.
 Koen. ad Greg. Cor. 67. Lucian. 1, 67. 317. 319.
 Fischer. Anacr. 20. Thom. M. 620. Add. ad 535.
 Jacobs. Anth. 6, 173. 302. 8, 128. Coray Theophr.
 283. Κλῶνα μυρρίνης λαβόντα ᾔδειν, Brunck. Ari-
 stoph. 2, 122. 3, 168. “Αἰδειν πρὸς μυρρίνην, ibid.
 Fr. 262.” Schæf. Mss. Αἰ μ., Forum ubi myrti ven-
 duntur, Aristoph. Θ. 448. “Distinguitur a μύρτος,
 Clem. Alex. Pæd. 2, 8. p. 216.” Routh. Mss. “Μυρ-
 ρίνη, Thom. M. II. cc. Musgr. Ion. 120. El. 324.
 Wakef. Alc. 170. Jacobs. Anth. 6, 173. 8, 128. Pier-
 son. II. cc. Valck. Anim. ad Ammon. 203. Koen. I.
 c. Fischer. I. c. ad Lucian. 1, 317. 319. ad Herod.
 536. 665.” Schæf. Mss.] “Apud Theophr. legitur
 “ΕΤ Μύρρινος, H. Pl. 1, 5. “Ὁ δὲ μύρρινος μὴ ἀνακα-
 “θαίρομενος ἐκθαμνοῦνται, Myrtus si non repurgetur,
 “in fruticem abit: ut Hes. quoque scribit τὴν μυρρίνην
 “mascul. genere dictam fuisse μύρρινον: ap. quem
 “legitur et μύρρινον στέφανον περιέθεντο.” [* Μύρ-
 ρινον, τὸ, Aristoph. Ἰππ. 964. Ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε
 μέχρι τοῦ μύρρινου, “Nudandum tibi est veretrum
 usque ad myrtum, s. pilos, i. e. a summo usque ad
 imum. Nam μύρρινον hic accipitur pro Pilis quibus
 inferior pars nervi obsita est.” Brunck.] “Μυρρίνων,
 “ἄνθος, ὁ, Myrtetum, Locus myrtis consitus, Ari-
 “stoph. [B. 156.] “ΑΤ Μυρρίνων, ab Ejusd.
 “Schol. (Σφ. 857.) necnou a Suida, exp. ἀρχῆς ἐπι-
 “θυμῶν, quoniam μυρρίναις ἐστεφανοῦντο οἱ ἄρχον-
 “τες.” [Vide ad J. Poll. 10, 69. p. 1232.] “Apud
 “Hes. vero paroxystonως scriptum μυρρίνων, quod
 “significare ait ἐπὶ τινι ἀρχῇ παρασκευαζομένων:
 “ita autem videri id ἐσχηματίζεσθαι quoniam οἱ ἄρ-
 “χοντες ταῖς μυρρίναις ἐστέφοντο.” [* Μυρρίνακανθος,
 Gl. Ruscus.] “Α μυρρίνη autem compos. Μυρσι-
 “νοειδῆς, Myrto similis,” [Hom. H. in Merc. 81.]
 “Αδν. Μυρσινοειδῶς, Ad similitudinem folii myrti.
 “Galen. 13. “Αεὶ δὲ κελεύουσι μ. ἐκτέμνειν τοῦ σώ-
 “ματος. ΕΤ Μυρσινέλαιον, τὸ, Oleum myrteum,
 “Plinio: quod ΕΤ Μυρρίνιον ἐλαίον dicitur, utpote
 “Confectum e foliis myrti teneris omphacino oleo
 “infervefactis. Amho ap. Diosc. 1, 49. Pallad. Myr-
 “tium oleum vocat, describens in Januario, tit. 18.
 “ΙΤΕΜ Μυρσινίτης οἶνος, Vinum myrto conditum,
 “ramis sc. foliisque et baccis myrti in mustum con-
 “jectis: de quo Diosc. 5, 37.: Colum. 12, 38.:
 “Pallad. in Januario tit. 19.: et in Febr. tit. 31.
 “De myrteo vino Cato R. R. c. 125. Idem Attice
 “μυρρίνιτης dicitur παρὰ τὴν μυρρίνην,” [Ælian. V.
 H. 12, 31.] “Vocatur etiam μυρτίτης οἶνος, παρὰ τὴν
 “μύρτον, de quo supra. Apud Athen. (32.) reperio
 “et μυρρίνης οἶνος pro μυρρίνιτης s. μυρσινίτης. Ita
 “enim ibi, Μυρτίτης autem s. Μυρρίνης οἶνος, extat
 “ap. Posidippum, dicentem, Διψηρὸς, ἄτοπος, ὁ μυρ-
 “ρίνης ὁ τίμιος. Potius tamen παρὰ τὴν μυρρίνην
 “dicendum foret μυρρίνιτης quam μυρρίνης, ut supra
 “docui. Latini Murrinam dicunt. Festus, Murrina,
 “genus potionis quæ Græce dicitur Nectar: hanc
 “mulieres vocabant Murriolam, quidam Murratum
 “vinum. Quidam id dici putant ex uvæ genere mur-
 “rinæ nomine. Vide et Μυρίνης.” [“Μυρρίνης,
 Wakef. S. Cr. 4, 43. Casaub. ad Athen. 72. Μυρσι-
 νίτης, ibid. * Μυρρίνοῦς, 103. Bergler. ad Alciph. 159.
 * Μυρρίνοῦς, Thom. M. 621. T. H. ad Plu-
 tum p. 187. * Μυρσινόκοκκος, Boiss. Philostr. 375.”
 Schæf. Mss. * Μυρσινεῶν, Myrtetum, Aqu. Symm.
 Zach. 1, 8. * Μυρσινῶν, Jud. 1, 35.]

“Μυρίνη, Hesychio μυρρίνη, Myrtus. Itidem acci-
 “piunt in h. I. J. Poll. 6. Καὶ μυρίνην δέ τινες ἐπὶ
 “δεξιὰ περιφέροντες καὶ ἐκπῶμα καὶ λύραν, ᾄδειν
 “ἤξιον. Similiter et ap. Athen. simplici reperio,
 “13. Τὸν δὲ στέφανον αὐτοῖς δίδοσθαι μυρίνην. Et 2.
 “Οὐδὲν εἰσιτέιτο ἢ μυρίνης ὀλίγον.” [“Thom. M.
 621. ad Charit. 352. Verh. ad Anton. Lib. 299.
 * Μυρίνης οἶνος, ad Lucian. 1, 282.” Schæf. Mss.
 * Μυρίνινος, Myrteus, Esth. 2, 12. Cod. Alex.]

ΜΥΣ, νὺς, ὁ, Mus, Aristoph. Σφ. (206.) μὺς ὀροφίας.
 In nom. et accus. plur. dicitur nou solum μύες et
 μύας, s. μῦες et μῦας, sed etiam μῦς: ut ap. Schol.
 Aristoph. in illum I., μῦς ὀροφίαι. Plut. (8, 125.) Οἱ
 δὲ Περσῶν μάγοι τοὺς μῦς ἀπεκρίνυσαν. Sed dicitur
 etiam μύες ac μύας: ut μύες οἱ κατοικίδιοι, quod affer-
 bit e Diosc. Eust. habet μύες pro Musculis, ubi scribit
 a μύσω fut. verbi μύω deduci μύες et μῦῶνες, οἱ κατὰ
 σῶμα, item μῦς τὸ ζῷον. At in Poematio de Pugna
 Ran. et Murium, μῦῶν legitur priore alicubi producta,
 alicubi correpta. || Quos Aristot. appellat μῦας ἀρου-
 ραίους, Gaza interpr. Sorices. Ab Eod. alicubi μῦς red-
 ditur Mitulus e testa intectis. [“Recte vero Μῦς, Mi-
 tulus s. Musculus redditur: valet enim i. q. ὁ μυτίλος
 s. μύτλος, et μύαξ. Vide Gesner. de Aquatil. p. 275.
 Estque inde DIMIN. * Μύτσκη, Myisca. Diphilus
 Medicus ap. Athen. 90. Αἱ δὲ μύτσκαι, τῶν μῦῶν
 οὔσαι μικρότεραι, γλυκεῖαι τε καὶ εὐχυλοὶ εἰσι. Nam
 ibi, pro vulgato, αἱ δὲ μύες καὶ, scriptum oportuisse
 αἱ δὲ μύτσκαι, collato Plin. 32, 9, 31. recte observa-
 runt docti viri. Similiter ap. Xenocr. de Cibis ex
 Aquatilibus c. 26. ubi vulgo μῦες καὶ στρογγυλότεραι
 μὲν εἰσι μῦῶν, satis apparet, μύτσκαι dedisse Auc-
 ctorem. In Fragmento Marcelli Sidetæ v. 38. Ed.
 Schneideri, masculina forma * πετρηγενέες τε μύτσκοι
 legitur, ubi suspicari liceret pariter μύτσκαι leg., nisi
 ap. Plin. etiam Myiscus reperiretur, 32, 11, 53. Me-
 moratur vero etiam Μῦς τὸ κῆτος, ut quidem e Mss.
 restituerunt Camus et Schneider. ap. Aristot. H. A. 3,
 10. sub fin., aliis c. 12. i. e. Mus de classe ceta-
 ceorum, quem Musculum marinum Plin. vocat.”
 Schw. Mss. Cf. Μυστίκτης.] Et alicubi generaliter
 Mus terrestris et aquatilis: alicubi vero ubi SCRIBITUR
 Ἐμὺς VEL Ὡμὺς, interpr. peculiariter, Mus
 aquatilis, Testudo lutaria. [Ἐμὺς, Aristot. H. A. 5,
 14. 11, 2. Part. Anim. 3, 9. Ἐμὺς, Lex. de Spirit.
 217. Valck.] “Μύαξ, akos, Mytulus, μύακες s. μύες
 “dicuntur esse Conchæ sponte naturæ in arenosis
 “provenientes, ut pectines. De his multa Plin. 32,
 “9. ubi Græca voce Myacas appellat. Diosc.
 “μύακα vocare solet Ipsam concham s. Testam ostrei
 “istius: ut I. 1. “Απόφα μύακι τὸ ἐπιπλέον ἐλαίον,
 “Concha tollito innatans oleum. Et rursum, Εἰς
 “μύακας τὴν λιπαρίαν ἀναλαμβάνουσι.” [“Corai. ad
 Xenocr. p. 162.” Schæf. Mss. * Μνάκιον, Gl. Ligula,
 Aulux, “ad Hesych. 2, 797, 9.” Dahler. Mss.] Μῦς,
 Musculus, [Theocr. 22, 48.] Est motus voluntarii
 instrumentum, prima simplici carne et fibris constans.
 Propria enim musculorum substantia his duobus,
 carne et fibris, constituitur, Gal. Art. Med. Sunt
 autem fibræ positu simplices, et secundum longitudi-
 nem ut plurimum exporrectæ. Idem vero initio
 Comm. 1. in I. de Fract. ait corpus proprium musculi
 esse fibras a nervis et ligamentis prodeuntes, quas
 caro simplex cingit. Ob id Hippocr. eod. I. mus-
 culos Carnem appellavit. Quæ vero ad musculos
 vasa perveniunt, velut rivi quidam sunt, qui non
 eorum substantiam complent, sed eis alimentum sub-
 ministrant, ut nutrantur et vivant. Tres igitur tan-
 tum proprie musculi partes sunt simplices, nervus,
 ligamentum, a quibus membrana musculos ambiens
 oritur, et caro simplex, ἀμβόβος in villos divisus
 undique circumdata. Compositæ vero et totius mu-
 sculi maximæ partes sunt, caput, quod et Principium
 appellant, in quod nervus et ligamentum
 inseri solent, venter carnosus magis et musculum
 præcipue circumscribens, et finis, e quo tendo et
 ἀπονεύρωσις oritur, atque in partes movendas in-
 seritur. Nec tamen facile est tres istas partes in
 quibusdam musculis discernere, ut sphinctere et in-

tercostalibus. Est autem musculus instrumentum motus voluntarii, qui in eo perficitur a nervo in ejus caput inserto, et in varias fibras diducto sparsoque per universum musculi corpus. Et paulo post, Ceterum dictus est musculus, vel quod excoriatum murem forma imitetur, vel quod pisci, quod mihi videtur probabilius, quem Musculum appellant, similis sit. Dicitur alio nomine a Latinis Lacertus, a quo Lacertosus musculosus significat. Hæc Gorr. ["Heyn. Hom. 8, 192. Valck. Adonias. p. 223. Græv. Lectt. Hes. 625. ad Diod. S. 2, 424. Conf. c. μυῖα, Jacobs. Anth. 9, 483. Rittersh. ad Porph. p. 23. Kuster.; cum ὕς, Jacobs. Anth. 10, 219. Vocat μῦ, Lucillius 104. M. λευκός, Toup. Opusc. 1, 271. (Phot. Lex.) Μῦος ὀλεθρός, Bast Lettre 56. Κᾶν μ. δάκοι, Jacobs. Anth. 10, 219." Schæf. Mss.]

Μῦσῳτον, Auricula muris: πόα ἐμφερὴς μῦος ὥσι, ut Hes. tradit. Ead. dicitur ΕΤ Μῦσῳτις, ἴδος, ἡ, et divisa voce μῦος ὤτα: alio nomine Alsine. Diosc. 2, 214. Μῦος ὤτα, οἱ δὲ μῦσῳτίδα καλοῦσι. Et sub fin. capitis, Τινὲς δὲ καὶ τὴν ἐλξίνην μῦσῳτίδα καλοῦσι, ubi Ruell. legit ἀλσίην: quæ lectio comprobatur ex 4, 87. Ἀλσίην, οἱ δὲ μῦος ὤτα, ἀπὸ τοῦ ἔχειν φύλλα ὅμοια μῦος ὠτίοις. A Plin. tamen prior lectio agnoscitur videtur et probari, qui 27, 2. ait, Alsine, quam Myosoton appellant, nascitur in lucis: unde et Alsine dicta est. Incipit a media hyeme, arescit æstate media: cum proreperit, musculorum aures imitatur foliis. Sed aliam docebimus esse quæ justius vocetur Myosotis: hæc ead. erat quæ Helxine, nisi minor minusque hirsuta esset. Videtur igitur ponere discrimen inter μῦσῳτον et μῦσῳτίδα, ac μῦσῳτον vocare Alsinen, μῦσῳτίδα vero Helxinen. Notandum porro ap. Diosc. divisa voce scribi μῦος ὠτίδα: quam scripturam minus probo, ac rectius una voce μῦσῳτίδα dici existimo, ut ap. Plin. etiam scribitur: nam ὠτίς pro Auricula usurpatum nondum reperi. Apud P. Ægin. habetur etiam μῦσῳτή, l. 7. Μῦσῳτὴ εἰρηται ἀλσίην. In Ἀλσίην tamen non μῦσῳτὴν vocat, sed μῦος ὤτα, cum Diosc. ["Bentl. ad Horat. Carm. 1, 9, 7." Schæf. Mss.] Apud Aët. habetur ΕΤΙΑΜ Μῦσῳτις, ubi Interpr. Auricula muris, scribens Myosotis.

["* Μυοβατραχομαχία, ad Thom. M. 25. 697. Fabric. Bibl. Gr. 1, 335. Toup. Opusc. 2, 117. Bergler. Præf. ad Il. p. 1." Schæf. Mss.] Μυογάλη, Mus araneus, Diosc. 2, 73. Dicitur ΕΤΙΑΜ Μυγαλή, ΕΤ Μυγαλέη, Diosc. 7, 9. Τοῖς ὑπὸ μυγαλῆς δηχθεῖσι, A mure araneo morsis: 8, 7. Καὶ ἡ αὐτὴ δὲ ἡ δακοῦσα μυγαλὴ ἀναπτυσσομένη καὶ ἐπιτιθεμένη, τῆς ἰδίας πληγῆς ἀντιφάρμακόν ἐστι. Nicander Θ. (816.) Τυφλὴν τε σμερνὴν τε βροτοῖς ἐπὶ λοιγὸν ἄγουσαν Μυγαλέην. Plin. quoque (H. N. 8, 58.) venenatos esse araneos mures tradit, afferens remedia, quibus morsus eorum sanentur. Dicitur autem μυγαλῇ, quoniam ἐκ μῦος καὶ γαλῆς γίνεται, ut Amyntas ap. Schol. Nicandri scribit, ap. quem circumflectitur, ap. Diosc. autem acuitur, sicut et ap. Athen. Apud Plut. autem reperitur etiam μυγάλη paroxysmicos. [Vide Schleusner. Lex. V. T. "Bast Lettre 130. Steph. Dial. 63. ad Herod. 784. ad Anton. Lib. 187. Verh." Schæf. Mss. * "Μυογαλλίδιον, Epiphan. Hær. 55." Routh. Mss.] Μυοδόχος, Mures recipiens. || At μυόδοχος, Suidæ οὐδενὸς ἄξιον, citanti e Menandro, ὁ μυόδοχος γέρων. In qua signif. ab Hes. scribitur μύχοδος. "Scriptum reperitur et "Μυοδόκος, pro eod., Ionice." [Nicander Θ. 795.] Μυοδρέπανον, εἶδος λίθου εὐτελοῦς, Hes. Μυόθης, ὄφης, Serpens qui mures venatur. Vide Μύαγρος. Μυοθήρας, Murium venator, Eust. Ὀροφίας, ὁ ἐν ταῖς οἰκίαις μυοθήρας ὄφης. Utitur hoc eod. μυοθήρας Aristot. H. A. 9. [* Μυοθηρέω, Strabo 3. p. 251. * Μυοκέφαλον, Vitium oculorum, Alex. Trall. 2. p. 132. 138. 142. 151. 157. Cf. Μυοκέφαλον.] Μυοκόπος, Muris stercus, Muscerda: μύχοδον. VV. LL. Μυοκτόνος, ὁ, ἡ, Mures occidens. Μυοκτόνον dicitur Aconitum. Plin. 27, 3. de aconito, quod Cammoron et Thelyphonon nominari annotarat, Nec defuere qui μυοκτόνον appellare mallent, quoniam procul et e longinquo odore mures necat. Nicand.

A quoque (A. 36.) μυοκτόνον vocari scribit ob eand. rationem, et πορδαλιαγγές. Ab eod. Nicandro Polion quoque dicitur μυοκτόνον, idque ἰδίως, quia, ut Schol. annotat, nemo alius præter eum ita appellavit, nec mures etiam necat, 'A. (305.) Ἀται δὲ πολλοῖο μυοκτόνον ἄρσεως [ἀργεος] ἄνθην. ["Batrach. 161. * Μυολοιγός, Koen. ad Greg. Cor. 7. * Μυομαχία, Fabric. Bibl. Gr. 1, 335." Schæf. Mss. Plut. Ages. 15. * "Μυόπερον, Diosc. Notha 446." Boiss. Mss. * Μυόρωτος, Diosc. 1, 68.] Μυοφόνος, i. q. præcedens. Et μυοφόνον dicitur itidem Aconitum: ut ex Hes. discimus, ap. quem perperam scribitur μύφωνον et ἀκόντιον. Scribitur tamen μύφωνον et ap. Theophr. H. Pl. 6, 2. Τὰ δ' ὅλον ἐκνευρόκαυλα [al. * ἐνν.] τυγχάνει, καθάπερ μάραθρον, μύφωνον. Unde Plin. 21, 9. Inter hæc nervosi cauliculi quibusdam, ut marathro, hippomarathro, myophono. Gaza ibi Muricidam interpr. [* "Μυοφορβος, Ilgen. ad Hymn. 632." Schæf. Mss. * Μυοχάνη, Galen. Exeg.] Μύχοδον, Muscerda, Stercus muris, e μῦς et κέχοδα præf. med. verbi χέζω. Utitur hoc vocabulo Hippocr. π. Γυναικ. 1. Et Diosc. 2, 98. ubi περὶ ἀποπάτου agit, Προστίθεμενα δὲ παιδίους τὰ μ. κοιλίαν πρὸς ἐκκρίσιν ἐρεθίζει. Plin. Fimum murinum appellat, 29, 6. Præterea, ut Varro noster tradit, murinum fimum, quod item Muscerdas appellat. Apud Theophr. autem H. Pl. 5, 5. Ἐντίκει γὰρ καὶ τοῖς δένδροις ὁ κεράστης καλούμενος, ὅταν τιτράνη καὶ κοιλάνη περιστραφεῖς, ὥσπερ οἱ μ., sunt qui corrigan μυόδοκοι. ["Mær. 264. et n." Schæf. Mss.] AT Μύχοδος, ὁ μηδενὸς ἄξιος, Hes. pro quo habetur ap. Suid. μύδοχος. Sed rectius videtur ap. Hes. scribi, ut μύχοδος sit Qui rejicitur instar fimi murini. [Phot. Μύχοδον· οὐδενὸς ἄξιον. Μένανδρος Ῥαπισσομένη· ὁ μύχοδος γέρων Λαλθῆναι σφόδρ' οἰόμενος.] Μύαγρος, ὁ, ἡ, Qui mures venatur s. captat, i. q. μυοθήρας, Serpentum species, Nicand. Θ. (490.) Ὀδὸς ἐλοπας, λίσβυάς τε, πολυστεφῆας τε μνάγρους Φράζονται. Suid. μνάγρους δὲ, inquit, τοὺς μύοθρας, οἱ καλοῦνται καὶ ὀροφίας: ubi bis scribitur μνόθρας quasi a μνόθηρ. || Est et Herbæ nomen. Diosc. 4, 117. Μνάγρος, οἱ δὲ μελάμπυρον, πόα φρυγανώδης, δίπηχυς. Unde Plin. 27, 12. Myagrus herba ferulacea est, tripedanea. AT Μνάγρα, quæ Muscipula Varroni. Decipulum Apuleius vocat, sed hoc vocab. latius patet: illud autem significat peculiariter Instrumentum quo mures capiuntur. ["Brunck. Aristoph. 1, 268." Schæf. Mss. Anal. 2, 281. * Μνάγρον, Gl. Muscipulum.]

Μύουρος, In acutum desinens, Cujus extremitas in acutum desinit, estque angusta, aut velut compressa et coarctata: μύουρον σχῆμα, Strabo. Et μ. στόμα ap. Aristot. de Part. Anim. 3. Os in acutum compressum, in arcum se colligans, Gaza. || M. σίχος, vide post Μύουρος σφυγμός. || M. σφυγμός, qui ΕΤ Μουριζών, a v. Μουριζέω, Decurtatus, Mutilus, Decrescens pulsus: est pulsus systematicus decrescens. Esse quidem systematicum palam est: si quidem in pluribus pulsationibus magnitudine imparibus inæqualis est. Decrescit autem quod in eo secundus primo, tertius secundo, quartus tertio, quintus quarto minor evadat, et sic deinceps plurimi. Sic dictus est a figuris quæ in acutum desinunt, Gal.: vel quod similitudinem referat caudæ muris, vel παρὰ τὸ μειοῦσθαι δίκην οὐράς: unde ΕΤΙΑΜ Μείουρος per diphthongum a quibusdam scribitur. Est autem pulsus μνύουρον, Decrescentis, duplex differentia. Nam vel non cessat decrescere atque minui donec omnino aboleatur et desinat prorsus moveri, qui ἐκλείπων μνύουρος appellatur, vel cessat decrescere et minui: qui etiam duas habet differentias. Alius enim, in qua desiit parvitate, hanc perpetuo servat, alius vero rursus augecit: quem μνύουρον παλινδρομοῦντα vocant: et redit ad aliquam magnitudinem, eamque vel priori parem, vel majorem, vel etiam minorem. Ac nonnulli quidem qua ante proportionem sunt immixti, ead. rursus augentur, alii vero majoribus vel minoribus accessionibus utuntur. Pulsus omnis μνύουρος provenit ab imbecillitate facultatis pulsificæ, quæ tanta est ut ei oneri sint admoti arteriæ digit.

Verum ea imbecillitas in eo qui *μύουρος* ἐκλείπων dicitur, maxima est; neque enim se recipit et recolligit postea in eo qui in qua desit parvitate hanc servat: minor vero ubi magnitudinem recuperat. Ceterum aliæ etiam a prædictis pulsus differentię *μύουροι* a Medicis appellantur. Una est, cum in unica pulsatione et diversis arterię partibus talis inæqualitas apparet, ut parte superiori arterię magnus, inferiori vero, juxta ægri pollicem, parvus pulsus sentiat: et hic *μύουρος* in uno pulsu dicitur. Altera vero est cum in uno pulsu diversis arterię partibus inæqualitas sentitur, pulsu circa duos medici digitos medios magno, circa extremos vero minore apparente: hic ab Archigene *μύουρος* ἐπινενευκῶς s. *πενενευκῶς* dictus est, quo nomine voluit indicare eam quæ in diastole est, brevitatem cum utriusque extremi quadam convenientia. Neque enim omnino intercluditur, sed veluti reflexis utrimque partibus in breve contrahitur magnitudine: estque *μύουρος* secundum utrumque extremum. Hæc Gorr., ap. quem scribitur non *μύουρος*, sed *μυοῦρος*: verum quia *μύουρος* scriptura sit et usitatio et rectior, minime dubium esse potest. || M. *στίχος*, Mutilus versus s. curtus, Versus postremo pede claudicans, utpote cui deest unum tempus ut plena sit quantitas. UNDE *Μυουρία*, Vitium hoc claudicationis versus, Eust. 900. Sed affertur ab eo et scriptura *ΗΕC*, *Μειουρία*: quæ sane mihi multo magis probatur: sicut et *μείουρος* magis quam *μύουρος*: ut sc. *μείουρος* vocetur quasi Cui imminuta et decurtata sit cauda. Extat vero cum ap. alios, tum ap. Athen. hæc scriptura, (632.) ubi *μειούρους* esse dicit *τοὺς ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς τὴν χολότητα ἔχοντας*: qualis est hic, *Τρώες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰδὸν ὄφιν*. Sic autem pro *σφυγμὸς μύουρος*, [Galen. de Diff. Puls. 1, 11.] scribitur ETIAM *Μείουρος*, ut dictum fuit supra. Aristot. autem vocavit et periodos *μειούρους*, Rhet. 3, (9.) quæ in extremo sunt velut mutilæ et imminutæ. Quinetiam ἐν τῷ *μειούρῳ* τῆς οὐρᾶς dixit Apsyrus in Geop., quod exp., In mutilata parte caudæ. ["*Μύουρος*, Tyrwh. ad Aristot. 216. *Μείουρος*, ibid. Valck. ad Il. 22. p. 54. ad Il. M. 208. Heyn. Hom. 4, 96. 6, 312. Paus. 3, 198." Schæf. Mss. "Synes. 287." Wakef. Mss.] *Μυουρίζειν*, In acutum desinere, In extremitate compressum esse in angustum etc., ut dictum est in *Μύουρος*. Itemque *μυουρίζων σφυγμὸς*, qui et *μύουρος*, vide supra. Usus est hoc verbo Dionys. P. (405.) p. 66. Ed. patris mei, *Εἰδομένη πλατάνοιο μυουρίζοντι πετῆλῳ*, ubi Eust. exp. *κατὰ τὸν ἄκρον μύος οὐραν στενουμένῳ καὶ λεπτυνομένῳ κατὰ τὸν ἄκρον μύσχοι*. [*Μυουρίζομένων εἰς ὀξείαν κορυφὴν*, Nicomach. Arithm. 2. p. 124. *Μεμυουρισμένος*, Heliod. ap. Schn. Eclog. Phys. 467. * "*Μύουρον*, Sampsychum, Diosc. Notha p. 454." Boiss. Mss. * "*Μύουρος*, ἡ, Herba, Alex. Trall. 10. p. 573. 648." Schn. Lex. Suppl.]

"*Μυσκέλεθρα*, Stercora muris, Muscerdæ: quæ et *μυόχοδα*. Apud Hes. et J. Poll. (5, 31.) *μυσκέλεδρα*." [* "*Μυσκέλενδρον*, Mær. 264. et n." Schæf. Mss. Apud Phot. *Μυσκέλενδρον* τὸ τοῦ μύος ἀποπάτημα *μυόχοδον*.] "*Μύσπαλα*, Hesychio *μνάγρα*, "*παγίς*, Muscipula. *Μυσπολεῖ*, Eid. *ὡς μὺς περιπολεῖ*, μύος τρόπον ἀναστρέφεται, ex Aristoph. Σφ. (140.) *Καὶ μυσπολεῖ τις ὅστις καταδεδικώς*, Et alius quis ibi veluti mus oberrat ac scrutatur, quisquis tandem sit qui subintravit. *Μύσφορον*, Eid. *παγίς*, "*Μυσципула*: παρὰ τὸ τοῖς μυσὶ φόρον ἐπιφέρειν, "*Quod exitium afferat muribus*."

"*Ἀμνος*, Musculis carens, In quo musculi non sunt, vel In quo sunt quidem, sed prorsus non apparent: ut Galen. ap. Hippocr. *ἄσαρκον καὶ ἄμνον* "*exponens, dicit ἄμνον esse ἐν ᾧ παντάπασιν ἀφανεῖς εἰσὶν αἱ περιγραφαὶ τῶν μυῶν*."

Μυῶδης, Ad murem pertinens. Plut. *μυῶδες* appellavit Quod mures decet, sicut *μυρμηκῶδες*, Quod decet formicas, 815. meæ Ed. (7, 797.) *Τὸ δ' ἐμφύναί καὶ δακεῖν, μυρμηκῶδες καὶ μυῶδες*. || *Μυῶδης* ap. Gal. a *μύς*, significante Musculum, est Musculosus. Quod exp. etiam *Torosus*, *Lacertosus*. Item *μ. πλάτυσμα*, Musculosa extensio, s. Musculus latus. Est substantia tenuis et membranosa, faciem prope

A totam et totum collum tegens atque movens. Huic originem dat membrana quædam nervosa toti nostræ cuti subnata, hic ut in fronte et capitis parte aliqua carnosior effecta. Prodit autem ab aurium radice, occipite, spinis omuibz cervicis, spina omoplata, acromio, clavi, et sterno: totusque tenuissimus in faciei partes prope omnes fibris a tam diversa origine variis inseritur, easque ob id iu omnem prope partem movet. Nullus ab hoc musculo detinetur articulus, quoniam nec in articulum etiam inseritur, verum buccas et cutim, quibus coalescit, solas movet: hic in iis, qui spasma corripiendi sunt, primus omnium intenditur, et qui *κυνικοί*, Canini, vocantur spasmi, hujus præcipue musculi affectio sunt. Gorr. [Plut. 8, 923. Arrian. Ven. 6, 2. "*Timæi Lex.* 169." Schæf. Mss.]

* *Μύειος*, Gl. Soricinus. * "*Μύινος*, Murinus, Etym. M. 790, 4. De colore, Cyrilli Lex., Hes. v. *Φαίλον*." Wakef. Mss.]

* *Μυῖδιον*, Musculus, M. Anton. 7, 3. p. 207.]

* *Μύσκος*, Musculus, Parvus mus, dimin. a *μύς*, B "VV. LL." [forsan leg. *μύσκος*.]

Μυῶν, est itidem a *μύς* significante Musculum: habetque formam *περιεκτικόν*, ut ita vocetur Pars quæ præcipue habet musculos. Exp. et *νευρώδης τόπος*. Item Pulpa brachiorum et coxarum, necnon Sura. In hoc certe loco, Il. Π. (315.) "*Εφθ' ὀρεξάμενος πυρμὸν σκέλος, ἐνθα πάχιστος Μυῶν ἀνθρώπου πέλεται*, ab Eust. exp. *γαστροκνημία*: ap. quem vide plura, p. 1061. "*Μυῖων*, Hesychio *ὁ μύς τῆς χειρὸς*, s. *τοῦ βραχίονος*: qui rectius *μυῶν*, sine diphth." ["*Μυῶν*, *μυῖων*, Heyn. Hom. 7, 192. 194. Christod. Ecphr. 236." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 1520. Theocr. 25, 149.]

Μύωπα, ap. Hippocr., si qua vulgatis Lexx. fides, et *ἐξουρα*, Conniventia, In arcum desinentia, τὰ εἰς στενὸν συνηγμένα, εἰς στενὸν τελευτῶντα: quæ *ἐπακρα* etiam vocat. Hoc, inquam, signif. *μύωπα* ap. Hippocr., si qua fides vulg. Lexicis, quæ hoc annotatum habent in *Μύωψ*, et quidem non nominato hujus expositionis Auctore. Sed ut in aliis infinitis Il., ita hic quoque illis fides deroganda est, utpote aperte mentibus, et errorem, qui parvus ac levis est ap. Gal., augentibus: nam cum ap. eum ubi *ἐξουρα* exp., legatur *μύωπα*, sed manifestum sit reponi debere *μύουρα*, ita enim scribit, "*Εξουρα, εἰς στενὸν συνηγμένα, ἃ δὲ καὶ μύωπα ὀνομάζουσιν*, aliquis e vulg. Lexicorum consarciuatoribus errorem augens, et vestigia veræ lectionis non malitia ille quidem, sed inscitia occultans, pro *μύωπα* reposuit *μύωπα*, et quo jure qua injuria in locum illum intrusit, in quo vocabuli *μύωψ* signif. exponuntur, ac ceteris velut insigne aliquod corollarium, hanc falsissimam adjecit. Quod autem hic factum esse vides, idem et in aliis propemodum infinitis Il. factum esse scito, licet vix in decimo quoque a me hac de re admonearis, utpote cui aliis potius tempus impendendum sit. Sed de his quamvis rarius commonefactus, mirari non debebis, si pleræque voces in hoc opere non extent, quæ in Lexx. illa ante hoc edita intrusæ et tanquam obtorto collo pertractæ fuerunt.

D "*Μυωνίαν* ab Epicrate dictam fuisse Mulierem li-
bidinis portentosa, de notissima muris salacitate, "*qui μύς dicitur, refert ex Æliani Var. Hist. (12, 10.) Cæl. Rhodig. 14, 8.*" ["*Toup. Opusc. 1, 126. 271.*" Schæf. Mss.]

"*Μυωτὸς χιτῶν*, Murina tunica, J. Poll. 7, c. 13. de Vestium generibus, scribit *τὸν μυωτὸν* fuisse Armeniis peculiarem *χιτῶνα*, eumque vel *ἐκ μυῶν τῶν παρ' αὐτοῖς συνυφασμένον*, vel *μύας ἔχοντα ἐμπεποι- κιλμένους*, l. e., vel Contextum e murium qui ap. ipsos reperiuntur pellibus, vel murium effigiebus variegatum. At *μυωταὶ σάρκες*, Musculosæ carnes, ap. Athen. 9. (p. 399. e Clearcho,) quomodo et "*Alex. Aphrod. Probl. 1. 2. τὸν θώρακα* dicit esse *μυωτὸν*, Musculosum, Musculis constantem: nam "*μύες* vocantur etiam Musculi."

"*Μυωξός*, ὁ, Epiphanio auctore in Ancorato, "*Animal est sexto quoque mense moriens et reviviscens*. Idem in Originem, Hær. 64. Physici, inquit, ajunt *τὸν μυωξόν* in latibulo se continere, et

“multam uno partu edere prolem, usque ad quinque
 “fœtus et amplius. Si in latibulum inciderit vipera,
 “nec omnes devorare queat, comedere unum aut
 “alterum donec satiatur: reliquis effodere oculos,
 “cibumque eis præbere, et ita eos cæcos alere donec
 “unumquemque eorum devorare velit. Si forte ac-
 “cidat ut aliquis in hos incidat imprudens, eosque
 “in cibum capiat, exitio eos ipsis esse, utpote viperæ
 “veneno enutritos. Meminit hujus animalis Galenus
 “quoque de Aliment. Facult. I. 3. scribens, Τῶν ἀρου-
 “ραίων μυῶν καὶ τῶν καλουμένων ἐλείων ἐν μέσῳ εἶναι
 “τὸν μυῶζον καλούμενον, h. e. τὸν μυῶζον esse mediæ
 “naturæ inter mures arvenses et mures palustres.
 “Sunt qui existiment esse Alpinum murem Plinii,
 “10, 65: quique vulgo in Alpibus appellatur Mar-
 “mota.” [Opp. K. 2, 574. 585. Gl. Glis: * Μύοζος,
 “ὁ εἰς τὰ δένδρα μύς. Glis, Bufo: Μύοζος, ὁ ὑπὸ τὴν
 “γῆν τυφλός. Talpa.]

“MYTIS, ἰδος, ἥ, dicitur ὁ μυκτῆρ, Nasus, pecu-
 “liariter ἐπὶ θαλασσίων τινῶν, auctore Eust. quemad-
 “modum et Aristot. cum dixisset sepiam ἐν τῇ μύτιδι
 “habere τὸν θορόν, semen genitale: hanc μύτιν paulo
 “post μυκτῆρα appellat: addens etiam, τὴν ῥίνα non
 “absurde vocari posse μύτιον. Idem H. A. 4, 1. scribit
 “nullum τῶν μαλακίων habere σπλάγχχον, sed quam
 “vocant μύτιν, καὶ ἐπὶ ταύτῃ θόλον. Et mox, Τὴν
 “μύτιν κείσθαι ὑπὸ τὸ στόμα, καὶ διὰ ταύτης τείνειν
 “τὸν στόμαχον. ἥ δ' εἰς τὸ ἐντερον ἀνατείνει, κάτωθεν
 “εἶναι τὸν θόλον: ac κατὰ τοῦτον ὑμένα ἀφίεσθαι τὸν τε
 “θόλον καὶ τὸ περίττωμα. Galen. in Lex. Hippocr.
 “annotat μύτιν vocari τὸ ἐν τῇ σπητίᾳ στόματι μέλαν,
 “Atramentum quod in ore sepiae est: verum et
 “piscem quendam hoc vocabulo ab Hippocr. deno-
 “tari. Apud Hesych. reperio Μυττῖς, gemino τ, et
 “oxytonως, quod itidem esse dicit τὸ μέλαν τῆς ση-
 “πίας ὅπερ ἐν τῷ στόματι ἔχουσα ἐκκρίνει, Atramen-
 “tum sepiae quod in ore habet et excernit in metu:
 “id etiam θόλος nominatur.” [“Lennep. ad Phal.
 58.” Schæf. Mss.]

“ΜΩΚΟΣ, Hesych. et Suidæ μωρός, χλευαστής,
 “σκώπτης, Fatuus, Irrisor, Derisor. In Lex. meo
 “vet. et ap. Etym. scriptum oxytonως, Μωκός, iti-
 “demque expositum.” [“Commode vir doctus ad
 Hesych. e Cyrilli et Philoxeni Glossis annotavit, vo-
 cab. istud non modo de Persona, sed et de Re dici;
 monuitque, priori notione Μωκός acute scribendum
 videri, posteriori vero Μῶκος, peracute. Occurrit
 autem v. μῶκος altera hac notione, Sannam, Jocum,
 Risum sonans, ap. Athen. 187. in illo versu ad imi-
 tationem Homerici II. H. 324. composito, Τοῖς δ' ὁ
 κόλαξ πάμπρωτος ὑφαίνειν ἥρχετο μῶκον.” Schw. Mss.
 “Schol. Epict. Enchir. 22.” Boiss. Mss. “Bergler.
 ad Alciph. 136. Locella ad Marbod. 161.” Schæf.
 Mss. Aristot. H. A. 1, 9. Antig. Caryst. c. 125.]
 “Μωκάω, Irrideo, Deludo: cujus partic. fem. μωκῶ-
 “σαν ap. Suid. extat, afferentem et pass. μωκωμένης
 “pro χλευαζομένης. Sed crebrior passivæ quam
 “activæ vocis usus. Alciph. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον κι-
 “χλίζουσα μετ' ἐκείνης καὶ μωκωμένη, τὴν δυσμένειαν
 “ἐνεδείκνυτο.” [“Valck. Anim. ad Ammon. 231.
 Bergler. I. c. et 335. Locella I. c. ad Charit. 431.
 Salmas. Scr. H. A. 283.” Schæf. Mss. * Μώκημα,
 Irrisio, Delusio, Schleusner. Lex. V. T. * Ἀναμω-
 κάομαι, Schol. Aristoph. B. 1358. * Ἀπομωκάομαι,
 Hesych. 125. Phav. 106.] “Διαμωκάομαι, Illudo,
 “Irrideo, s. Deludo, Derideo,” [Jambl. V. P. 460.

A “Aristæn. 1, 27. cf. Bast. Spec. p. 44.” Boiss. Mss.]
 “Διαμώκησις, Irrisio, Illusio, Athen. (220.) Περιέχει
 “τὴν Προδίκον καὶ Ἀναξαγόρον τῶν σοφιστῶν διαμ.”
 [* Ἐπιμωκάομαι, Schol. Soph. Œd. T. 990.] “Κατα-
 “μωκάομαι, Derideo, Deludo. Arrian. Καταμωκησό-
 “μενός σου, Qui te deridebit. Sic Syr. 13, (7.) Κατα-
 “μωκήσεται σου, Deridebit te. Apud Hesych. reperio
 “et act. καταμωκῶ, expositum itidem καταγελά.”
 [Helioid. 7. p. 350. Schol. Apoll. Rh. 3, 790. J. Poll.
 8, 77.] “Καταμώκησις, Irrisio, Illusio, Derisio. A-
 “then. (55.) Λυκόφρων ἐν Σατυρικῷ δράματι ὁ ἐπὶ κα-
 “ταμωκήσει ἔγραψεν.” “ITEM Μωκίζω pro ἐμπαίζω,
 “Illudo, affert Suidas.” [“Vita S. Nili Jun. p. 2. Ed.
 Rom. 1664. * Διαμωκίζω, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph.
 de Imagg. 117.” Boiss. Mss. * Μωκεύω, Schæf. ad
 Schol. Apoll. Rh. 3, 491. p. 247. Zonaræ Lex. 2,
 1383. * Καταμωκεύω, Schæf. I. c. * Μωκία, ἡ, Deri-
 sio, Ælian. V. H. 3, 19. “Bergler. ad Alciph. 136.
 Locella ad Marbod. 161.” Schæf. Mss.]

B “ΜΩΛΥ, Moly: Herba de qua Diosc. 3, 54. Plin.
 “25, 4. Laudatissima herbarum est Homero, quam
 “vocari a diis putat Moly, et inventionem ejus Mer-
 “curio assignat, contraque summa veneficia demon-
 “strat. Nasci eam hodie circa Pheneum et in Cyl-
 “lene Arcadiæ tradunt, specie illa Homerica, radice
 “rotunda nigraque, magnitudine cæpæ, folio scillæ:
 “effodi autem difficulter. Græci auctores florem
 “ejus luteum pinxere, cum Hom. candidum scripse-
 “rit. Locus Homeri est Od. K. (305.) ubi Ulysses
 “dicit sibi contra Circes veneficia a Mercurio datum
 “pharmacum e terra effossum, declarata simul ejus
 “natura, subjungens, Πίξῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι
 “δὲ εἵκελον ἄνθος. Μῶλυν δὲ μιν καλέουσι θεοὶ χαλε-
 “πὸν δὲ τ' ὀρύσσειν Ἀνδράσι γε θνητοῖσι.” [“Boiss.
 Philostr. 333.” Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 9,
 15, 6.]

C “Μῶλυνζα, e Psello Medico affertur pro Caput
 “allii. Galen. in Lex. Hippocr. esse dicit σκόροδον
 “ἀπλὴν τὴν κεφαλὴν ἔχον καὶ μὴ διαλυομένην eis
 “ἀγλίσθας, Allium quod simplex caput habet nec in
 “nucleos dividitur. Quosdam eo nomine accipere
 “τὸ μῶλυν.” [“Koen. ad Greg. Cor. 112. Valck.
 Callim. 289.” Schæf. Mss.]

D “ΜΩΛΩΨ, ωπος, ὁ, Vibex, Verberum in cute ve-
 “stigium, Cutis e verberum incussione sugillata: ὁ
 “ἐκ τῆς πληγῆς αἱματώδης τόπος. Plut. S. N. V. Οὐ-
 “λαὶ καὶ μῶλωπες ἐπὶ τῶν παθῶν ἐκάστου τοῖς μὲν
 “μᾶλλον ἐμμένουσι, τοῖς δὲ ἥσσον. Apud Eund. in
 “Symp. 2. quidam e verberone insolentiore querit
 “πῶς ἐκ τῶν λευκῶν καὶ μὴ λευκῶν ἱμάντων φοινικοὶ
 “γίνονται μῶλωπες. Idem de Aud. (p. 169.) Ἐν
 “σκληρᾷ σαρκὶ καὶ τυλῶδει μῶλωπα μὴ λαμβάνοντος.
 “Apud Athen. 13. Μαστιγίας μῶλωπας ὑψηλοὺς
 “ἔχων. Apud Aristot. vero in Probl. Μῶλωπας
 “κωλύει τὰ δέρματα προστιθέμενα: sed recens præ-
 “cipue excoriorum pecorum pelles calidas corpori
 “verberato admotas vibices prohibere ajunt.” [“Ja-
 cobs. Anth. 6, 70. 8, 106.” Schæf. Mss. Schn.
 Lex. Schleusn. Lex. V. T. * Παλαιομῶλωψ, Gl. Ve-
 terator. * Μωλωπικός, Vibicosus, Galen. * Μωλωπίζω,
 unde μεμωλωπισμένος, Plenus vibicibus, Plut. 6, 480.
 “Theod. Prodr. Rhod. 110. Herodian. Epimer. 88.
 * Μωλωπισμός, Const. Manass. Chron. p. 28(=53.)
 * Καταμωλωπίζω, 110. 132. * Καταμωλώπισις, 103
 (=186.) Boiss. Mss. * Μωλωπέω, Aqu. Cant.
 5, 8.]

N.

“N, Nota decimætertiae literæ ap. Græcos, quam vocant νύ: ea ἀντιστοιχεῖ in Dorica dialecto τῷ λ, veluti cum ἦνθον dicunt pro ἡλθον, et φίντατος pro φίλτατος. In compositione transit interdum in λ, interdum in γ, interdum in μ: ut cum dicitur παλῖλλογος, παλιγκάπηλος, παλίμπρατος. In fine assumitur interdum κατ’ ἐφελκυσμὸν, sequente vocali aliqua aut diphthongo: ut λέγουσιν pro λέγουσι, ὑπερθεν pro ὑπερθε, et sic in similibus. Est etiam Numeralis nota, denotans nimirum quinquaginta, hoc modo, ν: præfixum autem acuti accentus apice signif. Quinquaginta millia, hoc modo, ν.” [“N finale lineola plerumque expressum, Jacobs. Anth. 7, 19. Porson. Hec. p. 24. Ed. 2. N et ΔΙ conf., ad Dionys. H. 3, 1340. N et P, Porson. Med. p. 70. N et Υ, Wakef. Herc. F. 1104. Brunck. Aristoph. 1, 33.” Schæf. Mss. De forma τοῦ ν, Eratosthenes ap. Strab. 17. p. 1133.]

ΝΑΙΩ, Habito, Incolo. Est autem Poëtis duntaxat usitatum νάω, pro quo dicit οἰκῶ soluta oratio. Et quemadmodum Lat. Habito non unum constructionis habet genus, sic et νάω ap. Græcos. Dicunt enim νάω πόλιν, κατὰ πόλιν, ἐν πόλει, s. πόλει: quarum constructionum exempla ex Hom. et Hesiodo proferam. Il. B. (615.) Οἱ δ’ ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἥλιδα διὰν ἔναιον: (511.) Οἱ δ’ Ἀσπληδόνα νάον, ἰδ’ Ὀρχομενὸν Μινύειον. Item cum accus. δώματα, οἰκία. Hesiod. Ἔργ. (1, 8.) Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα νάει. Od. Δ. (811.) ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα νάεις: ubi tamen supervacaneus videtur vel potius est accus. ut docebo paulo post, cum agam de constr. hujus verbi cum adverbio. At cum accus. οἰκία, ut Il. (Od. Υ. 811.) Σάμη δ’ ἐνὶ οἰκία νάων, ubi itidem otiosus videri possit accus.: cum οἰκία νάων ἐνὶ Σάμη nihil aliud sit quam νάων ἐνὶ Σάμη, s. νάων Σάμην. Apud Eund. cum præp. κατὰ, Il. B. (130.) οἱ νάουσι κατὰ πτόλιν. Exemplum autem constructionis cum præp. ἐν habente suum dat., Hesiod. Ἔργ. (1, 168.) Καὶ τοὶ μὲν νάουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες Ἐν μακάρων νήσοισι. At cum dat. absque præp. Il. B. (412.) et alibi, αἰθέρι νάων. Interdum etiam, et quidem sæpe, cum adverbio, ut ἐγγύθι νάειν, Hesiod. (Ἔργ. 1, 286.) cui opp. ἀπόπροθι νάειν, (Od. Δ. 811.) Sed additur et gen. adverbio ἐγγύθι ap. Hesiod. Ἔργ. (1, 341.) Τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν ὅστις σέθεν ἐγγύθι νάει. Item, Τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν ἥτις σέθεν ἐγγύθι νάει. Apud Hom. autem cum ἀπόπροθι sine adjectione genitivi, sed cum accus. δώματα: quem tamen supervacaneum esse dicere possumus, cum nihil ad signif. addat: Od. E. (80.) οὐδ’ εἴ τις ἀπόπροθι δώματα νάει: Δ. (811.) ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα νάεις. Ab Eod. dicitur πολὺ pro ἀπόπροθι, sed cum præp. ἀπὸ habente suum gen.: O. (96.) ἐπεὶ οὐ πολὺ νάειν ἀπ’ αὐτοῦ. Ceterum sciendum est particip. νάων apte reddi nomine Incola: ut αἰθέρι νάων, ap. Hom. Cæli incola, ubi et composito vocabulo uti potes, eoque poetico, sc. Cælicola. || Νάειν passiva etiam in signif. pro νάεσθαι, Habitari, vide in proxime sequente tmematismo, cum pass. voce Νάομαι. Sic autem et ναιετάειν pro ναιετάεσθαι usurpari, suo docebo loco. || Νάομαι pass. voce et signif. Habitor, Incoler: Il. Γ. (400.) Ἡ πῇ με προτέρω πολλῶν εὐ ναιομένων Ἀχέϊς: ubi εὐ ναιομένοι πόλεις dicuntur Urbes quæ bene habitantur, i. e. quæ magnam incolarum frequentiam habent. Aut, ut alii volunt, Quæ bene habitantur, i. e. commode, propter opulentiam. Unde et quidam interpr. Opulentæ s. Locupletēs. Sic etiam εὐ ναιομένον πολίεθρον, Il. A. (164.) ubi ET

Εὐναιομένον scribitur conjunctim; sed hæc scriptura minime mihi probatur. Eust. in Od. Δ. (96.) καὶ ἀπώλεσα οἶκον Εὐ μάλα ναιετάοντα, annotat ναιετάοντα poni de more pro οἰκούμενον: usitatius autem esse εὐ ναιομένην πόλιν, idque laudem habere civitatis εὐνομουμένης καὶ εὐδαίμονος: sicut ἐνκτίμενον πολίεθρον laudem habet πόλεως εὐτειχίστου. Atque in hac pass. signif. utitur idem Poëta aliquoties verbis activæ vocis νάειν et ναιετάειν: Il. B. (626.) Νήσων αἱ νάουσι πέρην ἁλός. Vide Ναιετάω. At vero ap. Nicandr. accus. ναιομένην exp. a Schol. πατουμένην, et ὀδευομένην, necnon ἡροτριωμένην, in Ἀ. (514.) Ἡὲ σὺ γυρώσαιο καθαλμέα βώλακα γαίης Ναιομένην. [“Brunck. Apoll. Rh. p. 21. 50. Clark. ad Il. B. 648. Valck. Hipp. p. 244. Cum dat. et acc., Heyn. Hom. 8, 259. Unde? Heyn. Hom. 5, 560. Νάειν, Situm esse, ad Herod. 185. Brunck. Aj. 597. Urbis νάει, Brunck. Apoll. Rh. 237. Heyn. Hom. 4, 344. Νάω δώματα, Ruhnk. Ep. Cr. 193. Ilgen. ad Hymn. 357. Νήσαντο, νηήσαντο, ναιήσαντο, Habitarunt, Ruhnk. Ep. Cr. 262. Νάε, Heyn. Hom. 6, 402. Εὐναιομένος, 4, 62. 180. 219. 536. 5, 493. 559. 6, 513. 7, 239.” Schæf. Mss. De rebus inanimis, Pind. Π. 12, 46. Aor. 1. ἐνγησάμην, Dionys. P. 349.” Wakef. Mss.]

Ναιέτης, Habitor, Incola: pro quo potius dicitur Ναέτης. [“Ad Herod. 169. Simonid. 10. Epigr. adesp. 427. Ναέτης, ἡ, Archias 5.” Schæf. Mss. Ephippus Comicus ap. Athen. 346.] Videtur, inquit Eust., verbi Ναιετάειν thema προῦποκείμενον esse non barytonum Νάω, sed Ναῶ, e quo, sicut Αἰνῶ, αἰνέσω, αἰνέτης, et αἰνετός, ita sit ναιέσω, ναιέτης, qui et aliter dicitur ναέτης, unde verbum ναιεῶ. Hoc autem nomen ναέτης occasionem nobis præbet cogitandi, posse νάω et νάω dici, e quo sc. sit illud ναέτης, sicut κλαίω et κλάω, item καίω et κάω. Quibus subjungit etiam, ideo fortasse in usum non receptum fuisse νάω pro οἰκῶ, quoniam communis fuisset illi scriptura cum νάω significante ῥέω: seu, ut vulgo recentiores Gramm. loquuntur, ne coincideret cum νάω significante ῥέω. Ejus verba sunt, Ἴσως δὲ ἀχρηστίαν ἐκύρωσε τοῦ νάω τὸ οἰκῶ, ἢ κοῖνωσις τοῦ νάω τὸ ῥέω. Sed ne his quidem contentus, addit hæc, quæ mihi parum probantur: Quinetiam dixerit aliquis originem ista habere a verbo thematico monosyllabo Ἰῶ, νήσω, quod est σωρεύω: quia etiam οἱ ναιόντες πον, sunt σεσωρευμένοι: itidemque πηγήs ἵδωρ ἄθρουν σωρευθέν, οὕτω νάει ἀπόρρυντον ἢ καὶ ἄλλως, στατὸν μὲν, ἀένναον δέ. Ex his autem multa ac varia deducta esse addit, sc. ὁ ναός, quia in eo πολλοὶ σεσωρεύονται: et ναῦς, s. νηὺς, quam σωρός ἐγκείμενος βαρύνει: item νᾶμα, et αἱ νηίδες, atque alia. Hæc quoque Eust., in quibus illi non itidem assentior, potiusque miror certa hic ab eo cum incertis misceri; nam νᾶμα esse a νάω, controversia caret: quod de reliquis itidem dici non potest. Ceterum pro ναέτης legitur ETIAM Naether, in Epigr. [“Brunck. ad Poët. Gnom. p. 296. Wakef. S. Cr. 4, 48. Huschk. Anal. 283.” Schæf. Mss.] “Ναίτειρα, “Hesychio οἰκοδέσποινα, Dominafamilias.” “Ναέρρα, “Eod. auctore, δέσποινα, Domina.” In usu sunt autem et comp. Ἐνναιέτης, s. Ἐνναέτης, Μεταναιέτης, Περιναιέτης. Extant vero et verba comp. Ἐνναίω, et Συνναίω. A quibus ut incipiam, VERB. Ἐνναίω sonat Inhabito. [Od. A. 51. Opp. Ἀ. 2, 40. “Brunck. ad Æsch. Prom. 446. Toup. Opusc. 2, 197. Valck. Anim. ad Ammon. 153. Eratosth. 2.” Schæf. Mss.] Ἐνναέτης, Inhabitor; sed eund. habent usum, quem simplicia νάω et ναέτης, i. e. Habito et Habitor, s. Incola, Apoll. Rh. 2, (517.) ἔην ἄκος ἐνναέτησι: [1, 921. 1048. 2, 1034. 1086.

Passow. de Fine et Ratione condend. Lexx. 111. "Musgr. Iph. T. 460. Huschk. Anal. 269. Wytttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. lvi." Schæf. Mss.] Et FEM. 'Ενναέτις, Habitatrix, Apoll. Rh. 1, (1126.) 'Ενναέτιν Φρυγίης. ["Ruhnk. Ep. Cr. 141." Schæf. Mss.] 'Ενναετήρ ET 'Ενναέτειρα, Habitator, et Habitatrix, Epigr. 'Ελλάδος ένναετήρες, et, 'Ηχώ έρημαίης ένναέτειρα νάπης. [Passow. de Fine et Ratione condend. Lexx. 111.] Συνναίω, Cohabito, i. e. Simul habito, Apoll. Rh. 2, (657.) Μητέρι συνναίεσκεν. Verum ab hoc non συνναίέτης aut συνναέτης, SED Σύνναιος habemus ap. Hes.; exp. enim σύνοικος, Cohabitator: pro quo dicitur potius Contubernalis. AT VERO Μεταναίέτης ET Περιναίέτης non habent itidem suum singula verbum, cujus quidem exemplum afferatur. Sonat autem Μεταναίέτης i. q. μετανάστης, de quo paulo post dicitur, quamvis VV. LL. interpr. simpliciter Incola, in Hesiod. Θ. (401.) Παίδας δ' ήματα πάντα εὐς μεταναιέτας εἶναι. Esse autem hic as breve Dorico more, ibid. annotatur. Alterum comp. Περιναίέτης sonat ad verbum, Circumhabitor, ideoque reddi potest nomine Accola. [Il. Ω. 488. Apoll. Rh. 4, 470.]

"'Αποναίω, Migro, Alio habitatum abeo." ['Αποναίωμαί, Peregrinor, Eur. Iph. T. 175. * "Καταναίω, ad Il. B. 854." Schæf. Mss. * Περιναίω, Æsch. Suppl. 1027. * "Υποναίω, Jacobs. Anth. 12, 310." Schæf. Mss.]

Ναιετάω, i. q. ναίω, Habito, Incolor: de cujus formatione lege quæ dicta fuerunt in Ναέτης. Ex Od. O. (384.) 'Ηι ένι ναιετάσκει. Il. Γ. (387.) Λακεδαιμόνι ναιετώσῃ, pro έν Λακεδαιμόνι. || Passiva etiam signif. ex Il. Z. (415.) πόλιν Κιλικῶν εὐ ναιεάουσαν, ubi scribitur etiam ναιεάωσαν, tanquam e dialecto Dorica: itidemque alibi ναιεάώσας. De hac autem signif. dixi in Ναίωμαί. ["Clark. ad Il. B. 648. Heyn. ad Hesiod. p. 154. Epigr. adesp. 118. Urbs ναιεῖ, Brunck. Apoll. Rh. 237. Heyn. Hom. 4, 344. 351. 562. 5, 267. 6, 256. Ναιεάώσῃ, 4, 532. 5, 273. Ναιεάσκει, Clark. ad Il. B. 539. Brunck. Apoll. Rh. 89. 127. * 'Ενναιεάω, ibid." Schæf. Mss. * "'Επιναιεάω, Dionys. P. 697." Wakef. Mss. * Καταναιεάω, Euseb. Præp. Evang. 5, 31. p. 226.] Παραναιεάω ET Περιναιεάω. Affertur autem παραναιεάω e Dionys. P. pro Circum habito: aliis tamen exemplis scriptum habentibus περιναιεάω, quæ sequi malim. Nam h. v. περιναιεάω, significat itidem Circumhabito, In circuitu habito, Accolo. Utiturque eo non semel Hom. Partic. περιναιεάοντες, Accolæ. Et pass. signif. Od. Δ. (177.) Οἱ περιναιεάουσιν, ανάσσονται δ' έμοι αὐτῶ, Quæ circumhabitabantur, Quæ circumquaque habitantur. Affertur autem et verb. pass. Περιναιεάεσθαι, ex Eod. ["Παραναιεάω, Περιναιεάω, Wakef. Trach. 635." Schæf. Mss.]

Illud autem THEMA Νάω, cujus ante facta fuit mentio, licet inusitatum, quædam tamen tempora usitata habet: sed pro Habitare, in pass. voce potius, aut media. Invenitur enim AOR. Νάσθην, ITEM Νάσσάμην, abjecto incremento pro νάσθην et ένασσάμην, Habitavi. Il. Ε. (119.) 'Αλλ' ό μὲν αὐτόθι μέινε, πατήρ δ' έμός 'Αργεῖ νάσθη, Πλαγχθεῖς. Hesiod. (Erg. 2, 257.) Νάσσατο δ' άγχ' 'Ελικῶνος. Sed et infin. νάσσεσθαι ap. Apoll. Rh. 2, (747.) νάσσεσθαι έμελλον: [4, 275. μυρία δ' άστη Νάσσατο, i. e. κατόικσε.] At vero activus AOR. Νάσσα, itidem pro ένασσα, signif. potius Habitare feci, Sedes habitandas dedi. Od. Δ. (174.) Καί κεν οἱ 'Αργεῖ νάσσα πόλιν και δώματ' έδωκα, [έρευξα,] ubi Eust. exp. κατόικισα. Item νάσσατο in VV. LL. pro Transtulit in alias sedes. Eust. certe νάσασθαι quoque dici επί μετοικίας tradit, ut videbis et in 'Απενασσάμην. ["Heyn. Hom. 6, 544. 8, 151. Jacobs. Anth. 6, 193. 8, 361. Brunck. Apoll. Rh. p. 50. 57, 147. Aristoph. 1, 155. Soph. 3, 521. Ilgen. ad Hymn. 304. Νάσσατο, active, ad Diod. S. 1, 316. neutr., 317. Νάσσασθ', ad Herod. 476. 'Ενάσθη, Brunck. Soph. 3, 418. Νένασαι, Marcellus 8." Schæf. Mss. Dionys. P. 264. άστυ νενασμένον, 381. νένασαι άστυ, 1032. νενασμένοι έν ειαμενήσι.] "Νάσσης, Hesychio οἰκητής, Habitator,

"et Nom. propr." ["Etym. M. v. Μεταν." Wakef. Mss.]

"'Απονάω, inus. th. in præes. est, usitatum in aor. "1. Inde enim est subj. άπονάσσω, metri causa geminatum habens σ pro άπονάσω: ut ap. Il. Π. (86.) άτάρ οἱ περικαλλέα κούρην 'Αψ άπονάσσωσιν, ποτι δ' άγλαά δῶρα πόρωσι. Ubi. Schol. exp. άποκαταστήσωσιν, άποδώσωσι: Eust. άποστρέψωσι: malim ego μετοικίσωσι και άπάγωσι, Abductam alio habitatum mihi in reditu suo adducant: ut άπονάσαι idem sit quod μετοικίσαι, Alio habitatum adducere. Passiva et media vox neutraliter accipiuntur pro μετοικῆσαι, ut testatur Eust. h. e. Alio habitatum abire: quanquam άπενάσσατο dicitur active etiam usurpari pro Ejecit, E sede migrare fecit." 'Απενάσθην, ET 'Απενασσάμην, Ad habitandum me contuli, Commigravi: άπενάσθην τηλόσε πατρίδος, ex Hom. Idem Od. O. (254.) "Ος ρ' 'Υπερ-ησίηνδ' άπενάσσατο πατρί χολωθεῖς. Et Il. B. (629.) "Ος ποτε Δουλίχιόνδ' άπενάσσατο: quibus in Il. quidam interpr. άπενάσσατο, Commigravit, Semotus habitavit. Itidemque in illo primo I. άπενάσθην τηλόσε πατρίδος, A patria procul semotus habitavi. Affertur autem άπενασσάμην et in signif. activa pro Migrare feci, sed istam signif. habet potius vox ΑCΤΙΝΑ 'Απένασσα: unde Il. Π. (86.) άτάρ οἱ περικαλλέα κούρην 'Αψ άπονάσσωσιν, ubi tamen Eust. exp. άποστρέψωσιν: sed addens, "Οθεν και επί μετοικίας τὸ νάσασθαι, και άπονάσασθαι, και ό μετανάστης. [* 'Εννάω, i. q. 'Ενναίω, Callim. H. in Del. 15. Apoll. Rh. 3, 1181. 4, 1213. 1751. "Didym. de Trin. 2, 10." Routh. Mss. * 'Επινάω, Tryphiod. 652.] Κατένασσα ead. signif., qua et simplex νάσσα supra, Habitare feci, Habitandum dedi, Sedes habitandas dedi, Migrare feci, seu coegi. Exp. et Collocavi. Cum præp. ές, ap. Hesiod. (Erg. (1, 166.) Τοῖς δέ δίχ' ανθρώπων βίοντα και ήθε' όπάσσας Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατήρ ές πείρατα γαίης. Item cum dat., subaudita præp. έν, Θ. (329.) Γουνόισιν κατένασσε Νεμείης. Necnon cum præp. υπό, (620.) κατένασσε δ' υπό χθονός, "Collocavit s. "Habitare jussit sub terra." At med. AOR. Κατε-νασσάμην pro Habitavi, ex Apoll. Rh. 2, (520.) έν δέ Κέφ κατενάσσατο. ["Aristoph. Σφ. 662. κατένασθε, Incolitis, per sync. pro κατενάσθητε. Κατενάσθην, Eur. Phœn. 215." Seager. Mss. * 'Εγκατανάω, Myro Athenæi 490. Apoll. Rh. 3, 116. * "Μετανάω, Wakef. Phil. 203. * Παρανάομαι, s. * Παρανάσσομαι, (Juxta habito,) Brunck. Apoll. p. 57. Callim. 1, 498. Ruhnk. Ep. Cr. 183." Schæf. Mss. "Dionys. P. 776." Wakef. Mss.]

ET NOMINA 'Επινάστιος AC Μετανάστιος, Qui sedibus suis relictis alio habitatum se contulit. Exponuntur etiam, Pulsus patria, Profugus, Exul. Item, Peregrinus, Inquilinus: et Græce μέτοικος, ξένος, φνγάς. Sed rarum est έπινάστιος, quod ex Apoll. Rh. (1, 795.) affertur. AT Μετανάστιος, e Nonno [Jo. 43, 4. "Huschk. Anal. 277." Schæf. Mss.] Pro quo usitatus EST Μετανάστης, Il. I. (644.) ώς μ' άσφρηλον έν 'Αργείοισιν έρεξεν 'Ατρείδης, ώσει τιν' άτιμητον μετανάστην: [Il. 59. "Heyn. Hom. 5, 680. 7, 148. 154. 7, 782. Jacobs. Anth. 10, 406. 11, 22. Valck. Adonias. p. 230. Anim. ad Ammon. 110. Wessel. ad Herod. 26. 580. (7, 161.)" Schæf. Mss.] In usu est etiam FEM. Μετανάστρια, Quæ commigrat, Profuga. In Epigr. σκοπέλων μετανάστρια πέρ-διξ, Quæ scopulis relictis alio commigras. ["Jacobs. Anth. 11, 114." Schæf. Mss.] Ab hoc μετανάστης factum fuit et VERBUM Μεταναστεύω, Migro, Commigro, Sedibus meis relictis, s. Patriis sedibus, alio habitatum me confero, Synes. Διά σε μοι δοκῶ μόνην, ύπερόψεσθαι της πατρίδος' καν λάβωμαι σχολῆς, μεταναστεύειν. Sed plura de Μετανάστης et Μεταναστεύω habes supra post verbum Μετανίστημι, ubi positum fuit sequendo aliam derivationem, quam et Eustathio placuisse ostendunt quædam ejus verba quæ ibi habentur. Hanc tamen ego præferendam illi censeo. ["Ruhnk. ad Velleium p. 26." Schæf. Mss. Phot. Μεταναστεύον' φείγε' μετοίκει. * Μεταναστευ-ρός, unde * "Άμετανάστευρος, Const. Apoll. 7, 35." Kall. Mss.]

“ΝΑΟΣ, ὁ, Templum, Ædes sacra : παρὰ τὸ ἐν-
 “ναίειν ἐν αὐτῷ τὸν Θεόν. Unde et Domus Dei vo-
 “catur in sacris literis. Athen. 5. Ναὸς ἐπὶ χρυσός,
 “ὅν περίμετρος πηχῶν τετταράκοντα.” [“Fac. ad Paus.
 1, 65. Mær. 265. et n., Ammon. 96. Valck. Anim.
 153. ad Diod. S. 1, 96. 2, 415. 455. Thom. M. 612.
 622. Eur. Iph. T. 1215. Wakef. Ion. 180. Musgr.
 221. El. 7. Wakef. S. Cr. 4, 113. N. subaud., Dawes.
 M. Cr. 467. Brunck. Aristoph. 1, 32. Ἱερὰ καὶ ναοὺς,
 Anton. Lib. 36. 38. Verh. Διτανεύειν πρὸς τοὺς ναοὺς,
 Thom. M. 751. Ναὸν θέσθαι, Ernest. ad Hom.
 Hymn. p. 5.” Schæf. Mss.] “Attice DICTUR Νεὺς,
 “ut λεὼς pro λαός. Athen. 14. Ἀθῦρον ὄντος τότε του
 “νεώ. Xen. Ἑλλ. 6, (5, 9.) Εἰς τὸν τῆς Ἀρτέμιδος
 “νεῶν καταφυγόντες : (4, 7.) Οἱ νεῶ πάντες αὐτόμα-
 “τοι ἀνεψύγοντο.” [“Thom. M. 612. Musgr. Hel.
 1008. Boiss. Philostr. 299. Fischer. ad Palæph. 191.
 Mær. 265. et n., Dawes. M. Cr. 41. Gen. νεῶ,
 Heyn. ad Apollod. 204. De accus., ad Diod. S. 2,
 127. ad Dionys. H. 2, 705. Bast Lettre 138. Τοὺς
 νεῶς, Toup. Opusc. 1, 393.” Schæf. Mss.] “Ionice
 “νηός, frequens ap. poetas.” [Hom. H. 1, 298.
 “Toup. Opusc. 1, 376. 2, 102. ad Herod. 391. ad
 Diod. S. 1, 425. Monosyll., Jacobs. Anth. 11, 397.”
 Schæf. Mss. * Ναόθετος, Anon. H. in Virg. 14.]
 “Ναοποιός, Cui templi vel extruendi vel reficien-
 “di cura commissa, Sacrarum ædium procurator,
 “ut Cic. loquitur : quod officium ædilitatis pars est.
 “Aristot. Rhet. 1, (14.) Παρελογίσαιτο τρία ἡμῶν βέλια
 “Ἱερὰ τοὺς ναοποιούς. INDE Ναοποιέω, Templum
 “ædifico, Greg. Naz.” [Orat. 37. p. 610., 44. p.
 712. * Ναοπόλος, Ædituus, Alcæus Strabonis 9. p.
 467. * Ναοφόρος, Ignat. Epist. 11. p. 242.] “Ναο-
 “φύλαξ, Templi custos, Cui templi et rerum sa-
 “crarum custodia tradita est : Ædituus, Aristot.
 “Polit. 6, (8.) Ἱεροποιοὺς καὶ ναοφύλακας καὶ ταμί-
 “ας τῶν ἱερῶν χρημάτων.” [Soph. Pollucis 10, 134.
 Eur. Iph. T. 1284.] “Ἐξ Attico νεῶς COMPOS.
 “Νεωκόρος, Cui templi vertendi expurgandique et
 “exornandi cura commissa est, Ædituus, Schol.
 “Aristoph. In Epigr. vero et Nauta purgandæ navis
 “curam habens, νεωκόρος vocari dicitur, ex Attico
 “genit. νεῶς, παρὰ τὴν ναῦν.” [“Thom. M. 404.
 632. Eckhel. Doctr. Num. 4, 289. Jacobs. Anth. 9,
 134. 154. 11, 398. Manetho 4, 216. Toup. Opusc.
 1, 153. Græv. Lectt. Hes. 517. ad Charit. 314. Ἡ ν.,
 Jacobs. Anth. 7, 326. Scribitur νεοκόρος ap. T. H.
 ad Plutum p. 222. Νειοκόρος, Jacobs. Anth. 7,
 182.” Schæf. Mss.] “Νηκόρος pro νεωκόρος, Ædi-
 “tuus, affertur ex Epigr.” [“Jacobs. Anth. 9, 154.”
 Schæf. Mss. * Σύννεωκόρος, Theod. Prodr. 46.”
 Elberling. Mss. * Νακόρος, unde * Ἀρχινάκορος,
 Chandleri Inscr. p. 91, 4.] “Νεωκορέω, Sum ædi-
 “tuus, Templi verrendi purgandique curam ha-
 “beo.” [Gl. Ædituor. “Thom. M. 404. De sacri-
 legis, Valck. Phæn. p. 196. Act. Traj. 1, 241.”
 Schæf. Mss. Plato de Rep. 9. p. 574. Ἱερὸν τι νεω-
 κορήσει, i. q. ἱεροσυλήσει. * Νεωκορία, Muus ædi-
 tui, Manetho 4, 441. “Thom. M. 404. Epigr.
 adesp. 189.” Schæf. Mss. * Νεωποιός, J. Poll. 1, 12.]
 “ΝΕCΝΟΝ Νεωποιήσαι, Templum ædificare, s. Tem-
 “pli ædificationi aut refectioni præesse : Polluci (1,
 “11.) νεῶν οἰκοδομήσαι, ἐγείραι, ἀναστήσασθαι, ποιή-
 “σασθαι, ἐργάσασθαι.” [* “Νεωποιῆς, unde νεωποῖαι,
 Magistratus nomen, Chandleri Inscr. p. 21. 24. et
 Pocock. p. 35. no. 8. item 36. no. 26. ubi tamen
 * Νεοποιός et * Νεοποιέω extant. Forsan i. q. νεωκό-
 ρος.” Schn. Lex.] “Νεωφύλαξ, Custos templi, Ædi-
 “tuus.” [Gl.] “Ex Ionico vero νηός COMP. Νηοκό-
 “ρος, idem cum Attico Νεωκόρος significans, h. e.
 “Ædituus, Templi purgator, Epigr.” [Philippi 26.]
 “Νηοπόλος, ὁ, ἡ, Qui in templo versatur : Ædituus
 “itidem vel sacerdos. Apud Hesiod. Θ. (991.)
 “Venus Phaëthontem juvenem rapuit, καὶ μιν ῥαθεί-
 “σιν ἐν νηοῖς Νηοπόλον νύχτιον ποτήσατο, δαίμονα δὲ
 “ubi videtur significare velle Dæmonem qui noctu
 “in templo versetur et incubantibus visa offerat.”
 [“Schol. Lycophr. p. 464. Lips.” Schæf. Mss.
 “Manetho 4, 427. Nonn. Jo. 18, 183.” Wakef. Mss.
 * Ὁμόναος, Qui communi templo cum alio deo coli-

tur, Hesych. * Πολύναος, Theocr. 15, 109.] “Πρό-
 “ναος, Ante templum situs, Protemplaris.” [“Stanl.
 Eum. 21. Lennep. ad Phal. p. 145.” Schæf. Mss.]
 “Ἐτ πρόναον, τὸ, subst. τὸ ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ, Templi
 “vestibulum : Schol. Soph. p. 148.” [“Ad Anton.
 Lib. 278. Verh., Lennep. ad Phal. 146. Wakef. Ion.
 79. Jacobs. Anth. 7, 65. ad Diod. S. 1, 675.” Schæf.
 Mss.] “Dicitur etiam Προναία pro πρόναος, ut
 “Hesych. testatur, scribens Προναίας θεᾶς τέμενος
 “fuisse Delphis. Sed notandum est, pro isto προ-
 “ναία scribi etiam πρόνοια, ut ex Harpocr. disci-
 “mus. Is enim tradit ap. Delphos fuisse Ἀθηνᾶν
 “Προναίαν, ita nominatam διὰ τὸ πρὸ του ναοῦ ἰδρύ-
 “σθαι : sive Πρόνοιαν, sic dictam quod προνοήσεν
 “ὅπως τέκοι ἡ Λητώ. Addit his, eam ab Herod.
 “8, (39.) Προνοίην nominari : nimirum p. 300. ubi
 “dicit Καθύπερθε του ἱεροῦ τῆς Προνοίης : et Ἐν τῇ τε-
 “μένει τῆς Προνοίης Ἀθηνᾶς. Valla Προναίης legit,
 “vertens Protemplaris.” [“Προναία, ad Diod. S.
 1, 415. Wakef. Eum. 21. Stanl. ibid. Jacobs. Anth.
 7, 65. Callim. 1, 521. Bast Lettre 204. Προναία Mi-
 nerva, Lennep. ad Phal. 143. ad Herod. 636.” Schæf.
 Mss.] “Πρόνιος, Ionice pro πρόναος dicitur. Et τὸ
 “πρόνιον pro τὸ πρόναον, Templi vestibulum : ap.
 “Lucian. (1, 591.) Dicitur etiam Προνήιος, ut in
 “Πρόναος docui.” [“Προνήιος, Wessel. ad Herod.
 47. Προνήϊον, 636. Προνήϊον, 24. 47. Jacobs. Anth.
 7, 65. * Σύνναος, Qui in eod. templo colitur, Heyn.
 ad Apollod. 823. Casaub. ad Inscr. Herod. 348.
 Cren., Crus. ad Sueton. 2, 319. Δῖι σύνναοι, Jacobs.
 Anth. 9, 347. 11, 380.” Schæf. Mss. Plut. 8, 657.
 829. 9, 21. Arrian. Peripl. Eux. p. 2. Ox., Strabo
 7. p. 506. Dio Cass. 770. Vet. Inscr. ap. Spon.
 Misc. Erud. Antiq. 10. p. 329. 340. Salmas. ad In-
 scr. Herodis Attici p. 12.] “Ναῖδιον, Sacellum,
 “Ædicula.” [Strabo 8. p. 582. * Ναῖσκος, 14. p.
 944. Joseph. A. J. 8, 4. * Ναῖσκάριον, Gl. Ædi-
 cula, Sacellum, Sacrarium.]

“ΝΑΩ, signif. etiam Fluo, Mano, Scaturio. Greg.
 “Naz. Πηγαὶ διανγέστερον νάουσι. Ex Aristoph.
 “autem (B. 146.) νῶν σκῶρ, pro Stercus innatans.”
 [Il. Φ. 197. Od. Z. 292. I. 222. νῶν δ' ὄρῳ ἄγγεα
 πάντα. “Toup. ad Longin. 355. ad Mær. 24.
 ad Herod. 751. Ἀεὶ νῶν, Mær. 23. et n.” Schæf.
 Mss.] “Νᾶμα, τὸ, Fluentum, Scaturigo, Latex :
 “Omne id quod alicunde fluit, sive aqua sit sive alius
 “liquor : ut ab Hes. quoque generaliter exp. χεῦμα,
 “ρεῦμα, προβολή : unde in Epigr. de vino quoque
 “et melle dicitur : et Philostr. Epist. 10. dicit, Τὰς
 “ἀπυρήνους ρόας οἰνοχυεῖν νᾶμα πότιμον. Ut pluri-
 “mum tamen de aquæ scaturiginibus et laticibus
 “dicitur : ut τόποι νάματα ἔχοντες, Loca quæ scatu-
 “rigines et latices habent, Loca rigua. Sic ap.
 “Athen. 2. Ἀπεξηράνθη τὸ νᾶμα. Et ap. Plut. de
 “Def. Orac. Ναμάτων θερμῶν ἐκλείψεις. Apud
 “Plat. de LL. Νάματα τὰ ἐκ Διὸς ἰόντα, Scaturigines
 “ab Jove proficiscentes, pro Aquæ pluvιæ. Apud
 “Eund. in Tim. metaph. Νᾶμα τῶν λόγων, Fluxus
 “verborum.” [“Thom. M. 191. Jacobs. Anth. 1,
 1. 51. 118. Anim. 114. Markl. Iph. p. 110. Musgr.
 Ion. 224. ad Eurip. 193. Herc. F. 482. Wakef.
 Trach. 919. Porson. Phæn. 381. Bredow. Ep. Par.
 p. 245. Koen. ad Greg. Cor. 149. Theocr. 15, 27.
 Brunck. ad Phæn. 381. Eldik. Suspici. p. 41. Toup.
 ad Longin. 343. Opusc. 2, 57. Valck. Diatr. 289.
 Aqua, Adonias. p. 326. 372. ad Charit. 22. N. λό-
 γων, D. R. ad Longin. 264. Valck. Diatr. 288. An
 νᾶμα corrigendum in Eur. Suppl. 520.” Schæf. Mss.]
 “Ναματιαῖον ὕδωρ dicitur Aqua quam fluente fun-
 “dunt, h. e. Latices et scaturigines s. rivuli. Theo-
 “phr. H. Pl. 4, 3. Τῷ ποταμῷ μὲν οὐκ ἀρδευομένη,
 “ναματιαῖος δ' ὕδασι” εἰσὶ γὰρ κρήναι πολλαί : ubi
 “nota κρήνας, Fontes, vocari νάματα, et aperte dis-
 “tingui a fluviis s. fluminibus.” [“Wakef. S. Cr.
 3, 146. Bergler. ad Alciph. 308.” Schæf. Mss.
 “Æschines p. 284.” Seager. Mss. Dionys. Hal.
 Epit. 12, 3.] “Ναματώδης χώρα, ap. Aristot. Re-
 “gio cui scaturiginum et fontium copia est. Gaza
 “generaliter vertit Locus aquosus : pro quo malim
 “Riguus.” [Theophr. C. Pl. 3, 6, 3. * “Ναμάτειος,

Bergler. ad Alciph. 308. * Ναμάτιον, (demin.,) A Brunck. Soph. 3, 528." Schæf. Mss. Athen. 73. * "Ναματιδῖος, Pseudo-Diog. in Notit. Mss. 'T. 10. P. 2. p. 255." Boiss. Mss.] "Ἀνάματος, Fluentis carens: ut ἀνάματος νᾶσος, Plut. (9, 454.) in "Epigr. quodam: cui ibid. opponitur εὐδρόν ἄστυ. "At Ἀνάματτοι, ap. Hesych. ἄμματα μὴ ἔχοντες: "perperam pro ἀνάματα." [* Φιλονάματος, Orph. H. in Solem 16.] "Νασμός, ὁ, idem ac νᾶμα, Flu- "entum vel Fluor, Scaturigo, Rivulus, Latex: Hes. "ῥεύμα, ἀπόρροια. Eurip. Hec. (154.) Φοινισσομένην "αἵματι παρθένον Ἐκ χρυσοφόρον Δειρῆς νασμῶ μελα- "νανγεῖ, Fluore atro sanguinis, Scaturigine s. Rivo "atro sanguinis." [* Gesner. Ind. Orph. Musgr. ad Eur. p. 231. Valck. Hipp. p. 235. 294. Jacobs. Anim. 114. Wakef. Ion. 97. Trach. 837. * Νάσμα, ibid." Schæf. Mss.] "Νασμώδης, idem ac ναματώ- "δης, Scaturiginibus et rivis riguus: ut γῆ νασμώδης "ap. agricolas dicitur Scaturiginibus rigua: δύνγρος, "Hesych." [* Ναθμός, i. q. νασμός, Schn. Lex.] "Ἀείναος, Semper fluens, Perpetuo fluens. Herod. "1, (93.) Λίμνη δ' ἔχεται τοῦ σήματος μεγάλη, τὴν "λέγουσι Ἀνδοὶ αἰέναον εἶναι, Contiguus est sepulcro "lacus, quem perpetuo fluere Lydi ajunt, s. Peren- "nem esse. Latini enim Perennes fluvios vocant "semper fluentes, et quasi per totum annum. Infra "eod. significatu habebimus Ἀένναος." [* Mær. 23. et n." Schæf. Mss.] "Ἀείνας, ντος, ὁ, Semper flu- "ens: idem cum αἰέναος, ejusdemque originis, nimi- "rum a νάω vel νῆμι significante Fluo. Nicander "ap. Athen. (61.) ὑδάτεσσιν αἰνάντεσσι [αἰναέεσσι] "νοτίζεις. Ἀείνεως pro αἰέναος, i. e. Qui perpetuo "fluit, afferunt VV. LL. sed sine auctore, sine etiam "exemplo. Atticum igitur est, si mendo caret, sicut "Νικολεως. Ἀεινόν, Suid. affert pro αένναον, Sem- "per fluens, Perenne." "Ἀένναος, Semper fluens, "Perennibus undis fluens, Perpetuis aquis subscat- "turiens s. simpliciter Perennis, ut supra docui in "synonymo Ἀείναος. Herod. (1, 145.) de Crathi, "Ποταμός αένναός ἐστι. Sic Greg. de Theolog. Ποτα- "μός καὶ πηγὰς δαψιλεῖς τε καὶ αένναους. Et Lucian. "C (1, 55.) Ῥεούσης αένναφ τε καὶ θολερῶ ρεύματι. "Transfertur ad alia etiam, et generalius ponitur "pro Perennis, Perpetuus: ut ap. Aristoph. αένναοι "νεφέλαι, Perennes nubes. Sic Xen. K. II. 4, (2, 19.) "Τοῦτο αένναότερον ἡμῖν δύναται ἂν τὸν πλοῦτον καὶ "πᾶσι τοῖς ἡμετέροις παρέχειν." "Ἀέναος, ap. Poë- "tas pro αένναος: i. e. αἰεὶ νάων, Semper fluens, "Perennibus fluens aquis. Hesiod. (Erg. 2, 213.) "Κρήνης αένανου: (355.) αένανων ποταμῶν καλλιῖρρονον "ὑδωρ. Sic Theocr. (15, 102.) ἀπ' αένανον Ἀχέροντος." [* Ἀένναος, Ἀέναος, Luzac. Exerc. 102. ad Diod. S. "1, 383. 407. Dawes. M. Cr. 524. Musgr. Iph. A. "init. Simonid. 15. Ruhnck. Ep. Cr. 255. Mær. 23. "et n., Wessel. Diss. Herod. 184. ad Callim. 1, 59. "Ἀέναος, Jacobs. Anth. 6, 420. 9, 364. Huschk. Anal. "303. Antip. Th. 23. Brunck. Aristoph. 1, 212. "Porson. Or. 1291. Boiss. Philostr. 642." Schæf. Mss.] "Ἀεννάως, More eorum quæ perennibus aquis "fluunt, h. e. Perpetuo, Jugiter." "Ἀενάων, οντος, "ὁ, itidem est αἰεὶ νάων, Semper fluens, Perennis. "Od. N. (109.) Ἐν δ' ὑδαὶ αένανοντα, Aquæ pe- "rennes. Legitur ap. Herod. quoque. Supra eod. "significatu habuimus Ἀείναος et Ἀείνας. Sed "annotat Eust. in l. illo Homeri quosdam scribere "αἰενάοντα, ad producendam primam quæ sua natura "brevis est." [* Græv. Lectt. Hes. 577." Schæf. "Mss.] "Ἀενάων, i. q. αένανων, unde Hes. αεννά- "οντα, αἰεὶ ρέοντα." "Εύροναήτοις, in Ms. Suidæ "Cod. exp. καλῶς ρέουσι: pro quo in impressis est "εὐροναῖτοις. Utrumque susp. At Εὐρόνοτος, vide "in Εὔρος." "Καλλιῖναος, Pulcrifluus, Pulcre fluens, "i. q. καλλιῖρρος, Eur." [Alc. 589. Med. 835. "Apoll. Rh. 1, 1228. * Ἀμφινάω, Aristot. de Sensu "2. * "Περινάω, Circumfluo, Metagenes Comicus ap. "Athen. 270." Schw. Mss. "Ind. Hasii ad Leon. "Diac. 210." Boiss. Mss.] "Ναέτωρ, Hesychio ρέων, "πολύρροος, q. d. Fluxor, a νάω, significante ρέω, "σπάζω." "Ναΐάδες, Naiades: Nymphæ fluviales et fontanæ."

A ["Musgr. Hel. 188. Jacobs. Anth. 9, 262. Valck. Phœn. p. 560. ad Charit. 261. * Ναῖς, Νηῖς, Heyn. ad Apollod. 107. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 9. ad Anton. Lib. 207. Verh. Naῖς, Naias, Toup. Append. in Theocr. p. 42. Bergler. ad Alciph. 302. ad Dionys. H. 1, 157. Musgr. Cycl. 429. Naias, ibid. ad Hippol. 78. Naῖς, Jacobs. Anth. 6, 428. Kuster. Aristoph. 5. Naῖδες, ad Charit. 556. Musgr. Hel. 187. Jacobs. Anth. 11, 169." Schæf. Mss.]

"Ναῦω, Fluo, Mano. Hes. enim ναῦει exp. ῥεῖ, "βλύζει. Idem affert ναῦειν pro ἱκετεύειν, Suppli- "care." [Phot. Ναῦειν ἱκετεύειν, ἐπεὶ ἐν τοῖς ναοῖς ἦσαν ἢ παρὰ τὴν ἐστίαν παρὰ τὸ ἐναῦσαι.] "Δια- "ναῦσαι, Hesychio διαπλεῦσαι, Navi transire: quod "infra διανεῦσαι. Alioqui est etiam Navi Perfluere: a "th. διανᾶω: quod vide in Ἀναπιδύειν."

"Ναρὸν, Hesychio σάρον, κόρημα, Scopæ. Exp. "etiam πλημμονήν, et ὑγρόν. Item ναροῦς affert pro "φύλακας. At Νάρη, Eid. est ἡ ἄφρων καὶ μωρά." ["Ναρὸν, τὸ ὑγρόν, παρὰ τὸ νῶ ῥήμα δηλοῖ τὸ ρέω.

B ὁ μέλλων νάσω. γίνεται ναρός. καὶ τὸ οὐδέτερον, ναρόν. Σοφ. Τρωΐλφ, Πρὸς ναρὰ δὲ κρηναῖα χωροῦμεν ποτά. Οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Μονοσυλλάβων Ῥημάτων καὶ ὅσως ἢ συνήθεια τρέψασα τὸ α εἰς ε, λέγει νερόν. Orionis Thebani Etym. Ms. Cf. vulgatum Etym., et Salmas. ad Hist. Aug. p. 311." Brunck. Lex. Soph. Ναρᾶς τε Δίρκης, Phot. * ρευστικῆς Αἰσχύλος. "Phryn. Ecl. 14. Heyn. Hom. 7, 798." Schæf. Mss.] "Νηρός, "pro νεαρός dici Phrynich. indicat, cum annotat "nequaquam dicendum νηρόν ὑδωρ, sed πρόσφατον. "Suid. et Etym. e Lycophr. afferunt ἐν χθονὸς νηροῖς "μυχοῖς pro κοίλοις, καθύργοις, Cavis, Humidis. At "νηρός ἰχθὺς quod ap. eund. Suid. legitur, forsan "reddi queat Natator. Hes. νηρόν exp. ταπεινόν, "Humile." [* Νήριτος, i. q. νηρός, ut πέδον ν., Marè, "Ibycus ap. Schol. Pind. N. 1, 1. Boeckh. p. 427. legit πέδα νηριῶν pro μετὰ ν.] "Νηρίς, Cavum saxum. "Hes. enim νηρίδας dici scribit τὰς κοίλας πέτρας." [* Νηρώδης, Erot. v. Σκύλλης, Hippocr. de Ulc. 576. "Ναρός, Νηρός, Νηρώδης, Lobeck. Phryn. 42.]

"NANNH, Hesychio est μητρός ἀδελφῇ, Soror "matris: quæ et νάννα: necnon μάμμη, si bene "memini. At Νάνας, Idem dici scribit τὰς ῥυτὰς, "ἀπὸ τοῦ νάειν." "Νάνναν, Idem esse dicit Matris "vel Patris fratrem: alios sororem horum sic nomi- "natam velle: quæ et νάννη. Ναννάριον, Idem "scribit vocatum fuisse Quoddam genus ἀσώτων: "sed rectius eo nomine intelligi τὸν τρωφερόν καὶ "καλόν: forsan est Latinorum Nepos, quod signi- "ficat prodigum et luxui deditum: παρὰ τὴν νάν- "νην. At Νανναρίς, Eid. est κίναϊδος, Cinæda." "Νέννος, Patruus, vel Avunculus. Scribit enim "Eust. 971 (= 662.) θεῖον esse πατρός ἢ μητρός "ἀδελφόν, quem et νέννον dici. J. Poll. (3, 16. 22.) "pro Avunculo accipit, scribens matris fratrem vo- "cari μητράδελφον, μήτρωα, vel νέννον. Paulo ante "tamen Idem dixerat, Matris patrem, s. Avum ma- "ternum, ab Eurip. nominari μητρώαν, a Poetis "etiam νέννον: 3, c. 1. tit. περὶ προγόνων."

D "NANOS, ὁ, Nanus, Pumilio. Apud Gell. 18, "13. Corn. Fronto parva nimis statura homines "pumiliones appellare mavult quam nanos: Apol- "linarion Græcum verbum esse ait: νάνους enim "Græcos vocare brevi atque humili corpore ho- "mines, paulum supra terram extantes. Aristot. (H. "A. 5, 24.) nanos esse dicit qui trunco corporis "longiore sunt, sustentaculo autem ejusd. breviorē. "Dicit igitur, Νάνα εἰσι τὰ παῖδια πάντα προῖοῦσι δὲ "αὐξεται τὰ κάτωθεν. Et rursum, Νέοις οἶσι τὰ μὲν "ἄνω μεγάλα, τὸ δὲ κάτω μικρόν διὰ καὶ ἐρπίζουσι: "de Part. Anim. 4, 10." "Νανοφυῖς, Qui natura "pumilus est, Pumilio." [Aristoph. Eir. 787. Ed. Brunck., ubi ναννοφ. ut ap. Schol. Νάννοι γὰρ λέγον- "ται οἱ κολοβοὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ δὲ κολοβοὶ τῶν ἵππων, "ὑννοὶ λέγονται.] "Idem Νανώδης dicitur. Lucian. "Q. H. Scr. (23.) Τοῦ Ῥοδίων κολοσσού τὴν κεφαλὴν "νανώδει σώματι ἐπιτίθεσθαι. Idem de Saltat. Μῆτε "ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἐπιμήκη,

“μήτε ταπεινὸς καὶ νανώδης τὴν φύσιν. Aristot. vero A
 “νανῶδες, ut νάνον, esse vult οὐ τὸ ἄνω μὲν μέγα, τὸ
 “δὲ φέρον τὸ βάρος καὶ πεζέον, μικρόν: ideoque
 “πάντα τὰ ζῶα τάλλα παρὰ τὸν ἄνθρωπον εἶναι ναν-
 “ώδη: quoniam homo progressu ætatis αὐξεται τὰ
 “κάτωθεν, non itidem cetera animantia: de Part.
 “Anim. 4, 10.” [*Navlon, Gl. Pupus, AT] “Νά-
 “νιον, Hesychio est ἀμνίον, σφάγιον, Victima.”
 “Νανοκάκα, Eid. διὰ ῥινῶν λαλοῦσα, Per nares lo-
 “quens.” [*Nannázō, unde ναννάζον, Eid. παιζό-
 “μενον.”] || “Rursum νάνος est ἄρτος πλακουντώδης διὰ
 “τυροῦ καὶ ἐλαίου κατασκευαζόμενος, ut refert Athen.
 “14.” [p. 646. UNDE *Nanískos, Athen. 269. ut
 “habet Schn. Lex., sed lectio recepta est ναστίσκος,
 “quod vide.]

“ΝΑΠΗ, ἦ, ET Νάπος, τὸ, Saltus, Clivus montis
 “aut promontorii sylvosus et leniter cavus: ut his
 “verbis indicat Apoll. Rh. 2, (735.) κατακέκλιται
 “ἡπειρόνδε Κοίλῃ ὑπαιθα νάπη. Verum et Homi.
 “τὰς νάπας collocat post τοὺς πρώονας ἄκρους, Cacu-
 “mina celsa: et Aristoph. post τὰς κορυφάς. Sic
 “enim ille, Il. Θ. (553.) Ἐκ τ’ ἔφανον πᾶσαι σκοπιαὶ
 “καὶ πρώονες ἄκροι καὶ νάπαι. Hic vero (“Ὀρν. 740.)
 “Νάπαισι τε κορυφαῖσι τε. Epitheticῶς Plut. in Numa
 “dicit νάπας σκιεράς: Eurip. (Andr. 283.) νάπος
 “ἰλδοκμον: (Iph. A. 1283.) νιφοβόλον νάπος: ap.
 “Xen. ἀδιάβατον νάπος: Ἑλλ. 5, (4, 44.) Ἐπὶ νάπει
 “ἀδιαβάτω ἐγγίνοντο. Sunt qui νάπας s. νάπη in-
 “terpretari malint Valles nemorosas: Hieron. eo
 “nomine intelligi scribit Loca nemorosa, in Ezech.
 “36,” [6. Nonnulli deducunt a νάω, Fluo, a fre-
 “quentia fontium et rivorum. “Νάπη, Zeun. ad Xen.
 “K. Π. 143. Wakef. S. Cr. 1, 78. Jacobs. ad Meleagr.
 “p. 2. Eur. Iph. T. 324. Schneid. Anab. 273. (5, 2,
 “28.) Heyn. Hom. 5, 515. Nom. propr., Longus p. 6.
 “Vill. Νάπος, Zeun. l. c. Toup. Opusc. 2, 275.
 “Schneid. l. c. Wakef. Trach. 437. Plato de LL. 6.
 “p. 269. Ὑδατα ρέοντα ἐκ τῶν ὑψηλῶν ἐς τὰς ἐν τοῖς
 “ὄρεσι νάπας, ὅσαι κοίλαι. *Ναπαῖος, Eur. Herc. F.
 “958. Soph. Œd. T. 1026. Ælian. H. A. 6, 42. 8, 2.
 “*Ναπώδης, Saltuosus, Eust. Il. 210, 11.” Wakef.
 “Mss.]

“ΝΑΡΘΗ, ηκος, ὁ, Ferula, Bacillus. Xen. K. Π.
 “2, (3, 7.) Eis δὲ τὰς δεξιὰς νάρθηκας παχεῖς τοῖς
 “ἡμίσεσιν ἔδωκε. Plut. Symp. 6. Τὸν νάρθηκα τοῖς
 “μεθύουσιν ἐνεχείρησε, κουφύτατον βέλος: de Baccho.
 “Hesiod. (Θ. 565.) Ἐν κοίλῳ νάρθηκι. Et νάρθηκες
 “ἐλεφάντινοι, Ferulæ eburnæ. Dicitur esse et Me-
 “dicum instrumentum et ferula, teste Luciano et
 “Etyim.” [Imo ap. Lucian. adv. Indoct. c. 29.
 “ἐλεφάντινοι ν. sunt Eburnæ medicamentorum cap-
 “sulæ.” Schw. Mss.] “Proprie vero νάρθηξ Arbor
 “quædam est, de qua Theophr. 6, 2.: et inde Plin.
 “13, 22. Ferula calidis nascitur locis, atque trans
 “maria, geniculatis nodata scapis. Duo ejus genera:
 “νάρθηκα Græci vocant assurgentem in altitudinem:
 “νάρθηκιαν vero semper humilem. Ubi nota ILLUD
 “Νάρθηκία, cujus et Theophr. meminit l. ante c.
 “Gaza Ferulaginem appellat.” [“Νάρθηξ, Musgr.
 “Hel. 1376. Jacobs. Anth. 8, 159. Voss. Virg. Eclog.
 “p. 513. Heyn. ad Apollod. 89. Casaub. ad Athen.
 “80. Kuster. Aristoph. 127. Brunck. Bacch. 114.
 “Musgr. 147. 703. 1155. Morell’s Prometheus in
 “Chains, Introduction.” Schæf. Mss. Plut. Pomp. 18.]
 “Νάρθηξ pro νάρθηγι dici, auctor Hes. forsan trans-
 “positione et mutatione Dorica, ut θιδραξ pro θρί-
 “δαξ. [*Νάρθηκοειδής, Diosc. 3, 95.] “Νάρθηκο-
 “πλήρωτος, Quo ferula impleta est, ap. Hes. ex
 “Æsch. Pr. (109.) ut videtur, Νάρθηκοπλήρωτον δὲ
 “θηρῶμαι πυρὸς Πληγὴν: quod ipse exp. ἐν νάρθηκι
 “θησαυρισθεῖσαν, In ferula reconditam: [παρόσον
 “τῇ νάρθηκι ἐχρῶντο πρὸς τὰς ἐκζωπυρήσεις τοῦ πυρὸς,
 “ὅθεν καὶ τῷ Διονύσῳ ὑπέκλεισαν αὐτόν: cf. Hesiod. Θ.
 “565. “Jacobs. Anth. 7, 312.” Schæf. Mss. *Νάρθη-
 “κοφανής, Archigenes Orbasii p. 158. Matth.] “Ναρ-
 “θοκόφος, Ferulam s. Bacillum gestans. Plut. ad-
 “versus Colot. init., “Ἄνδρα οὐ νάρθηκοφόρον, ἀλλ’
 “ἐμμανέστατον ὀργιαστὴν Πλάτωνος.” [J. Poll. 10,

177. Xen. K. Π. 2, 3, 7. 6.] “Νάρθηκώδης, Ferula-
 “ceus, Ferulæ similis, Ad ferulæ naturam proxime
 “accedens.” [“Geopon. 1, 331.” Wakef. Mss.
 “*Νάρθηκινος, Aristot. de Audib.” Schn. Lex.
 “Νάρθηκιον, τὸ, Narthecium. Diosc. Notha 448.”
 “Boiss. Mss.] “Græci quidam Medici libros a se
 “editos Νάρθηκας et Νάρθηκία inscripsere, Ferulas et
 “Ferurulas: forsan quod iis ceu ferulis niterentur
 “ipsi vel alii. Galen. τῶν κατὰ Γένη l. 5. Ὁ μὲν
 “Ἦρας ἐν βιβλίον ἐποιήσατο τῆς τῶν φαρμάκων συν-
 “θέσεως, ἐπιγραφόμενον Νάρθηκα: itemque Cratippi
 “Νάρθηκία citat idem Galen. τῶν κατὰ Τόπους l. 6.:
 “Sorani Νάρθηκα Aët. 8, 44. Apud Hes. reperio et
 “partic. Νάρθακιῶντες, expositum νάρθηξι πλήσσον-
 “τες.” [“Casaub. ad Athen. p. 80. *Νάρθηκίω,
 “Kuster. Aristoph. 127.” Schæf. Mss. Schol. ad A-
 “charn. 1176. *Νάρθηκισμός, Galen. Method. 14, 16.
 “Diosc. Parab. 240. Mathem. Vett. 25.]

“ΝΑΡΤΑΑΟΣ, dicitur esse Genus vasis ap. Ari-
 “stoph.” [ap. Schol. Aristoph. Σφ. 672.]

“ΝΑΣΣΕΙ, Hes. ὁμαλίζει, θλίβει, Æquat ac com-
 “planat, Premit. Inde ap. Aristoph. (N. 1203.)
 “ἀμφορεῖς νενασμένοι [Br. νενησμένοι,] Amphoræ ad
 “summum usque plenæ et pressæ.” [“Nempe
 “Νάσσω vel Νάττω signif. Farcio, Confercio, Stipo,
 “Comprimo, Dense impleo. Epicteti Fragm. ap. Stob.
 “Serm. c. 120. (p. 770. Ed. Upt., Fr. 94. Ed. Schw.)
 “Νάττω τουτονὶ τὸν θύλακον, εἰτα κενῶ, Impleo saccum
 “hunc, nempe ventrem meum, deinde rursus evacuo.
 “Apud Athen. 130. habes, “Ἐναττον οἱ παῖδες ἐς τὰς
 “σπυρίδας, Inferciebant pueri (cibos) in sportulas.”
 “Schw. Mss. Od. Φ. 122. Ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἔναξε.” “Νά-
 “ξαι, Hesychio σάξαι, βύσαι: afferenti et νάξει pro
 “ἐρίσει, λιθάσει.” [Nicanor O. 952. “Ilgen. ad
 “Hymn. 304. ad Herod. 528. Bergler. Alciph. 380.
 “Kuster. Aristoph. 62. Νάσσομαι, ad Callim. 1, 149.
 “Νένασται, Anal. 2, 302. Νενασμένος conf. c. νενη-
 “σμένος, T. H. ad Plutum p. 274. Brunck. Aristoph.
 “2, 116. (Ἑκκλ. 840.) 3, 199. Kuster. 62.” Schæf. Mss.]
 “Ναστός, Dense plenus ac veluti pressus, Confertus:
 “πυκνὸς, πλήρης, μεστός, μὴ ἔχων ὑπόκουφόν τι: opp.
 “τῷ χαννὸς καὶ μανὸς καὶ ὑπόκουλος. Ita igitur ap.
 “Diosc. ναστὸς κάλαμος, Sagittis conficiendis aptus.
 “Et ap. Philonem ὁ κόσμος est πλήρης καὶ ναστός,
 “καὶ τῶν ὄντων βαρύτατος, Plenus et densus, Bud.
 “interpr. Ναστὸς dicebatur etiam ἄρτος τις s. πλα-
 “κοῦς e melle, uvis passis, aliisque condimentis: den-
 “sior constipatioque is erat, nec quicquam inani-
 “tatis vel spongiosæ laxitatis habebat: sed in eo
 “pasta et condimenta erant νενασμένα. Aristoph.
 “Πλ. (1142.) Ἦκεν γὰρ ἂν σοι ναστὸς εὖ πεπεμμένος.
 “Athen. (111.) ναστὸς est non solum εἶδος πλακοῦντος
 “ἔχων ἔνδον καρκεῖας, sed etiam ἄρτος ζυμῆτις μέγας:
 “Lycophr. quoque Panem simpliciter ναστὸν vocare
 “dicitur. Sed sæpius de Placenta illa, de qua hæc Ni-
 “costratus, Ναστὸς τὸ μέγεθος τηλικούτος, δέσποτα,
 “Λευκός: τὸ γὰρ πᾶχος ὑπερέκυπτε τοῦ κανοῦ. Ὅσμη δὲ,
 “τοῦ πύβλημι’ ἐπεὶ περιηρέθη, Ἐβάδιζ’ ἄνω, καὶ μέλει
 “συμμεμιγμένη Ἄτρεις τις eis τὰς ῥίνας’ ἔτι γὰρ θερμὸς
 “ἦν.” [“Ad Herod. 528. Heringa Obs. 279.
 “Valck. Diatr. 278. Subst., Toup. Opusc. 1, 36. 2,
 “106. Bergler. ad Alciph. 85. ad Mær. 142. Valck.
 “Adonias. p. 398.” Schæf. Mss.] “Ναστοκόπος, In-
 “cisior τοῦ ναστοῦ. ET Ναστοφάγος, Comestor τοῦ
 “ναστοῦ s. τῶν ναστῶν.” [Paus. Arc. 42.] “UNDE
 “Ναστοφαγεῖν, Comedere ναστοῦς, J. Poll.” [Phot.]
 “Est inde et DIMIN. Ναστίσκος, Parvus ναστὸς, ap.
 “Athen. (269.) e Pherecr. ἀμητίσκων καὶ ναστίσκων
 “*πολυτύρων.” [*Ναστότης, Simplic. ad Aristot.
 “Phys. 1, 18.] “|| Verum ut redeam ad verbum νάσσω,
 “facit id fut. non solum νάσω, sed etiam νάσσω.”
 “[sed etiam νάξω. Fut. autem νάσω est a ν. *Νάσσω,
 “quatenus idem valet ac Νάω, Ναίω, Habito. Cf.
 “Etyim. M. 581, 44. 587, 4.” Schw. Mss.] “Unde pass.
 “νένακτο, quod Suid. exp. ἐπεπλήρωτο, in h. l. Josephi,
 “Συνεκρίπτει δὲ τοῖς πολεμίοις εἰσω, καὶ πᾶσα οἰκία
 “ὀπλιτῶν νένακτο, τὰ τέγη δ’ ἦν τῶν μαινομένων κα-
 “τάπλεα, Armatis referta erat et veluti densata. ET

“HINC Νάκτα, Hesychio τοὺς πέλους καὶ τὰ *ἐμπύλια.” A
[* Νάκτη, Gl. Farsa : Νάκτον, τὸ πεπιλωμένον. Den-
sum, Pressum. * Νάκτης, i. q. γναφεὺς, Schneidero
susp. Lat. Nacca.] “Νάγμα, affertur pro Vellus :
“quod et νάκος : forsā i. est q. σάγμα aut πύλημα,
“a νάσσω.” [Wessel. ad Herod. 7, 36. * “Ἐννάσσω,
Infercio, Geopon. 1, 441. Theocr. 9, 8.” Wakef.
Mss. Ἐπινάσσω, unde] “Ἐπινενασμένος, Oppletus,
“ex Aristoph. (Ἐκκλ. 838.) Ὡς αἱ τράπεζαί γ’ εἰσὶν
“ἐπινενασμένοι (—ησμένοι Br.) Ἀγαθῶν ἀπάντων,
“καὶ παρεσκευασμένοι.” [* “Κατανάσσω, Constipo.
Probe constipo, Herod. 7, 36. Κατανάξαντες τὴν γῆν.
Item *Συννάσσω, Comprimo, Constipo, ibid. 60. Συν-
νάξαντες (sic enim haud dubie leg. pro vulgato συνάξαν-
τες) ταύτην ὡς μάλιστα εἶχον, Hac (hominum myriade)
quam arctissime fieri potuit constipata.” Schw. Mss.]
“NAKH, ἦ, ET Νάκος, τὸ, Vellus, Pellis cum
“suo villo : κώδιον, δέρμα μετὰ τριχῶν. (Od. Ξ.
“530.) *Ἄν δὲ νάκην ἐλεῖ αἰγὸς εὐτρεφέος μέγαλοιο.
“Theocr. 5, (2.) Φεύγετε τὸν Λάκωνα τὸ μεν νάκος
“ἐχθρὸς ἐκλεφεῖν. Ubi Zenodotus exp. κώδιον, Schol. B
“δέρμα αἰγὸς : quemadmodum et Etym. vult νάκην
“dici τὸ αἰγείον δέρμα, Caprinam pellem : κώδιον et
“κώδιον, τὸ προβάτειον, Pellem ovinam : reprehē-
“dens eam ob rem Simonidem qui dixerit τὸ ἐν
“Κόλχοις νάκος, Colchicum vellus arietis. Verun-
“tamen et Herod. (2, 42.) pro Vellere s. Pelle arie-
“tis usurpasse νάκος comperitur, et Lucian. pro
“Pelle ovis : Joseph. pro Quacumque pelle villosa.
“Affert idem Etym. et MASCUL. Νάκης, ὁ : sed non
“exp. : tantum dicit, femininum νάκη fieri e neu-
“tro νάκος, ut βλάβη e βλάβος, δέκη e σκέπος :
“masculinum νάκης e fem. νάκη, ut λέσχη e λέ-
“σχη, ἀράχνη e ἀράχνη.” [“Νάκη, Wolf. Proleg.
215. Νάκος, ibid. Jacobs. Anim. 284. Toup. Add. in
Theocr. 391. Wessel. ad Herod. 123. ad Lucian. 1,
345.” Schæf. Mss. Festus v. Nacæ : Quidam ajunt,
quod omnia fere opera e lana Nacæ dicantur a Græ-
cis.] “Porro e νάκος s. νάκη COMPOS. Νακοῖλτης, ὁ,
“Is qui villosas pelles vellit, Qui vellera vellit : ap.
“J. Poll. (7, 28.) e Philemone. Meminit ejus et C
“Hesych., νακοῖλται afferens pro οἱ κείροντες τὰ
“πρόβατα, Tonsores ovium.” [“Ducange Gloss.
Gr. v. *Νακοῖτης, Toup. Epist. de Syrac. 331.”
Schæf. Mss.] “Νακοῖλτεῖν, Vellera vellere s. ton-
“dere : unde partic. νακοῖλτουνα ap. J. Poll. (7,
“28.) ex Archippo. Apud Eund. extat ET Νακοῖλ-
“τος, e Cratini Dionysalexandro, Νακοῖλτος ὥσπερ
“κωδάριον ἐφαίνονην : quod videtur esse Velleris in
“modum vulsus. Apud Hesych. reperio ET Νάκυ-
“ρον, AC Νακύριον, exposita itidem δέρμα, Pellis.”

NAYΣ, αὐός, ἦ, Navis. Sunt autem et alii genitivi
sc. νεὼς et νηὸς : e quibus ναὸς linguæ communi,
νεὼς Atticæ, νηὸς Ionicæ ascribitur. Quorum ge-
nitivorum meminit Eust. Od. M. (148.) Ἡμῖν δ’ αὖ
κατόπισθε νεὼς κυανοπώροιο, ubi etiam testatur ma-
jorem exemplarium partem et hic et aliis iu ll. ha-
bere νεὸς per o. Sic igitur fuerint quatuor genitivi,
Ναὸς, et Νεὸς, et Νεὼς, et Νηὸς : de quibus dicam
et infra. Ceterum quod ad nominativum attinet, an-
notant quidam ap. Hom. ubique ESSE Νηὺς, et ab eo
dat. plur. νηυσί, et tamen uti compositis Ναυσικάα,
et Ναυσίθοος, necnon Ναυσίκλητος, atque aliis. Quod
autem illi de his aliisque hujusmodi comp. dicunt,
idem et de dat. ναῦσιν dici posse existimo, atque
adeo majori etiam cum ratione ; magis enim mirum
videri possit cur non νηῦσιν cum η itidem dicat.
Quod porro de nomin. νηὺς tradunt, eum ubique ap.
Hom. legi, non autem ναὺς, id si uequaquam affirmare
ausim : sed aut nunquam, aut rarissime eo uti, hoc
vero et ipse pronuntiare non dubitarim. Illud addo,
parum mihi placere, quod dicunt Gramm. ναὺς
habere etiam geu. Ion. νηὸς, cum et ipse nomin. νηὺς,
a quo regulariter inclinatur νηὸς, passim inveniantur.
Od. M. (166.) Τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξέκετο νηὺς εὐερ-
γῆς Νῆσον Σειρήνοιον : Δ. (356.) γλαφυρὴ νηὺς :
(Il. Υ. 247.) νηὺς ἐκατόνζυγος, et alibi. Sic νηὸς, et
νηῖ, et νῆα. In plur. νῆες, νηῶν, νηυσί, νῆας, ap.
Eund. variis in ll. Sed et νεᾶς alicubi, ut νεᾶς ἀμφι-
-

λίσσας, Od. Ξ. (258.) Sic gen. sing. νεὸς, de quo
supra. “Νεές, Ionice a ναὺς, Il. B. (509.) πεντή-
“κοντα νέες.” In soluta autem oratione cum ap. alios,
tum ap. Thuc., in nomin. sing. ναῦς, in gen. νεὼς, in
dat. νηῖ, in accus. ναῦν. In plur. autem nomin. νῆες,
in gen. νεῶν, in dat. ναυσί, in accus. ναῦς. Ita enim
ille 2. Καὶ ναὺς τε νηῖ προσέειπτε : 8. Ἀφικομένης τῆς
νεῶς. Dat. autem νηῖ in l. quem modo protuli, ναῦς
τε νηῖ κ. τ. λ. Accus. ναῦν, 2. Κατὰ μίαν ναῦν τετα-
γμένοι. Exempli autem declinationis hujus nominis
in plur., hæc sunt : in nominativo quidem νῆες,
7. Αἱ πρὸ τοῦ στόματος νῆες ναυμαχοῦσαι. Ead.
pag. Ὅπως αὐτοῖς αἱ νῆες ἐντὸς ὁρμοῖεν. Et 2. Καὶ αἱ
νῆες ἐν ὀλίγῳ ἤδη οὔσαι. Gen. autem νεῶν : 8. Καὶ
τῶν νεῶν αἱ ἄριστα πλέουσαι. Dat. ναυσί, ut, Ἐπιτυ-
χάνει τρισὶ ναυσί τῶν Χίων. Accus. ναῦς, 2. Ἀλλὰ
ξυμπεσεῖσθαι πρὸς ἀλλήλας τὰς ναῦς. Et 8. Κατακα-
σαι τὰς ναῦς. Quinetiam alicubi in una eademque
periodo νῆες quidem in nomin., ναῦς autem in accus.
dicit. E Thuc. autem libentius quam ex alio Scri-
ptore exempla protuli quod ceteris antiquior sit,
Herod. excipio, eumque illi velut exemplar in hujus-
modi præsertim rebus sibi proposuerint. || Ναὺς ab
Eust. uno quidem in l. deducitur a ν. νῶ, τὸ σπρεῖν,
ut docui in Νάω, Habito, in altero autem idem de-
ducit a νέω, νήσω, quod est κολυμβῶ : in quo etymo
melius mihi sentire videtur, et potius assentientem
me sibi habet. Sed hoc addo, sequendo hanc ety-
mologiam, prius esse νηὺς quam ναῦς : cum longe
aptius a νέω, cujus fut. ἤσω, derivetur νηὺς quam
ναῦς. Hoc quoque sciendum est, scriptum esse νῶ
ap. Eust., pro quo repono νέω. [“Ammon. 98. Eran.
Ph. 171. ad Xen. Eph. 172. Dawes. M. Cr. 173. ad
Herod. 459. 505. 736. Heyn. Hom. 7, 72. Phryn.
Ecl. 68. Thom. M. 626. ad Diod. S. 1, 450. Musgr.
Hel. 1283. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 408. 411.
De declinat., ad Mær. 110. Irmisch. ad Herodian.
3. p. 1142. Koen. ad Greg. Cor. 145. 185. 190. ad
Herod. 225. De gen., Valck. Anim. ad Ammon.
156. Koen. ad Greg. Cor. 27. Porson. ad Med. p.
44. De nomin. et acc. plur., Fischer. ad Weller. Gr.
Gr. 1, 127. Bast Lettre 198. Conf. c. ναὸς, ad Diod.
S. 2, 415. Naves cum equis comparatæ, Valck.
Phœn. p. 635. Navis, inprimis longa, ad Charit.
674. Unde ? Heyn. Hom. 5, 554. 601. Νηὺς, Brunck.
Aristoph. 3, 100. Νῆς, ad Charit. 600. Jacobs.
Anim. 133. Ναὺς μακρά, Brunck. Aristoph. 3, 54.
Νῆος, Ruhnck. Ep. Cr. 208. Boiss. Philostr. 433.
Νεὸς, νεὼς, Heyn. Hom. 7, 72. 118. 120. Νεῶς,
Ruhnck. Ep. Cr. 110. Νῆ, Palæph. 142. Heyn. Hom.
7, 678. Νεῖ, Jacobs. Anth. 8, 92. Νέα, Valck. Diatr.
281. Heraclid. Sin. Ep. 2. Paus. 3, 248. Νῆες, ναῦς,
Mær. 266. et n. ubi et de αἱ νῆες, Wessel. Obs. 134.
Νῆες, ad Diod. S. 2, 176. 366. 398. 445. 452. Brunck.
Aristoph. 3, 100. Ναῦς, plur., ibid. Ναὺς μεγάλαι,
μακραι, ad Diod. S. 2, 508. Αἱ νῆες, αἱ ναῦς, τὰς
νῆας, τὰς ναῦς, Phavor. p. 69. ad Mær. 130. ad Diod.
S. 1, 130. Νῆες, de navalibus, ad Od. Θ. 5. Heyn.
Hom. 8, 356. Ναῶν, Musgr. El. 7. Νηῶν, Porson.
Hec. p. 8. Ed. 2. Diod. S. 2, 564. Νηυσί, νέες, νῆες,
ad Herod. 77. Παρὰ νηυσί, παρὰ νηῖ, Heyn. Hom. 6,
53. Νέας, Greg. Cor. 217. Ruhnck. Ep. Cr. 110.
Naas, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 123. Ναὺς ποιεί-
σθαι, Kuster. V. M. 47. *Νᾶς, Koen. ad Greg. Cor.
145.” Schæf. Mss. “Steph. B. 369.” Wakef. Mss.
Vetus forma, quam habet Hes. in Κατὰ νᾶν, pro ναῦν,
unde etiam *Ἐλένας, pro ἐλένας, Perditrix navium,
Æsch. Ag. 699.] “Ναῦσιν, poetice pro νεῶν, teste
“Hes. Il. B. (794.) ὅππότε ναῦσιν ἀφορμηθεῖεν, i. e.
“ἀπὸ τῶν νεῶν. Od. Ξ. (498.) παρὰ ναῦσιν ἐποτρύ-
“νει νέεσθαι, i. e. παρὰ τῶν νεῶν, A navibus.”

Composita, quæ a nominativo Ναὺς sunt
formata.

Ναυαγὸς, ὁ, Naufragus, Xen. Ἑλλ. 1, (7, 2.) Οὐκ
ἀνείλοντο τοὺς ναυαγούς : paulo post, Ἀναίρειν τῶν
ναυαγῶν. Greg. Naz. Ναυαγοὶ τε γλήμονες. [Lobeck.
Phryn. 429. “Thom. M. 622. Huschk. Anal. 122.
Jacobs. Anth. 8, 137. 9, 302. 10, 184. 11, 11. 210.
325. Antiphan. 6. Ναυαγὸς, ἦ, Xenocr. Epigr. Δις ν.,
Bentl. Aristoph. 321.” Schæf. Mss. Euphorion Hel-

ladii Chrestom. p. 14. affert h. v. pro ὁ τὴν ναὺν ἄγων.] *Ναυαγία*, ET *Ναυάγιον*, Naufragium, Dem. (293.) Εἴτα χειμῶνι χρησάμενον, καὶ πονησάντων αὐτῶ τῶν σκευῶν ἢ καὶ συντριβέντων ὅλως, τῆς ναυαγίας αἰτιῶτο, Plut. de Herodoto, Διηγούμενος συμπεσοῦσαν ναυαγίαν ταῖς βασιλικαῖς ναυσὶ, Lucian. (2, 130.) *Ναυαγία* χρησάμενος, Naufragium passus, Qui naufragium fecerat, Synes. Ep. 4. Φέρειν δεῖ τιμὴν ἐντάφιον τὸν ἐκ ναυαγίου νεκρὸν, Cadaver mortuum e naufragio. Lucian. (1, 831.) Οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες, E naufragio servati; vel potius Ex iis quæ naufragio facto peribant, peritura erant. Et metaph. Lucian. (2, 291.) de Deucalione, Καὶ τὴν μεγάλην ἐπὶ τούτου τοῦ βίου ναυαγίαν. Et ap. Plut. (8, 57.) *Ναυαγία* οἴκων, ἐκπτώσεις ἡγεμόνων. Latini quoque metaph. utuntur vocabulo Naufragium; nam Cic. dicit Naufragia et bonorum direptiones, Naufragium fortunarum, Naufragia rei familiaris. || Sed *ναυάγιον* frequentius accipitur pro Fragmento navis, aut iis quæ facto naufragio reperiuntur et colliguntur, ut sunt Tabulæ e naufragio, ap. Cic.: Thuc. (7, 23.) Τὰ ναυάγια ἀνελκύσαντες τῶν Συρακουσίων. Apud Eund. pluribus in ll., Τὰ τε ναυάγια καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνείλοντο. Sic et ap. Xen. 'Ελλ. 1, (7, 10.) 'Αναρεῖσθαι τὰ ναυάγια. Thuc. 1, (50.) Πρὸς τὰ ναυάγια καὶ τοὺς νεκροὺς ἐτράποντο, Ad navium submersarum et fractarum reliquias. Et 4, (14.) Νεκροὺς ἀπέδωσαν, καὶ ναυαγίων ἐκράτησαν. Apud Longin. Τὸν ἐπὶ τοῦ ναυαγίου δέχ' ἡμέρας ἄσιτον, Super tabula e naufragio. Plut. (Pomp. 32.) 'Επὶ λεπτοῦ ναυαγίου διαφερόμενος. Metaphorice in hac quoque signif. capitur, ap. Plut. (9, 203.) Δημάδης τὰ ναυάγια λέγων πολυτεύεσθαι: itidem ap. Soph. El. (729.) de iis qui in cursu equestri conciderant, πᾶν δ' ἐπίμπλατο Ναυαγίων Κρισαῖον ἵππικῶν πέδον. Chærilus ap. Atheu. (464.) Χερσὶν ἀνολβον ἔχω κύλικος τρύφος ἀμφὶς ἐαγὸς, 'Ανδρῶν δαιτυμόνων ναυάγιον, οἷά τε πολλὰ Πνεῦμα Διωνύσιοι πρὸς ὕβριος ἐκβαλεν ἀκτάς: de poculis fractis, et hinc inde disiectis veluti naufragio. In ead. τοῦ ναυαγίου signif. Cic. videtur Lat. vocab. accepisse, cum dixit, Naufragium reip. colligere, ac salutem communem reficere. [Lobeck. Phryn. 518. "Ναυαγία, Alciph. p. 40. Ammon. 97. Valck. Anim. 156. Thom. M. 622. Musgr. Tro. 438. Ναυάγιον; ibid. Bergler. ad Alciph. 42. Ammon. et Valck. l. c. Xen. Eph. 59. ad Herod. 624. Thom. M. l. c. Fragmentum navis, Diod. S. 2, 488. Naufragium, 505. Longus p. 26. N. ποιῆν, ad Cornel. Nep. p. 97. Stav." Schæf. Mss. * "Ναυαγιοφόρος, Naufragia ferens, Pseudo-Chrys. Serin. 28. T. 7. p. 327, 28. Ὡφθόνε, πλοῖον πισσοειδές, * ταρτάρινον, ναυαγιοφόρον." Seager. Mss.] *Ναυαγέω*, Naufragium facio, Cic. pro quo alii et Naufragium patior, ut ἀναρεῖσθαι τοὺς ναυαγίσαντας, Naufragos legere, Naufragorum corpora ad sepulturam conquirere, Naufragos servare, Bud.: Dem. (933.) *Ναυαγῆσαι* ἔφη τὸ πλοῖον παραπλέον ἐκ Παντικαπαίου· ναυαγίσαντος δὲ τοῦ πλοίου ἀπολωλέναι τὰ χρήματα. || Interdum cum accus. construitur in metaph. signif., et tunc non incommode reddi potest Jacturam facio; vel, Naufragio amitto. Greg. Naz. 'Εν ὀλίγῳ ναυαγίσας τὴν σωτηρίαν. Idem, Μηδὲ φορτισθῶμεν πλέον ἢ δυνατόμεθα φέρειν, ἵνα μὴ αὐτάνδρῳ τῇ νηὶ βαπτισθῶμεν, καὶ τὸ χάρισμα ναυαγίσωμεν, Ne baptismum obruamus peccatorum pondere, Bud. ["Valck. Anim. ad Ammon. 159. Athen. 1. p. 28. Jacobs. Anth. 8, 137. 9, 303. De curru fracto, Demosth. 1410, 10." Schæf. Mss. * *Ναυαγησμός*, Herodian. Epimer. 180. * *Ναυαγητός*, unde * *Ανανάγητος*, Qui naufragium non patitur, Chrys. Hom. in Ψ. 50. p. 65. Cotel. * *Ενναυαγέω*, Stob. Serin. 3. p. 105. Schol. * *Συνναυαγέω*, Æsop. Fab. 247. "Theod. Prodr. 269." Elberling. Mss.] *Ναύαιθος*, In quo naves arserunt: ita dicitur Fluvius quidam Italiæ, ab incensis in eo navibus nomen sortitus. Etym. ["Valck. ad Theocr. x. Id. p. 83." Schæf. Mss.] *Ναύαρχος*, Navium præfectus, ὁ τῶν νηῶν ἄρχων, Hes.: Cic. quoque Navarchum dicit. Thuc. 8, (20.) *Ναύαρχος* αὐτοῖς ἐκ Λακεδαίμονος Ἀστύοχος ἐπῆλθεν, ὅπερ ἐγένετο ἥδη πᾶσα ἡ ναυαρχία. Aristot. Polit. 2.

Τῷ περὶ τοὺς ν. νόμῳ. Rursus Thuc. 4, (11.) p. 125. *Ναύαρχος* δὲ αὐτῶν ἐπέπλει, Navium s. Classis præfectus: cui subsunt τριήραρχοι et κυβερνήται, ut in ead. p. videre est. Demetrii autem adulatores Ptolemæum per contemptum vocabant *ναύαρχον*, sicut Seleucum ἐλεφαντάρχην, Lysimachum γαζοφύλακα, Agathoclem νησιάρχην: nec enim eos regio nomine dignabantur. [Æsch. Pers. 863. Ch. 721. "Wyttenb. Select. 396. 398. ad Diod. S. 2, 469." Schæf. Mss. Burm. ad Petron. c. 101. * *Νέαρχος*, i. q. *ναύαρχος*, Plut. 9, 250. Hutt., Schneidero susp.] *Ναυαρχία*, Præfectura navium s. classis. Exemplum e Thuc. habes in *Ναύαρχος*. Aristot. Polit. 7. c. ult., *Ναυαρχίαι* καὶ ἱππαρχίαι καὶ ταξιάρχαι: et his specialiores, *Τριηραρχίαι* καὶ *λοχαγίαι* καὶ *φυλαρχίαι*. ["Ad Diod. S. 1, 221. 2, 10. 384." Schæf. Mss.] *Ναυαρχίς*, ἴδος, ἡ, Navis qua classis præfectus vehitur: quam sunt qui Prætoriam navem interpr. Plut. (9, 116.) Τὴν Θεμιστοκλέους ναυαρχίδα κυβερνήσει προπολεμούσαν τῆς Ἑλλάδος. Idem Alcib. (27.) p. 66. Ταχὺ δὲ σημείον ἄρας ἀπὸ τῆς ν. φίλιον, ὥρμησεν εὐθὺς ἐπὶ τοὺς κρατοῦντας τῶν Πελοποννησίων. Prætoriam vero navem, inquit Bayf., Græci *ναυαρχίδα* vocant, nostri vulgo Capitaneam. Diod. S. 20. Καὶ πρῶτος ὥρμησεν ἐπὶ τὴν ν. Idem Auctor aliquando στρατηγίδα vocat: ut eod. l. Παραγγέλλας τοῖς κυβερνήταις ἀκολουθεῖν τῇ στρατηγίδι νηϊ. ["Ad Diod. S. 1, 426. 2, 410." Schæf. Mss.] *Ναυαρχῖται*, Classium duces, VV. LL. *Ναυαρχέω*, Navibus præsum, Navarchum ago, Navarchi munere fungor, Xen. 'Ελλ. 2, (1, 5.) Οὐ γὰρ νόμος αὐτοῖς δις τὸν αὐτὸν ναυαρχεῖν: [4, 19. K. 'A. 5, 1, 3.] Construitur cum dat., ut annotat Suid. Item cum gen., Isocr. Τῶν πλοίων, ὧν ἐναύαρχει Λαομέδων. ["Wyttenb. Select. 220. Diod. S. 1, 696." Schæf. Mss.]

[* "Ναυβαρέω, ad Lucian. 1, 341." Schæf. Mss.] *Ναυβάτης*, Qui navem conscendit, nave vehitur, Vector, Soph. Aj. (348.) Ἰὼ φίλοι ναυβάται, Μόνοι ἐμῶν φίλων, Socii navales, Amici qui navem mecum conscendistis, et vecti mecum fuistis. Apud Suid. Πεζοὺς δὲ ἀντὶ ναυβατῶν πορευομένους, ubi *ναυβάτης* exp. non solum ἐπιβάτης, sed et ναύτης. ["Sic ap. Herod. 1, 143. *ναυβάται* sunt Qui mare exercent." Schw. Mss. Æsch. Pers. 1016. Ag. 413. 996. "Brunck. ad Æsch. Pers. 373. Valck. ad Ammon. 17. Diatr. 127. Wakef. Phil. 270. 901. 1027." Schæf. Mss. * *Συνναυβάτης*, Soph. Ph. 565.] Apud Hes. scribitur ETIAM *Ναυάτης*, quod exp. νεὺς ἐπιβάτης. Citaturque itidem in VV. LL. e Lycophr. (827.) τὴν δὲ ναύαται Κρόκαισι ταρχύσουσιν. Item ap. J. Poll., 'Επιβάτης, πλωτὴρ, ναύτης: quod magis Tragicum esse ait. Quæ scriptura mendo carere videtur; ut ita dicatur *ναυάτης* pro *ναύτης*, sicut *Ναυίτα* pro *Nauta*. ["Vide quæ a VV. DD. ad Hesych. monita sunt." Schw. Mss. Eur. Iph. T. 1380. Hel. 1611. "Cassaub. ad Athen. 104. Brunck. ad Æsch. Pers. 373. 1006. ad Argum. Soph. Phil. Valck. ad Ammon. 17. ad Thuc. T. 2. p. 294. 372. Bayer., ad Plut. T. 6. p. 202. Hutt. Markl. Iph. p. 404. Wakef. Eum. 459. Porson. Phœn. 849." Schæf. Mss.]

Ναυηγός, Ion. pro *ναυαγός*, Naufragus; vel potius Navifragus, ut poetico poeticum reddas. In Epigr., [Anal. 3, 233.] *ναυηγός* ναῦς, et *ναυηγοὶ* ἄνθρωποι, Ovid. Fretum navifragum, Stat. Saxum navifragum. In Epigr. *ναυηγός* μόρος, Naufragium fatum, cum sc. aliquis naufragio facto perit. || In prosa autem *ναυηγός* est Navium ductor, Classis præfectus, ut e Suida patet * *Ναυηγός*, ὁ τῆς νεὺς ἀρχηγός· τοῦτο δὲ κοινῶς ἢ δὲ ποίησις καὶ τὸν ναυαγίσαντα οὕτω γράφει. [Lucian. 3, 686. Lobeck. Phryn. 429.] *Ναυηγίη*, ET *Ναυήγιον*, Naufragium: Poëtice pro *ναυαγία* et *ναυάγιον*. Sicut vero *Ναυάγιον* accipitur pro Fragmento aliquo, quod e naufragio colligitur, ita et *ναυήγιον*. [Herod. 7, 191. 192. 8, 8. 12. 18. 96.] *Ναυηγέω*, Naufragium facio, pro *ναυαγέω*: quod tamen et ap. Polyb. habetur, (6, 44, 7.) p. 191. Πολλάκις διαφυγόντες τὰ μέγιστα πελάγη καὶ τοὺς ἐπιφανεστάτους χειμῶνας, ἐν τοῖς λιμέσι καὶ πρὸς τῇ γῇ ναυηγοῦσι, In portu terramque radentes impingunt naufragiumque faciunt. [Herod. 7, 236.]

Ναύκληρος, Qui navem possidet, Navis dominus, Naucclerus, Plauto, Navicularius, Naviculator, Cicero. Plut. Polit. Præc. Ναύτας μὲν ἐκλέγεται κυβερνήτης, καὶ κυβερνήτην ναύκληρος, Athen. (209.) Τῶν δὲ κατὰ ναῦν ἀδικημάτων δικαστήριον καθεισθίηται, ναύκληρος, κυβερνήτης, καὶ πωρεὺς: unde patet discrimen esse inter ναύκληρον et κυβερνήτην: est tamen hic ναύκληρος in nave non otiosus. Plut. (8, 638.) Ἀκρα τῶν ἰστίων οἱ ναύκληροι καταδιφθεροῦσι, Aristot. Rhet. 2. Ὅμοιος ναυκλήρῳ, ἰσχυρῷ μὲν, ὑποκώφῳ δὲ, Comicus quidam ap. Athen. (558.) de Phryne meretrice, quam Charybdis vocat, Τὸν τε ναύκληρον λαβοῦσα καταπέπωκ' αὐτῷ σκάφει. Ammonio ναύκληροι sunt non solum οἱ ναῦς κεκτημένοι, sed etiam ita vocatos scribit τοὺς μισθωτοὺς τῶν συνοικίῳν: ubi potius scr. μισθωτὰς, Locatores. Hesychio est ὁ συνοικίας προεστὼς, σταθμοῦχος: ut sit ναύκληρος, Qui ita hospitibus domum suam quasi locat, ut navicularius vectoribus. Hyperides vero ναύκληρον usurpavit ἐπὶ τοῦ μεμισθωμένου ἐπὶ τῇ τὰ ἐνοικία ἐκλέγειν, s. οἰκίας, aut συνοικίας: ut annotat Harpocr., quem Hes. ναύκλαρον, alii ναύκλαρον appellant. Metaphorice autem paterfamilias dicebatur ναύκληρος. J. Poll. 1. Ὁ δεσπότης τῆς οἰκίας, στεγανόμος: παρὰ δὲ τοῖς Δωριεῦσι καὶ Αἰολεῦσιν ἐστιοπάμμων ὀνομάζεται: ἐνιοὶ δ' αὐτὸν καὶ ναύκληρον ἐκάλεσαν. Forsan tamen et hic ναύκληρος, idem qui paulo ante Ammonio et Hes. Ναύκληροι Athenis dicebantur etiam οἱ δήμαρχοι, J. Poll. 8. περὶ δημάρχων loquens, Οὔτοι οἱ κατὰ δήμους ἄρχοντες, ἐκαλοῦντο τῶς ναύκληροι, ὅτε καὶ οἱ δήμοι ναυκάριοι: nisi forte ibi scr. ναυκαροὶ, ναύκλαροι, ναυκράροι: nam inter ναυκάρους et ναυκλήρους Ammonius distinguit, et Hes. inter ναυκλάρους ac ναυκλήρους. Agnoscit tamen et Harpocr. ναύκληρος in hac signif. usurpatum ab Hyperide. || Adjective pro Nauticus: nam ναυκλήρον πλάτην, Hes. exp. τὴν ναυτικήν. ["Vide Ind. Xen. Mem., Plut. Mor. 1, 12. 14. Ammon. 96. Gierig. ad Ovid. 1, 81. Brunck. Phil. 128. Soph. 3, 522. Thom. M. 623. Markl. Suppl. 442. Diod. S. 1, 698. 2, 469. Paterfamilias, Phryn. Ecl. 163. De curru, Valck. Hipp. p. 296." Schæf. Mss.] Ναυκληρικὸς, Ad navicularium s. naucclerum pertinens, Naucclerius: Plaut. Naucclerio ornatu. Alibi Nauccleriacus dicit, Venias huc ornatu nauccleriaco. Athen. (207.) Ἡ δὲ ν. διαίτα, κλινῶν ἦν πεντεκαίδεκα, Naucclerium conclave. Et τὰ ν., Plato de LL. 8. Naucclerium vitæ genus. Item ναυκληρικὸς dicitur pro ναύκληρος, ut στρατιωτικὸς interdum pro στρατιώτης: vel Qui naucclerium vitæ genus sequitur. Plut. (9, 145.) Λάμπις ὁ ν. ἐρωτηθεὶς πῶς ἐκτίσαστο τὸν πλοῦτον; aliquanto post dicit, Λάμπων ὁ ναύκληρος: incertum an de eod. [Lucian. 3, 282.] Ναυκληρία, Nauccleriacum vitæ genus, quo sc. aliquis navem possidens vectoribusque eam locans quæstum facit, Aristot. Pol. 1. περὶ ἐμπορίας loquens, quam præcipuam τῆς μεταβλητικῆς speciem constituit, Ταύτης μέρη τρία, ναυκληρία, φορηγία, παράστασις: quorum summum genus ἡ χρηματιστική. [Plut. 9, 318. Navis, 6, 323. "Ind. Xen. Mem. Navigatio, Brunck. Soph. 3, 402." Schæf. Mss. Eur. Med. 527. Alc. 110. 258. Hel. 1535. 1605.] AT Ναυκλήριον, Navigium, q. d. Nauccleriacum possessio, Dem. 289(=690.) Μέγιστα ναυκλήρια κέκτῃται τῶν Ἑλλήνων, καὶ κατεσκεύακε τὴν πόλιν αὐτοῖς καὶ τὸ ἐμπόριον. Sic Plut. Apophth. Lacon. 205. Τὸν μακαρίζοντα Λάμπων τὸν Αἰγινήτην διότι ἐδόκει πλουσιώτερος εἶναι, ναυκλήρια πολλὰ ἔχων, Multa navigia, quæ vectoribus elocabat, quibus negotiabatur: quem ναυκληρικὸν paulo ante vocat. [Eur. Rhes. 233. ναυκλήρια pro ναυστάθμους. "Plut. Mor. 1, 936." Schæf. Mss.] Ναυκληρέω, Naucclerus s. Navicularius sum. Construitur interdum cum accus., interdum cum gen., diciturque de eo qui naucclerus est, et possidet navem, ejusque dominus est. Dem. (929.) Ἐρασικλῆς μαρτυρεῖ κυβερνᾶν τὴν ναῦν, ἣν Ὑβλήσιος ἐναυκλήρει. Sic et alibi. Plut. (Pomp. 73.) Εἶδεν εὐμεγέθη φορηγὸν ἀνάγεσθαι μέλλουσαν, ἥς ἐναυκλήρει Ῥωμαῖος ἀνὴρ. Hes. ναυκληροῦμεν exp. ναυτιλλόμεθα. [Æsch. S. c. Th. 658. Aristoph. Ὀρν. 598. "Brunck. ad Soph. Antig. 994. Valck. ad Herod. 48. Markl. Suppl. 442." Schæf. Mss,

a Isæus 134. * "Ναυκλήρημα, Tzetz. Ch. 9, 61." Boiss. Mss.] Ναυκληρώσιμος, ὁ, ἡ, Qui a naucclero elocatur, specialiter eo qui σταθμοῦχος appellatur: unde ναυκληρώσιμοι στέγαι ap. Hes., τὰ πανδοκεῖα, Tabernæ, Deversoria: quæ et ἐμπορεῖα nonnullis, ut ἐμπορικὸς οἶκος, Stesichoro: potest tamen et navis dici ναυκληρώσιμος στέγη: quippe quæ et ipsa a naucclero locetur vectoribus. ["Ad Herod. 533." Schæf. Mss. * Προναυκληρος, Gl. Magister navis. "Buttm. Schol. Od. Θ. 163." Boiss. Mss. * Συνναυκληρος, Lucian. 3, 663. al. σύγκληρος.]

AT VERO Ναύκλαροι, SIVE Ναύκλαροι, SIVE Ναυκαροὶ, Athenis dicebantur olim οἱ κατὰ δήμους ἄρχοντες, quos J. Poll. ναυκλήρους quoque appellatos dicit. Hes. Ναύκλαροι, δήμαρχοι ὑπῆρται, duodecim e qualibet tribu, qui ἀφ' ἐκάστης χώρας τὰς εἰσφορὰς ἐξέλεγον, postmodum δήμαρχοι vocati. Facitque Hes. discrimen inter ναυκλήρους et ναυκλάρους: itidemque Ammonius inter ναυκλήρους et ναυκάρους distinguit, ac ναυκάρους esse dicit τοὺς τὰ δημόσια εἰσπραττομένους κτήματα. Aristoph. quoque Schol. δημάρχους appellatos fuisse scribit eos qui prius ναύκλαροι vocabantur, sive ii, ναύκλαροι sc., a Solone constituti, sive etiam ante Solonem: qui τὰς ὑπογραφὰς ἐποιοῦντο τῶν ἐν ἐκάστῳ δήμῳ χρεῶν, καὶ παρ' οἷς τὰ ληξιαρχικὰ γραμματεῖα ἦν: συνήγόν τε τοὺς δήμους ὅτε δέοι, καὶ ψῆφον αὐτοῖς ἐπεδίδουσαν, καὶ ἐνεχυρίαζον, καὶ τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων ἐκόσμων. Aristot. quoque in Rep. Athen. eosd. fuisse δημάρχους et ναυκλάρους, ac mutato tantum nomine δημάρχους in ναυκλάρων locum a Clisthene constitutos fuisse auctor est, ita de Clisthene loquens, Κατέστησε καὶ δημάρχους τὴν αὐτὴν ἔχοντας ἐπιμέλειαν τοῖς πρότερον ναυκλάρους, καὶ τοὺς δήμους ἀντὶ τῶν ναυκλαρίων ἐποίησεν. Sic enim verba ejus emendo ex Harpocr. et Schol. Aristoph. (N. 37.) ac J. Poll. Pro ναυκλάρους autem et ναυκλαρίους, ut ap. Aristoph. Schol. scribitur, ap. Harpocr. habetur ναυκάρους et ναυκλαρίων. Ceterum fuisse ναυκλάρων nomen antiquum, et ante Clisthenis tempora, ex Herod. quoque discimus, qui 5, (71.) de Clisthene et Isagora loquens, ait, Οἱ πρυτάνεις τῶν Ναυκλάρων οἵπερ ἔνεμον τότε τὰς Ἀθήνας: cujus l. meminit et Harpocr. dicens ναυκάρους ibi prisco nomine ab eo vocari τοὺς ἄρχοντας. [Lobeck. Phryn. 431. "Ναύκλαροι, Ammon. 96. ad Herod. 407. Thom. M. 623." Schæf. Mss. Schn. Lex.] Ab his sive ναυκλάρους s. ναυκάρους, s. ναυκάρους, paragogica FORMA Ναυκλάριοι, SIVE Ναυκράριοι, SIVE Ναυκάριοι, Athenis dicebantur οἱ δήμοι, ut tum ex Aristot. l. c. cognoscitur, tum ex iis quæ in Ναύκληρος ex eo citavi, tum de hoc ναυκαρία, tum de ναύκαροι ait, Ναυκαρία δ' ἦν τῶς φυλῆς δυοκαίδεκατον μέρος: καὶ δυνάδεκα ναυκάριοι ἦσαν, τέσσαρες κατὰ τριττὴν ἐκάστην: τὰς δ' εἰσφορὰς τὰς κατὰ δήμους διεχειροτόνουν οὗτοι, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ἀναλώματα: ναυκαρία δὲ ἐκάστη δύο ἱππέας παρεῖχε καὶ ναῦν μίαν: ἀφ' ἧς ἴσως ὀνόμασται. [* Ναυκαρία, Phot. Lex. et Schn. v. Ναύκλαροι.] A nom. ναυκάρους dicuntur ETIAM Ναυκράρια, οἱ τόποι ἐν οἷς ἐνέκειντο τὰ κτήματα, Ammon. Loca illa ubi reponebantur quæ a ναυκάρους per singulas ναυκραρίας exacta erant. ["Thom. M. 623." Schæf. Mss.] AT Ναυκραρικὰ vide in Ναυκρατητικά.

Ναυκράτης, Qui classis præsidio tenet aliquem locum, aut etiam occupat; Qui navium auxilio dominatur alicui loco vel aliquibus. Ex Herod. (5, 36.) Ναυκράτες τῆς θαλάσσης, Classe mare occupantes. || Ναυκράτης a quibusdam dicta fuit etiam ἡ ἐχενῆς, Eust. a retinendis et remorandis navibus, s. eorum cursu. [Georg. Pisid. Hexaem. 987.] || Nom. proprium. || AT Ναύκρατις, Ægypti oppidum est, unde ostium quidam Naucraticum nominant: ejus gentile nomen Ναυκρατίτης: apud Athen. sæpe, οἱ ἔμοι Ναυκρατίται: erat enim ejus patria Naucratis. Et ap. Plin. 5, 9. Naucratis nomos, s. Præfectura Naucratis. Pro Ναυκρατίτης dicitur etiam Ναυκρατιώτης, forsā a Ναυκράτιον aut Ναυκραρία, Steph. B. ["Ναύκρατις, Ruhnck. Oratt. Gr. p. 84." Schæf. Mss.]

Ab hoc Ναύκρατις Harpocr. existimat ESSE Ναυκρατητικά, quod ap. Dem. legitur in Timocr. Μή ποτε βέλτιον φέρεται ἐπὶ τοῖς Ἀττικιστοῖς Ναυκρατητικά, ut sit ἀπὸ Ναυκρατικοῦ πλοίου vel Ναυκρατιτῶν ἐμπλεόντων: quia Ναύκρατις olim erat Emporium Ægypti. Si vero, inquit, Ναυκρατικά scribatur, fuerint τὰ τῶν ἀρχόντων, eo quod ναύκραροι olim dicerentur οἱ ἄρχοντες, ut ex Herod. 5, (71.) manifestum est. [Locus ab Harpocr. allatus non legitur in Or. c. Timocr., vocab. autem Ναυκρατητικός, s. *Ναυκρατιτικός extat ibid. p. 703, 15. Ἐμύνησεν Εὐκτῆμων ἔχειν Ἀρχέβιον καὶ Λυσιθείδην, τριηραρχήσαντας, χρήματα ν.] Ναυκρατέω, Navibus obtineo, supero s. superior sum. Pass. Ναυκρατέομαι, Navibus s. Navali præsidio inferior sum, Classe vincor, superior. Xen. Ἑλλ. 6, (2, 6.) Κατὰ θάλασσαν δὲ οὐδὲν εἰσῆγετο αὐτοῖς, διὰ τὸ ναυκρατεῖσθαι, Eo quod inferiores essent navalibus copiis, Bud. [*Ναυκρατία, Victoria navalis, Dio Cass. 396. "Ruhnk. Hist. Orat. p. 52." Schæf. Mss.] Ναυκράτωρ, Qui classe obtinet, Qui navalibus copiis tenet locum aliquem, ut idem sit cum ναυκράτης. Hesychio ναυκράτορες sunt οἱ τῶν νεῶν ἡγούμενοι, forsitan qui supra ναύαρχοι. [Herod. 6, 9. Thuc. 5, 97. Soph. Ph. 1072.]

Ναύλοχος, ὁ, ἡ, Cui naves insidere possunt, h. e. Navium stationi accommodus: ut λιμένες ναύλοχοι, i. e. ἐν οἷς ἐστὶ λοχῆσαι, ut Homeri quoque verbis confirmatur, quæ mox afferam. Addit Eust. et alias duas etymologias: unam a λέχος, sc. ἐν οἷς εὐνάζονται νῆες: alteram ab ὀχεῖσθαι, pleonasmo literæ λ: ut λιμένες ναύλοχοι sint, ἐν οἷς ὀχοῦνται αἱ νῆες, secundum illud Homericum, καὶ λιμένες νηῶν ὀχοί. Sed prius etymon simplicius est et ex Hom. confirmatur, qui Od. Δ. (846.) ait, λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ Ἀμφίδυμοι, τῇ τὸν γε μένον λοχῶντες Ἀχαιοί: K. (141.) Ἐνθα δ' ἐπ' ἁκτῆς νηὶ καταγαγόμεσθα σιωπῇ Ναύλοχον ἐς λιμένα. Et ναύλοχοι περιπτυχαί, Eur. Hec. (1015.) i. e. τὰ ναύσταθμα. Et Soph. Aj. (460.) ναυλόχους λιπὼν ἔδρας, i. e. τὸν ναύσταθμον, ἔνθα αἱ νῆες ἴστανται κατὰ λόχον, i. e. κατὰ τάξιν, Schol. etymon simul exprimens. Idem Soph. dixit etiam ναύλοχα λουτρά, Lavacra maritima, s. navium stationi finitima, παραθαλάττια, ut Schol. exponit in Tr. (633.) Ὁ ναύλοχα καὶ πετραῖα Θερμὰ λουτρά. Intelligit autem ibi λουτρά τὰ Ἡράκλεια, de quibus et Athen. Item ap. J. Poll. 1. ναυλοῦχοι λιμένες, fortasse pro ναύλοχοι, quod ap. Hom. habetur. ["Thom. M. 927." Schæf. Mss.] Suid. ναύλοχος videtur etiam substantive capere pro Statione navium: Ναύλοχος, εὐδίων, ἐν ᾧ αἱ νῆες λοχῶσιν ἢ ἀναπαύονται, ubi fortasse scr. εὐδιος, ut sit adjectivum, et subaudiatur λιμήν. NAM Ναύλοχον potius neutro gen. dicitur pro ναύλοχος λιμήν, s. ναύλοχος ἔδρα aut ναύλοχος περιπτυχὴ, Statio navium, Locus quem naves insident, Navale. Plut. de Solert. Anim. Προφανέντα δελφίνα πῶραθεν ὥσπερ ἐκαλεῖσθαι καθηγούμενον εἰς τὰ ναύλοχα. Naulochum ap. Plin. 4, 3. est etiam Nomen oppidi cujusdam Locrorum. Idem in fine l. 5. meminit Naulochi promontorii, et 4, 12. Naulochi insulæ, et c. 11. oppidi *Tetranaulochi. [Plut. Them. 9. *Ναυλόχιον, τὸ, Aristophanes Photii et Pollucis 10, 28. Lex. Herod. p. 176.] AT Ναυλοχέω, In statione maneo, Stationem navium insideo. Apud Suid., Ὁ δὲ ναῦς προσέταξεν ἐν τοῖς ἀγκῶσι ναυλοχεῖν λανθάνοντας: ἐπειδὴν δὲ αἰσθῶνται, ζευγνύειν αὐτὸν τὴν γέφυραν. Hes. ναυλοχεῖ exp. ἐν τῇ νηὶ κατατέτακται. Ubi videtur ναυλοχεῖν deducere a λόχος, quo significatur σύνταγμα quoddam militare: ut ναυλοχεῖν sit In navi per λόχους dispositum esse. Sed J. Poll. aliter videtur accipere hoc ναυλοχῶ, sc. pro Classe insidias struo, Nave aliquem locum insidens, adversarium observo; ait enim τὸ δὲ φυλάττειν τινὰς, ἐφορμεῖν καὶ ναυλοχεῖν: ubi etiam reddere posses, In statione navium manens observo et insidior. Et id colligitur etiam e l., quem e Suida citavi, qui paulo post ναυλοχῶ exp. τὸ τὰς ναῦς ἐνεδρεῖω. Sic accipitur et ap. Thuc. 7, (4.) p. 235. Εἴκοσι ναῦς, αἷς εἰρητο περί τε Λοκροῦς καὶ Ῥήγιον καὶ τὴν προσβολὴν τῆς Σικελίας ναυλοχεῖν αὐτάς: ubi nota casum accus. quocum construitur. Apud Hes. habetur etiam ναυλοχόντων, quasi a ναυ-

λοχῶ, quod exp. ὑποδεχομένων τὰς ναῦς: dubium an pro Excipere ibi accipiat, eo modo, quo hostem in insidiis aut etiam irruentem excipere aliquis dicitur; an vero pro Excipere, h. e. In stationem recipere. Suid. ναυλοχῶ exp. τὰς ναῦς ἀναπαύω καθιστών. [Nicet. Annal. 3, 1. Dionys. H. 1, 34, 47. *Ναυλοχία, Occulta navium statio, Appian. 1, 780. *Ἀναυλόχης, Lyc. 745. *Ἐνναυλοχέομαι, Dio Cass. p. 613, 88. *Ἐνναυλοχῶ, Schn. Lex.]

Ναυμάχης, ὁ, ET Ναυμάχος, ὁ, ἡ, E navi dimicans, Navale prælium committens: ut ναυμάχος ἀνὴρ, Suid. Sed ναυμάχης e Chrys. affertur pro Classe decertans. ["Ναυμάχος, Valck. Phœn. p. 440. ad Charit. 607. Antip. Sid. 69. Crinagor. 25." Schæf. Mss.] AT Ναύμαχος proparoxytonως, Quo dimicatur e navibus, Navali prælio aptus, Il. O. (389.) Μακροῖσι ξυστοῖσι τὰ ρά σφ' ἐπὶ ναυσὶν ἔκειτο Ναύμαχα κολλήεντα κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῶ, i. e. πρὸς ναυμαχίαν ἐπιτήδεια: (677.) Νῶμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι, Κολλήητον βλήστροισι. Idemque ap. Herod. ναύμαχα δόρατα quæ Hom. hic ναύμαχα ξυστὰ appellat, Hastæ ad navale prælium accommodæ, Spicula nautica, VV. LL. [Plut. 7, 360. "Ad Diod. S. 1, 511. Heyn. Hom. 7, 68. ad Charit. 317. ad Il. Z. 319." Schæf. Mss. *Ἐρπονάμαχος, Theod. Prodr. 206. *Νεομάχος, Jo. Malal. 1, 267. Chilmead. conjicit ναυμάχος vel *νηομάχος." Elberling. Mss.] Ναυμαχία, ἡ, Certamen s. Prælium navale, Pugna navalis. Naumachiam nonnulli etiam inter Lat. dixerunt, ut Plin. et Velleius. Et Suet. Naumachiam committere. Thuc. 1. Μῖα τε νίκη ναυμαχίας κατὰ τὸ εἶκος ἀλίσκονται. Et 2. Ἀνάγκη ἂν εἴη τὴν ν. πεζομαχίαν καθίστασθαι. Idem 1. N. τινὰ βραχεῖαν ἐποίησαντο. Plut. de Herod. Ναυμαχίαις αὐτόθι κρατούντας τοὺς Ἕλληνας. Dem. Phil. 3. (p. 120.) Καὶ οὐτε ναυμαχίας οὐτε πεζῆς μάχης οὐδεμιᾶς ἡττᾶτο, ubi opp. ναυμαχίαν et πεζὴν μάχην: sicut pro Cor., ναυμαχίας et πεζὰς στρατείας. Aristot. Poet. Ὅτε ἡ ἐν Σαλαμῖνι ἐγένετο ναυμαχία. Rursum Thuc. (1, 32.) dicit Ναυμαχίαν ἀπεωσάμεθα τοὺς Κορινθίους, pro κατὰ ναυμαχίαν, Prælio navali. AT Ναυμάχιον dicitur Muleta quam persolvit is qui prælio navali non interfuit, Muleta quæ exigitur ab eo qui a pugna navali abfuit, τὸ ὄφλημα τοῦ μὴ ναυμαχεῖν, Suid. [Cf. Ἀναυμάχιον. *Ἐνναυμαχικός, Hesych. Wakef. Mss.] Ναυμαχέω, Prælio navali configo, Naumachiam committo, ut Suet. loquitur, Xen. Ἑλλ. 1, (1, 9.) Ὅτι ἀνάγκη εἴη καὶ ναυμαχεῖν καὶ πεζομαχεῖν καὶ τειχομαχεῖν, Thuc. 3, (54.) Καὶ γὰρ ἡγεῖται ὄντες ἐνανταμαχόμεν ἐπ' Ἀρτεμισίω. Construitur etiam cum dat. personæ, vel cum præp. πρὸς suum regente casum. Thuc. 1, (112.) Φοίνιξ καὶ Κυπρίους καὶ Κίλιξιν ἐνανταμάχησαν καὶ ἐπεζομάχησαν ἅμα: 2, (83.) Περὶ τὰς αὐτὰς ἡμέρας τῆς ἐν Στράτῳ μάχης ναυμαχεῖν πρὸς Φορμύωνα. Usurpatur etiam simpliciter pro μάχομαι, Pugno. Aristoph. Σφ. (477.) κακοῖς τοσοῦτοις ναυμαχεῖν ὁσημέραι, Cum tot malis depugnare. ["Conf. c. ναυαρχέω, ad Diod. S. 2, 269." Schæf. Mss. *Ἐνναυμάχημα, Eumath. 254." Boiss. Mss. *Ναυμαχητὸς, unde *Ἐνναυμάχης, Polyæn. 3, 10, 17. Dionys. H. 2, 86. Rhet. 484. Lysæ Fr. 27." Kall. Mss.] Ab hoc ναυμαχέω est desiderativum VERB. Ναυμαχησεῖω, Navale certamen inire gestio, Navali prælio concurrere cupio, πρὸς ναυμαχίαν ἐτοίμως ἔχω, ἐρῶ τοῦ ναυμαχεῖν, ἐπιθυμίαν ἔχω ναυμαχίας, Suid.: Thuc. 8, (79.) p. 287. Προήσθοντο γὰρ αὐτοὺς ἐκ τῆς Μιλήτου ναυμαχησεῖοντας. ["Pierson. ad Mær. 14." Schæf. Mss.] Sunt et quædam bicompos. hujus verbi ναυμαχέω. PRIMUM, Διαναυμαχέω, Navali prælio decerno, Navali prælio decerto. Isocr. [Herod. 8, 63. Thuc. 8, 78. 79.] SECUND. Ἐνναυμαχέω, Pugna navali dimico in. TERT. Καταναυμαχέω, Navali prælio oppugno, Navali certamine adior aut invado. Apud Suid. Πρῶτον μὲν τὸν βασιλικὸν κατεναυμάχησε στόλον. Sed videtur non tam signif. Navalibus copiis adior et oppugno, quam etiam expugno, Navalio prælio supero, quod et ναυκρατέω. Lucian. (2, 51.) Ὅστε καὶ καταναυμαχῶνται, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ καταδύων ἐστὶ καὶ φεύγων, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων: qui enim navali prælio inferiores sunt, aut καταδύον-

σιν, aut φεύγουσι. ["Καταναυμαχεῖν τινά, Navali prælio aliquem vincere, Athen. 271. 273. 274." Schw. Mss. * Συγκαταναυμαχέω, Diod. S. 5, 52, p. 225, 17.] QUART. Προναυμαχέω, Prior navale prælium in eo, Navale certamen auspicor, etiam Navali certamine propugno, Herod. (8, 60.) Προναυμαχῆσαι Πελοποννήσου, pro Peloponneso navali prælio dimicabis, [6, 7.] In VV. LL. perperam scribitur προσναυμαχῆσαι. QUINTUM Συνναυμαχέω, Una navali prælio decerto, Navalis belli s. certaminis socius sum. ["Polyæn. 804." Wakef. Mss.]

Ναυπηγός, Qui naves compingit, Navium fabricator, Naupagus s. Naupegi; nam et his quidam e Latinis usi sunt, Chalcidius et Jul. Firmicus. Thuc. 1, (13.) Ἀμεινοκλῆς Κορίνθιος ναυπηγός. [Polyb. 1, 20, 10. Lucian. 3, 251. * Ναυπηγός, Manetho 4, 324.] Ναυπηγία, ἡ, Navium compactio s. fabricatio, Thuc. 4, (108.) p. 156. Ναυπηγίαν τριήρων παρσκευάζετο, Ad compingendas triremes se accingebat: 8, (3.) p. 265. Τὴν πρόσταξιν ταῖς πόλεσιν ἐκὰν νεῶν τῆς ναυπηγίας ἐποιούοντο. Et paulo post, Παρσκευάζοντο τὴν ναυπηγίαν, ξύλα ξυμπορισάμενοι. [Eur. Cycl. 459.] Ναυπηγίον, Locus ubi naves compinguntur; Officina in qua naves fabricantur. Aristoph. ("Ὀρν. 1157.) ἐν ναυπηγίῳ. ["Ναυπηγίον, * Ναυπηγεῖον, ad Diod. S. 2, 363." Schæf. Mss.] Ναυπηγικός, Ad navium fabricationem s. fabros pertinens. At ναυπηγική, sc. τέχνη, Ars fabricandi naves. [Lucian. 1, 371. Τὸ ν., Ars navium fabricandorum, Plut. 8, 260. "Ad Dionys. H. 5, 40. T. H. ad Lucian. Dial. p. 57." Schæf. Mss.] Ναυπηγέω, Naves fabricor. In pass. signif. ap. Xen. 'Ελλ. 1, (3, 11.) "Ὅπως ἄλλαι ναυπηγηθήσονται. Plut. (7, 274.) Ὀλκὰς ἡ τριήρης ναυπηγεῖται μὲν ὑπὸ πληγῶν καὶ βίας πολλῆς, σφύραις καὶ ἥλοις ἀρασσομένη καὶ γομφώμασι καὶ πρίοσι καὶ πελέκεσι. Activa quoque signif. ναυπηγεῖσθαι dieitur pro ναυπηγεῖν, et cum accus. construitur. Æschin. (58.) Τάφρους ἐξεργάζεσθαι, ἡ τριήρεις ναυπηγεῖσθαι. Polyb. (1, 20, 10.) Ναυπηγεῖσθαι σκάφη. Arrian. (7, 16, 1.) Ναυπηγεῖσθαι ναὺς μακράς: itidemque Isocr. in Evag. Τριήρεις ἐναυπηγήσατο, Triremes fabricandas curavit, Bud. 762. ubi et alia exempla affert. ["Ad Diod. S. 1, 64. 285. 361. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 154." Schæf. Mss. * Ναυπηγησία, i. q. ναυπηγία, Schneidero susp. Vide HSt. Thes. in Corrigendis. * Ναυπήγησις, Lobeck. Phryn. 513.] Ναυπηγήσιμος, ὁ, ἡ, Navibus fabricandis aptus, Compingendis navibus accommodus: ὕλη, Theophr. H. Pl. 1, 4, 6. Materia fabricandis navibus idonea, qua χρῶνται πρὸς τὰς τριήρεις, ut ibid. loquitur. E Livio interpretari possumus Navalis materia: qui ait, Ære præterea, ferroque et linteis et sparto et navali alia materia ad classem ædificandam. Thuc. (4, 108.) p. 156. et 7, (25.) p. 240. ξύλα ναυπηγήσιμα: quo utitur et Xen. 'Ελλ. 5, (2, 12.) Et ναυπηγήσιμος πύλις, VV. LL. Commoda ad naves ædificandas. [Dem. 219. "Strabo 678. 688." Boiss. Mss.] "Ἀντιναυπηγῆσαι, Contra s. Vicissim naves fabricari. Item Contra machinari "in navium fabricatione et instructione. Thuc. 7, (62.) p. 214. Εὔρηται δὲ ἡμῖν ὅσα χρὴ ἀντιναυπηγῆσαι, Quæ nobis necessaria sunt ut nos contra ipsos "in navium fabricatione et apparatu armemus:" [7, 36. ναὺς ἀντιναυπηγημένας. * "Ἐπιναυπηγέω, J. Poll. 1, 92." Boiss. Mss.] Προσναυπηγέω, Insuper classem ædifico. In VV. LL. προσναυπηγεῖσθαι νέας simpliciter exp. Naves exædificari. [Herod. 7, 144. Diod. S. 17. p. 612, 38. * Ναυπηγέτης, Lycophr. 873. al. * Ναυηγέτης.]

Ναῦποδα * μακρόποδα, Hes. [Ναῦποδες, Phot. οἱ νησιῶται. * Ναύπορος, Epith. litoris, portus quo naves appelluntur, Æsch. Eum. 10. Eur. Tro. 877. "Porsen. Or. 236." Schæf. Mss. * "Ναύρησις, ἡ, Qui naves incendit, Etym. M." Wakef. Mss.]

Ναύσταθμος, Navium statio: pro quo Soph. dicit ναυλόχους ἔδρας. Lucian. (1, 528.) Ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου καθίσας ἐαυτὸν, Supra stationem navium, Strabo 14. Ὡν τὸν ἑτέρον κλειστόν τριηρικὸν καὶ ναύσταθμον ναυσὶν εἰκοσι: ubi τριηρικὸν vocat Navale ad triremes recipiendas: unde intelligere potes ναύ-

σταθμον esse majorum navium capacem, τριηρικὸν autem longarum. || Portus cujusdam nomen in Sicilia, Plin. 3, 8. Et in VV. LL. Africæ promontorium et castrum. || N. dicitur etiam ὁ ναυτικός στρατός, Navales copiae, Suid.: respicit autem ad l. quendam Aristoph. ('A. 95.) in quo pro ναύφρακτος quædam exempl. habent ναύσταθμος. [Plut. Lys. 5. Aristid. 22. Anton. 63.] Reperitur ETIAM Ναύσταθμον, itidem pro Statio navium, Thuc. (3, 6.) Ναύσταθμον δὲ μᾶλλον ἦν αὐτοῖς ἡ Μαλέα, Statio navium erat eis Malea, Plut. (Pomp. 24.) Ναύσταθμα πειρατικά. [Thom. M. 623. Musgr. Rhes. 582. ad Diod. S. 1, 605." Schæf. Mss.]

* Ναύστολος, Æsch. S. c. Th. 864. "Ad Lucian. 1, 490. Thom. M. 446." Schæf. Mss.] Ναυστολέω, Navi velio s. duco, Navi deduco. Exempla ex Eur. et Alciph. et Athen. habes ap. Bud. 871. 872. Et metaphoricè ap. Athen. (614.) ex Eur., Οἰκοῦσι δ' οἴκους, καὶ τὰ ναυστολούμενα "Ἐσω δόμων σῶζουσι, Quæ importantur. || Classe peragro, Navi permeo, Soph. ap. Athen. (482.) "Ἰπποισιν ἡ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα. Accipitur etiam pro Navigo, ut ap. Cic. Tusc. 3. pro his Euripidis in Thes. Καὶ μὴ μακρὰν δὴ διὰ πόνων ἐναυστόλουν, Nec tam ærumnoso navigassem solo. Item, Navi peto, Classe contendo: et interdum simpliciter pro Proficiscor. Lucian. (2, 320.) Ναυστολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον. || Rego et Gubernio veluti navem, VV. LL. ex Eur. (Suppl. 474.) ναυστολήσεις τὴν πόλιν, Gubernabis civitatem. Quibus ex Aristoph. ("Ὀρν. 1229.) addunt ναυστολῶ τῷ πτέρυγε, de remigio alarum. ["Eur. Hec. 1246. Med. 683. Bergler. Alciph. 272. ad Herod. 498. ad Diod. S. 1, 260. Antip. Sid. 106. Jacobs. Anth. 8, 274. Musgr. Hel. 808." Schæf. Mss. * Ναυστόλημα, τὸ, Eur. Suppl. 209. * "Ναυστόλησις, Const. Manass. Chr. p. 30." Boiss. Mss.] Ναυστολία, Navigatio, Profectio quæ navi fit: πλοῦς, Hes. Suid. [Eur. Andr. 797. * "Ἐκναυστολέω, Const. Manass. Chr. p. 79." Boiss. Mss.]

* Ναυφάγος, Naves perdens, Lycophr. 1095. * Ναύφθορος, In navi perditus, Eur. Hel. 1398. 1555. "Valck. Anim. ad Ammon. 158." Schæf. Mss.] Ναυφθορία, Naufragium. ["Valck. l. c. Wakef. S. Cr. 3, 179. ad Charit. 342. Statyll. Fl. 11. Tull. Gem. 10. ad Diod. S. 2, 469." Schæf. Mss. * Manetho 1, 324. 3, 255." Wakef. Mss.] Ναύφρακτος, ὁ, ἡ, Navibus septus, circumseptus, armatus et munitus: στρατευμα, Eur. (Iph. A. 1259.) Navales copiae, Nauticus exercitus. Sic Aristoph. 'Ἰππ. (567.) Οὔτινες πεζαῖς μάχαισιν ἐν τε ναυφράκτῳ στρατῷ Πανταχοῦ νικῶντες αἰεὶ: i. e., τῷ συμπεφραγμένῳ καὶ συντεταγμένῳ ναυτικῷ. Ab Eod. ναύφρακτος usurpatur etiam pro ναύφρακτος στρατός, s. ναυτικός, ut Schol. annotat, 'A. (95.) Πρὸς τῶν θεῶν, ἄνθρωπε, ναύφρακτον βλέπεις, ubi addit, scribi etiam ναύσταθμον, quod et Suid. habet. [* Ναύφρακτον βλέπειν, Phot.] Ναύφρακτος Hes. exp. ναύσταθμος, λιμήν. [Æsch. Pers. 955. 1033. * Ναυφύλαξ, Suid. 2, 601. "Aristoph. Fr. 254." Schæf. Mss. * Ναυφυλακέω, Eust. 1562, 40. Lobeck. Phryn. 575.]

Composita a dat. plur. Ναυσί.

* Ναυσιβάτης, i. q. ναυβάτης, Manetho 1, 323. 4, 397. "Wakef. S. Cr. 3, 179. ad Diod. S. 2, 469." Schæf. Mss.] Ναυσίβιος, ὁ, ἡ, Qui in navibus s. e navibus vivit, Alciph. Ναυσίκλητος, Navibus s. Re navali inclutus, Clarus rebus navalibus, Od. Z. (22.) κούρη ναυσικλείτοιο Δύμαντος. ["Ναυσικλείτη, Hom. H. in Apoll. Del. 31." Schæf. Mss.] Ναυσίκλυτος, pro eod. Od. O. (414.) Φοίνικες ναυσίκλυτοι ἄνδρες, i. e. κατὰ τὰς ναὺς ἐνδοχοί: [H. 39. O. 131. 369. N. 136. Opp. 'A. 3, 208. * Ναυσικύδης, Nom. propr., Xen. 'Απ. 2, 7, 6. Schol. Aristoph. 'Ἐκκλ. 426. * Ναυσιμέδων, Nom. propr., Schn. Lex.] Ναυσιπέδη, q. d. Navium pedica, Quod navibus pedicæ loco injicitur, Funis aut Catena, qua navis in litore religatur, Lucian. Lexiph. (15.) "Ἐκτοράς τινας ἀμφιστόμους καὶ ἰσχάδας σιδηρὰς ἀφείς καὶ ναυσιπέδας, ἀναχατίζοι τοῦ δρόμου τὸ ρόθιον, ubi etiam de Anchora intelligi potest. [* Ναυσιπέρατος, Navigabilis, Dionys. H. 1, 535." Schæf. Mss.] Ναυσίποδες dicuntur Homines insulares, quia in mari

navibus ceu pedibus utuntur, Eust. *Ναυσίποδες, οἱ νησιῶται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς ναυσι χρώμενοι πρὸς τὸ διὰ θαλάσσης ὁδεύειν ὅσα καὶ ποσί.* [* *Ναυσίπομος*, Eur. Phœn. 1706. αὔρα.] *Ναυσίπορος*, ὁ, ἡ, q. d. Navibus pervius, meabilis, Navigabilis: ut ν. ποταμός, ὁ ὑπὸ νεῶν περαιούμενος. Herodian. 6, (7, 15.) Οἱ θέρους μὲν ναυσίπορον ἔχουσι τὸ ρεῖθρον διὰ βάθος τε καὶ πλάτος, Æstate navigabiles. AT *Ναυσίπορος*, q. d. Navigradus: ea forma qua dicitur Pontigradus, Navi permeans. Exp. et active, Naves s. Navem aliquo permeare faciens, s. trajicere: ut *ναυσίπορους πλάτας*, Eur. [Iph. A. 172. Rhes. 48. Xen. K. 'A. 2, 2, 2. * *Ναυσίστονος*, Classi gemitum et luctum afferens, Pind. Π. 1, 140. ὕβρις. * *Ναυσιφόρητος*, Qui navi fertur, ibid. 64. * " *Ναυσόκητος*, Schol. Opp. 'A. 5, 461.]

[* *Ἄναυς*, Æsch. Pers. 682. νάες ἄναες. * *Λιπόνανς*, Desertor classis, Ag. 220. al. *Λιπόνας*, al. *Λειπόνανς*.] *Μυριόναυς*, Infinitis navibus instructus, Epigr. (Philippi 81.) *μυριόναυαν ἄρη*, Martem s. Bellum cui sunt infinitæ naves. [* " *Μυριόνες*, ὁ τῇ * *θεοσκόπῳ* κυβερνήσει, Naucratis in Cave Hist. Litter. p. 438. ubi Struve *μυριόναυς* leg. conjicit." Schin. Lex. Suppl.]

[* *Δεκαναῖα*, Decem naves, Polyb. 23, 7, 4. 25, 7, 1. Lobeck. Phryn. 432. * *Δεκανέα*, idem, Strabo 7. p. 458. " *Δεκαναῖα*, *Δεκανέα*, ad Diod. S. 1, 721. * *Πεντεναῖα*, (Quinque naves,) ibid. Pierson. Add. ad Mær. 322." Schæf. Mss. * *Πενταναῖα*, Polyæn. 3, 4, 2.]

Compos. a gen. *Νεὸς*, s. *Νεῶς*.

Νεολκία, ἡ, Navis tractio. In VV. LL. exp. Navale, perperam; id enim *νεόλκιον* dicitur. [" *Wyttenb.* ad Plut. 1, 533." Schæf. Mss.] *Νεολκῶ*, Navem traho, attraho, subduco. Apud Athen. (350.) *Stratonicus* rogatus a quodam, *Τίνα τῶν πλοίων ἀσφαλέστατά ἐστί τὰ μακρὰ ἢ στρογγύλα*, respondit *τὰ νενεολκημένα*, Quæ in navale s. portum subducta sunt. Pro his tamen *νεολκία* et *νεολκῶ* scribitur etiam *νεωλκία* *νεωλκῶ*, quæ scriptura magis placet. Affertur tamen *νεολκῶ*, e Polyb. quoque. Sic scribitur et ap. Alciph. Ep. 1. *Τὸ πρῶν νεολκηθὲν σκαφεῖδιον σπουδῇ κατεσύραμεν.* [" *Schweigh.* ad Polyb. 6, 489." Schæf. Mss.] " *Ὑπερνεολκῶ*, Transfero " *classem*, VV. LL." [Strabo 6. p. 426., 8. p. 19.] *Νεόλκιον*, Navale, Locus in quem naves subducuntur: per hoc Hes. exp. *νεῶν*. *Νεουργός*, Navium fabricator, i. q. *ναυπηγός*: sed *φιλοτιμότερον* esse hoc vocab. J. Poll. (1, 85.) annotat. || Alias signif. Nuper factus, *νεωστὶ εἰργασμένος*, a *νέος*, [Plut. Æmil. Paulo 18. " *Timæi Lex.* 185. et n." Schæf. Mss.]

Νεωλκός, Qui naves in stationem s. portum attrahit, s. potius Qui e portu navem extrahit et super phalangibus statuit, J. Poll., *Νεωλκοῦ δὲ σκεῦη, φάλαγγες, φαλάγγια, ὄλκοι*. Helciarum a Martiale appellantur Qui naves in portum attrahunt et e portu in aridam, pulvinos supponentes, rursumque ab terra in mare moliuntur: qui Helciarum ab ἔλκειν dicuntur, perinde ut *νεωλκοί*. *Νεωλκία*, ἡ, Navium tractio, attractio; duobus enim modis accipi potest, vel pro illa helciariorum, qua in portum et e portu in terram subducitur aut deducitur; vel pro ea tractione, quæ fit cessante vento. Sunt qui interpr. Subductio, e Cæs. B. G. 5. Theophr. (H. Pl. 5, 7, 2.) *Τὴν δὲ τρώπιν ποιοῦσι, τρήρεσι μὲν, δρυῖνιν, ἵνα ἀντέχῃ πρὸς τὰς νεωλκίας*, ubi de helciariorum attractione intelligitur. [" *Wyttenb.* ad Plut. 1, 533." Schæf. Mss. * *Νεουλκία*, Schol. Par. ad Apoll. Rh. 2, 843. p. 192. Schæf.] *Νεωλκῶ*, Navem traho, attraho, et subduco, Polyb. 1, (29, 3.) p. 8. *Ποιησάμενοι δὲ τὴν ἀπόβασιν ἐνταῦθα καὶ νεωλκήσαντες, ἔτι δὲ τάφρῳ καὶ χάρακι περιλαβόντες τὰς ναῦς, ἐγένοντο πρὸς τὸ πολιορκεῖν αὐτήν*, Lucian. (1, 521.) 'Ὡς δέκα ὄλων ἐτῶν μηδὲ νεωλκῆσαι μηδὲ διαψύχει τὸ σκαφεῖδιον. Et in pass. ap. Eund. (3, 86.) *Νενεωλκημένον ἀκάτιον κατασπάσας*: itidemque ap. Athen. et Diog. L. *νενεωλκημένα πλοῖα*, Navigia in terram subducta. Item ap. J. Poll., *νεωλκημένη*, sine augmento, ἡ οὐκ ἔτι πλέουσα, ἀνελκυσμένη, διαψυχόμενη, sc. ναῦς, ubi cognoscitur *νεωλκεῖσθαι* dici naves, cum per helciariorum subjectis

pulvinis et phalangibus ex aqua in terram subducuntur ac exterguntur, ne a salsedine ligna putrefiant. [" *Bergler.* ad Alciph. p. 6. *Νενεωλκημένος*, ad Diod. S. 1, 431. 681." Schæf. Mss. * " *Εὐνεώλκητος*, Schol. Od. E. 136." Wakef. Mss.] AT *Νεώλκιον*, Navale, Locus in quem subducuntur naves: *νεῶν, νεώσοικος*. Pro quo ap. Hes. in *Νεῶν*, scribitur *Νεόλκιον*.

Νεωποιός, Qui naves fabricatur, i. q. *ναυπηγός* et *νεουργός*: vocab. a recentioribus *φιλοτιμότερον* usurpatum, sicut et *νεουργῆς*, J. Poll. [1, 12.]

Νεωρέω, Naves custodio, Eust. 1562. *Λέγεται δὲ τὸ ἐπίστιον*, Ionice ab *ιστία* pro *ἐστία*, καὶ *νεώριον* καὶ *νεῶν* περιεκτικῶς, καὶ *νεῶν οἶκοι* καλοῦνται δὲ καὶ οἱ αἰγιαλοὶ *νεῶνες* καὶ *νεῶν οἶκοι*. *Ἀἴλιος δὲ Διονύσιος* λέγει ὅτι *Ἴωνες μὲν νεῶνάς φασιν, Ἀττικοὶ δὲ νεωσοίκους καὶ νεώρια* οἱ δ' αὐτοὶ καὶ *νεωρεῖν* φασὶ τὸ *ναυφυλακεῖν*: est igitur *νεωρεῖν* vox Attica. [*Νεωρεῖν*, Photio * *νεωφυλακεῖν*.] *Νεώριον*, τὸ, Navale, Locus in quo naves custodiuntur. Accipitur tam pro Statione navium, quam pro Loco in quem subducuntur. B

Synonymum est *νεώσοικος*, *νεώλκιον*, *νεῶν*: vide *Νεωρέω*. Xen. 'Ελλ. 6, (5, 32.) *Γυθίῳ δὲ, ἔνθα τὰ ν. τοῖς Λακεδαιμονίοις ἦν, καὶ προσέβαλον τρεῖς ἡμέρας*. Synes. *Εὐοπτιο*, Καὶ νῦν ὀλόκληρος ἐσμέν στόλος ἐν *νεωρίῳ* *μικρῷ*. Item, *ἐμπρῆσαι νεώρια*, Incendere loca illa custodiendis navibus adificata. Aristoph. 'A. (918.) de thryallide, *Ἀῦτη γὰρ ἐμπρήσειεν ἂν τὸ νεώριον*, i. e. τὸν τόπον τὸν περιέχοντα τὰ πλοῖα ἥνικα ἂν ἐλκυσθῶσι. Itidemque ap. Dem. (271.) *Ἐπαγγεῖλάμενος Φιλίππῳ τὰ ν. ἐμπρήσειεν τὰ ὑμέτερα*. Apud Æschin. reperio etiam *νεωρίων ἀρχή*, (57.) *Ἦρχον δὲ τὴν τῶν ἀποδεκτῶν καὶ ν. ἀρχήν, καὶ σκευοθήκην φοροδύμονν*. Sed eo in l. præcedens vox ἀποδεκτῶν me monet, ut scr. existimem *νεωρίων*, a *νεωρός*: est ENIM *Νεωρός* Hes. * *νεωριοφύλαξ*, Cui navale custodiendum committitur: ut *νεωροῦς* ibi vocet Quibus navalis ædificandi et navium sarcien-darum cura incumberebat, sicut aliis ἢ τῆς σκευοθήκης οἰκοδόμησις, Armamentarii publici ædificatio. Annotat Harpocr. [et Phot.] videri *νεώρια* dici τὸν τόπον ἅπαντα εἰς ὃν ἀνέλκονται αἱ τρήρεις, καὶ πάλιν ἐξ αὐτοῦ καθέλκονται, idque ὑποσημαίνειν *Lycurgum* et *Andocidem*. [" *Νεώριον*, Musgr. Hel. 1546. Kuster. Aristoph. 125. Valck. ad Ammon. 107. Alciph. 132. et n., ad Lucian. 1, 433." Schæf. Mss. Grammat. Coislin. 492. * *Νεωρίς*, i. q. *νεώριον*, Strabo 1. p. 105.]

Νεώσοικος, ον, ὁ, Navium domus, Navale. Frequentius plur. num. dicitur *νεώσοικοι*, *νεώρια*, *νεῶνες*, et divisim quoque *νεῶν οἶκοι*, ut patet ex iis quæ in *Νεωρέω* ex Eust. et Æl. Dionysio ascripti. Hesychio *νεώσοικοι* sunt τὰ *νεώρια*, ἔνθα ἡ ναὺς *χειμῶνος* εἰσφέρεται: Suidæ, οἰκήματα παρὰ τῇ θαλάσῃ οἰκοδομούμενα εἰς ὑποδοχὴν *νεῶν*, ὅτε μὴ θαλαττεύοιεν. Sunt igitur Domicilia in litoribus aut portibus, in eum finem ædificata, ut naves eo recipiantur et subducantur, cum non navigatur. Thuc. 7. *Οὔτε ναῦς ἐν τοῖς νεωσοίοις ἄλλας ὁμοίας ταῖς δὲ ὑπελίπετε*. Utitur et Lucian. (2, 900.) Et Dem. (329.) *Ποῖαι τρήρεις; ποῖα βέλη, ποῖοι νεώσοικοι; τίς ἐπισκευὴ τειχῶν; ποῖον ἱππικόν*; Bayf. videtur *νεωσοίκους* distinguere a *νεωρίοις*, et *νεωσοίκους* vocare etiam Singularum aut Binarum navium capacia domicilia, ut cum dicit in magnificentissimo Venetorum navali, quod Arsenalē vocant, esse *νεωσοίκους* circiter sexaginta, i. e. Navium tecta, in quibus triremes reliquæque naves longæ ædificantur a fabris navalibus, quibus ibi perpetuo stipendia de publico procedunt. Esse autem *νεωσοίκους* capaces singulos triremis unius, uniusque biremis, et fabrorum navalium qui eas commode vel ἐκ *δρυόχων* ædificent vel couquassatas reficiant. Itaque exactius loquendo ἐν *νεωρίῳ* s. *νεῶνι*, i. e. in navali, erunt *νεώσοικοι* s. *νεῶν οἶκοι*, Domicilia unius alteriusve navis, sicut οἶκοι in domo aliqua ampla dicuntur domicilia singulorum aut etiam plurium. [" *Facius* ad Paus. 1. p. 4. Thom. M. 509. et Add., ad Charit. 676. ad Diod. S. 1, 676." Schæf. Mss. Vide ad Vitruv. 5, 12.]

[* " *Νεωτόρος*, Qui naves fabricatur, J. Poll. 57." Wakef. Mss.]

[* “Εὐνεως, Navibus instructus, Max. Tyr. 5, 5.” Wakef. Mss.] Λειπόνεως, Qui navale certamen deserit: λειποτάκτης, ut Suid. exp. in Περίνεως: qua signif. dicitur et λειποναύτης. [“Ad Lucian. 1, 487.” Schæf. Mss.] “Λιπόνεως, Qui navem destituit, Navis “desertor.” [“Demosth. 1226, 15.” Seager. Mss.]

Περίνεως, Superfluous vector, Vector qui in ministerio navis non est, Thuc. 1, (10.) Περίνεως δὲ οὐκ εἰκὸς πολλοὺς ξυμπλεῖν, Verisimile non est vectores una multos navigasse, qui non essent in navis ministerio, s. τοὺς περιττοὺς τῇ νηϊ ἐπιβάτας, οἷον δούλους, Schol. Suid.: vel τοὺς περιττοὺς καὶ ἐξω τῶν ὑπηρεσιῶν, ut idem Suid. Apud Philostr. Her. Πλὴν κυβερνήτου καὶ περίνεω, redditur Præter gubernatores ac servitia. Rectius tamen sing. numero, Præter gubernatorem et servum. Est autem Atticum hoc περίνεως, ac pro eo in communi lingua dicitur Περίνεος: cuius hoc ap. Suid. habetur exemplum, Πολλοὶ γὰρ φθειρομένων ἐν τῇ ναυαγίᾳ σκαφῶν ἀπεκολύμβησαν, οὓς ἐς τὸ ναυτικὸν ολιγάνδρουν κατέταξεν: οἱ δὲ ναῦται, καὶ οἱ περὶ νεοί, οὐκ ἀνεξέμενοι δῆλοι ἦσαν. Apud Hes. autem περίνεως ὁδεύεται ἰσθός, dubium est qua signif. accipitur, cum nec ipse quoque exponat. [“Boiss. Philostr. 453. Wakef. Phil. 901. Wessel. ad Diou. Cass. 1501.” Schæf. Mss.]

Πρωτόνεως, Qui nunc primum navigat aut navi in aliquem locum pervehitur: πρωτόνεω, οἱ πρῶτον πλέοντες, ἢ πρῶτον εἰς τινα τόπον καταπεπλεκότες, Suid. Apud Eund. habetur ΕΤΙΑΜ Ἀρχένεως: quod non exp., ac dubium est an accipiat pro πρωτόνεως, an vero pro ναύαρχος.

Μεσόνεοι ap. Aristot. Mechan. p. 4. Remiges qui in media navi sedent, Bud. Dicitur autem μεσόνεοι ea forma qua περίνεοι. Verba Aristotelis sunt, Διὰ τὶ οἱ μ. μάλιστα τὴν ναὺν κινεῖσι: paulo post, sub fin. Quæstionis, Διὰ τοῦτο οἱ μ. μάλιστα κινεῖσι: μέγιστον γὰρ ἐν μέσῃ νηϊ τὸ ἀπὸ τοῦ σκαλμου τῆς κώπης τὸ ἐντὸς κινεῖσι. [Aristot. de Part. Anim. 4, 10. Κίωπη * μεσόνεως. Vide Schn. Lex.]

“Εννιον, Hesychio est κώπης μέρος τὸ ἐπὶ τοῦ σκάλμου ἔνδον ἐν τῇ νηϊ.”

Ἐπίνειον, τὸ, dicitur πόλισμα παραθαλάσσιον, ἔνθα τὰ νεώρια τῶν πόλεων ἦν, ut Piræus Atheniensium, Nisæa Megarensium, Cyllene Eleorum. Sic Thuc. 1, (30.) Καὶ Κυλλήνην τὸ Ἡλείων ἐ. ἐνέπρησαν. Nec ausim affirmare id Lat. nomen habere. Navaliam enim sunt ea, quæ Græcis νεώρια dicuntur. Cic. Offic. 1. Muri, navaliam, portus, aquarum ductus. Hæc Bayf. e Thuc. Schol., qui annotat etiam, ἐπίνειον usurpari posse ἐπὶ παντὸς ἐμπορίου καὶ παραθαλάσσιον, et suo tempore a vulgo κατάβολον id appellatum fuisse. Idem Schol. in 2, (84.) p. 76. Ἐκ Πατρῶν ἐς Κυλλήνην τὸ Ἡλείων ἐπίνειον, annotat, ἐπίνειον vocari τὸ ἐμπόριον, vel παρὰ τὸ ἐπινύχασθαι αὐτὸ τῇ θαλάσῃ, vel παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ τὰς ὁκάδας νύχασθαι ἢ ὁκέλλειν. Suidæ ἐπίνειον est παραθαλάσσιον χωρίον ἢ * προσωρητήριον, ὃ λεγόμενος κατάβολος, citanti h. e. Polyb. 1. (Fr. Hist. 67.) Οἱ Ῥωμαῖοι τὰς μὲν ναῦς ἐνεώλκσαν: τοὺς δὲ ἐν τῇ Ταρράκῳ συναθροίσαντες, ἐκ τῶν προγεγονότων ἐλαττωμάτων ἐπίνειον ἐποίησαν, ἐπὶ τῷ προσκαθίσαντες ἐπὶ τῆς διαβάσεως διαφυλάττει τοὺς συμμάχους. Ceterum ἐπίνειον recte exponi Emporium, ut Thuc. Schol. paulo ante annotavit, manifestum fit e Strabone etiam, qui l. 6. ait, Ἐν δὲ τῷ παράπλῳ τοῦτ' Μέδαμα πόλις πλησίον ἔχουσα ἐπίνειον καλούμενον ἐμπόριον. Et 5, (2, 1.) de Puteolis, Ἦν δὲ πρότερον μὲν ἐπίνειον Κυμαίων, ἐπ' ὄφρ' οὗτος ἰδρυμένον, κατὰ δὲ τὴν Ἀννίβα στρατιὰν συνήκθησαν Ῥωμαῖοι καὶ μετωνόμασαν Ποσιόλους, i. e. Emporium Cumanorum; paulo post enim ait, Ἦ δὲ πόλις ἐμπόριον γεγέννηται. Et referri huc potest, quod Cic. Ep. ad Att. 5. dicit, Cum per emporium Puteolanorum iter facerem. Idem in eod. l. Κοινῷ δὲ ἐπίνειῳ χρῶνται οἱ τε Πελιγνοὶ καὶ οἱ Μαρόνκινοι. || Hesychio ἐπίνειον est μικρὸς λιμὴν. Ionice vero pro ἐπίνειον dicitur Ἐπινήιον.

Compp. a gen. Νηός.

[* “Νηοβάτης, Leonid. Alex. 28. Bergler. ad Alciph. 274.” Schæf. Mss. * Νηοπέδη, Greg. Naz. 2, 59.] Νηοπρέω, Navibus permeo, Navigo, Epigr.

[Anal. 2, 198.] Νηοσός, sive Νηοσός, ὁ, ἢ, Navium servator, Epith. Dianæ et Apollinis, ex Apoll. Rh. [1, 570. 2, 927. “Nonn. D. 33, 136. * Νηοφθόρος, 39, 122.” Wakef. Mss. * Νηοφόρος, Anal. 2, 514. * “Νηοχος, Crinagor. 39. Ruhnk. Ep. Cr. 122.” Schæf. Mss.] Νηαιθος, Fluvius Crotoniensis, a navibus incensis sic dictus, Supra ναύαιθος ex Etym. Neæthus, Plin. “Νηοῦχος, Navis tutor et custos: “φύλαξ πλοίου, Hes.”

Ἀκρόνηον, τὸ, Summa s. Extrema navis pars, τὸ τῆς νεὼς ἄκρον, Suid. Ἐπινήιος, ὁ, ἢ, Qui super navi est aut fit, ex Epigr. (Antip. Th. 51.) ἐπινήιος χοροτυπὴ, Tripudiatio in navi. [* “Εὐνηος, * Πολύνηος, Etym. M. 32, 9.” Wakef. Mss.] Ἐχενῆς, ἰδος, ἢ, Naves retinens et remorans: ἄγκυρα, Epigr. (Anal. 2, 514.) quæ anchoræ itidem ab ἔχειν dicuntur ἔκτορες ἀμφίστομοι et ἰσχάδες, ut in Ναυσίπεδῃ videre est. [Æsch. Ag. 155. Nonn. D. 13. p. 358. γαλήνη.] || Pisciculi cuiusdam nomen, Aristot. H. A. 2. 14. “Ἔστι δ' ἰχθυίδιον τι τῶν πετραιῶν, ὃ καλοῦσιν τινες ἔχενῆδα, καὶ χρῶνται τινες αὐτῷ πρὸς δίκας καὶ φίλτρα. Unde Plin. 9, 25. Est parvus admodum piscis, assuetus petris: Echeneis appellatus: hoc carinis adhærente, naves tardius ire creduntur: inde nomine imposito: quam ob causam amatoris quoque beneficiis infamis est, et iudiciorum ac litium mora. Idem 32, 1. Omnia hæc pariterque eod. impellentia, unus ac parvus admodum pisciculus, Echeneis appellatus, in se tenet: ruant venti licet et sæviant procellæ, imperat furori, viresque tautas compescit, et cogit stare navigia: quod non vincula ulla, non ancoræ pondere irrevocabili jactæ. Et paulo post, E nostris quidam Latinis Remoram appellavere eum. [“Wakef. S. Cr. 4, 49. Jacobs. Anth. 9, 143. 10, 404.” Schæf. Mss. “Donat. in Terent. Andr. 4, 4, 18. ‘Remorari a remora, pisce minutissimo, qui naves retinet: nam Græce ἔχενῆς vocatur.’ Cf. Opp. ‘A. 1, 212. et Suid. in v.” Blomf. Gloss. ad Æsch. Ag. l. c.]

Derivata a Ναῦς, citra compositionem.

Ναῦτης, Nauta: pro quo Poætæ, Tragicæ præsertim, ναύτης dicunt, ut Lat. Navita pro Nauta. II. T. (375.) ὅταν ἐκ πόντου σέλας ναῦτης φανείη Αἰδομένοιο πυρὸς, Plut. Pol. Præc. Ναύτας μὲν ἐκλέγεται κυβερνήτης, καὶ κυβερνήτην ναύκληρος, Xen. Ἑλλ. 1, (1, 16.) Ναύτας ὀπλίσας. Metaphorice autem συμποσίον ναῦται dicuntur, sicut κυλικὸν ἐρέται, de compositibus. Dionys. Chalcus ap. Athen. (443.) Κἂν τινες ἡγον [οἶνον] ἄγοντες ἐν εἰρεσίᾳ Διονύσου Συμποσίον ναῦται καὶ κυλικὸν ἐρέται. || In Epigr. ναῦτης δρόμος adjective de Itinere navali, s. cursu, ut ita dicam, navali. [“Valck. Phœn. p. 110. ad Thom. M. 142. Markl. Suppl. 509. Iph. p. 405. Wakef. Phil. 901. Heind. ad Plat. Phædr. 239. Adj., Marcus Arg. 31. Steinbr. Mus. Tur. 1, 310. Porson. ad Hec. 915.” Schæf. Mss. “Theopompus ap. Athen. 254. πλήρεις εἶναι, dicens τὰς Ἀθήνας ναυτῶν καὶ λωποδυντῶν etc. videtur ναύτας Fæneratores intelligere.” Schw. Mss. * Navitis, ἢ, Lobeck. Phryn. 256. Phot. Ναυτίδας γυναῖκας ὡς ναύτας. * Ναυτίς, J. Poll. 8, 190.] Ναύτρεαι, Mulieres nauticam exercentes, J. Poll. 7, (139.) Ναῦται, καὶ αἱ παρ' Ἀριστοφάνει ναύτρεαι, καὶ πάνθ' ὅσα ἐκ νεῶν ὑπηρετικὰ εἶδη τεχνῶν. Scribitur autem ναύτρεαι per ei in penult. sicut ap. Eund. alibi μισθώτρεαι. Sed videtur potius scr. ναύτρεαι: habent enim hæc duo ναῦτης et ναύτρια verbalium quorundam formam. Ναυτοδίκαι Hesychio sunt οἱ ἐπὶ τοῦ ἐμπορίου δικασταί, ἐφ' ὧν καὶ αἱ τῆς ξενίας ἐκρίνοντο δίκαί: proprie igitur sunt Iudices nauticis litigiis cognoscendis deputati, s. ἐμπορικῶν δικῶν iudices: sed frequentius in posteriori signif. ναυτοδίκαι dicuntur οἱ τὰς ξενίας δίκας εἰσαγόντες, J. Poll., prioris nullam faciens mentionem. Et sic accipitur in h. l. Carteri, quem Harpocr. e l. 4. Psephismatῶν citat, Ἐὰν δὲ τις ἐξ ἀμφοῖν ξένων γεγονὼς φρατρίῃ, διώκειν τῷ βουλομένῳ Ἀθηναίων οἷς δίκαί εἰσι, λαγχάνειν δὲ τῇ ἑνὴ καὶ νῆα πρὸς τοὺς ναυτοδικάς. [Lucian. 3, 282. “Aristoph. Fr. 240. * Ναυτοκράτωρ, ad Herod. 389. (5, 36.)” Schæf. Mss. Thuc. 5, 97. 109. * Ναυτολόγος, Strabo 8. p. 575. Consti-

Apost. 263. ubi *Ναυστ.* Wakef. Mss. * *Ναυτολογέω*, Anal. 2, 169. Vide *Ναυσθλόω*. * *Ναυτοπαίδιον*, το, Hippocr. Epidem. 2. T. 1. p. 689. Lind. Sect. 7. p. 8. Foes.]

Ἀειναῦται, “s. *Αἰειναῦται*,” q. d. Sempernautæ, Magistratus quidam ap. Milesios, Hes.: Plut. Quæst. Græc. (193.) ait ap. Milesios ita vocatos fuisse quosdam e potentioribus, qui consensu nautarum consilia de maximis rebus agitant procul a terra: deinde cum ratam habuissent aliquam sententiam, revertebantur. *Ἀναυτα*, Nautis carentia, Navibus impervia: *ἡπειρωτικά*, Hes.: qui a Tarentinis pro *παραχρήμα* quoque accipi tradit. *Λειπονάυτης*, Qui nautas socios deserit. Apud Suid., *Ἐδογματοποίησατο δὲ τοὺς κατὰ τὴν Ἑλλάδα λ. γεγονότας ἀναζητῆσαι, καὶ τὰς χεῖρας ἀποκόψαι πάντων. Λειπονάυτιον*, Nautarum sociorum desertio. Eod. nomine vocabatur et Lis quæ intendeatur iis qui nautas socios vel sociam classem deseruissent; nam perinde in ejusmodi desertores animadvertetur, ut in desertores militiæ, qui *λειποτάκται* vocabantur. J. Poll. *Λειπονάυτιον μὲν ἐκρίνετο ὁ τὴν ναὺν ἐλλείπων, ὥσπερ ὁ τὴν γάβιν, λειποταξίου. Αὐτὸν ἀναυμάχιον* dicebatur Desertio pugnae navalis, h. e. Cum quis ad navale prælium non venerat ut debebat: et *ἀναυμάχιον δίκη*, Lis quæ in ejusmodi desertores instituebatur. J. Poll. *Ἀναυμάχιον δὲ, ὁ τὴν ναὺν μὴ λιπὼν, μὴ μέντοι ναυμαχίας*: qui pendere cogebatur *το ναυμάχιον*. [* *Ἀναυμάχια*, Valck. ad Andocid. p. 10. Sluiter. Lectt. Andoc. p. 130. * *Λιπονάυτης*, Theocr. 13, 73. “Ad Lucian. 1, 487. * *Λιπονάυτιον*, ibid.” Schæf. Mss. * “*Μεγαλονάυτης*, Hes. Etym. M.” Wakef. Mss.] “*Μεσονάυται*, Medii inter nautas et vectores: quales fere sunt Mediastini in domo. “Legitur in Pand.” [* *Μονονάυτης*, * *Μονοναυτικός*, Eust. 1535, 62. * *Πολυνάυτης*, Æsch. Pers. 83. * “*Ποντοναύτης*, Brunck. ad Hippol. p. 358. Valck. Diatr. 240. Brunnck. Soph. 3, 445.” Schæf. Mss. * “*Συνναύτης*, Plato Alcib. 1. s. 33. 60.” Boiss. Mss. Lucian. 2, 695. “Ad Charit. 272. * *Φιλοναυτης*, Epigr. Philippi 23.” Schæf. Mss.]

Ναυτικός, Nauticus, Aristot. Polit. 5. ν. ὄχλος, Pubes nautica, Sil. Et ν. σπερμολογία, Plut. Alcib. Item ν. χρήματα, Quæstus nauticus. Dem. (893.) *Μέτρια δ' ἔχων, τοῦτοις πειρῶμαι ναυτικοῖς ἐργάζεσθαι*, Pecunia autem non grandi, quam habeo, quæstum facere cœpi fenore nautico occupata, Bud. Et ν. ἀπόβασις, in VV. LL. Descensus e navi. Et ἡ ν., sc. τέχνη, vel ἐμπειρία, Rei nauticæ peritia. Item το ν., Res nautica, Copiæ navales, Classis. Pro Res nautica accipitur in Thuc. 1, (142.) *Πλέον γὰρ ἡμεῖς ἔχομεν τοῦ κατὰ γῆν ἐκ τοῦ ναυτικοῦ ἐμπειρίας*, E re nautica s. navali. Sed frequentius capitur pro Copiis navalibus ν. Classe. Thuc. 2, (80.) *Οὐ περιμένεις τὸ ἀπὸ Κορίνθου ναυτικόν, Νου expectata Corinthia classe*: (13.) *Το ν., ἡπὲρ ἰσχύουσιν, ἐξαρτέσθαι*, Classē parare, qua re plurimum pollent: (93.) *Οὔτε ναυτικὸν ἦν προφυλάσσειν ἐν αὐτῷ οὐδέν*. Et de Corcyra, 1, (44.) *Μη πρόσθαι τοῖς Κορινθίοις ναυτικὸν ἔχουσαν τοσοῦτον*. Eod. l., *Ἀφ' ὧν τὸ ναυτικὸν τρέφουσι*: 8, (30.) p. 272. *Ἐπὶ τῇ Μιλήτῳ τῷ ναυτικῷ ἐφορμεῖν*: 3, (16.) *Κινοῦντες τὸ ἐπὶ Λέσβῳ ν.*, Revocata, quæ ad Lesbum erat, classe. Similiter Xen. *Ἑλλ.* 1, (1, 23.) *Το ν., ο ἡθροίκει ἀπὸ τῶν συμμάχων*. Et Aristot. Polit. 6. *Τέτταρα δὲ τὰ χρήσιμα πρὸς πόλεμον, ἱππικόν, ὀπλιτικόν, ψιλόν, ν.* Plut. vero τὸ ν. et τὸ στρατιωτικόν in quodam l. dicit Ipsos nautas et Ipsos milites. Ead. signif. in plur. τὰ ν., Thuc. 1. *Τὰ μὲν ν. τῶν Ἑλλήνων τοιαῦτα ἦν*, Hujusmodi erant Græcorum copiæ navales, s. Græcorum classis. Ibid. (13.) *Ναυτικά τε ἐξηγύετο ἡ Ἑλλάς*, Classē parabat, ut supra τὸ ν. *ἐξαρτέσθαι*: 4, (75.) p. 146. *Τοὺς τε Πελοποννησίους ὠφέλουν ἐς τὰ ν.* || Qui exercitatus est in re nautica, Peritus rei nauticæ, Thuc. 1, (18.) *Καὶ ἀνασκευασμένοι, ἐς τὰς ναῦς ἐμβαλτες, ναυτικοὶ ἐγένοντο*, Rei navalis periti evaserunt: (93.) *Καὶ αὐτοὺς ναυτικούς γεγεννημένους, μέγα προσφέρειν ἐς τὸ κτήσασθαι δύναμιν*. Sic Athen. (296.) de Glaucō, e Mnasea, *Ναυτικὸν δὲ αὐτὸν καὶ κολυμβητὴν ἀγαθὸν γενόμενον, πόντιον καλεῖσθαι*. Item ν. πολυποὺς, Αἰ-

stot. H. A. 9. Polypi genus alio nomine *ναυτίλος* nuncupatum, et *πομπίλος*, vel quod navigantes imitetur, vel quod navium cursum comitetur. [“Wyttenb. Ep. Cr. 61. ad Herod. 456. 662. 680. ad Diod. S. 1, 417. Το ν., ad Lucian. 1, 248. ad Herod. 370. Dionys. H. 1, 134.” Schæf. Mss. Demosth. 1212. *Ἐπτακοσίας δὲ δραχμὰς παρὰ Νικίππου τοῦ ναυκλήρου, ναυτικὸν ἀνείλδη*.] *Ναυτικῶς*, More nautarum. Apud Suid. Zeno dicitur cum grandi pecunia in Græciam venisse, eamque *δανεῖσαι* ν.: qui et a Plut. dicitur nauticum fecisse quæstum antequam ad philosophiam se contulisset.

Ναυτίλος, ὁ, ἡ, i. q. *ναυτικός*, Nauticus, q. d. Navigatorius, Suidæ ναύτης, Eur. ap. Aristoph. B. (1207.) de Ægypto, s. Danao, *Ἐν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλάτῃ Ἄργος κατασχών*: Idem *ναυσιπόρους πλάτας* alibi dicit. || *Ναυτίλος* dicitur etiam Polypi species quædam, Athen. (318.) ex Aristot. H. A. quamvis idem Aristot. ap. Eund. dicat, nou esse polypum, sed similem polyπο κατὰ πλεκάνας: de quo tum alia multa ab ipso Athen. referuntur, tum in eleganti Callimachi Epigr. hæc habentur verba, *Ναυτίλον, ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον· εἰ μὲν ἄηται, Τείνας ὠκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων· Εἰ δὲ γαληναίη, λιπαρὴ θεὸς, οὐλος ἐρέσσων Ποσσί.* De hoc lege Plin. 9, 29. Vide et quæ de nauplio pisce in seq. cap. refert. [Herod. 2, 43. Soph. Aj. 1146. Tr. 537. “Sic Nausicrates Comicus ap. Athen. 296. *τοῦ ναυτίλοισι πολλάκις Ἡδὴ φανέντος*, de Glaucō Deo mariuo loquens.” Schw. Mss. “Jacobs. Anth. 7, 128. 143. 282. Porson. Phœn. 849.” Schæf. Mss. *Ναυτίλοις* pro *ναυτίλοις* leg. ap. Strab. 3. p. 382. * *Ναυτιλοφθόρος*, Lycophr. 650. * “*Ναυτιλαρχος*, Theod. Prodr. 50.” Elberling. Mss.] *Ναυτία*, Navigatio, Vocab. tam Poetis quam Prosæ scriptoribus usitatum, Hesiod. *Ἔργ.* (2, 236.) *Εἰ δὲ σε ναυτιλὴς δυσπεφέλου ἡμερος αἰρεῖ*, Herod. (1, 1.) *Ναυτιλῆσι μακρῇσι ἐπιθεσθαι*, Longis navigationibus. Apud Eund. (163.) *Ναυτιλῆσι χρῶνται*, Valla vertit *Naviculariam exercent*. Plut. Quæst. Rom. *Ναυτιλὴς φανείσης καὶ κομίδης κατὰ θάλατταν*, ubi signif. potius Opportunum navigationi tempus. Et Lucian. de Luctu, *μισθὸν ναυτιλίας* vocat *Naulum* s. Mercedem pro Vectura s. Trajectu. [“Jacobs. Anth. 7, 143. 173.” Schæf. Mss.] *Ναυτίλλομαι*, Navigo, cui fortassis aliquis inter hæc primum dare locum malit, et duo præcedentia inde derivare. Od. *Ξ.* (246.) *Ἀἰγυπτον δὲ με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι*: Δ. (672.) *Ὡς ἂν ἐπισμυγεῶς ναυτίλλεται εἵνεκα πατρός*. Utitur hoc verbo et Lucian. (2, 68.) de turri in Pharo ædificata, e qua noctu suspendebatur lucerna, *Ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτίλλομένοις*: [3, 372. “Ad Mær. 269. Boiss. Philostr. 642.” Schæf. Mss.]

[* *Ναυταρίδιον*, Greg. Naz. 2, 14.]

[* *Ναῶν*, i. q. *νεῶν* s. *νεώριον*, Hes. “Koen. ad Greg. Cor. 102.” Schæf. Mss.]

¶ *Ναυτία*, ἡ, Nausea, proprie ea qua navigantes in mari corripuntur. *Ναυτία*, inquit Gorr., Nausea: est depravatus motus facultatis expultricis, quo nititur per os excernere, quæ ventriculo sunt molesta. Pertinet vero ad ventriculum, nec eum quidem totum, sed partem ejus superiorem, quemadmodum et vomitio. Non est autem aliud nausea quam inanis quidam conatus vomendi. Plura vide ap. Gorr. Plut. de Loquacitate, *Τῆς νόσου βαρύτερος, τῆς ναυτίας ἀηδέστερος*. Idem alibi, *Ταχὺ πλησμονὴν καὶ ν. τὸ πρᾶγμα παρέξει*. Diosc. 3. de fœniculo, *Ἐν πυρετοῖς τε ν. καὶ καύσιν στομάχου παραιτεῖται*: unde Plin. 20, 23. itidem de fœniculo, *Nauseam ex aqua tritumi sedat*. || Quamvis vero nausea proprie ventriculi sit, attamen per metaph. de venis etiam sanguinem fundentibus Hippocr. in l. *περὶ Ἀγμῶν*, dixit *ναυσίωσιν* et *ναυτίαν*, cum illæ veluti nauseabundæ sanguinem expuunt, et quodammodo vomunt: quod vitium Idem paulo ante in venis *ἐκχύμωσιν* appellarat, Gal. Comm. 2. *eis τὸ περὶ Ἀγμῶν*. Gorr. [“Kuster. Præf. ad Jambl., ad Diod. S. 1, 290. Phryn. Ecl. 96.” Schæf. Mss.] *Ναυτιώδης*, Nauseosus, Plut. de Virt. Mor. (741.) *Ἐμετοὶ καὶ διατροπαὶ ναυτιώδεις*, Symp. 4. *Βαρεῖς τῇ γέυσει προσπίπτουσι καὶ ναυτιώ-*

deis. *Ναυτιῶν*, Nauseo, Lucian. Lexiph. 'Εγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ. Plut. Polit. Præc. Οἱ ναυτιῶντες ἀλμυρίδας διώκουσι. Metaph. quoque accipitur pro Respuo, quasi nauseans, Respuo quasi nauseabundus. Plut. Pol. Præc. Et Dem. Phal. (15.) Οἱ τε ἀκούοντες ναυτιῶσι, διὰ τὸ ἀπίθανον. [Lobeck. Phryn. 194. "Ad Mær. 269. 351. ad Charit. 269. Plut. Mor. 1, 497. Kuster. Præf. ad Jambl., ad Lucian. 1, 461. Tzetz. Exeg. in Il. 127, 21. *Ναυτιασμός, Const. Manass. Chron. p. 247. Meurs." Schæf. Mss.] *Ναυτίσις*, Ipsa actio nauseandi, Nausea. [Kiessl. ad Jambl. V. P. 49. *Προσαντιῶν, Insuper nauseo, Schneidero auctoritate carere videtur.] *Ναυσία*, ἡ, Nausea. Ion. pro *ναυτία*. Ab hoc autem *ναυσία* non dubium est quin Lat. vox originem duxerit. [*'Επιναύσιος, Nauseabundus, Polyb. 31, 22, 1. *Περιναύσιος, idem, Diod. S. 2, 58. *Ναυσίσις, Lobeck. Phryn. 191. Nicander 'A. 83. 482. al. *Ναυτισίς.] *Ναυσιῶν*, Nauseo, pro *ναυτιῶν*. [Lobeck. Phryn. 194. "Mær. 269. et n." Schæf. Mss. * "Ναυσιασμός, Nausea, Chrys. Hom. 122. T. 6. p. 975, 13." Seager. Mss.] *Ναυσίασις*, i. q. *ναυτισίσις*. Ab Hes. exp. βδελυγμός. At *Ναυτιῶσις* dicuntur ab Hippocr. (759.) Effusiones sanguinis, quas etiam ἐκχυμώσεις appellat, translato vocab. ab iis qui in nausea sanguinem vomunt, Gorr. e Lex. Hippocr. Gal. 'Αναυσία, Nausea nulla, Nullum fastidium, τὸ μὴ ναυτιᾶν. Suid. [*Ναυσίον, Tzetz. Exeg. in Il. 87. Spolin. de Extr. Odys. Parte 127.]

¶ *Ναῦλον*, τὸ, Naulum, Merces quæ a vectore pro navigatione persolvitur, Aristipp. ap. Plut. (7, 729.) Οὐκοῦν παραπύλλυμι τὸ ναῦλον εἰ πανταχοῦ εἰμί: ad quemdam qui eum ubique esse dicebat. Hes. *ναῦλα* exp. ἐφόδια, Viatica. Idem Lexicographus *ναῦλον* esse dicit τὸ ἐς τὸ στόμα τῶν νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον: nam solebat eis dari obolus, μισθὸς τῷ πορθηεῖ, ut habes in Μελιτῶντα, quem portitorii Charonti pro vectura persolverit. [Demosth. 882.] Pro *ναῦλον* masc. g. dicitur ETIAM *Ναῦλος*, imo Callistratus ap. Aristoph. Schol. annotat Atticos non solere dicere τὸ ναῦλον. Aristoph. B. (270.) 'Εκβαίν', ἀπόδος τὸν ναῦλον. Aristoph. Schol. post ea quæ e Callistrato annotarat, addit, Καὶ ὅτι παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ Ἡ ναῦλος ἡμῖν τῆς νεῶς ὀφείλεται: scribitur enim ἡ, nescio an per errorem an de industria. Apud Suid. vero ita, ἀρσενικῶς ὁ ναῦλος, Καὶ ναῦλος ἡμῖν τῆς νεῶς ὀφείλεται. ¶ *Ναῦλος* dicitur etiam Quod persolvitur ei ad quem devertimus, Quod mercedis loco datur ei qui domum suam nos recepit, J. Poll. 1. Καὶ τὸν ὑπὲρ τῆς καταγωγῆς μισθὸν, ναῦλον, ὥσπερ ἐνοίκιον παρὰ δὲ ἐνίοις καὶ στεγανόμιον. Similiter vero ναύκληρος dicitur ὁ σταθμάρχος, s. ὁ στεγανόμος et δεσπότης τῆς οἰκίας. ¶ *Ναῦλος*, s. *Ναῦλον*, est etiam Nomen instrumenti cuiusdam musici, Plut. Symp. 2, 4. Καὶ τὸν ν. ἡρμόσθαι λέγουσι, καὶ κρούματα αὐλήματα καλοῦσιν, ἀπὸ τῆς λύρας λαμβάνοντες τὰς προσηγορίας. Neutrius gen. hæc exempla esse possunt. Soph. [ap. Plut. 7, 549.] Οὐ ναῦλα κωκυτοῖσιν, οὐ λύρα φίλα. Apud Joseph. in instrumento templi, Ναῦλα καὶ κινύραι ἐξ ἡλέκτρον: attamen VV. LL. hæc duo ponunt in NOM. Ναῦλα, ἡ, ut ναῦλον et ναῦλα dicatur SICUT *Νάβλον* ET *Νάβλα*, de eod. organo. Hes. *Νάβλα*, εἶδος ὄργανον μουσικόν, ἡ ψαλτήριον, diversum tamen a psalterio esse conjicitur, e Cic. de Arusp. Resp. et e Quint., ἡ κιθάρα: itidemque Suidæ *νάβλα* est εἶδος ὄργανον μουσικόν. Et rursum ap. Hes., Καὶ ναῦλον, τὸ αὐτὸ ὄργανον. [Ναῦλον, Merces navi impositæ, Reisk. ad Dem. 882. "Ad Lucian. 1, 422. Thom. M. 348. *Νάβλα*, Brunck. Soph. 3, 481. Valck. Callim. p. 16. *Νάβλος*, ibid." Schæf. Mss.] Frequentiori in usu EST *Ναυλας*, SIVE *Νάβλας*, ὁ, J. Poll. 4. Καὶ ναυλας μνημονεύει Φιλήμων, "Εδει παρῆναι Παρμένων αὐλητρίδ' ἢ Ναύλαν τιν': sic enim in ipsius Cod. reponendum ex Athen. (175.) ubi per β scribitur *νάβλα*. Apud eund. Athen. ibid., Κρεῖττον τὸ ὑδραυλικὸν τοῦτο ὄργανον τοῦ καλουμένου *νάβλα*, ubi observa gen. Doricum: quo utitur et Sopater, οὔτε τοῦ Σιδωνίου *νάβλα* Λαρυγγόφωνος ἐκκεχόρδωται τύπος. ibid. *Νάβλας* ἐν ἄρθροις γραμμάτων, οὐκ εὐμελὲς ὦ

λωτὸς ἐν πλευροῖσιν ἄψυχος παγεῖς "Εμπνουν ἀνίει μουσάν. [Strabo 10. p. 196.] ¶ Apud Hes. oxytonos scribitur *ναβλὰς*, ab eoque exp. non solum εἶδος ὄργανον μουσικὸν δυσήχον, sed etiam καθαριστής: ut *ναβλὰς* dicitur etiam Is qui nablum pulsat: οἱ *Ναβλιστῆς* quoque ab Euphorione appellatur, ap. Athen. (182.) Οἱ νῦν καλούμενοι ν. καὶ πανδονριστῆς καὶ σαρβυκιστῆς καὶ νῦν οὐδενὶ χρῶνται ὄργανον. Instrumentum autem illud musicum ab Ovid. vocatur *Nablium*, forma dimin., de Arte Amaudi 3. Disce etiam duplici genalia nablia palma Vertere: conveniunt dulcibus illa modis. [Cf. Perizon. ad Elian. V. H. 3, 34. *Ναβλιστοκτυπεῖς, Manetho 4, 185. "Ναῦλη, Ecum. Collect. 470." Routh. Mss. *Ναυλολογέω, Naulum exigo, Schn. Lex.] A ναῦλον s. ναῦλος significante Naulum est ADV. 'Αναυλεῖ, Sine paulo. *Ναυλώω*, *Ναυλο* loco, Plut. (8, 826.) Οἱ τὰ πλοῖα ναυλοῦντες, ὅ, τι ἂν φέρῃ τις, ἐμβάλλεσθαι παρέχουσι. Ita ναυλοῦν πλοῖον dicitur naucerus, cum vectorem navi vehendum suscipit persoluto ναῦλο. [Polyb. 31, 20, 11.] 'Εκναυλώω, Cum navi portum exeo, VV. LL. sine Auctore et exemplo. Pro ναῦλον autem s. ναῦλος scribitur ETIAM *Ναῦλλον* ET *Ναῦλλος* duplici λ, Aristoph. Schol. [B. 272.]

Ναυσθλον, Naulum, i. q. ναῦλον, Hes. *Ναυσθλώω*, *Ναυλο* loco, ut *ναυλώω*, *Ναυλο* vehendum suscipio. In VV. LL. *ναυσθλώω* ex Eur. (Suppl. 1037.) affertur pro *Laturus*, *Gestaturus*. Hes. *ναυσθλοῦν* exp. ναυτολογεῖν et ναυσθλωσάμενος, ναυτολογησάς. Ab Aristoph. vero *ναυσθλώσασθαι* dicitur vector qui persoluto naulo navem conscendit, Eip. (126.) Πιπρὸς πορεύσει πῶλος, οὐ ναυσθλώσομαι, i. e., inquit Schol., οὐ νηὸς ἐπιβήσομαι: addens, Κυρίως δὲ, τὸ ναὺς μισθώσασθαι: innuensque *ναυσθλώσασθαι* accipi pro *Ναυλο* conducere navem, vecturam. Hes. *ναυσθλώσουσι* exp. ἀποκομίσουσι: ut *ναυσθλοῦν* dicatur etiam *Ναυλο* accepto aveho, et deinde generaliter pro Aveho, Deporto. ["Markl. Iph. p. 418. Musgr. 1487. *Ναυσθλέω, Wakef. Ion. 88." Schæf. Mss.] 'Εκναυσθλώω, *Ναυλο* accepto exporto. Improperie autem aliquis a fluctibus dicitur ἐκναυσθλοῦσθαι: Lycophr. (726.) Λίγεια δ' εἰς Τερεῖναν ἐκναυσθλώσεται, Κλύδωνα χελλύσσουσα, ubi Schol. annot. ἐκναυσθλώσασθαι esse proprie τὸ μετὰ νηὸς ἐκπλεῦσαι: eo autem in l. accipi pro ἐκριπῆναι ὑπὸ τῶν κυμάτων. Sunt qui ibi exp. etiam ἐκπλεύσει. [*Συνναυσθλώω, Hesych.]

Derivata a gen. Νεῶς.

Νεῶν, ὦνος, ὁ, Navale, i. q. νεώριον: significaturque hoc vocabulo non tam Statio navium, quam Locus et domicilium quo subducuntur: quemadmodum et Hes. νεώρας exp. νεῶν οἶκους, νεόλκια. Vide Νεωρέω. In VV. LL. exp. etiam Novale, quod et νεῖος dicitur.

Νεῖος, Navalis: siquidem νεῖα sunt Ligna fabricandis navibus apta, navalia, Liv. Navalis materia. At de νεῖοις vide Hes., qui exp. νηχίους, dicitque inter alia eo significari Fundum navis.

Derivata a gen. Νηός.

Νήϊος, Navalis. Et νήϊον, sc. ξύλον, Lignum navale, Navalis materia. Il. Γ. (62.) ὅς ῥά τε τέχνην Νήϊον ἐκτάμνησι, i. e., ξύλον πρὸς νηῶν κατασκευὴν ἐπιτήδεον. Hesiod. vero dixit ('Hm. 44.) Νήϊά τε ξύλα. Et Apoll. Rh. νήϊα δοῦρα pro eod., quæ Thuc. et Prosæ scriptt. ναυπηγήσιμα, 2, (80.) 'Ὡς δ' ὅτε νήϊα δοῦρα θεοῖς ἀντίξοα γόμοις 'Ανέρες ὑλουργοὶ ἐπιβλήδην ἐλάοντες Θεῶν σφύρην: (1, 1089.) Νήϊον ἀφάλαστοι. Et Νήϊον ὀλκαίοιο, 1, (1314.) ubi Schol. annotat significari Partem navis quæ subter aquas trahitur. Item νηῖα τέχνη, Ars nautica, Soph. Aj. (355.) 'Ὡς γένος ναῖας 'Αρωγὸν τέχνας, ubi Dorice dixit ναῖας pro νηῖας, a NOM. Νάϊος. [Νήϊος, Lobeck. Phryn. 432. "Ad Mær. 270. ad Herod. 383. Νάϊος, Brunck. ad Æsch. Pers. 27. Valck. ad Il. 22. p. 126. Heyn. Hom. 7, 285. Νήϊον, Musgr. Iph. T. 432." Schæf. Mss.] At Νήϊον Nicand. pro Remo usurpavit, Θ. (814.) Νήϊά θ' ὡς σπέρχονται ὑπὸ πτερὰ θηρὶ κίονση, i. e. κῶπαι, Schol. ¶ Mons Ithacæ, νηῶν δεκτικός, Od. A. (186.) 'Ἐν λιμένι ρεῖθρω ὑπὸ Νηΐῳ ὑλῆεντι. 'Υπονήϊος, Neio subjectus, Sub Neio situs, (Od. Γ. 81.) ἐξ 'Ιθάκης ὑπονήϊου, i. e. ὑπὸ Νηΐῳ ὅρει κειμένης. Inde ET

Νηΐδες νύμφαι, ab eod., secundum Cratetem: alii autem exp. τὰς διατριβούσας περὶ τὰ νάματα. ["Ruhnk. Ep. Cr. 121. Valck. Anim. ad Ammon. 163. ad Charit. 261. Jacobs. Anth. 6, 87. 8, 109. 10, 399. 11, 169. Philodem. 20. Agathias 24. Wakef. Trach. 505. * Νηΐς, Νηΐας, ad Charit. l. c. Toup. Append. in Theocr. p. 42. et Ind."] Schæf. Mss.] Fortassis ETIAM Νηΐτιδες νύμφαι inde appellantur, Od. N. (104.) Ἴρὸν νυμφῶν αἱ νηΐτιδες καλεῖνται: [al. Νηΐδες.] Ab eod. est gentile NOM. Νηΐεύς, Qui e Neio est. Νηΐτος, Navalis, VV. LL. Reperitur ETIAM Νηΐτης, itidem pro Navalis, Nauticus, Thuc. (2, 24.) Νηΐτη στρατῶ ἐπιπλεῖν, Classe, s. Classario exercitu; dixit enim νηΐτην στρατὸν, quod supra appellavit τὸ ναυτικόν: [3, 85. "Antiphil. 16. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 408. Kuster. Aristoph. 110. Lobeck. Aj. p. 273. Νηΐτη στρατεύματι, Memnon p. 22. Orell."] Schæf. Mss.] Νηΐτικός, Nauticus: νόμος, Nautica consuetudo, VV. LL.

"NEBPOΣ, ὁ, Hinnulus, Pullus cervi: sic dictus "παρὰ τὸ νεωστὶ εἰς βορὰν ἐλυλθῆναι, si Grammaticis credimus. Il. Θ. (248.) Νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, "τέκος ἐλάφιο ταχείης. Xen. K. (9, 3.) "Ἄμα δὲ τῇ "ἡμέρᾳ ὀφθαί ἀγούσας τοὺς νεβροὺς πρὸς τὸν τόπον "οὗ ἂν μέλλῃ ἐκάστη τὸν ἑαυτῆς εὐνάσειν, κατακλι- "νούσας τε καὶ γάλα διδούσας: (8.) Οἱ νέοι τῶν "νεβρῶν." ["Valck. ad Theocr. x. Id. p. 138. ad Herod. 542. Jacobs. Anim. 177. Anth. 8, 49. 11, 69. Villosion. ad Longum 142. Νεβρὸς, ἡ, Harles. ad Theocr. 194. 210. Valck. Diatr. 203. Eur. Alc. 596. Philet. 10. Simmias Ovo, Jacobs. Anth. 7, 12. De tibiis ex ejus ossibus, Plut. Mor. 1, 594. ad Callim. 1, 139. Conf. c. νεκρὸς, Jacobs. Anth. 7, 123. "Ὁ ν. τὸν λέοντα, ad Lucian. 1, 358."] Schæf. Mss. * "Νεβροκτόνος, Schol. Callim. H. in Dian. 190." Wakef. Mss. * Νεβροστολίῳ, pro νεβροδοστολίῳ, Pelle hinnuli induo, Poeta vet. de Herbis p. 80. ap. Fabric. B. Gr. 2, 644. Lobeck. Aj. p. 351. Phryn. 625. "Ad Hesych. 2, 661, 10." Dahler. Mss. * Νεβροτόκος, Nicander Θ. 142. * Νεβροφανῆς, Nonn. D. 5. p. 160.] "Νεβροφόνος, Hinnulorum occisor. Apud Aristot. H. A. l. 9. νεβροφόνος αἰετός: quam Plin. Hinnulariam aquilam "vocare dicitur." ["Anton. Lib. 132. Verh."] Schæf. Mss. * "Νεβροφυλακῆς, * Νεβροφυλακτέω, ad Hesych. 2, 673, 10." Dahler. Mss.] "ET Νεβροχαρῆς, "Hinnulis gaudens: Apollinis epith. in Epigr. [Anal. 2, 518. sed perperam pro * Νευροχαρῆς. * Νεβροχίτων, Hephæst. 43. Nonn. D. 26. p. 678.] "Deriv. inde ET Νεβρώδης. In Epigr. Bacchus νεβρώδης vocari dicitur quod bacchantes hinnulorum "pellibus uterentur. ET Νέβρειος, Qui ex hinnulo "est. Plut. Symp. 4. Προέμεινοι τὰ νέβρεια ὀστά, "χρώμενοι τοῖς ὀνείοις, βέλτιον ἢ χεῖν λέγουσι, Relictis hinnuleis ossibus. Sic νεβρείων ἀνλῶν, Epigr. "Tibiarum confectarum ex ossibus hinnulorum." ["Jacobs. Anth. 8, 49. Plut. Mor. 1, 594."] Schæf. Mss. Callim. H. in Dian. 244.] "ITEM Νεβρίας γα- "λεός, Mustelus nebrias, Aristot. H. A. 6. ET Νεβρίτης λίθος, Nebritis gemma, Libero patri sacra: "nomen sortita a nebridum ejus similitudine, teste Plin. 37, 10. Est AUTEM Νεβρίς, ἴδος, ἡ, Hinnuli "pellis, Exuvium hinnuleum: quod Bacchus et bacchantes gestare solebant. Plut. Symp. (4. fin.) "Νεβρίδα χρυσόπαστον ἐνημμένος: ut et ap. Stat. "Aspersæ nebrides vario auro." ["Musgr. Hel. 1375. Jacobs. Anth. 9, 224. 11, 360. Lobeck. Aj. p. 360. ad Epigr. adesp. 251. Villosion. ad Long. 52. Valck. Phœn. p. 297. Toup. Opusc. 1, 253. ad Diod. S. 1, 15. Conf. c. νευρίς, Tzsch. ad Strab. 6. p. 421."] Schæf. Mss. Gen. νεβρίδος, Dionys. P. 703, 946.] "INDE Νεβριδόπεπλος, Bacchus in "Epigr. dicitur quod peplum s. vestem gestaret ex "hinnuleis pellibus." [Anthol. 1, 82. * Νεβριδοστόλος, Orph. H. in Trieter. 10. "Lobeck. Aj. p. 351. ad Diod. S. 1, 15."] Schæf. Mss. * Νεβρίδιον, Artemid. 4, 72.] "Νεβρίῳ, Pellem hinnuleam gesto, ut "bacchantes. Demosth. (313.) Τὴν μὲν νύκτα νεβρίῳ καὶ κρατήριῳ καὶ καθαίρων τοὺς τελομέν-

A "vous." [* Νεβρισμός, Bacchatio, Schneidero susp. * Νεβρη, Pellis hinnulea, ad Timæi Lex. 256. ad Orpheum p. 466. Herm."] Schæf. Mss. * Νεβρώω, Nonn. D. 10, 60.] "Νέβρακες, Hes. οἱ ἄρρενες νεοτ- "τοὶ τῶν ἀλεκτρύνων." [* Νέβρισσα, Serpentis genus, a maculis sic dicti, a Schneidero nou agnoscitur.] "Νευρός, perperam alicubi ap. Aristot. pro "νεβρός." ["Heyn. Hom. 7, 96."] Schæf. Mss.] "Ναιθροὶ, Hesychio νεβροὶ, οἱ νέοι ἔλαφοι, Hinnuli "cervorum."

NEIKOΣ, τὸ, Rixa, Jurgium, Altercatio, Contentio, Od. Θ. (75.) Νείκος Ὀδυσσεὺς καὶ Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆος: quale autem fuerit hoc νείκος, exponens, subjungit, "Ὡς ποτε δηρίσαντο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλερῇ Ἐκπάλους ἐπέεσσιν. Et νείκος dicitur ἀμφὶ τινι, Il. Ω. (107.) Ἐννήμαρ δὲ νείκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρῃ Ἐκτορος ἀμφὶ νέκῃ καὶ Ἀχιλλῆϊ πολιορκῶν. Quod autem hic νείκος ὄρωρῃ, alibi νείκος ἐφῆπται. Et in act. signif. νείκος ἐγείρειν, ut Lat. Contentionem excitare, rixari: cui opp. ap. Eund. νείκος λύειν. Apud Hesiod. vero (Θ. 87.) et νείκος καταπαύειν, pro eod. Qui poeta utitur et de contentione litigantium, s. lite. Copulantur autem ab Hom. alicubi, (Il. B. 376.) νείκα et ἐρίδες. Idem Δ. (37.) νείκος dicit γίνεσθαι ἔρισμα, μὴ τοῦτο γε νείκος ὀπίσω Σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται. Hesiod. autem (Ἔργ. 1, 33.) νείκα et δῆριν conjunxit. Jungit Hom. νείκος et cum gen. ἐρίδος, item cum gen. πολέμοιο, vocans ita periphrastice τὸν πόλεμον, Bellum. Sed et sine adjectione pro Bello usurpat alicubi: Il. Γ. (87.) Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νείκος ὄρωρε. || Νείκος aliquem et in prosa usum habet, cui frequentius alioqui est φιλονεικία. Usi sunt cum alii, tum Dem. pro Rixa itidem, Contentione. Xen. autem dixit νείκος, ἡ πόλεμος, (K. 1, 17.) Πρὸς τοὺς βαρβάρους τῇ Ἑλλάδι νείκος ἡ πόλεμος. || Νείκος duplicem habet ap. Etym. derivationem: quarum una prorsus mihi ridicula videtur, altera non item: et tamen in VV. LL. illa annotata fuit, at hæc nequaquam. Ridiculam esse dico hanc, παρὰ τὸ τοῖς νέοις εὐοικῆναι: quia τοῖς νεαροῖς ἀρμόζει. At eam, qua dicitur ab εἴκω derivari, præfixa negativa s. privativa particula, non omnino vero absimilem esse existimo: quam et ipse alibi e sola divinatione protuli, antequam eam ap. Etym. legissem. Ejus autem occasionem mihi præbuerat Plut. Symp. derivans νίκη itidem ab hoc verbo, ut sc. dicta sit παρὰ τὸ μὴ εἶκον, seu, ut legere malim, εἴκειν. Cum enim istam derivationem ibi legissem, huic nomini νείκος multo aptior futura mihi visa est. ["Heyn. Hom. 4, 638. 5, 326. 6, 249. 251. 321. 566. 8, 210. Anton. Lib. 72. Verh., Heringa Obs. 289. Ammon. p. 8. ad Herod. 456. 611. ad Charit. 730. Wakef. Herc. F. 1005. ad Paus. 379. Νείκος θέσθαι τινι, Callim. 1, 461. * Νείκη, ἡ, ad Paus. 379. Timon Phlias. 2."] Schæf. Mss.]

* Ἀμφινείκος, ὁ, ἡ, vel Ἀμφινεικῆς, De quo utrimque est contentio, De quo certatur. Schol. Soph. Tr. (104.) Τὰν ἀμφινεικῇ Διῖανειραν exp. ἀμφινεικῇ, περιμάχητον. Hes. autem ἀμφινείκος dicens esse περιμάχητος, subjunxit, ἐναντίους ἔχων λόγους, Habens contrarios sermones, i. e., ut opinor, de quo disceptatus: citat autem eand. ejusd. Poëtæ Tragœdiam. * Ἀμφινεικῆτος, De quo contenditur, h. e. Tam præstans et excellens ut de eo contentiones et altercationes instituantur. Vide Ἀμφιμάχητος. ["Wakef. Trach. 528."] Schæf. Mss. * Πολυνεικῆς, Æsch. S. c. Th. 836. * "Πολυνεικῆς, Nom. propr., Herod. 457. Piers., Phryn. Ecl. 200. Jacobs. Anth. 6, 318."] Schæf. Mss.] Φιλόνεικος, Rixæ s. Rixarum, Contentionis amans. Latine uno verbo Rixosus, Contentiosus. Item Pervicax. Ab Aristot. copulatur etiam φιλόνεικος et δύσερις, sicut νείκος et ἔριν copulari dictum fuit supra. || Sed in bonam etiam partem pro Qui magno et velut pertinaci studio contendit rem aliquam efficere: Φ. πρὸς τὸ μὴ ἐλλείπεσθαι εὖ ποιῶν τοὺς εὐεργετοῦντας ἑαυτὸν: q. l. in VV. LL. affertur absque Auctoris nomine; sed ibi φιλόνεικος exp. simpliciter Contendens. ["Leguntur ista verba ap. Xen. Mem. 2, 6, 5. ubi quidem temere φιλόνηκον pro

φιλονεικον edidere VV. DD. Valet enim φιλονεικία ac φιλοτιμία, et Quamlibet contentionem, etiam laudabilem, signif. Vide Ind. Græc. in Xen. K. II. et Schweigh. Lex. Polyb." Schw. Mss.] || VV. LL. exp. etiam Victoriæ amans, magno id quidem et crasso errore, quo confunditur φιλονεικος cum φιλό-νικος. ["Ad Xen. Mem. 3, 4, 3. ad Charit. 207. 325. ad Xen. Eph. 131. ad Herod. 223. Zeun. ad Xen. K. II. 696." Schæf. Mss.] 'Αφιλονεικος, Non rixosus, contentiosus, A contentione alienus, Non pertinax. ["Clem. Alex. 663." Wakef. Mss.] 'Αφι-λoneίκως, Non contentiosus, Sine ullo contentionis studio, Philo, 'Α. τὰς ἐριδας ὑπερβάς, τὴν ἀλήθειαν ἐπεζητεῖ. Ubi redditur Sine pertinaci contentionis studio. [Polyb. 22, 3, 1. Clem. Alex. Strom. 914, 27. * 'Εμφιλονεικος, Athan. 2, 567. * 'Εμφιλονεικώς, Schol. Eurip. Andr. 288. "Contentiose, Chrys. ad Stagyr. 2. T. 6. p. 115, 10." Seager. Mss. * "Ἐπι-φιλονεικος, Schol. Lucian. Eun. 4." Boiss. Mss.] Φι-λoneίκως, Rixose, Contentiose, Animo contentionis cupido, etiam Cum æmulatione, Herodian. 3, (10, 6.) "Ἡ τε περὶ τὰ θεάματα ἢ τὰ ἀκροάματα σπουδὴ φ. ἐκάστοτε ἐμερίζετο. Xen. (K. Π. 3, 3, 25.) Φ. ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους, Mutua est inter eos æmulation. [Φιλο-νειακότερον διαλέγεσθαι, Athen. 350. "Heind. ad Plat. Gorg. 39. ad Charit. 226." Schæf. Mss.] Φι-λoneικία, ἢ, Rixa, Contentio: sicut et νεῖκος, a quo hoc per compositionem factum est. Exp. et Pervicacia, Æmulation: quam signif. ap. Dem. habere Bud. testatur. Xen. K. Π. 7, (1, 9.) Φιλονεικίαν αὐ-τοῖς ἐμβαλλε: atque ut νεῖκα et ἐριδας ab Hom. copulari ostendi supra, sic ab eod. illo Scriptore ἐριδας et φιλονεικίας copulari videmus in h. l. K. Π. 8, (2, 13.) Τοῖς μὲν ἀρίστοις οἱ ἀγῶνες οὗτοι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἐριδας καὶ φιλονεικίας ἐνέβαλον: itidemque ἔριν et φ. a Dem. (114.) 'Εκείνος ἐκλύσας τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔριν ὑμῶν καὶ φ. ["Ad Charit. 481. 485. ad Diod. S. 1, 517. 528. 711. Jacobs. Exerc. 2, 43. Bergler. ad Alciph. 188. Valck. Diatr. 201. ad Herod. 223. Φιλο-νειακὴν ποιεῖσθαι, Valck. Phæn. p. 661." Schæf. Mss.] Φιλονεικέω, Rixor, Contendo, Æmulor, Æmulus sum: qua in signif. a Dem. accipi tradit Bud. Potest autem sic exponi et in Plut. Fabio, Ei δὲ καὶ πρὸς τὸν συνάρχοντα φιλονεικεῖ, σκοπεῖν ὅπως κ. τ. λ. Dicitur etiam φιλονεικῶ πρὸς σε περὶ τούτου, Contendo tecum hac de re: ut ap. Herodian., de Carthagine, (7, 6, 2.) Φιλονεικοῦσα πρὸς τὴν 'Αλεξάνδρου πόλιν περὶ τῶν δευτερείων, Contendens de primario nomine post Ro- man, Bud. vel, ut Polit., eod. sensu, Cum Alexandri urbe de secundis palma contendit. Et alia constr. Φιλονεικῶ σοι πρὸς ἀρετὴν, De virtute tecum con- tendo, certo, e Plat. de LL. in VV. LL. Ubi etiam Φιλονεικῶ πρὸς τὰ χεῖρω, e Thuc. (5, 111.) pro Per contentionem deteriora capto. Interdum vero pro Contendo, i. e. Laboro efficere, Nitor. Bud. sumi ait pro Contendo, Laboro, Nitor, a Basil. Hexaem. 5. Subjungitque e Theodorito H. E. 1. Καὶ τὸν δε-σποτικὸν κατέχουσιν τὰ φων, λήθη παραδοῦναι φιλονει-κοῦντες. Sed hoc addo, habere interdum hoc ver- bum eam constr. quam habet Lat. Laboro; ut ap. Plat. Φιλονεικεῖν πρὸς τὸ τοιοῦτον, Laborare ad id; nam et ipse Cic. ita loquitur. Tale est ap. Eund. de Rep. 1. Φιλονεικεῖν πρὸς τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινό-μενον: quod exp. etiam Instare ut ego responderem. Quinetiam quemadmodum dicitur Laboro ut hoc fiat: sic φιλονεικῶ ὅπως τοῦτο γένηται. Xen. ('Απ. 2, 3, 17.) Φιλονεικήσει ὅπως περιγένηται σου. Quibus in ll. uti possumus et verbo Contendo, aut etiam utro- que simul: ut cum dicit Cic. Omnibus enim nervis mihi contendendum est, atque in hoc laborandum, ut etc. ["Xen. K. Π. p. 3. ad Charit. 206. Wassenb. ad Hom. 66. Xen. Eph. 16. Bergler. ad Alciph. 188. Thom. M. 409. Kuster. V. M. 68. Heind. ad Plat. Gorg. 39. Φιλονεικῶ πρὸς τινα, Villosion. ad Long. 61. * Φιλονεικητέον, Brunck. Antig. 1105." Schæf. Mss. * Φιλονεικητός, unde * "Ἀφιλονεικήτος, Herodian. Epi-mer. 177." Boiss. Mss. "Ἀφιλονεικήτος, * Ἀφιλονει-κιστος, Alberti ad Hesych. Ep. ad Eulog. 45." Schæf. Mss.] Ἀντιφιλονεικέω, Contrariam in partem conten- tiose laboro et pertinaciter, Contrarium contendo, ef-

ficere contendo. [Joseph. A. J. 2, 9, 1. B. J. 3, 1, 8. Dio Cass. 37, 47. * Διαφιλονεικέω, Gl. Contamino, Con- tendo, Disputo, Plut. Alex. 29. Schol. Aristoph. Σφ. 692. Schol. Pind. N. 5, 67. "Diog. L. 3, 34." Boiss. Mss.] Ἀτ Προσφιλονεικῶ, q. d. Contendo ad, Laboro. Dicitur Lat. ead. comp. forma Allaboro. ["Georg. Lapitha Poem. Mor. 786." Boiss. Mss. * Συμφιλο-νειακῶ, Dionys. H. 1, 370, 19. Plut. Arato 3. * "Υ-περφιλονεικέω, Schol. Lucian. Eun. 2." Boiss. Mss.] Νεικέω, VEL Νεικείω, Rixor, Altercor. Sed fre- quentius pro Objurgo, Increpo, Incesso convitiis, probris. Il. A. (521.) Ἡ δὲ καὶ αὐτῶς μ' αἰεὶ ἐν ἀθα-νάτοισι θεοῖσι Νεικεῖ, Convitiis me incessit, Mihi con- vitiat, non Mecum contendit, ut habet vulg. in- terpr. ad verbum: B. (224.) Ἀγαμέμνονα νεῖκεε μύθῳ: (243.) Ὡς φάτο νεκείων Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν: A. (579.) ὄφρα μὴ αὐτε Νεικείῃσι πατήρ. Sed plerisque in ll. cum adiectione, in quibus reddi potest simpliciter Insector, Incesso: B. (277.) Νει-κείειν βασιλῆας ὀνειδίοις ἐπέεσσι, Insectari reges verbis contumeliosis, vel Incessere: Γ. (38.) Τὸν δ' ἔκτωρ νεῖκεσκεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσι, Insectatus est probrosa oratione, aut etiam Objurgavit, Increpavit. Hesiod. autem (Ἐργ. 1, 330.) post νεκείῃ addidit χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσι. ["Νεικέω, Heyn. ad Hesiod. p. 148. Wolf, Heyn. Hom. 5, 260. 326. 337. 8, 592. 594. Wakef. Eum. 432. De constr., Heyn. Hom. 4, 240. Cum dat., 8, 64. Νεικείω, 7, 618. 8, 83. Hesiod. Θ. 208. * Νεικειέσκω, Clark. ad Il. A. p. 10." Schæf. Mss.] Νεικεστήρ, ἦρος, ὁ, Ob- jurgator, Convitiator, Obtrectator. Hesiod. Ἐργ. (2, 334.) Μηδὲ κακῶν ἔταρον, μηδ' ἐσθλῶν νεῖκεστήρα. ["Græv. Lectt. Hes. 586. * Νεικητήρ, ibid." Schæf. Mss. * Εὐνεϊκετος, Antimach. ap. Porph. ad Il. Ω. 23. sed leg. * Εὐνεϊκητος, a * Νεικητός. * Ἀνανεικῶ, Orph. Arg. 767. 816.]

"Νεικέσσιος, Hesychio πολέμιος, Inimicus, Adver- sarius."

NEKPOΣ, Mortuus, Defunctus, Od. A. (474.) ἔνθα τε νεκροὶ Ἀφραδέες ναλονσι, Mortui, Manes, Plut. "Ὡς περ νεκρὸς ἔκειτο. Alibi dicit ἦν καὶ καὶ μνήματα νεκρῶν. Lucian. Ἐπὶ νεκρῷ δακρύσαι. Rursum Plut. Coriolano, Τῇ πατρίδι μὴ προσμίζει δυνάμενος πρὶν νεκρὰν ὑπερβῆναι τὴν τεκοῦσαν. Idem in Symp. 5. de sale, Τῶν σωμάτων τὰ νεκρά διατηροῦν ἄσηπτα. Et in compar. gradu jocose, Epigr. μηκέτι, Μάρκε, τὸ παι-δίον, ἀλλ' ἐμὲ κόπτου Τὸν πολὺ τοῦ παρὰ σοῦ νεκρό-τερον τεκνίου, Multo magis mortuum nato tuo. Qui- bus adde e Polyb. (2, 34, 12.) Πολλοὺς νεκροὺς ἐποίη-σαν, Magnam stragem ediderunt. Aliquando dicitur potius Mortui cadaver, Corpus mortuum; itidemque νεκροί: quomodo et præcedentium ll. quidam accipi possunt. Od. M. (13.) ἐπεὶ νεκρὸς τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ: et alibi passim. Itidemque in prosa, fre- quenter tam ap. Thuc. quam Xen. (Ἑλλ. 2, 4, 12.) Τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπέδωσαν. Xen. (3, 5, 16.) Τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀναιρεῖσθαι: (4, 4, 13.) Τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπὸ γοντο: (7, 5, 26.) Τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπέλαβον. Thuc. Ἐνκομισάντες τοὺς ἑαυτῶν νεκροὺς. Xen. (Ἑλλ. 4, 4, 12.) Σωρὸς νεκρῶν. Thuc. Νεκρῶν ἐκράτησαν. Idem, Νεκροὺς ἐσκύ-λευσε. Idem, Ἐνέπλησε φόνου καὶ νεκρῶν. Plut. Λύ-τρα τοῦ νεκροῦ. Interdum additur gen. ut ap. Xen. K. Π. 7, (3, 2.) Νεκρὸς τοῦ Ἀβραδάτου. Paus. Att. (41, 1.) Κομίσαι τὸν νεκρὸν τῆς Ἀλκμήνης. Idem, "Ὅσιον ἀνθρώπου νεκρὸν κρύψαι. Quo usi sunt modo aliqui e Lat. nomine Defunctus: ut Plin. cum dixit, Quam tandem portionem ejus defunctus obtineat? Sed et neutro gen. ap. Plut. Amat. Narr. Τῶν θυγα-τέρων τὰ νεκρά. At supra habes ex Eod. νεκρά σώματα. ["Ad Charit. 266. (611.) Valck. Hipp. p. 260. Barnes. Tro. 448. Musgr. Heracl. 164. Wakef. Ion. 733. Phil. 1018. Heyn. Hom. 8, 613. Dionys. H. 3, 1782. Cadaver, Valck. Phæn. p. 451. 499. 509. ad Herod. 202. 287. 423. Bergler. Alciph. 327. Por-son. ad Hec. 671. Brunck. El. 977. ad Charit. 352 = 498. Thom. M. 766. Markl. Suppl. 948. T. H. ad Plutum p. 379. Conf. c. νέκυσ, Jacobs. Anth. 12, 207. Νεκρὸς θανὼν, ad Il. H. 409. K. 343. Soph.

Antig. 26. 467. Brunck. ad Phœn. 1486. Valck. p. 499. Νεκρὸς τεθν., Heyn. Hom. 5, 195. Ν. ὀλωλότες, Markl. Suppl. 107. 558. Tro. 91. Νεκρὸν ἐναίρειν, Brunck. Phil. 946. 1381. Ν. σφάττειν, Wakef. Phil. 946. Ν. ποιεῖν τινα, Diod. S. 2, 637. Πολλοὺς ν. ποιήσαντες, Dionys. H. 3, 1928. Νεκρὸν, ὃν ἔκτανε, Heyn. Hom. 8, 627. Τῶν ν., οὓς ἀπέκτειναν, Thucyd. T. 2. p. 335. Bip. Νεκρά θάλασσα, ad Paus. 391. Ἐπὶ τῶν ν. στρατοπεδεύσαι, Diod. S. 2, 341. 342. Νεκρότερος, Lucillius 78." Schæf. Mss. Ν. γυναῖκα, Anecd. Bekkeri 109.]

[* Νέκροβαρής, Mortuis gravis, de cymba Charontis, Anal. 2, 144.] Νεκροβόρος, Mortuos devorans, Greg. de malo sacerdote, Νεκροβόρος, δολομήτης, ἀτάσθαλος. ["Theod. 1, 124." Wakef. Mss.] Νεκροδέγμων, Mortuos recipiens: ita dicitur Orcus ab Æsch. (Pr. 153.) quod manes defunctorum excipiat. ["Ruhnk. ad H. in Cer. 9." Schæf. Mss. * Νεκρόδεγμος, Const. Manass. Amat. 4, 6." Boiss. Mss.] Νεκροδόκος, idem, ut κλιντήρ, Clina s. Lectus mortuum efferendum recipiens. ["Antiphil. 35." Schæf. Mss. * Νεκροδόχος, Lobeck. Phryn. 307. * Νεκροδοχεῖον, Lucian. 1, 518. * "Νεκροειδής, Mortui speciem habens, Chrys. in Ps. 100. T. 1. p. 928, 11." Seager. Mss. * Νεκροθήκη, Eur. Cret. Fr. 2. ap. Porph. de Abst. 4, 19. "Schol. Eurip. Alc. 260." Boiss. Mss. * Νεκροκόμος, Greg. Naz. Epigr. 138. Murator. Anecd. 139. * Νεκροκομέω, * Νεκροκομίζω, Lobeck. Phryn. 625.] Νεκροκορίνθιοι, Corinthiorum defuncti. Sic in historia vocabantur Vasa fictilia, quæ Corintho eversa Romam implevere, quod e reclusis sepulcris eam excerpssissent prædam. Cæl. Rhod. 11, 60. [* Νεκροκορίνθια, τὰ, Strabo 8. p. 586.] Νεκρόκοσμος, Qui defunctos ornat, defunctorum funera exornat, Plut. [10, 135. * Νεκρολατρεία, Defunctorum cultus, Cyrill. Alex. in Esaiam p. 515. * Νεκρόμαντις, Lycophr. 682.] Νεκρομαντεῖον, τὸ, Vaticinium evocatis mortuis, Responsum, quod inferorum umbræ evocatæ de futuris reddunt. Et Locus ubi reddunt. Hes. Utitur eo et Cic. Tusc. 1. Inde Homeri tota Νεκυία, inde ea, quæ meus amicus Appius Νεκρομαντεῖα faciebat: inde in vicinia nostra Averni lacus, unde animæ excitantur obscura umbra, aperto ostio alti Acherontis, falso sanguine imagines mortuorum. ["Ad Diod. S. 1, 267." Schæf. Mss.] Νεκρομαντεῖα, Vaticinatio ejusmodi, Hes. ["Ad Lucian. 1, 464." Schæf. Mss. * Νεκρονώμης, Manetho 4, 192.] Νεκροπέρινας, Defuncti s. Defunctorum venditor, Qui defuncti cadaver vendit. Sic a Lycophr. (276.) vocatur Achilles, qui Hectorem mortuum magno auri pondere Trojanis vendiderit: a πέρνημι. [* Νεκροποῖός, Eust. Il. E. 872. Schæf. ad Aristoph. Πλ. 502. Etym. M. Euseb. Hist. Eccles. 306.] Νεκροπομπός, Dux manium, s. potius, Qui demortuorum animas Plutoni transmittit, Epith. Mercurii, qui manibus ad inferos ducendis præest, Lucian. (1, 276.) Δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτῳ ψυχαγωγεῖν καὶ νεκροπομπὴν εἶναι, Animas defunctorum transmittere, [cf. 621.] Idem Mercurius et ψυχοπομπός dicitur, qui Od. Ω. (100.) Ψυχὰς μνηστῆρων κατὰ γαί, virgula sua evocatas, et sequi se jussas. [Eur. Alc. 443. * Νεκροπορθμεὺς, Phile in Thorlacii Opusc. T. 3. p. 68." Schæf. Mss. * "Νεκροπράτης, Christophorus in meis ad Eunap. Notis p. 280." Boiss. Mss. * Νεκροπρεπής, Greg. Naz. 2, 290.] Νεκροστόλος, Elator funerum, Pollinctor, Libitinarius, Bud. ex Æcum. [Artemid. 4, 58. "Thom. M. 175." Schæf. Mss.] Νεκροστολέω, Mortuos Plutoni mando, [Lucian. 1, 524.] Νεκροσυλία, Mortuorum expoliatio. [Plato de Rep. 5, 15. * Νεκρόταγος, Dux mortuorum, Pluto, Lycophr. 1398. * Νεκροτοκέω, Fœtum mortuum pario, Cæsar. Dial. 2, 102. * Νεκροτόκιον, Fœtus abortivus, Suiceri Thes. * Νεκροφάγος, Dio Cass. 351. * Νεκροφαγέω, Strabo 17. p. 1183. * Νεκροφάγης, unde * Νεκροφανῶς, Athan. 2, 421. * Νεκροφόνος, Greg. Naz. Epigr. 197.] Νεκροφόρος, Qui defunctos effert et humat, J. Poll. [Gl. Bargiona, Pollinctor, Vespillo, "Heyn. Hom. 6, 644. * Νεκροφορέω, Wakef. S. Cr. 4, 160." Schæf. Mss. Philo J. 988. * Νεκροφορεῖον, Gl. Sandapila. * Νεκρόφρων, Greg.

Naz. 2, 290. * "Νεκρόχρως, Etym. M." Wakef. Mss.] Νεκραγώγέω, Mortuos ducō, Lucian. (1, 492.) de Mercurio, Σε δέήσει τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν, μὴ νεκραγωγῶντα χρόνου πολλοῦ. Idem dicitur ψυχαγωγεῖν et ψυχὰς κατὰγειν, et νεκροπομπός: quod vide. [* Νεκρέγετος, * Νεκρέγερος, Greg. Naz. 2, 258. * "Νεκρεγερεία, Mortuorum exsuscitatio, Pseudo-Chrys. Serm. 27. T. 7. p. 322, 21." Seager. Mss. * Νεκρορύκτης, Phlegon Mirab. c. 1.]

[* "Αὐτόνεκρος, Omnino mortuus, Merum cadaver, Chrys. ad Olymp. Ep. 13. T. 7. p. 93, 22." Seager. Mss. Alciph. Ep. 3, 7. * "Νεόνεκρος, Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 205." Boiss. Mss.] Ὀμόνεκρος, Paris corruptionis cum mortuis, VV. LL. [Lucian. 1, 336.]

[* "Νεκρότης, Status mortui, Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 2. T. 3. p. 84, 7. * Νεκροτικός, Mortificus, Pseudo-Chrys. Serm. 22. T. 7. p. 301, 30." Seager. Mss.]

Νεκρώδης, Mortuo similis, Cadaverosus, [Lucian. 3, 409.] Νεκρικός, Mortualis, vel idem cum præcedenti, Lucian. (2, 308.) Σκελετωδὲς τοῦτο καὶ νεκρικόν: [1, 276.] Et νεκρικά φυτὰ, Eust. τὰ τῶν νεκρῶν προσήκοντα μνήμασι. Item τὰ ν., Res mortuorum. [* Νεκρικῶς, Lucian. 3, 355. * "Νεκριμαῖος, Morticinus, Pseudo-Chrys. Serm. 27. T. 7. p. 323, 24. Οὐδὲν ἐστὶν εὐρεῖν, εἰ μὴ κρέα μόνα, καὶ ταῦτα ν., τῶν ζώων τελευτησάντων τῇ ἐκλείψει τῶν τροφῶν." Seager. Mss. Aquil. Deut. 14, 8. "Ad Mœr. 351. ad Herodian. 466." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 6, 2. Cf. Ὀνησιμαῖος.]

[* Νεκρῶν, i. q. τάφος, Palladas Anal. 2, 438.]

Νεκρώω, Morte mactō, Eneco, Mortifico, ut Theologi loquuntur, ad Coloss. 3, Νεκρώσατε τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς. Et νεκρόομαι, Enecor, Philo de Mundo, Ἀκίνητον ἑαθὲν ὑφ' ἡσυχίας νεκροῦται, Quiete enecatur: de aqua. A Paulo νεκρωμένους Abraham dicitur Viribus effæctus et quasi emortuus, ad Rom. 4, (19.) Οὐ κατενόησε τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ἤδη νεκρωμένον. Et Hebr. 11, (12.) de eod. Ἀφ' ἐνὸς ἐγεννήθησαν, καὶ ταῦτα νεκρωμένον, Eoque jam emortuo. ["Epigr. adesp. 724. ad Charit. 265." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T.] Νέκρωσις, Mortificatio, ut Theologi loquuntur, 2 ad Cor. 4, (10.) Πάντοτε τὴν ν. τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, Mortificationem Domini Jesu, vel quasi Destinationem ad cædem. Ubi significatur Conditio illa quotidianis mortibus obnoxia, qualis etiam fuit Christi ad tempus, et summa imbecillitas. Ambrosius vertit Mortem; sed tolerabilius fuisset Cædem. Ad Rom. 4, (19.) post l. in Νεκρόομαι jam c., Καὶ τὴν ν. τῆς ὑστέρας Σάρρας, Vulvam emortuam, et cujus vitalis ad concipiendum calor extinctus erat. Et ap. Gal. νέκρωσις γίνεσθαι dicitur, ubi membrum aliquod emoritur. Et in quodam Senario ap. Suid. Νεκροὺς ὁρῶν, νέκρωσιν ἐξεῖς πραγμάτων, Mortuos videns emorietur et languescet ardor peragendi quod institueras. Quod intelligitur de visione, quæ fit somnis. Vide Erasm. Adag. [Schleusner. Lex. N. T. * "Νεκρώσιμος, Mortifer, Eucholog. 209. Typic. Sabæ p. 7. Menolog. Mart." Schn. Lex. Suppl. * Ἀπονεκρώω, Diod. S. 2, 71, 27. Eust. Od. A. p. 42, 39. Diosc. Parab. 1, 214. "Psell. in Cant. Cantic. 5, 5. Const. Manass. Chron. p. 9." Boiss. Mss. Lucian. 2, 105. "Metaphorice usurpat Epictetus Diss. 1, 5, 4. 4, 5, 21. Vide meum Ind. Gr. Epict." Schw. Mss. * Ἀπονέκρωσις, Arrian. in Epict. 1, 5. * Ἐναπονεκρώω, Basil. 1, 193. * Συναπονεκρώω, Greg. Naz. Or. 16. p. 722. Sozom. H. E. 6, 27. * Ἐννεκρώω, Plut. 9, 164. * "Κατανεκρώω, Eneco, Mortifico, Anonym. V. Chrys. p. 302, 26. Πάντας ἔρωτας τῶν σωμάτων ἐκ νεότητος ὑποσβέσας καὶ κατανεκρώσας." Seager. Mss. * "Συννεκρώω, Psell. in Cant. Cantic. 1, 5. 7. 38. 3, 6." Boiss. Mss. Greg. Naz. 1, 915. * Συννέκρωσις, ibid. 659.]

¶ Νεκὰς, ἄδος, ἡ, Demortuorum cadaverum acervus, νεκρῶν σωρὸς, ut Xen. loquitur, Il. E. (886.) δηρὸν Αὐτοῦ πῆματ' ἔπασχεν ἐν αἰνῇσι νεκάδεσσιν, Lucian. (3, 596.) Ἐκ νεκάδων ἐξήνεγκε, Extulit e mortuis. Annotat Hes. cum νεκάδες proprie signif. τὰς τῶν νεκρῶν τάξεις, reprehendi Callim., qui simpliciter pro

ράξεις usurparit. Locum ejus Poetæ ap. ipsum vide. ["Heyn. Hom. 5, 80. 166. 7, 543. Callim. 1, 524." Schæf. Mss. Apud Cyclicos Poetas i. q. ψυχῇ, Etym. M.]

Nékus, vos, ô, Mortuus, i. q. νεκρός. Et νέkves, Defuncti, Defunctorum manes, Od. K. (521.) γονοῦσθαι νεκῶν ἀμνηνὰ κάρηνα, et alibi sæpe: A. (490.) νεκέσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Interdum νέkus et νέkves de defunctorum cadaveribus, ut et νεκρός ac νεκροί. II. Σ. (173.) ἀμυνόμενοι νέkvos περὶ τεθνεῶτος. Et νέkvas φορέειν, Od. X. (437.) quod supra νεκρὸς ἀπάγειν et ἀναιρεῖσθαι. Additur et gen. ut in Νεκρός, Apoll. Rh. (2, 857.) Ἀβαντιάδαο νέκυν κτερεῖζεν ὁμιλος, Epigr. sôs δὲ νέkvs, Tuum cadaver, Herod. του φῶρος τον νέκυν. Utitur et Herodian. (4, 8, 12.) pro Cadavere. ["Heyn. Hom. 4, 646. 5, 80. 7, 327. 8, 613. II. Σ. 152. Valck. Phœn. p. 520. Jacobs. Anim. in Eurip. p. 20. Markl. Suppl. 45. 69. Wakef. Ion. 733. Brunck. Apoll. Rh. 155. Epigr. adesp. 185. Cadaver, Valck. Phœn. p. 451. ad Herod. 202. 287. Brunck. El. 977. Conf. c. γένus, Jacobs. Anth. 9, 217. N. κατατεθνεῶς, Brunck. ad Phœn. 1486. ad II. Π. 526. N. φθίμενος, Markl. Suppl. 107. 975. Heyn. Hom. 5, 377. Accus. plur. νέkvs, 379. 6, 324. Wolf. Proleg. 240. Αἱ νέkves, Nicarchus 36. Νέkvsσι, Herodes 27. Heind. ad Plat. Gorg. 274. De quant., Heyn. Hom. 8, 381." Schæf. Mss. Nékes, Hesychio sunt νεκροί.]

[* "Νεκράμβατος, Paus. 3, 248. Valck. Adonias. p. 229. Diatr. 281." Schæf. Mss.] Νεκρηγός, Mortuorum s. Manium ductor, Qui mortuos traducit, Charontis epith. in Epigr., ut et νεκροστόλος. ["Musgr. Suppl. 945. Jacobs. Anth. 8, 208. * Νεκρηπόλος, ad Charit. 457. Manetho 1, 330." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 681.] Νεκρομαντεία, Vaticinatio, quæ fit evocatis mortuis, Hes. [Sic dicitur Luciani Libellus. Νεκρομαντεία, Gl. Inferorum consultatio: * Νεκρομαντρία, Defixio. "Νεκρομαντεία, Νεκρομαντρία, ad Lucian. 1, 455. 464. Thom. M. 488. ad Charit. 405." Schæf. Mss.] Νεκρομαντεῖον, Oraculum ejusmodi, Eust. ex Herod. Ἀχέρων ποταμὸς ἐν Θεσπρωτίᾳ ἐνθα καὶ νεκρομαντεῖον, Oraculum, ubi manes evocati responsa sciscitantibus de futuris dant: pro quo Herod. 5, (92, 7.) Ionice dicit Νεκρομαντήριον. [Plut. Cimone 6. "Bekk. Anecd. 414." Boiss. Mss. "Fac. ad Paus. 3, 92. Νεκρομαντεῖον, * Νεκρομάντιον, ad Charit. 250. ad Diod. S. 1, 267. ad Herod. 423." Schæf. Mss.] AT Νεκρόμαντις, Qui mortuos evocans et sciscitans futura vaticinatur, ὁ ἐρωτῶν τὸν νεκρὸν, Suid. ["Toup. Opusc. 2, 94. ad Lucian. 1, 464." Schæf. Mss.] Νεκροσσός, Mortuos servans, liberans: Χριστὸς, Nonn. (Jo. 160, 4.) Et (63, 21.) ν. ὥρη, de Die resuscitationis mortuorum. [Lobeck. Phryn. 647. Item * "Νεκροσσός, Nonn. D. 44, 202. Περσεφόνη." Wakef. Mss.] Νεκροστόλος, Qui mortuos transmittit, Charontis epith. ap. Lucian. Et Epigr. ν. πορθμεὺς, Portitor mortuorum. [Nonn. Jo. 240, 12. "Jacobs. Anth. 9, 61. ad Charit. 786." Schæf. Mss. * Νεκροφάγος, Epiph. 1, 1091.] "Νεκύριον, Hesychio νεκρομαντεῖον: ["leg. * Νεκύριον s. * Νεκύριον." Schn. Lex. * Ἰσόνεkus, Eurip. Or. 200.]

[* Νεκυδόν, Adv., Anecd. Bekkeri p. 941.]

Νεκύσια, Funeralia, Festum in Bithynia, quo εὐωχούμενοι τρεῖς ἐκάλουν τὰς τῶν ἐπὶ ξένης ἀποθανόντων ψυχὰς, Eust. ["Phryn. Ecl. 38. ad Lucian. 1, 519." Schæf. Mss. Artemid. 4, 83.]

Νεκυία, ἡ, Tractatus de manibus, πραγματεία λέγουσα τὰ κατὰ νέkvas, Eust. dicens scribi ET Νεκύια, sine u. Sic inscribitur ult. I. Od., in quo Mercurius procorum cæsorū animas ad Orcum deducit. Plut. Symp. 9. Πανσαμένων τῶν Ὀμηρικῶν ὅσας κατωνόμακεν. Synes. Ἐν δυοῖν νεκύαιν, In duorum mortuorum catalogo. || Herodian. usurpavit pro Evocatione mortuorum, qua futura, ex eis evocatis sciscitantes rescimus, 4, (12, 8.) Μάγων τοὺς ἀρίστους ζητήσαντα, νεκὰ τε χρησάμενον, μαθεῖν περὶ τοῦ τέλους τοῦ βίου, Evocatis manibus de vitæ fine sciscitatum. [Lobeck. Phryn. 494. ubi et * Νέkvtos. "Lucian. 1, 52. T. H. ad Dial. p. 2. ad Diod. S. 1, 285. Valck.

A ad Herod. 157." Schæf. Mss.]

[* Νεκυῖσμός, quasi a * Νεκυῖζω, i. q. νεκυομαντεία, Manetho 4, 213.]

"Νεκύδαλος, Necydalus: Insectum e bombylio nascens. Aristot. H. A. 5, 19. scribit esse Vermem quendam magnum qui habeat veluti cornua et differat a ceteris: Ἐκ τούτου μεταβαλόντος γίνεσθαι κάμπην, ἔπειτα βομβύλιον· ἐκ δὲ τούτου τὸν νεκύδαλον· ἐκ δὲ τούτου τὰ βομβύκια. Plin. 11, 22. de bombycibus, Et alia horum origo e grandiore vermiculo, gemina protendente sui generis cornua. Hi Erucæ sunt. Fit deinde quod vocatur Bombylius: ex eo Necydalus, ex hoc in sex mensibus Bombyx."

"NEKTAP, vide Ἀμβροσία. Festus Pomp. scribit νέκταρ Græcis esse Id potionis genus quod Latini Murrinam vocant: dulcem et ipsam. Quidam dicunt fuisse Vini genus in Lydiæ Olympo e favis permixtis et floribus odoratis concinnatum, ut tradit Athen. I. 2." [p. 39. "Jacobs. Anim. 309. ad Meleagr. p. 9. Anth. 6, 416. 7, 156. 8, 69. 355. 9, 58. 10, 154. 11, 317. Merrick. Tryph. Angl. p. 37. Heyn. Hom. 4, 191. 554. Villosion. ad Long. 38. Toup. Opusc. 2, 124. ad Lucian. 1, 275. Alciph. 438. N. ἁμβρόσιον, Jacobs. Anth. 8, 66." Schæf. Mss. II. T. 38.] "Νεκταροσταγής, Qui e nectare destillavit, h. e. Dulcis et suavis odoratusque. Athen. (28.) Χῖον οἶνον λαβὼν Ἡ Λέσβιον γέροντα νεκταροσταγῇ. Et rursum, ἦδεσθαι ἀνθοσμίᾳ καὶ πέπονι νεκταροσταγῇ." ["Casaub. ad Athen. 70. T. H. ad Plutum p. 277. Aristoph. Fr. 277. * Νεκταρόχυνμος, Const. Manass. Chron. p. 6. 10. Meurs." Schæf. Mss. * "Νεκταρώδης, Nicet. Eugen. 4, 123." Boiss. Mss. Geopon. 5, 2, 10.] "Νεκτάρεος, Nectareus, Nectaris modo suavis et odoratus. Lucian. (1, 800.) dicit νεκτάρεον πύμα pro Ipso nectare. Item, Nectaris suavitatem et odorem referens, ideoque divinus: ut Hes. quoque ex π. ἡδύς, εὐώδης, θεῖος. II. Γ. 385. νεκταρέον εἶαναι, Σ. 25. νεκταρέω χιτῶνι." ["Heyn. Hom. 4, 193. 532. 7, 431. Toup. Opusc. 1, 499. 2, 242. Valck. Hipp. p. 181." Schæf. Mss.] "ITEM Νεκτάριον poni pro ἡδὺ καὶ εὐώδες, auctor Suidas. Diosc. 5, 66. scribit τὸ ἐλένιον a nonnullis vocari νεκτάριον: INDEQUE Νεκταρίτην οἶνον dici τὸν ἐκ τοῦ ἐλενίου σκευαζόμενον. Sic Plin. 14, 16. Juvenerit et nectarites ex herba quam alii Helenion, alii Medicam, alii Symphyton, alii Idæam et Orestion, alii Nectaream vocant."

"Νεκτάρας, Hesych. μάστιξ, Flagrum: sed suspectum. Νεκταροῦσιν, Hes. affert pro ἐλαφροῖς ζουσιν: ET Νεκτάρη pro ἐθνιώθη: sed suspecta sunt."

NEMESΑΩ, ET Νεμεσάομαι, Indignor, Irascor, Succenseo, Merito indignor s. Justa de causa, Merito succenseo; nam Eust. vult accipi non simpliciter pro μέφομαι, sed pro μέφομαι δικαίως: quam signif. et verbo νεμεσίζομαι tribuit, ut infra docebo. Od. Z. (286.) Καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ ἥτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. Sic II. Ψ. (494.) Καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶτον ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. Et Od. Φ. (147.) ἀτασθαλίαι δὲ οἱ οἶψ' ἔχθραι ἔσαν, πᾶσιν δὲ νεμέσσα μνηστήρεσσι. Dicitur etiam νεμεσῶ σοι τοῦτο ποιοῦντι, II. Δ. (413.) Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν Ὀτρύνοντι μάχεσθαι ἐκνήμιδας Ἀχαιοῦς: ubi commode resolvi posse existimo partic. ὀτρύνοντι in: διὰ τὸ ὀτρύνειν: ut perinde sit ac si dictum esset, οὐ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι διὰ τὸ ὀτρύνειν, vel ὅτι ὀτρύνει, quo in I. observa etiam, manifestum esse νεμεσῶ simplicius accipi pro μέφομαι, non pro μέφομαι δικαίως. In pass. autem voce, ut II. P. (93.) Μῆ τις μοι Δαναῶν νεμεσῇσεται ὅς κεν ἴδῃται. Et Od. A. (228.) νεμεσῇσαιτό κεν ἀνὴρ Αἴσχεα πόλλ' ὕρων, ὅστις πινυτάς γε μετέλθοι. Alicubi vero adjungit περὶ κηρὶ, vel ἐν θυμῷ. Dicitur præterea νεμεσῶ τούτο, s. νεμεσῶμαι: Od. Ψ. (213.) Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χῶεο, μηδὲ νεμέσσα, Οὐνεκά σ' οὐ τοπρῶτον ἐπεὶ ἴδον, ὥδ' ἀγάπησα: E. (284.) Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν Ξεινίου, ὅστε μάλιστα νεμεσᾶται κακὰ ἔργα, ubi Eust. ait κακὰ ἔργα esse

pro ἐπὶ κακοῖς ἔργοις, s. διὰ τὰ κακὰ ἔργα : et hoc quidem modo esse defectum præpositionis, illo autem, esse antiptosis. Hesiod. ("Ἔργ. 2, 374.) θεὸς τοι καὶ τὰ νεμεσῶ. Interdum etiam cum infin. : Od. A. (119.) νεμεσῆθη δ' ἐνὶ θυμῷ Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφ' ἑστάμεν, ubi Bud. ait νεμεσῶσθαι esse Indignum censere. Sed mihi non minus placuerit Reprehensione dignum censere. Jungunt vero itidem Latini suum Indignor infinitivo, sed raro. Usus est ead. constr. et aliis in ll., quorum e numero est hic, Od. Δ. (195.) νεμεσῶμαι γε μὲν οὐδὲν Κλαίειν ὅς κε θάνῃσι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ. || Aliquando autem νεμεσῶ ap. eund. Poetam Indignationem s. Reprehensionem formido, νέμειν εὐλαβέσθαι : aut etiam simplicius Formido, Timeo. Vide Eust. || Νεμεσῶ in prosa etiam legitur ; et quidem interdum pro Succenseo, interdum pro Invideo, Invidens succenseo. Sed quantum meminisse possum, de Deo dicitur frequentius quam de hominibus. Plato Minoe, Νεμεσῶ γὰρ ὁ θεὸς ὅταν τις ψέγῃ τὸν ἑαυτῷ ὅμοιον, ἢ ἐπαινῇ τὸν ἑαυτῷ ἐναντίως ἔχοντα : ubi exp. Succenset deus, item Offenditur deus. Plut. (9, 122.) Νεμεσῶ γὰρ ὁ θεὸς τοῖς ἀπομιμουμένοις βροντὰς καὶ κεραυνούς καὶ ἀκτινοβολίας. Lucian. de Deo itidem, et quidem cum gen. rei, addito ad dat. personæ, 214. (2, 426.) Ἐπεὶ τῶν μειζόνων ἀγαθῶν ἡμῖν ὁ βάσκανος δαίμων ἐνεμέσῃσε. Sed Idem ead. cum constr. usus est et de hominibus, cum alibi, tum p. 134 (= 1, 868.) Καὶ πρὸς χαρίτων, μὴ νεμεσῆσθαι μοι τῆς εἰκότος, εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμὰντὸν εἴκασα. Animadvertendum est autem his in ll., τὸ νεμεσῶν esse eorum, qui indignantur illi, qui modum aliqua in re non tenet, nec suo se modulo metitur, aut etiam qui invident ei aliquid, quod ille sibi arrogat. In illo certe priore Luciani l. aperte accipitur pro Invidere, cujus signif. meminit et Aristot., sed ita ut distinguat a φθονεῖν. Scribit enim Rhet. 2. Εἰ γὰρ ἐστὶ τὸ νεμεσῶν λυπεῖσθαι ἐπὶ τῷ φαινομένῳ ἀναξίως εὐπραγεῖν, πρῶτον μὲν δηλὸν ὅτι οὐχ οἷόν τε ἐπὶ πᾶσιν ἀγαθοῖς νεμεσῶν, ἀλλ' ἐπὶ πλούτῳ καὶ δυνάμει, Si enim νεμεσῶν est Dolore affici ob fortunam prosperam ejus, qui ea indignus esse videtur, primum quidem etc. Ibid. Ἀντίκειται δὲ τῷ ἑλεεῖν, μάλιστα μὲν ὁ καλοῦσι νεμεσῶν. Et paulo post, Δεῖ γὰρ καὶ ἐπὶ μὲν τοῖς ἀναξίως πράττουσι κακῶς, συνάχεσθαι καὶ ἑλεεῖν τοῖς δὲ εὖ, νεμεσῶν ἄδικον γὰρ τὸ παρὰ τὴν ἀξίαν γιγνόμενον διὸ καὶ τοῖς θεοῖς ἀποδίδομεν τὸ νεμεσῶν : quæ postrema verba Aristotelis faciunt pro illo usu hujus verbi, quem frequentiore esse dixi in soluta oratione. Ceterum discrimen esse inter νεμεσῶν et φθονεῖν testatur et Cic. in Ep. ad Att. 5. Ut libet ; sed plane gaudeo : quoniam τὸ νεμεσῶν interest τοῦ φθονεῖν. [" Heyn. Hom. 6, 213. 234. 7, 43. 46. 234. 307. 308. 8, 458. Dionys. H. 1, 170. 3, 1413. Toup. Opusc. 1, 407. ad Xen. Eph. 215. Bergler. Alciph. 170. Præf. ad Il. p. 7. Il. O. 211. 227. ad Il. Π. 22. Epigr. adesp. 333. ad Charit. 616. Huschk. Anal. 273. Cum inf., Heyn. Hom. 7, 28." Schæf. Mss. Stob. Serm. 43. "Ὅσα νεμεσῶς τὸν πλησίον, αὐτὸς μὴ ποιεῖ." Νεμεσῆμων, onos, ó, (ἡ,) ut μῦθος, Nonn. (Jo. 55, 2.) Indignabunda oratio. Exp. tamen VV. LL. Expostulans, Mordax. Et (220, 12.) ν. φωνή, Vox objurgatrix. Et ν. θυμὸς, Querulus animus. Et ἀλιτροσύνη ν., Peccatum imputandum et vindicandum, Nonn. [Jo. 195, 27. * " Νεμεσητής, Heyn. Hom. 6, 234." Schæf. Mss.] Νεμεσητός, Indignatione prosequendus, Ob quem s. De quo indignari debemus, Reprehendendus, Reprehensione dignus. Item νεμεσητὸν neutr. Res indigna : et οὐ νεμεσητὸν exp. Non indignum putandum est. Sed in (Il. I. 519.) πρὶν ὃ οὔτι νεμεσητὸν κεχολῶσθαι, Bud. vertit, Non fuit reprehendendum. Vertit etiam Reprehensione dignus, subjungens e Plut. (Pomp. 38.) Ἐνταῦθα πάθος νεμεσητὸν ὑπὸ φιλοτιμίας ἔπαθε. || Ab Eod. (Ages. 22.) πρᾶγμα νεμεσητὸν vocari tradit Rem a Nemesi et Fortuna invidente immissam. || Νεμεσητός signif. etiam act. pro νεμεσητής, ap. (Il. A. 648.) Vide Eust. [" Diog. L. Chilon. p. 27. HSt. Aristot. Rhet. 2, 11." Seager. Mss. Soph. Ph. 1193. " Ad Charit. 616. Antip. Sid. 30. Antip. Th. 42. Dionys. H. 2, 1082. Heyn.

Hom. 6, 234. 633. A Nemesi profectus, Plut. Mario c. 26. coll. 25. Νεμεσητός, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 28." Schæf. Mss.] " Ἀνεμέστος, Carens invidia, " Nulla laborans invidia. Hesychio ἀμεμπτος. Ἄ-schin. in Ctesiph. Ἀνεμέστος ἦν αὐτῷ πράττειν τὰ συμφέροντα, Citra invidiam poterat, vel etiam Citra " reprehensionem poterat, ἀνεπίληπτος ἦν αὐτῷ : ut " apud Lucian. quoque, Ἐφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέση- " τον εἶναι, Vitio dandum non esse, Non esse ob id " succensendum ; νεμεσητός enim dicitur ob quem in- " dignari et succensere debemus. Sic Plato de LL. " Ἡμῖν τανὺν ἀνεμέστος τὸ μὴ νομοθετεῖν αὐτοῖς τὰ " μέγιστα, Citra reprehensionem possumus, Indignari " nemo merito nobis potest si, Nemo nos reprehendat, si, etc. Ἀνεμεσήτως, Citra reprehensionem, " Ita ut nemo tibi succenseat et indignetur. Expo- " nitur etiam Citra invidiam." [Plato de LL. 3. p. 684.] Νεμεσητικός, Ad indignationem propensus, Qui facile indignatur et levi de causa. Sed ap. Aristot. cum alibi, tum Eth. 2, (7.) intelligitur de Eo, qui est propensus ad indignationem cum quadam invidentia, s. invidia, aut cum quodam invidentiæ genere : sc. cum invidemus res secundas iis, qui indigni sunt illis. Ὁ μὲν γὰρ ν., inquit, λυπεῖται ἐπὶ τοῖς ἀναξίως εὖ πράττουσιν : at φθονερὸς ὑπερβάλλων τοῦτον, ἐπὶ πᾶσι λυπεῖται. Vide Suid. || Apud Eund. νεμεσητὸν exp. μεμπτὸν, sed repono νεμεσητὸν. [* Κατανεμεσῶ, unde * Κατανεμέσσης, Clem. Alex. Pæd. 146. * Ὑπονεμεσῶ, Schol. Lucian. Pseudol. 30.]

¶ Νεμεσίζω, et frequentius Νεμεσίζομαι, i. q. νεμεσῶ, de quo dictum paulo ante fuit, Indignor, etc. Eust. postquam dixit νεμεσῶ et νεμεσίζομαι ut plurimum accipi pro δικαίως μέφομαι, affert hunc versum Homeri, (Il. E. 872.) Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ ὀρῶν τάδε καρτερὰ ἔργα ; item hunc, (Od. A. 228.) νεμεσί-saitό κεν ἀνὴρ Ἀλσχεα πόλλ' ὀρώων. Sed in (263.) ἐπεὶ ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἑόντας, sumi ait pro δεδιέναι καὶ δι' ἐπιστροφῆς ἔχειν. Lat. Deum vereri dicunt, item Revereri. Ceterum in illo Hom. l., ubi νεμεσί-saito legit Eust., scribitur νεμεσῆ-saito a νεμεσῶμαι : quam lectionem et ipse supra secutus sum. Ac certe ipsum quoque Eust. ita scriptum reliquissis crediderim : ut sit, scr. saltem fuerit νεμεσῆ-saito geminato σ. || Ab act. voce est νεμεσί-ζει ap. Suid., quod exp. μέφεται. [" Fabric. Bibl. Gr. 1, 330. Heyn. Hom. 6, 234." Schæf. Mss.]

Νέμεσις, ἡ, Indignatio, etiam Indignatio cum quadam invidentia, invidia, aut Invidia quædam indignabunda. Nec enim aliud interpretationis genus aptius excogitare potui. Il. Γ. (156.) Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἐνκνήμιδας Ἀχαιοὺς τοιγὰρ ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. Q. in l. οὐ νέμεσις non videtur simpliciter significare Indignationem, sed dici de iis, qui ita indignantur et succensent, ut simul invideant cuiquam aliquid, tanquam majus quam ut eo sit dignus : ut perinde sit ac si dicerent hi senes, Non est quod quisquam indignetur et ægre ferat Græcos ob talem mulierem diuturnis conflictari malis, illique tantum honoris invideat, tanquam indignæ. Nec tamen cum hæc dico, ignoro Quintil. (8, 4.) de Homericis istis loquentem, ita scripsisse, Non putant indignum Trojanæ principes Grajos Trojanosque propter Helenæ speciem tot mala tantoque temporis spatio sustinere. Sed hæc minime repugnant illi meæ interpretationi : sicut nec iste Propertii versus, in quo plane ad illum Homeri l. allusisse eum existimo, Digna quidem facies pro qua vel obiret Achilles. Nam qui dicit, Non est quod quisquam indignetur et ægre ferat etc., is certe dicit non indignum esse id fieri. Fateor alioqui νέμειν ap. hunc Poetam sæpius habere solam Indignationis signif., s. Reprehensionis, aut Justæ reprehensionis, i. e. δικαίας μέψεως ; ut exp. Eust. cum alibi, tum in Il. Z. (335.) Οὐτὶ ἐγὼ Τρῶων τόσσην χόλῳ οὐδὲ νεμέσσει Ἥμην ἐν θαλάμῳ. Idem vero in N. (122.) ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος Αἰδῶ καὶ νέμειν, annotat αἰδῶ esse in nobis ipsis, at νέμειν esse ab aliis, πρὸς οὓς τὴν αἰδῶ ἔχομεν. Vide plura ap. eum de signif., quam nomen hoc ap. Hom. habet. Idem a fut. νεμεσί-sω fieri

ipsum tradit, abjecto ω. Dicitur AUTEM Νέμεσις metri causa pro Νέμεσις, sicut Νεμεσίζομαι, ET Νεμεσίζομαι pro νεμεσάζω et νεμεσιζομαι. || In soluta oratione Indignatio, quæ concipitur ob res prosperas alicujus, s. felicitatem, qua indignus est, ac plerumque diis tribuitur, Plut. Antonio (44.) de eo loquens, Πρὸς ταῦτα τὰς χεῖρας ἀνατείνας, ἐπεύξατο τοῖς θεοῖς, εἰ τις ἄρα νέμεσις τὰς πρόσθεν εὐτυχίας αὐτοῦ μέτεισιν, εἰς αὐτὸν ἐλθεῖν, τῷ δὲ ἄλλῳ στρατῷ σωτηρίαν διδόναι καὶ νίκην. Idem vero alibi pro νέμεσις τὰς πρόσθεν εὐτυχίας μετιούσα, dixit ἡ τῶν εὐτυχημάτων νέμεσις: ita scribens, Τὴν τῶν εὐτυχημάτων ν. εἰς τὴν οἶκον ἀπερειαμένης τῆς τύχης, ubi Bud. interpr. Invidiam fatalem. Aristot. certe consentaneæ iis, quæ de ν. νεμεσῶ tradit, de quibus supra, νέμεσιν esse dicit λῦπην ἐπὶ τῷ φαινομένῳ ἀναξίως εὐπραγεῖν, Rhet. 2. Sic autem et Plut. de Virt. Mor. Καὶ ἡ ν. ἐπὶ τοὺς παρ' ἄξιαν εὐτυχοῦντας: scio tamen hæc verba ἐπὶ τοὺς etc. ab aliis jungi cum seqq. Idem Aristot. Eth. 2, 7. νέμεσιν medium inter φθόνον et ἐπιχαιρεκακίαν tenere locum dicit: ubi vide plura. Ceterum non solum est ν. adversus felicitatem eorum, qui indigni ea sunt aut esse videntur, sed et adversus eos, qui aliquod scelus commiserunt: unde Bud. vertit Indignatio ob sceleratum facinus vel insolens, in Synes. Ἐὼ τὰ κατὰ τὸν ἐταῖρον Διοσκουρίδην, ὅτι μετρίως ἐπράχθη, καὶ οὐχ ὥς ἂν κινήσαι Θεοῦ τε καὶ ἀνθρώπων νέμεσιν. Denique redditur etiam Ultio divina, quæ sc. consequitur illam eorum indignationem, estque ejus effectum. Lucillius certe plurali etiam usus est Epigr. p. 130. πλὴν μεγάλαι νεμέσεις. || Sed plerumque Νέμεσις est Nomen certæ deæ, quæ præ ceteris omnibus diis ac deabus curæ habet insolentiam hominum reprimere, et de injuriis pœnas sumere: ἡ θεῶν μάλιστα, inquit Paus., ἀνθρώποις ὕβρισταις ἐστὶν ἀπαραίτητος. Ead. esse hæc putatur, quæ et Ἀδράστεια: atque adeo alicubi Ἀδράστεια velut epith. ejus poni existimatur. Aristot. autem, aut quicumque est Auctor libelli de Mundo, putavit νέμεσιν non aliud esse quam τὸν θεὸν, sumtumque esse hoc nomen ἀπὸ τῆς ἐκάστω διανεμήσεως. Vide Ἀδράστεια supra, vide item Erasm. in his Proverbialibus verbis, Adrastia Nemesis, ubi cum alia, tum Antimachi proferuntur versus, in quibus Νέμεσις vocatur μεγάλη θεός. [“ Fabula Cratini, Priscian. 17, 23. 169.” Elberling. Mss. “ Pierson. Veris. p. 83. 85. Toup. Opusc. 1, 272. Wolf. ad Hesiod. p. 87. Bergler. ad Alciph. 170. Præf. II. p. 7. ad Od. X. 40. ad Herod. 216. Græv. Lectt. Hesiod. p. 583. Valck. Callim. 180. 296. Brunn. El. 792. 1466. Markl. Suppl. 348. ad Diod. S. 1, 473. ad Charit. 616. Musgr. Rhes. 455. Wakef. Phil. 518. S. Cr. 4, 7. Jacobs. Anth. 9, 79. 128. 341. 406. 440. 10, 83. 11, 59. 297. Hemst. ad Propert. p. 929. Heyn. Hom. 4, 480. 6, 234. 391. 536. Cren. Mus. 1, 348. Propter N. in sinum veteres inspuebant, Toup. in Schol. Theocr. p. 215. Προσκυνεῖν τὴν Ν., Bergler. ad Alciph. 139. ad Charit. 332. Οὐ ν., ad Callim. 1, 102. 149. ad Lucian. 1, 409. ad Diod. S. 1, 240. Jacobs. Anth. 7, 309. Heyn. Hom. 4, 480. Dionys. H. 2, 716.” Schæf. Mss. Schn. Lex.] Νεμέσεια, τὰ, Festum quoddam deæ, quæ dicitur Nemesis, quo parentabatur defunctis, Harpocr. e quo sumsit Suid., sed ap. Harpocr. est Νεμέσεια, ap. Suid. est Νεμεσία, quam scripturam, ut mendosam, rejiciendam censeo; [at retinet Reisk. ad Dem. 1031. vertens, Sacrum, quod Manibus defunctis placandis fiebat. Anecd. Bekkeri 1, 282.]

NEMΩ, f. νεμῶ, pr. νενέμηκα: sed usitatio est aor. 1. ἐνεμα, Tribuo, Distribuo, II. Γ. (274.) αὐτὰρ ἐπεὶ Κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις, Od. K. (357.) νέμω δὲ χρύσεια κύπελλα. Sed et νέμειν μοίρας Idem dixit. Alicubi etiam Dare exp. ap. Eund.: Soph. (Aj. 1351.) τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν, Tribuere, Deferre honorem, ubi exp. et ἀποδοῦναι. Apud Eund. (265.) νέμειν αἵρεσιν, Optionem dare. Bud. postquam νέμω exposuit Tribuo, Distribuo, affert ex Aristot. Eth. 5. Κάκεϊ καὶ μέλι καὶ οἶνον καὶ καῦσιν καὶ τομῇ εἰδέναι ῥῆδιον, ἀλλὰ πῶς δεῖ νεῖμαι

πρὸς ὑγείαν, καὶ τίνι, καὶ πότε, τοσοῦτον ἔργον ὅσον ἱατρὸν εἶναι. Et pass. I. c. Ἄλλ' οὐ ταῦτα ἐστὶ τὰ δίκαια, ἀλλ' ἡ κατὰ συμβεβηκός· ἀλλὰ πῶς πραττόμενα καὶ πῶς νεμόμενα, δίκαια: ubi tamen δίκαια νεμόμενα vertit Jura reddita. Subjungit autem, Νέμω, Tribuo, i. e., Sum studiosus alicujus rei, Honorem habeo, et Magni pendo. Sed exemplum affert, quod hanc expositionem nullo videtur modo admittere: ex Aristot. Probl. s. 18. “Οτι ἐν οἷς οἰεται ἕκαστος κρατεστεύειν, ταῦτα προαίρεται: ὁ δ' αἰρεῖται, ἐπὶ ταῦτ' ἐπείχεται, νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας αὐτῷ. Nam hic νέμων apte verteris Tribuens, Impendens: hoc modo, Tribuens ei optimam diei partem, Impendens ei. At quomodo illud alterum expositionis genus, Sum studiosus, Honorem habeo, etc. accommodare huic loco possis? Ego igitur contra existimo in h. l. aptius retineri verbum Tribuo; at in quibusdam aliis posse nos interpretari vel Tribuo, vel Locum do, s. Locum relinquo: Thuc. 3, (48.) Ὑμεῖς δὲ, γνόντες ἀμείνω τὰδε εἶναι, καὶ μὴδὲ σίκτω πλέον νεύμαντες, μήτ' ἐπεικέλα, οἷς οὐδὲ ἐγὼ ἔω προσάγεσθαι. Herodian. 3, (2, 1.) Ὁ δὲ Σεβήρος ὡς ἐνὶ μάλιστα σὺν τῇ στρατιᾷ ἡπείγετο, μὴδὲν ῥαθυμία μὴδ' ἀναπαύλῃ νέμων, Nullum desidiæ locum dans, relinquens, aut, Nihil loci. Sed et quod dixit Terent. Nihil loci est segnitiae neque socordiae, reddi posse existimo, οὐδὲν ῥαθυμία μὴδ' ἀναπαύλῃ δεῖ νέμειν. [“ Significat etiam Νέμω, Concedo, Committo: ut ap. Soph. El. 177. Ὡς τὸν χόλον νέμουσα, Cui (Deo) concedens, committens tuam iram; nempe, Tu ne nimis indulgeas iræ, vindictam Deo committe.” Schw. Mss.] || At Νέμομαι, Tribuo, Distribuo, Divido. Interdum vero et Divido, Partior: qua tamen in signif. aor. med. νεύμασθαι usitatioem esse puto. Plut. (6, 597.) Ἀλλὰ καὶ τοὺς σοφοὺς, εἶπεν, ὑμᾶς ὁρῶμεν ἀνίστοις μέτροις τὰς κτήσεις νενεμημένους πρὸς ἀλλήλους ἔχοντας. Et ap. Herodian. (4, 3, 18.) misera mater dicit, Καὶ πῶς ἡ ἀθλία ἐγὼ εἰς ἐκάτερον ὑμῶν νεμῆσθην, ἢ τμηθῆσθην; At signif. activa, e Liban. Ἀπολλόδωρος οὖν νέμεται πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν πατρῴαν οὐσίαν. Affertur vero et νεύμασθαι τὰ πατρῴα sine Auctoris nominis, pro Partiri patris hæreditatem. Atque ita Herodian. 4, (3, 10.) Ἐδοξεν αὐτοῖς νεύμασθαι τὴν ἀρχήν. || Νέμω interdum Aptius redditur Attribuo: et νέμομαι, Attribuo. || Νέμω σοι χάριν redditur ap. Soph. (Aj. 1371.) Confero in te beneficium: itemque νέμειν αἰτίαν τινὶ in malam partem, Culpam conferre in aliquem. Apud Eur. autem (Iph. A. 499.) σοὶ νέμω τοῦμόν μέρος, Tibi meas transcribo partes.

Νέμω, et frequentius Νέμομαι, Possideo, aut etiam Habeo, sed proprie Possideo quod aliquis necum partitus est, quod mihi obtigit partitione facta: si respiciamus ad νέμειν s. νέμεσθαι, quod Partiri significat: ut ex hoc velut sequatur illud. Soph. (Aj. 1015.) ὡς τὰ σὰ Κράτη θανόντος καὶ δόμους νέμοιμ σούς, ubi exp. ἔχοιμι. Thuc. 1, (100.) Διενεχθέντας περὶ τῶν ἐν τῇ ἀντιπέρας Ὀράκη ἐμπορίων καὶ τοῦ μετὰλλου ἃ ἐνέμοντο. In aliis autem plerisque II. non solum Possidere reddi potest, sed et Incolere, Tà αὐτῶν νεμομένους ἐκάστους, Sua possidentes, incolentes: 1. Ὑμεῖς μὲν γὰρ ἀπὸ τε οἰκουμένων τῶν πόλεων, καὶ ἐπὶ τῷ τὸ λοιπὸν νέμεσθαι, ἐπειδὴ ἐδεῖσθε κ. τ. λ., ubi inmanifeste ponitur pro Incolere, Habitare. Utitur autem hac in signif. et Hom.: II. B. (496.) Ὁ ἦ ὅ Ὑρίην ἐνέμοντο. Plut. autem et activæ voci significationem hanc dedit, scribens in Emilio, Μίαν ἐστὶν νέμοντες μετὰ παίδων καὶ γυναῖκων. In h. autem Thuc. I., ubi habetur vox activa, 5, (42.) p. 179. Μηδετέρους οἰκεῖν τὸ χωρίον, ἀλλὰ κοινῇ νέμειν, Schol. κοινῇ νέμειν exp. κοινὴν νομὴν ἔχειν ἐν αὐτῷ. Et νέμομαι passiva signif. ap. Eund. 1. in præf. Καὶ μέχρι τοῦδε πολλὰ τῆς Ἑλλάδος τῷ παλαιῷ τρόπῳ νέμεται: de q. l. dicam et infra. Bud. νέμομαι his tribus verbis simul exp. Fruor, Possideo, Victito: et citat Aristot., addens, in Pandectis Græcis νέμεσθαι esse Possidere, et νομῇ, Possessio. Affertque e Xen. νέμω τὸ χωρίον, Utor agropropascuo: quam signif. convenire existimo Thucydidis loco, quem modo protuli: præsertim cum ut Xen. (K. II. 3, 2, 9.) pro eod. dicit νομαῖς χρῆσθαι, ita Schol. Thuc. ibi exponat νομὴν

ἔχειν ἐν αὐτῷ, ut modo retuli. Apud Thuc. in præf. Νεμόμενοι τὰ αὐτῶν ἕκαστοι, redditur Colentes suos quique agros. || Sed νέμειν habet et aliam Colendi signif., veluti cum dicitur νέμειν τὸ ἴσον, pro Æquitatem colere. In illo quoque Thuc. I., quem modo protuli, Πολλὰ τῆς Ἑλλάδος τῷ παλαιῷ τρόπῳ ἐνέμετο, crediderim ἐνέμετο eam signif. Colendi habere, quam habet cum accus. Morem s. Mores; atque ita debere h. l. reddi, In multis Græciæ locis mores antiqui coluntur. || Ut autem inest huic Νέμω altera etiam signif. verbi Colo, sic altera etiam verbi Habeo, vel potius una e reliquis verbi Habeo significationibus; nam dicitur a Soph. (El. 150.) νέμω σε θεόν, Habeo te deum, loco dei. Sic (597.) νέμω σε δεσπότην, pro Heræ loco te habeo. Delectari autem Soph. frequenti usu verbi νέμω, eoque vario, docui in meis in illum Annotationibus, p. 5. || Pasco, ut dicitur Pascere pecus, Bud. 731. e Luciano. Item Νέμομαι, Depascor, ut pecus depascitur. Diosc. de elaphobosco, Ταύτην φασὶ τὴν πύαν τοὺς ἐλάφους νεμηθείσας ἀντέχειν τοῖς τῶν ἐρπετῶν δῆγμασιν. Pro quibus Plin. fama est hoc pabulo cervos resistere serpentibus. Et de dictamno ap. eund. Diosc. item Aristot. et Theophr. Νεμηθείσας τὴν πύαν ἐκβάλλειν τὰ τοξεύματα. De qua Plin. Quam cum gustassent, sagittas excidere dicunt e corpore. || Νέμεσθαι dicitur et ulcus serpens, Bud. ["Sic Herod. 3, 133. Τὸ φῦμα ἐνέμετο πρόσω, Grassabatur ulterius." Schw. Mss.] Sed addo, inveniri dictum et de igni, sicut ap. Lat. Ignis quoque depasci dicitur: Il. B. (780.) ὥσει τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο. Hic tamen cum passive accipiatur νέμοιτο, alio utendum est verbo, sc. Absumi, aut alio huiusmodi; vel mutata constructionis forma dicendum, Tanquam si ignis totam regionem depasceret. [Cf. Virg. Æn. 2, 684. Lambere flamma comas et circum tempora pasci.] || Administro, Gero: Οἱ συγκλητὸν βουλὴν νέμοντες, pro Senatu, Herodian. [2, 6, 3.] "Νείμω, Ionice et "poëtice pro νέμω, e Nicandri Alex." "Νεμέω, "inus. th., a quo νέμω sua tempora mutuatur. Inde "aor. 1 med. νεμήσασθαι, quod Suid. exp. διαμερίσασθαι, Distribuire, Dispartiri. ["Athen. 541. Τὰ δὲ λοιπὰ κρέα νεμησάμενοι, ubi v. Schw." Strong. Mss. Ένεμησάμην, Nieet. Annal. 18, 2. Lobeck. Phryn. 742.]

["Νέμω, Jacobs. Exerc. 2, 52. Anim. 89. Anth. 10, 53. 11, 208. Valck. Hipp. p. 306. Phœn. p. 207. Diatr. 77. 228. Wakef. S. Cr. 1, 32. Trach. 512. Eum. 314. 595. Georg. p. 88. Ilgen. ad Hymn. 418. ad Diod. S. 1, 387. 640. ad Herod. 28. 533. 693. Herodian. 460. Piers. Musgr. ad Eurip. 208. ad Suppl. 374. Iph. T. 1256. Phœn. 1100. Dawes. M. Cr. 64. Toup. Opusc. 1, 530. Græv. Lectt. Hes. p. 534. Heind. ad Plat. Gorg. 147. Buttm. 521. Thom. M. 230. 266. 624. 628. Abresch. Æsch. 2, 46. Villos. ad Long. 269. Lobeck. Aj. p. 279. Rego, Administro, ad Herod. 385. 407. 419. Soph. Œd. T. 579. Coray Mus. Ox. 2, 5. Lego, Toup. Add. in Theocr. 401. Valck. ad x. Id. p. 153. Brunck. Soph. 3, 402. Credo, 489. Possideo, 386. 527. ad Æsch. Pers. 77. Act. Traj. 1, 131. Soph. Phil. 393. Æsch. Eum. 1020. Abresch. Æsch. 2, 46. Habeo pro, Soph. Œd. T. 1080. aliter Schol., Brunck. Ind., Wakef. Del. 1, 316. Tribuo, Heind. ad Plat. Gorg. 128. Puto, Wakef. Trach. 483. Pasco, Heyn. Hom. 4, 397. Longus p. 3. 8. 16. Villos. Conf. c. μένω, Brunck. Trach. 163. ad Herod. 28. Wakef. Eum. 750. Villosion. ad Long. 210. 243. Jacobs. Anth. 11, 208. De fut., Phryn. Ecl. 202. Thom. M. 624. Villos. ad Long. 125. N. αἰτίαν, Lobeck. Aj. p. 224.: ὦραν, Wakef. Trach. 57. Abresch. Æsch. 2, 46.: τινὲς τὰ κράτιστα, Dionys. H. 5, 95.: προσάτην, ad 1, 254. Πλέον, ἥσον, νέμειν, Markl. Suppl. 380. Musgr. ibid. Hel. 923. Jacobs. Anim. 165. Anth. 7, 262. Theocr. Epigr. 21. Lucian. 2, 289. De act. et med., Kuster. V. M. Præf. vi. 58. Med., Lucian. Dial. p. 84. ad 1, 287. ad Od. Y. 164. Græv. Lectt. Hes. 535. Boiss. Philostr. 445. ad Charit. 709. Wakef. Eum. 72. Dionys. H. 1, 154. Heyn. Hom. 5, 210. 229. 8, 393. Νέμεσθαι,

A de ulceribus, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 16. Wakef. S. Cr. 3, 155. 158. "Ὡς περ κιντὸς νεμομένη, Longus p. 29. ubi v. Villos. p. 76. Νεμηθεῖς, Phryn. Ecl. 202." Schæf. Mss.]

"Νέμησις, Distributio: ut νεμήσεις ὑποκριτῶν ap. Suid. quas esse dicit veluti διαιρέσεις: scribit enim "τοῖς ποιηταῖς τρεῖς ὑποκριτὰς νεμηθῆναι κλήρω, ὑποκρινουμένων τὰ δράματα, Tres histriones sorte tributos fuisse qui fabulam agerent. Eorum qui videret, postmodum assumi solitum fuisse ἄκριτον. Sic μέρσις οὐσίας ap. J. Poll. pro διακλήρωσις, διαιρέσις, Distributio et partitio. ["Ad Charit. 319. N. ὑποκριτῶν, Tyrwh. ad Aristot. 134." Schæf. Mss.: Gl. Pabulatio.] "Νεμηταί, Polluci Iid. qui μερίσται, s. μερίται et μοιρολόχαι, Partitores, s. Particulones. Nonio enim auctore Particulones dicti sunt cohæredes, quod partes patrimonii snmant. ["Wakef. S. Cr. 4, 26." Schæf. Mss. * Νεμέτης, Syncr. p. 30. τοῦ δκαίου. AT * Νεμέτωρ Ζεὺς exp. Ultor, Vindex, ap. Æsch. S. c. Th. 491. Νεμητὸς, unde] "Ἀνέμητος, Non distributus s. dispertitus: vel etiam Qui distribui et dispertiri nequit. Hes. enim "ἀνέμητα exp. ἀμέριστα. Sic Bud. ex Æschine (14, 30.) affert ἀνέμητος οὐσία pro Patrimonium indivisum. [Plut. Cat. Min. 26. Ἀναλαβεῖν τὸν ἄπορον καὶ ἄ. ὄχλον, ubi vide not. * Ἰσονέμητος, Greg. Naz. 2, 105.]

"Νομή, ἢ. Distributio: i. q. νέμησις: s. Partitio, Divisio. Aristot. Polit. 5. Δύω ἀδελφῶν περὶ τῆς τῶν πατρῶν νομῆς διενεχθέντων: ubi quam νομήν πατρῶν vocat, J. Poll. appellat νέμησιν οὐσίας πατρῶας, Paternorum bonorum distributionem s. partitionem. Et Plut. Lycurgo (23.) Νομή [Διανομή] τῶν ἐπὶ πᾶσι κατ' οὐλαμοὺς, Equitum distributio s. divisio in ulamos. Item Herodian. dicit χρημάτων νομάς, Pecuniæ distributiones: 8, (7, 19.) Νομάς χρημάτων μεγαλοφρόνως αὐτοῖς ἐπαγγείλας. Ubi νομαὶ χρημάτων sunt quod Lat. vocant Donativum et Congiarium. Dicit Idem et simpliciter νομάς, sine genit. χρημάτων pro eod., 7, (6, 8.) Τοῖς δὲ στρατιώταις ὑπέσχετο ἐπιδόσιν χρημάτων ὅσην οὐδεὶς πρότερον, τῷ τε δήμῳ νομάς ἐπήγγειλε, Militibus donativum et populo congiarium: 6, (8, 16.) Νομάς τε καὶ δόσεις μέγιστας ὑπέσχετο: 3, (10, 3.) Νομάς μεγαλοφρόνας ἐπιδούς: 5, (5, 15.) Δοὺς τὰς συνήθεις τῷ δήμῳ νομάς. Rursum 3, (8, 8.) Τῷ δήμῳ προὔθηκεν ἐπὶ ταῖς νίκαις μέγιστας νομάς. Item Synes. Epist. 18. Χρυσίον ὡς ὑμᾶς νομήν στρατιῶταις κομίζοντα, Ferentem ad vos aurum quod distribuitur militibus donativum. E Pand. vero affertur pro Possessio: forsitan ea quæ sorte alicui tributa est. || Νομαὶ dici feruntur etiam Præfecturæ provinciarum, Regiunculæ Plinio: quæ et νομοί, ut docui p. 1019. || Νομή significat etiam Pastus. Hom. Batrach. (59.) Ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομήν βατράχοις Κρονίων. Xen. (K. Π. 6, 1, 14.) Ἐξήγειν πρὸς νομάς [al. εἰς προνομὰς,] Pastum s. Pabulatum educere. Plut. Ἀποφυγὴ δ' οὐκ ἔστιν ἐπὶ τὰς νομὰς ἐκείνας καὶ τοὺς λειμῶνας. Item νομήν ποιοῦνται affertur pro Pascuntur. Significat etiam Ipsam actionem pascendi s. depascendi: ut νομή πυρὸς in incendio. Polyb. 1, (48, 5.) Τῆς τοῦ πνεύματος βίας φυσώσης, τὴν νομήν τοῦ πυρὸς ἐνεργὸν συνέβαινε γίνεσθαι καὶ πρακτικὴν: vorat enim et depascitur ignis obvia quæque ubi invaluerit. [Plut. Alex. 35.] Item ap. Medicos νομαὶ dicuntur ulcerum, pro τὰ νεμόμενα τῶν ἐλκῶν, Ulcera depascentia carni, s. Quæ pascendo serpunt. Diosc., Πρὸς νομάς τὰς ἐν αἰδοίοις. Sic Plut. (6, 631.) Νομαὶ σαρκὸς θηριώδεις. Plin. etiam dicit, Nomas sistit, omniaque quæ serpunt. ["Reiz. Acc. p. 116. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 16. Herod. 129. Wakef. S. Cr. 3, 154. 156. 159. Ilgen. ad Hymn. 622. ad Diod. S. 1, 189. Villosion. ad Longum p. 76. Thom. M. 628. Jacobs. Anth. 6, 71. Bast Lettre 22. Pasceum, Longus p. 3. Vill. N. δευτέρα, 136." Schæf. Mss. * Νομῖον, ὃ τὴν νομήν φυλάττων, Arcad. p. 73.] "Νόμιος, Pastoralis: ut νόμιον μέλος, Pastorale carmen: ποιμενικόν, παρὰ τοὺς νομέας, inquit Schol. Apoll. Rh. 1, (577.) de pastore oves reducente, ὃ